

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEIGH RIVERS

KÜÇÜK
YALANCI

Malachi Vize'in hayatında her zaman
tek bir arzusu olmuştu.
Tek bir hedefi. Asla vazgeçemeyeceği tek bir takıntısı.

Üvey kız kardeşi, Olivia.

Olivia, ilk kez dünyanın geri kalanı yerine onu seçtiğinde
Malachi onu sonsuza kadar elinde tutmaya karar
vermişti. Ancak Olivia'yı isteyen güçlü düşmanları,
Malachi'in mutluluğunu kısa sürede paramparça
etmek istediler.

*Olivia onun olmuştu.
Ancak sonra onu kaybetmişti.*

Yaralı ve hâlâ kendi içsel şeytanlarıyla mücadele eden
Malachi, onları yakalamak için beklenmedik ittifaklara
girmeye zorlanır. Fakat Olivia'yı geri alana kadar
savaşmaktan vazgeçmeyecekü.

NE PAHASINA OLURSA OLSUN.

YETİŞKİN İÇERİK İÇERİR

KÜÇÜK YALANCI

Özgün Adı: *Little Liar*
Leigh Rivers

Çeviren: Sergen Çelen
Editör: İrem Şimşek
Son Okuma: Eylem Akşin
Kapak & Sayfa Tasarım: Koronis Ajans
Karakter Çizimi: @Pngfanart

Türü: Yetişkin - Gerilim
Kitap No: 2

1. Baskı: Mayıs 2025
ISBN: 978-625-00-3050-9
Yayınevi Sertifika No: 76522

Copyright © 2024, Leigh Rivers

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media aracılığıyla Koronis Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Koronis Yayınları
Namık Kemal Mah. Kocayusuf Cad.
Karakaya Apt. No:18
Esenler / İstanbul

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Baskı ve Cilt
Egem Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

LEIGH RIVERS

KÜÇÜK YALANCI

İÇERİK UYARISI

Bu hikâye, bazı okurların rahatsız edici bulabileceği konular içermektedir.

Malachi ve Olivia, karanlık bir hikâyeye sahip ve bu hikâyede zorla cinsel ilişki, CNC, uyuşturucu, şüpheli rıza, ağır somnolia, sahiplenici ve takıntılı davranışlar, takip, zihinsel sağlık sorunları, ilaç kullanımı, halüsinasyonlar, kaçırılma, istismar nedeniyle evcil hayvanın ölümü (örümcek), intihar, grooming, aşırı şiddet, kan, ölüm ve ebeveynlerin ölümü gibi karanlık temalar yer almaktadır.

Ayrıca korku oyunu, ilkel oyun, maske oyunu, örümcek oyunu, cockwarming, anal, orgazm reddi, teşhircilik, röntgencilik ve Malachi'in en sevdiği kardeş kinki gibi birçok kink içerir. Kardeşler arasında kan bağı yoktur. Ancak karakterlerin birbirlerine kardeş demeleri hoşunuza gitmiyorsa, lütfen okumaya devam etmeyin. *Size yalvarıyorum.*

Çocuk istismarı ve bunun sonucunda ortaya çıkan mutizm gibi ağır konuları içermektedir ve bu tetikleyici unsurlar hafife alınmamalıdır.

The Edge of Darkness'ın yan karakterleri, *Little Liar*'da da yer almaktadır ve bu kitap, üçlemeye dair bazı küçük spoiler içerebilir ancak hikâyeler birbiriyle kesişmediği için önce okunması gerekmez.

*Neredeyse hayatıma mal olan kitaba.
Bu sefer ben kazandım.*

BİRİNCİ KISIM

Ninova

1

Malachi-4 Yaşında.

Yaşadığımız mahallenin dibindeki oyun parkına giderken babam, beni omuzlarında taşıyordu ve rüzgâr saçlarımı savuruyordu.

Annem işteydi, bu yüzden onu babamın yeni arabasıyla almadan önce biraz eğleniyorduk. Bu akşam birlikte kurabiye yapacaktık!

“Bugün okulda eğlendin mi?” diye sordu babam.

“Evet!” diye bağırarak cevap verdim.

Karşıdan karşıya geçerken başını sıkıca kucakladım. Küçük yağmur damlacıkları yüzüme çarpıyordu ama su birikintilerinde zıplayabilmek için yağmurluğumu ve çizmelerimi giymiştim.

“Baba?”

“Evet, oğlum?”

“Eve dönerken biraz daha dondurma yiyebilir miyiz?”

Güldü ve beni omuzlarından indirdi. O beni gıdıklayıp ayağa kaldırırken kıkırdıyordu, ben ise çığlık atıyordum. Çenemdeki çikolatalı dondurmayı sildikten sonra elimi tuttu. “Eğer zamanımız varsa, evet. Anneni bir saat içinde işten almamız gerekiyor.”

Sırıttım ve zıplayarak su birikintilerinin içinden geçtik. Ani-

den yanımdan büyük bir kamyon geçtiğinde, irkilerek kulaklarımı ve gözlerimi kapattım.

“Hey!” dedi babam. Kamyon gözden kaybolana kadar önümde çömeldi ama kulaklarım hâlâ acı verici bir şekilde çınılıyordu. Durmasını istedim, neden geçmiyordu?

Altdudağım titriyordu ve gözlerimi açtığımda babamın beni izlediğini gördüm. “Gittikçe kötüleşiyor, ha?”

Yavaşça başımı salladım. Yüksek seslerden hoşlanmıyordum, kulaklarımı acıtıyor ve göğsümü daraltıyordu.

“Hadi bakalım,” dedi ayağa kalkıp tekrar elimi tutarken. “Salıncakta oynadıktan sonra biraz daha dondurma alacağız.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Babam, benimle birlikte oyun alanında zıplayarak yürüdü, ardından beni salıncağa bindirdi. Beni göğе doğru ittiğinde daha çok gülümsedim ve yüksek sesle çığlık attım.

Burada başka çocuk yoktu ki bu iyi bir şeydi. Zaten kalabalıkken hiç gelmezdik buraya. Sanırım babam, sadece ikimizin olmasını seviyordu.

Babam beni hep parka götürürdü. Ya da bana nasıl yüzüleceğini öğrettiği yüzme havuzuna giderdik.

Beni atlıkarıncaya yönlendirdi. “Seni çok hızlı döndürmeyeceğim,” dedi ve yağmur şiddetlenirken kapüşonumu başıma çekti. “Sıkı tutun.”

Atlıkarıncayı çevirmeye başlamadan önce birden nefesim kesildi ve öne doğru eğildim. “Baba, bak!”

Bir örümcek çubuğun üstünde ağ örüyordu. Küçük ve siyahtı, ayrıca damlacıklar yoluna çıkıyordu. Babam parmağını uzattığında örümcek üzerine tırmandı.

“Şuna bak,” derken yanıma oturdu ve atlıkarıncanın gıcırdamasına neden oldu. Parmağını elime doğru indirdi. “Tutmak ister misin?”

Başımı salladım, elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde kucağıma koyarken biraz gergin hissediyordum. Ama babam örümceği elime doğru yürüttüğünde kıkırdadım. O kadar küçük, çaresiz ve

yalnızdı ki... Yağmur yüzünden sırlıslam olmuştu, belli ki üşüyordu da.

“Onu eve götürebilir miyiz?”

Ancak babam cevap vermek üzereyken tepemizde bir gök gürültüsü koptu. Aniden sıçradım, ellerim yumruk oldu ve kazara örümceği ezip düşürdüm. Metalin üzerindeki küçük bir su birikintisine düşmüştü.

Birkaç nefes boyunca, geniş gözlerle ona baktım. Kımıldamıyordu.

“Hayır!” Çığlık atıp onu almaya çalıştım ama babam beni durdurdu. “Kurtar onu, baba!”

“O uyuyor, oğlum. Gök gürültüsü örümcekleri uyutur. Bir şeyi yok. Şimdi dondurma almaya gidelim mi?”

“Ama... ama...”

Babam, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken beni kollarına aldı.

“Sorun yok, Malachi. Üzölme. O sadece uyuyor.”

Ona sarıldım ve ağladım. Çünkü örümceği ezdiğimi biliyordum. Benim yüzümden öldüğünü biliyordum. Bedenim kontrolsüzce titreyene kadar ağladım, sonra da babamın kollarında, bizi oyun alanından çıkarırken derin bir uykuya daldım. “Sen çok iyi bir çocuksun, Malachi.”

Sessizliği seviyordum. O zaman kulaklarım ağrımaz ve içimde birisi bana bağırarak diye kanatlanmaya başlayan o kötü hisler ortaya çıkmazdı.

Ama ev asla sessiz olmazdı.

Annem beni evde tek başıma bıraktığında, ortalıkta duran kurtularla oynayabiliyordum. Bazen içine tırmanıp kapağını kapatabileceğim kadar büyük oluyorlardı ve annem tekrar eve gelip beni yatak odama götürene kadar saklanabiliyordum.

Ancak artık o kutuları aramaya bile korkuyordum. Annem eve dönmüş müydü? Babam? Babamı çok uzun zamandır görmemiştim.

Yatağımdan kayarak indim, yatak odamın kapısına doğru ilerlerken neredeyse kirli çamaşır torbasının üzerine düşüyordum. Kapının koluna asıldım ve altdudağıım titredi.

Neden açılmıyordu?

Küçük yumruğumu kapıya vurarak seslendim. “Anne?” Elimi ağzıma götürüp öksürdüm, sonra kapıya tekrar vurdum. “Babacığım?”

Ama her gece olduğu gibi, yine ses gelmedi. Annemin artık beni kucaklamaması çok canımı yakıyordu. Babam eskiden ben ağlayıp gülene kadar bana sarılırdı.

Müzik çok yüksek sesle çalıyordu, annem beni yine duymayacaktı. Gözlerim doldu ve başımı eğerek yatağa geri döndüm. Nereye gittiğimi göremediğim için bir an sendeledim. Çünkü babamın işten ne zaman gelip bana masal okuyacağını sorduğumda annem gece lambamı söndürmüştü.

Annem, uyumayarak kötü bir çocuk olduğumu söylemişti ama ben yorgun değildim. Karnım ağrıyordu. Yanağım ise bana kitap okuması için ağladığım sırada attığı tokattan dolayı hâlâ acıyordu. Islak yanaklarımı ellerimin tersiyle sildim ve ısınmaya çalışmak için battaniyeme sarıldım. Artık hava hep soğuktu. Yağmur pencereden içeri sızarak yere damlıyordu. Oyuncaklarımı ıslatan su birikintisini ayıcığımınla temizlemeye çalıştım ve şimdi o da mahvolmuştu.

Uykuya daldığımda, annemin bana sarılmasıyla uyandım. Garip kokuyordu ve yatak ıslaktı. Belki annemin de benim gibi bez takması gerekiyordu. Bazen kaşınıyor, özellikle de günlerce değiştirilmediğinde.

Yüzüne baktığımda gülümsedim. Gözleri kapalıydı, horluyordu. Ben de başımı göğsüne gömdüm ve tekrar uykuya daldım.

Tekrar mutluydum.

Ertesi gece de aynı şekilde geçti.

Bir sonraki hafta da... Aylar birbirine karıştı. Şimdi beş yaşında mıyım?

Annem *tuhaf* olduğumu söylemişti. Garip olmamdan hoşlanmıyordu. Garip olmayı nasıl bırakabilirdim? Garip olmak istemiyordum. Babam kaçtığı için beni suçluyordu.

Okuldan sonra, annem otobüse gidene kadar elimi tuttu. Babamın bana bir doğum günü hediyesi gönderdiğini ve evde beni beklediğini söyledi. Heyecandan yüzümde bir gülümseme belirirken, yolda zıplayarak yürümeye başladım. Annemi de sürüklüyor-muş gibiydim çünkü neredeyse doğru düzgün yürüyemiyordu ve bira gibi kokuyordu. "Yavaşla, Malachi," diye tersledi ve kolumu canımı acıtacak kadar sert bir şekilde çekiştirdiğinde gülümsemem kayboldu.

Bugün parlak kırmızı ruj sürmüştü. Bir kısmı dudağının kenarına ve dişlerine bulaşmıştı. Ona söylemeyecektim. En son söylediğimde bana bağırmıştı.

"Özür dilerim," diye sessizce cevap verdim ve kolumda bir ağrıyla eve kadar yavaşça yürüdüm. Sanırım tırnağı kolumu çizmişti ama hiçbir şey söylemedim.

Masanın üzerinde küçük delikleri olan bir kutu ve yanında cam bir fanus vardı. Önünde büyük bir beş rakamı olan doğum günü kartı duruyordu ve ben kartı açıp yazıyı okumaya çalışırken annem, kanepeye uzandı. Annem aptal olduğumu düşünse de, öğretmenim her zaman kelimelerle aramın ne kadar iyi olduğunu söylerdi. Bu yüzden el yazısı dağınık olmasına rağmen notu okuyabiliyordum.

Malachi,

Artık yanında olamadığım için üzgünüm, oğlum. Umarım bir gün gittiğim için beni affedebilirsin. Görüyorsun, babanın kafası iyi bir yer değil ve sana ve annene iyi gelmiyor. Çok uğraştım ama ikiniz de daha iyisini hak ediyorsunuz.

Keşke seni seçebilseydim ve beynimdeki zehirle savaşılabilsen

ama yapamam. Seni bir gün tekrar göreceğim ancak umarım bu, yakın bir zamanda olmaz.

Yeni sekiz bacaklı dostunuz sizi koruyacaktır, tıpkı sizin onu koruyacağınızı bildiğim gibi. Rex ya da Spikekey ismini öneririm. Ondan korkma.

*Ne de olsa sen de benim gibi bir araknofilsin.**

Sevgilerle, baban.

Kaşlarımı çatıp, başımı kaldırdığımda annemin çoktan kanepede uyuyakaldığını gördüm. Babam ne demek istiyordu? Neden beni seçememişti? Nereye gidiyordu?

Bakışlarım kutuya yöneldi ve kartı masanın üzerine bırakıp yaklaştım. Uzun, kirli tırnaklarımla kutunun üstündeki bandı sıyırdım. Kutuyu açtığımda kocaman, kabarık bir örümceğin kutunun içinde gezindiğini görüp irkildim.

Gözlerim kocaman açıldı. "Anne?"

Hâlâ horluyordu ve onu dürttüğümde beni itti, böylece kıcımın üzerine düştüm. "Git başımdan."

Ayağa kalktım. Kutuya tekrar baktığımda bir an tereddüt ettim, biraz korkuyordum. Sonra kutuya tekrar eğilerek babamın bana bıraktığı evcil hayvana baktım. Uzandım ve bana gelip gelmeyeceğini görmek için elimi kutunun dibinde tuttum. Örümcek, avucumun içine doğru koştuğunda biraz titriyordum. Gıdıklanmıştım ama kalbim bunu umursamayacak kadar hızlı atıyordu.

Beni ısırır mıydı?

Örümceğin tırmandığı elimi göz hizama gelene kadar kaldırdım. "Merhaba," dedim tiz sesimle. "Sen benim yeni en iyi arkadaşımsın."

Sonraki birkaç hafta boyunca hayat biraz olsun tekrar eğlenceli hale gelmişti. Annem bana yeni evcil hayvanımın adının *tarantula* olduğunu ve onu odamda tutmam gerektiğini söylemişti. Adı Rex'ti.

* Araknofil, örümceklere karşı yoğun ilgi, sevgi veya hayranlık duyan kişi anlamına gelir. (e. n.)

Ben yatakta uzanırken o, cam fanusunda uyuyordu. Bazen ona şarkı söylüyordum. Hatta ben ona kitap okurken beni izliyordu, böylece annem okumak zorunda kalmıyordu.

Annemi artık pek görmüyordum, hep arkadaşlarıyla meşguldü. Babamı özlüyordum ama beni tekrar göreceğini söylemişti. O yüzden eve gelmesini bekleyecektim.

Evde hep büyük, kötü adamlar dolaşıyordu. Bir keresinde onlardan biri odama girip Rex'i almaya çalışmıştı. Ama o günden sonra annem kapımı tekrar kilitlemeye başladı, bu sefer iki anaharla.

Ev şu anda insanlarla doluydu fakat benim uyumam gerekiyordu. Dışarı çıkmak istiyordum. Okula gitmeme izin verilmiyordu çünkü hastaymışım. Ama ben kendimi iyi hissediyordum. Annem neden dışarı çıkıp oynamama izin vermiyordu ki?

Babamla hep bir oyun oynardık. Ben saklanırdım, o da beni bulmaya çalışırdı. Ben kaçırdım, o da beni kovalar, sonunda beni yakalayıp güldürürdü. Boğazım acıyana dek çığlık atardım. Gözlerimden yaşlar süzülürken, kahkahalar arasında başımı kaldırır ve kahramanıma gülümserdim. Şimdi tek arkadaşım Rex'ti. O sessizdi. Ben de öyle. Annem artık onunla konuşmamamdan nefret etse de ben bazı şeyleri kendime saklamayı seviyordum. Söylediğim her şey ya yüzüme bir tokat yememle ya da bana bağırmasıyla sonuçlanıyordu zaten.

Şu anda benimle kelimeler kullanmadan konuşan tek kişi Rex'ti.

En iyi arkadaşım. Koruyucum. Babam eve dönene kadar benim kahramanım.

Alt kattan bir kapı sesi duyduğumda gözlerimi irkilerek açtım. Uyuyor olmam mı gerekiyordu? Yıldızların artık dışarıda olup olmadığını bile bilmiyordum çünkü annem penceremi siyaha boyamıştı ve odamdan çıkmama izin yoktu. Zaten çıkmak da istemiyordum. Ev çok dağınıktı, köpekler her yere kakalarını yapıyordu ve yiyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Sanırım Rex de acıkmıştı.

Annemle en son konuştuğumuzda ona artık bez takmak is-

temediğimi söylemiştim. Tuvaleti nasıl kullanacağımı biliyordum ama kullanmama izin yoktu.

Kaşınıyordum ve oturduğumda canım yanıyordu. Bana susmamı söylemişti. Ben de Rex'e ağlamıştım ve birlikte bir karar almıştık. Bir daha hiç kimse sesimizi duymayacaktı. O bunu yapabiliyordu ve haftalar süren sessizlikten sonra ben de yapabilirdim.

Titrek bacaklarımın üzerinde durup Rex'in fanusunu açtım ve arkadaşımı küçük yuvasına girmiş halde buldum. Avucumu yere koyduğumda, kokumu alıp elimin üzerine tırmanması birkaç dakika sürdü.

Bağrıışmalar arttı ve nefesim titremeye başladı.

Endişelenme, dedim içimden. *Seni koruyacağım.*

Gürültülü bir kahkaha kapının ardından yükselirken sıçradım.

Bu, yatağımın altına hemen saklanmam gerektiğini söyleyen son uyarıydı. Altına girip Rex'i yüzümün önüne yere koydum, ardından çenemi avuçlarıma yaslayıp seslerin kaybolmasını bekledim.

Birden duraksayıp donakaldım. Çünkü biri yatak odamın kapısını açmıştı. Hatta iki kişilerdi. Kirli çoraplarıyla odamı araştırdıklarını görebiliyordum, sonra bir çift bot yüzümün önünde belirdi.

"Siktir. Burası bok gibi kokuyor. Nerede o?"

"Elise burada olduğunu söylemişti. Ona ne kadar ödedin?"

"Elli," diye yanıtladı adam. "Kaltak hâlâ nefes alıyor mu?"

"Zar zor. Yine de onu öldürmeye yetecek miktardan fazlasını aldığından emin oldum."

Kalbim göğsümde küt küt atarken nefesimi tuttum. Nefesimi tuttuğumda ağlamamı engelleyebiliyordum, canımı yaksa ve gözlerimi sulandırırsa da işe yarıyordu.

Botlar yatağıma yaklaştığında yutkundum ve uzaklaşmaya çalıştım.

Kalbim daha da hızlanırken Rex'i ellerimin arasına alıp korumaya çalıştım. Rex'e zarar vermelerine izin veremezdim. Ben-

Bir el, bileğimi kavradı ve çıkarmak istediğim ses ciğerlerimi

yaktı. Yatağın altından sürüklendiğimde sakallı bir adamın bana sırtıttığını gördüm.

Gözlerimi kapadım ve kafamın içinde öyle yüksek sesle bağırdım ki beynim zonkladı, başım döndü.

Rex'i göğsüme bastırdım, adam çenemi tutarken gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi açtığımda diğerinin dişsiz ağzıyla sırtıttığını gördüm. Bakışları ellerime kaydı. "Burada neyimiz varmış?"

Rex'i yakaladı ve ben paniğe kapıldım, onu bir oyunmuş gibi ileri geri fırlatmaya başladıklarında onlara durmalarını söyleyecek kelimeleri bir araya getiremedim. Kötü adam parmaklarını Rex'in etrafına doladı ve ben en iyi arkadaşşıma zarar vermemesi için ona kocaman açılmış gözlerle, çaresizce baktım. Onu rahat bırakmaları için bağırmak istedim ama yapamıyordum.

Yapamıyordum, yapamıyordum, yapamıyordum, yapamıyordum.

Rex, babamdan geriye kalan tek şeydi. Babam beni almaya gelene kadar yanımda kalan son parça.

"Annen ölüyor," dedi adam. "Ona yardım etmemizi ister misin?"

Başımı salladım, altdudağım titriyordu.

Lütfen onu kurtarın. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Kelimelerini kullan, ufaklık."

Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. Konuşamıyordum. Neyim vardı?

Adam yüksek sesle gülerken arkadaşşına baktı. "Sanırım çocuğu travmatize ettik."

"Onu aşağıya götürün. Son nefesini veren orospu annesini izlesin."

Omzumdan tutup ayağa kaldırdı ve sonra tekrar güldü. "Lanet olası boktan bir bebek bezi giyiyor."

Arkadaşı yüzünü buruşturarak, "Elli dolarımı geri istiyorum," diye cevap verdi.

Beni aşağıya indirdiklerinde, mutfakta sıkışıp kalmış köpeklerin havlamalarını duyabiliyordum. Adam beni yere bıraktı ve gözlerimi açtığımda annemin yerde yattığını gördüm. Ağzından

kusmuk damlıyordu. Gözlerini kırpmadan bana bakarken, göğsü inip kalkıyor ve korkunç bir boğulma sesi çıkarıyordu.

Olamaz. Anne? İyi misin?

Kelimeleri oluşturamıyordum.

“Onu kurtarmamız için bize yalvar, biz de sağlık görevlilerini buraya getirelim.”

Sakallı adama baktım, dişlerim korkudan takırdıyordu.

Yapamazdım.

Onu kurtaramazdım.

“Hımm,” diye mırıldanarak masadan bir şey aldı. “Çocuk konuşabiliyor. Elise bize onun videolarını göstermişti, hatırladın mı? Sadece sesini ondan çekip çıkarmamız lazım. Bunun içinde ne varmış?” Annemin daha önce kullandığını gördüğüm sivri uçlu şeyi kaldırdı, arkadaşı ise omuz silkti.

Bir anda, kolumda hissettiğim acıyla nefesimi tuttum ve adamlar kıkırdarken gözlerimi kapattım. “Annesi gibi inatçı.”

Görüşüm bulanıklaşmıştı. Bedenimi kontrol edemiyordum ve hızla halsizleşip yorgun düşmüştüm. Saatler sonra yerden doğrulabildim. Annem hâlâ aynı yerdeydi ama dudakları mosmor ve gözleri açıktı. Kötü adamlar kanepede oturuyordu. “Bak, küçük piç yine uyandı.”

Ayaklarım acıyordu, kollarım da öyle.

Rex onların elindeydi.

“Yakında yola çıkmamız gerekiyor ama hangimizin seni konuşturabileceği konusunda bahse girdik. Küçük bir fare gibisin, değil mi ufaklık? Ne kadar da acıklı.” Bakışlarını aile fotoğrafımıza çevirdi. Babamın kollarında kameraya kocaman gülümserken üçümüz de mutlu görünüyorduk. Köpeklerimiz bile poz veriyor-muş gibi uslu uslu oturuyorlardı. “İyi bir hayatın mahvoluşu...”

Derin bir iç çekerek Rex'i avucunun içine aldıktan sonra, “Saymayı biliyor musun?” diye sordu.

Titreyerek bir kez başımı salladım. Gözlerimi arkadaşımın üzerinde tutarken dişlerimi sıktım.

Ve o an iki her şey çılgılık atmaya başladı. Çünkü adam yavaşça, teker teker Rex'in bacaklarını koparıyordu. Saymamı istedi, ses çıkarmamı, bağırمامı. Ama suskunluğum karşısında, en yakın arkadaşımı avucunda ezdi, yere attı ve botunu üstüne indirip paramparça etti. Bağırmalıydım. Ağlamalıydım. Bir şeyler yapmalıydım.

Ama *onu* koruyamadım, tıpkı annemi koruyamadığım gibi. Başaramadım.

Doktor gözlerime ışık tutarken, "Ciddi şekilde zayıf düşmüş," dedi bir kadın. "Onu bulduklarında üzerinde kirli bir bez vardı. Her yeri yaralarla ve kızarıklıklarla doluydu."

Biri seslendi ve ben irkildim. Uykum vardı ve annemle babamı istiyordum. Evime dönmek istiyordum.

"Babası?"

"Ölmüş. İntihar etmiş," dedi bir başkası sessizce ama konuşmayı bıraktığımdan beri işitme duyum her zamankinden daha iyi olduğundan her kelimesini duydum. Sanki etrafıma daha fazla odaklanabiliyordum. "Biz konuşurken Çocuk Hizmetleri hızlı bir yerleştirme için toplantı yapıyor."

"Bu çocuk yakın zamanda bu hastaneden ayrılamaz. Daha fazla sıvıya ihtiyacı var. Ve kan tahlili alınsın. Kollarında ve ayaklarının altında iğne izleri var."

"Cebinde ölü bir örümcek bulduk." Kadının sesi yavaş yavaş kaybolurken, "Tanrım," diye fısıldadı.

Göz kırptım. Bana bir şeyler sorup duruyorlardı ama cevap vermedim. Onlar da bana zarar verebilirlerdi.

Rex ve annemle yerde ne kadar uzun süre hareketsiz yattığımı düşündüğümde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Uyanmamış-

lardı. Daha fazla gözyaşım aktı. Omzumda bir el hissettiğimde irkildim ve hızla geri çekildim.

“Artık güvendesiniz,” dedi kadın. “Bana adınızı söyleyebilir misiniz?”

Adımı zaten biliyorlardı.

Ben Malachi’ım.

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi kapattım. Belki ona kadar sayarsam hepsi kaybolurdu.

İçimden saymaya başladım. Tekrar uykuya dalmadan önce kaç kadar saydığımı bilmiyordum.

2

Malachi-8 Yaşında.

Haftalar sonra, ilk yeni evime gittiğimde beni odamda tutuyorlardı çünkü konuşmadığım için çocuklarını *üzdüğümü* söylemişlerdi.

Genelde başka bir aile beni almaya gelene kadar çocuklarla dolu büyük binaya geri gönderiliyordum. Bunun kaç kez olduğundan emin değildim. Yeni anneler ve babalar, yeni çocuklarını aldıklarında mutlu görünüyordu. Benimkiler ise dehşete düşmüş gibi görünüyordu ve bu, böyle devam edip gidiyordu. Kimse beni oğlu olarak istemiyordu. Kimse beni gruptan seçmiyordu. Çaresiz aileler beni kabul ediyordu ancak ne onlar ne de ben mutlu olabiliyorduk. Sekiz yaşına bastığımda, yetimhanedeki diğer çocuklar gibi doğum günü kartı ya da pasta almadım; sadece yatağımın altına örümceğimin resmini çizip oturdum ve insanların bana doğum günümü kutlamak için şarkı söylediğini hayal ettim ve çizdiğim mumları üfledik.

Gözlerimi kapatıp bir dilek tuttum.

Keşke biri beni seçse.

Ayak sesleri geldi ve kapım açıldığında, bacağımın çekilmesi-

ni bekledim. Çekilmedi. Geçmişime dair travma tepkisi dedikleri şey, buydu. İçinden çıkamadığım bir kâbus. Yatağın altından yukarı göz attım.

Buranın patronu olan kadın bana ters ters bakıyordu. “Ne yapıyorsun sen?”

İşaret diliyle bana öğrettikleri gibi anlatmaya çalıştım ama o başını salladı ve benden uzaklaştı. “Önemli değil. Giyin ve her şeyini bir torbaya koy.”

Robot gibi durdum ve *neden* işaretini hatırlamam birkaç dakikamı aldı.

“Uçağa biniyorsun,” derken bana kullanılmış bir plastik torba uzattı. “Yeni bir aile. Diğerleriyle olduğu gibi bir deneme süreciniz olacak. Bu kez uslu durur musun? Bu aile bu sefer *gerçekten* seni seçti. Buna inanıyorum.”

Ben hep uslu dururdum zaten. Sadece normal olmamamdan hoşlanmıyorlardı. Oyun oynayıp arkadaş olmak ve diğer her şeyi yapmak istiyorlardı. Ama hiçbiri işaret dilini bilmediği için nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum. Kimse öğrenme zahmetine de girmemişti. Hepsi beni konuşturmaya çalışıyordu ama ben halimden memnundum. Huzurlu ve sessiz... Bunu seviyordum.

Diğer evlerde de garip olan bendim ve hâlâ öyleyim.

“*Evet,*” dedim işaret diliyle anlaşılarak. “*Uslu duracağım.*”

Bana yeni bir aile bulduklarında ilk kez heyecanlanmıştım. Artık heyecanlanmıyordum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca evim olarak adlandıracağım yere ulaşmak tam bir gün sürüyordu. Uçmaktan nefret ediyordum ve benimle seyahat eden kadın benimle bir kez bile konuşmamıştı. İşaret dilini de anlamıyordu.

“En iyi şekilde davran, Malachi,” dedi kızgın bir ses tonuyla, elimde plastik torbamla kalabalık havaalanında onun yanında yürürken. Ardından elimi sıkıca tuttu. “Seni başka bir eve götürmek için tekrar buraya kadar uçmak istemiyorum.”

Demek istediği, garip davranıp üvey kızı korkutmamalıydım. Herkes tuhaf olduğumu düşünüyordu. Ayrıca benden korkuyor-

lardı. Kendilerini rahatsız hissettirmemden hoşlanmıyorlardı. Beş eve gitmişim ve hepsi de birkaç hafta içinde beni kırık bir oyuncakmışım gibi geri vermişti.

Benim hakkımda konuşan insanların yanına ulaştığımızda, onlara odaklanmak yerine bakışlarımı yerde tuttum. Burada ne kadar kalacağımı merak ediyordum. Muhtemelen beni yatak odasına kapatacaklar ve kırılğanmışım gibi davranacaklardı. Beni geri gönderene kadar üzülyormuş gibi yapacakları bir çocuk olacaktım.

Eğer beni geri gönderirlerse -ki büyük ihtimalle göndereceklerdi- tekrar kaçacaktım ve beni asla bulamayacaklarından emin olacaktım.

Çünkü ailemle birlikte cennette olacaktım.

Uzun kahverengi saçlı küçük bir kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle önümde belirince bir an duraksadım.

“Merhaba!” dedikten sonra sırtıp devam etti: “Benim adım Olivia. Yedi yaşındayım!” O yedi parmağını kaldırdığında, ben de içimden sekiz parmağımı kaldırdım.

Merhaba Olivia. Ben Malachi, demek ya da işaret etmek istedim ama sadece ona öylece bakıyordum.

“Sence bir prensese benziyor muyum?”

Zihinsel olarak başımı sallarken fiziksel olarak bir adım öne çıktım. Ondan hoşlanmışım, beni rahatsız etmemiştı. Herkesle kıyaslandığında çok mutluydu. Ve benimle tanıştığı için de mutluydu.

Başımı eğdim.

Gülümsemesi düştü. “Elbisemi beğenmedin mi?”

Hiç düşünmeden çünkü onun da beni sevmesini istediğim için ellerimi kaldırıp işaret ettim: “*Lütfen benden korkma.*”

Ama yüzündeki şaşkınlık ve annesine attığı bakış, bana ne dediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyordu.

Sorun değildi. Ben ona öğretirdim.

Aynı şekilde ona tekrar işaret diliyle anlatmaya çalıştım. Çünkü onu korkutmak istemediğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Bunu bildiğinden emin olmak için çaresizdim.

“Uçakta olmak korkutucu muydu? Çok hızlı gittiğinde ve gökyüzüne fırladığında hep ağlarım! Babam bizi hep uçağa bindirir. O artık senin de baban!”

Saçlarımın uzun tellerini çekiştirerek enseme ovuşturdum. Mutlu görünüyordu. Bu, ailesini sevdiği anlamına mı geliyordu? Onunla konuşmayı çok istesem de konuşabileceğimi sanmıyordum.

Tekrar ailesine döndü ama dikkatini çekmek için bileğine dokundum ve “*Benimle gel,*” diye işaret ettim.

Hâlâ ne dediğimi anlamamıştı, bu yüzden döner kapıları gösterdim ve kapılara doğru koşarken el ele tutuştuk. Kıkırdıyor ve saçları dalgalanıyordu. O sırada tuvalet tabelasını gördüm. Onunla orada, herkesten uzakta konuşmaya çalışacaktım.

“Nereye gidiyoruz?” diye sorarken ayağı takıldı. Düşmeden yakaladım onu, tuvalete doğru çekerken kalabalığın arasından sıyrıldık.

İçeri girdiğimizde gitmeye çalıştı ama ben onu durdurdum. “*Seninle konuşmak istiyorum,*” diye işaret ederken kendimi gösterdim.

Onu şimdiden korkutuyor muydum? Her şeyi mahvetmiş miydim?

Hâlâ kafası karışıktı, ben de ağzımı işaret edip başımı iki yana salladım çünkü sadece ikimiz olmamıza rağmen konuşamıyordum. Sonra onun ağzını işaret edip başımı salladım.

Dudakları aralandı. “Konuşamıyor musun?”

Başımla onayladım. Ama onunla konuşmayı, ona tuhaf olabileceğimi ama arkadaş olabileceğimi, zararsız olduğumu söylemeyi o kadar çok istiyordum ki. Sadece... Yapamıyordum.

“Sorun değil! Çok uzun süre konuşamamıştım! Sana öğretebilirim.”

Duraksadım ve gözlerimi devirdim. Neden herkes beni olduğum gibi kabul edemiyordu? Nasıl konuşacağımın öğretilmesine ihtiyacım yoktu.

Gözleri çok canlı ve renkliydi. O iyi biriydi, ayrıca bana iyi davranıyordu.

Onu işaret ettim, sonra avucumu göğsüme dayayıp ona yaklaştım. Elini tutup ona da aynı işareti yaptırmak, benim de onun olduğumu, en iyi arkadaşı, yeni kardeşi olduğumu söylemek istedim ama bunu yapamadan kapı açıldı. Ve yeni koruyucu babam aceleyle içeri girdi, annesi de Olivia'yı kucağına aldı.

“Sana sorun çıkarma demiştim!” diye bağırdı ona ve ben ayağımı yere vurup geri çekilmesini söylemek istedim ama o sırada bana döndü. “Ve sen. Şu anda bir uyarı aldın, küçük adam. İki tane daha alırsan kışın *başka bir* eve gidecek. Sen artık Malachi Vize’sin ve Vizeler çizginin dışına çıkmaz, o yüzden buna alış.”

Beni geri göndermiyor muydu? Bana bir şans daha mı veriyordu? Yani kalabilir miydim?

Kıza baktım, sonra başımı eğip işaret ettim: “Üzgünüm.”

“Üzgün olduğunu söylüyor tatlım,” dedi annesi. “İşaret diliyle iletişim kuruyor.”

“O da ne? Ben de yapmak istiyorum!”

Onun sözleriyle başımı kaldırdım ve göğsümde küçük bir heyecan topu oluştu, özellikle de annesi evdeki herkesin işaret dilini öğreneceğini söylediğinde.

“Malachi evimizde rahat edecek. O artık bizden biri.”

Bizi tuvaletten çıkarırlarken gözyaşlarımı zor tuttum. Babasının eli omzumda, beni havaalanından çıkarıp, bir arabaya yönlendirirken birkaç kez göz kırptım. Sanırım zenginlerdi. Arabaları kocaman ve gösterişliydi, yanaştığımız ev de bir malikâneydi. Gördüklerim karşısında gözlerim biraz daha açıldı, sonra dikkatim tekrar yanımdaki kıza yöneldi. Ona bakmadan duramıyordum. Rex yanımdayken hissettiğim huzuru, o benden alınmadan önceki o duyguyu, ilk kez yeniden hissediyordum. Onu benden alamayacaklardı. Bundan emin olacaktım. İyi biri olacak ve bana

söyleneni yapacaktım. Ailelerini tamamlamak için ihtiyaç duydukları o çocuk olacaktım.

Olivia.

. Yeni küçük kız kardeşim... Annemi ya da Rex'i koruyamamıştım ama sanırım onu koruyabilirdim.

Onu koruyacaktım.

Çünkü o benimdi.

Malachi-12 Yaşında.

Okul servisinden indiğimde çantamı omzuma attım ve doğruca kız kardeşimi bulacağımı bildiğim yere doğru yürüdüm. Olivia, her zamanki gibi arkadaş grubuyla birlikteydi. Hep öyleydi. Her zaman dikkat çeken o popüler kız... Salı günleri evden benden daha erken çıkıyordu. Arkadaşlarının yıllardır yaptığı bir alışkanlık vardı, okula bir saat erken gidip dedikodu yaparak vakit geçirirlerdi. Onu görür görmez yürümeyi bırakıp yan tarafa saklandım ve sırtımı duvara yasladım. Dünya etrafımda dönmeye devam ederken ben her zamanki bekleme pozisyonuma geçmiştim. Gözlerim salıncaklara doğru giden Olivia'yı takip etti, arkadaşı Abigail de yanındakine oturmuştu ve konuşuyorlardı. Başları dönük olduğu için dudaklarını okuyamıyordum.

Ya benden bahsediyorlarsa?

Yanına gitmeyecektim ama onu görebildiğim sürece mutluydum. Ayağımın altını duvara dayadım ve üç çocuktan oluşan bir grup da salıncaklara doğru giderken nefes almayı bıraktım. Benden bir, belki de iki sınıf küçüklerdi ve ben onlardan çok daha uzun boyluydum. Kendi sınıfımın ve bir üst sınıfın bile en uzu-

nuydum. Ayrıca hiç arkadaşım yoktu ve konuşmadığım için de okulda pek sevilmiyordum.

Bana *ucube* diyorlardı.

Garip ve tuhaf olduğumu söylüyorlardı.

Olivia böyle düşünmüyordu, bu yüzden onların fikirleri geersizdi ve benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kendi kşemde kalmayı ve küçük kız kardeşimi toplum içinde uzaktan, evdeyken de mümkün olduğunca yakından gözlemlemeyi seviyordum. r-ktc bir şekilde değil... Annem sadece ona karşı çok korumacı olduğumu söylüyordu ve babam da bana düzenli olarak sakın olmamı hatırlatırdı.

İçlerinden biri Olivia'yı salıncağa bindirirken kan beynime sıçradı ama Olivia salıncağı itip ondan uzaklaştı. Emin olamıyordum ama sanırım ona gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını söylüyordu.

Zil çaldığı anda ocuk Olivia'nın saındaki kurdeleyi çekti. Olivia onu göğsünden itip lden uzaklaşırken öfkem doruğa ıktı, Abigail de onun peşinden geliyordu. ocuk tekrar onu yakalamaya çalıştı ama Olivia kaçtı. ocuk arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu.

Duvara yaslandığım yerden doğrudum ve dişlerimi acıtacak kadar sıkarak onlara doğru ilerledim.

Kimse küçük kız kardeşime zorbalık yapamaz ve bunun cezasını çekmeden kurtulamazdı. Aklımda tek bir şey vardı: *Acı*. Onları incitmek istiyordum. Üçü de oyun alanından en son ayrıldılar. Arkalarından sessizce ilerlerken çantamı omuzlarımdan indirdim.

Kol kayışını kavrayıp savurdum, annemin hazırladığı öğle yemeği ve ders kitabı çantamı ağırlaştırmıştı ve içlerinden birinin kafasının yan tarafına çarparak onu yere düşürdüm.

Kaçmaya alışan ikincinin de kafasını kırdım, sonra üçüncünün peşine düştüm. Olivia'nın kurdelesini çekip ona glen üçüncünün peşinden koridora ıktım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı ben onu kovalarken.

Onun kanını görmek istiyordum.

Bir kapıyı açtı ve ben durmadığım için doğrudan kapıya çarptım, gözüme bir acı saplandı, yine de devam ettim. Ayak bileklerine tekme atarak tökezlemesini ve yüzüstü düşmesini sağladım.

Suratına yumruk attıktan hemen sonra bir öğretmen beni yakaladı.

Gecenin bir yarısı babam tarafından yataktan sürüklenirken tekmeler ve yumruklar savurdum. Kız kardeşimle paylaştığım yatak odasından çıkarıldım. Okul bittiğinden beri yataktaydım. Kimseyi görmek istemiyordum, Olivia'yı bile. Bana gözüme ne olduğunu soracak ve ne yaptığımı öğrenecekti. Onun için çocukları dövdüğümü söyleyemezdim.

Korkacaktı. Benden korkmasına izin veremezdim.

Babam beni bırakıp bileğimi sıkıca kavrayarak koridor boyunca, büyük merdivenlerden aşağıya, ofisine doğru sürükledi. Kapıyı çarptı ve ellerini beyazlaşmış saçlarında gezdirerek adım attı. "Ne düşünüyordun? Okul müdürün ve diğer ebeveynler, çocuklarına saldırmaman hakkında telefonu başıma yıkıyorlardı!"

"*Olivia'ya zorbalık yapıyorlardı,*" diye işaret ettim ellerimle.

Volta atmayı bırakırken elleri yanlarına düştü.

Sonra öne çıktı ve çenemi tuttu. "Peki, gözüne ne oldu?"

Utançtan yanaklarım kıpkırmızı oldu. "*Onlardan birini kovalarken bir kapıya çarptım.*"

"Etrafta dolaşıp insanları dövemezsin. Daha on iki yaşındasın. Daha ergen bile değilsin ve dışarıda burun kırıyorsun!"

Bütün gün duyduğum tek şey bu; benim yaşındaki biri nasıl bu kadar agresif olabiliyordu? Yaş ne zamandan beri önemli oldu? Kız kardeşimi savunmuştum, minnettar olmalıydı.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Bu soru omurgamı dikleştirdi ve gözlerim biraz daha açıldı. "*Beni geri göndermeyin,*" diye işaret ettim. "*İyi olacağıma söz veriyorum.*"

Babam masasına doğru yürüdü ve ona yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Seni hiçbir yere göndermiyorum, Malachi. Sadece uslu durmanı istiyorum. Ben bir avukatım ve oğlum kontrolden çıktı diye haberlere çıkamam. Neden onları tehdit etmedin? Uzak durmalarını söylemedin? Ya da daha iyisi, bir öğretmene veya bana söyleseydin.”

O sırada tek duyduğum beni göndermeyeceğiydi.

Rahatlayarak sessizce iç geçirdim ve omuzlarım gevşedi. “Aylık terapi seanslarınızın daha sık olması gerektiğini düşünüyorum. Doktorunla haftalık randevular hakkında konuşacağım. Olivia’nın bu olaydan haberi yok ve ona söylemeyeceğiz. Seni bir dayanak noktası olarak görüyor ve bunu böyle tutmalıyız. Bunun aramızda kalmasını tercih ederim. Çocukların hepsi okuldan alındı çünkü aileleri artık onlar için güvenli olmadığını düşünüyor. Lütfen, Tanrı aşkına, Malachi, artık kavga yok.”

Başımı salladım ve bakışlarımı yerde tuttum.

“Etrafı tekmeleyerek kız kardeşini korkuttun. Geri dön, özür dile ve uyu. Annen yarın seni gözüne baktırmaya götürecektir.”

Onu korkuttum mu?

Ayağa kalktım ve yatak odasına doğru yöneldim. Kapıyı açar açmaz Olivia yatağında doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. “Malachi?”

“Özür dilerim,” diye işaret ettim yatağının kenarına otururken. “Özür dilerim,” diye tekrarlardım, bu sefer yumruğum göğsüme sürtünürken daha sert bir şekilde.

“Babam seni incitti mi?”

Başımı iki yana salladım ama muhtemelen bana inanmamıştı. Babam benden nefret ediyordu, biliyordum. Bazen en ufak şeyler için beni ofisine sürüklüyor ve bana Olivia’ya bağırdığından çok daha fazla bağıırıyordu. Bu yüzden bizi farklı gördüğünü biliyordum.

Ben ikisinin de istemediği ama başlarına kalan çocuktum. Şimdiden terapistin daha fazla test yapması gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak görünüşe göre henüz o testlere hazır değildim, bu ne demekse.

Başını eğdi ve saçları yüzüne düştü. Her zaman çilek gibi kokardı; yumuşak, rahatlatıcı.

“Sarılmak ister misin?”

Başımı sallayarak Olivia’nın yanına geçtim. Kollarımızı birbirimize doladık ve kardeş olduğumuzdan beri yaptığımız gibi birbirimizi güvende tutarak uykuya daldık.

Düzenleme
Ny.ozlem

4

Malachi-17 Yaşında.

Olivia'nın müzik zevki berbattı ve başımı ağrıtiyordu.

Malikânenin yanında, gideceğimiz göle doğru koşuyorduk ve o sürekli önümden gidiyor ve neredeyse bana çelme takıyordu. Ayak bileklerini tekmeleyip onu çamurun içinde bırakabilirdim ama sonra kesin kendimi kötü hissedip özür dilerdim. Bu yüzden bundan vazgeçtim.

Kulaklığın bir ucu Olivia'daydı, diğeri bende. Kulağımda onun bu saçma pop şarkısı çalarken tempoma ayak uyduruyordu. Formdaydı. Hem amigo kız olması hem de benim kadar sık egzersiz yapması sayesinde artık daha çok vakit geçirebiliyorduk. Koşmayı seviyordum, o da öyle.

Mükemmel bir kardeş uyumu. Ve onunla daha fazla zaman geçirmiş oluyordum.

Bu garip miydi? Öyle olsa da umurumda değildi. Küçük kız kardeşimin yanındayken her zaman daha iyi bir ruh halindeydim, sanki kendimin en iyi versiyonu olabilirmişim gibi... Beni konuşmaya zorlamıyor ya da pislik arkadaşlarım gibi bende bir sorun varmış gibi davranmıyordu.

Yani, pislik değillerdi ama bir noktada öyle de sayılırlardı.

Odaklanmak için başımı salladım, gözlerim yana kaydı ve göğsüne bakmamaya çalışarak işaret ettim: “*Babam bugün bana araba kullanmayı öğretecek.*” Güldü. “Bu, korkunç bir deneyim olacak. Sadece motosiklet sürmeye devam etmelisin. Bütün zaman boyunca sana bağıracaktır.”

Muhtemelen. Fazla sabrı yoktu, özellikle de son bir yılda sayamayacağım kadar çok kavgaya karıştığımdan beri. Ayrıca beni balkonumda esrar içerken yakalamıştı.

Artık bana sadece tahammül ediyordu. Son dokuz yıldır beni onlar büyütmüşlerdi, bu yüzden beni tekrar sistemin içine atamazlardı ve dürüst olmak gerekirse, babamın bazen benden nefret ettiğine inansam da, beni hâlâ buralarda kalmama izin verecek kadar önemsediyini düşünüyordum.

Gerçi çok tartışır ve kavga ederdik, o yüzden belki de hayal görüyordum.

“Devam et, yoksa Bluetooth kesilecek,” diye seslendi Olivia.

Gözlerimi kırptıştırırken geride kaldığımı fark ettim ama biraz oyalanıp kıcını izledim, ardından zihinsel olarak kendimi tokatladım çünkü ona o şekilde baktığımı bilseydi, benimle bir daha asla konuşmazdı. Ayrıca bağlantısı kesilirse, eski sevgilisinden ayrılmakla ilgili şarkı söyleyen bir kız grubunun lanet pop müziğinden kurtulabilirdim ve bu aynı zamanda kulağım için bir kurtuluş olurdu.

Yine de ona yetiştim ve göle ulaştığımızda müziği yavaş bir şeye geçti. Olivia eğilmiş, nefesini toparlamaya çalışıyordu. Ben ise şortumdan sigaralarımı çıkarıp birini yakmıştım. Omzunun üzerinden bana baktı, hâlâ eğilmiş haldeydi ve bana kesinlikle odaklanmamam gereken bir manzara sunuyordu.

Kaşlarını çatıp doğruldu. “Neden?”

Kaşımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım ve Tanrı’dan kardeşinin onu süzerken yakalamamasını umdum.

“Sigara içmek senin için kötüdür, özellikle de koşarken, Malachi.”

Hımm. Adımı söylemesine bayılıyordum.

Hayır. Kapa çeneni.

“Eve döndüğümüzde annem ve babam üstünden kokuyu alacaklar. Mutfakta seni sıkıştırdıklarında bu kez seni savunmayacağım.”

Omuz silktim ve başımın üzerinde bir duman bulutu üfledim. Bir ağaç kütüğüne yaslanmış onun esnemesini izliyordum. Tekrar eğilip ayak parmaklarına dokundu ve ben gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Çünkü göğsüne bakarken yakalanmak istemiyordum. Bu yeni bir şeydi.

Biraz da berbattı.

Ancak son birkaç aydır Olivia’ya bakmaktan kendimi alamıyordum ve sadece her zaman olduğu gibi güzel olduğunu değil, aynı zamanda gerçekten çok çekici olduğunu da fark ediyordum. Bir erkek kardeşin fark etmemesi ya da düşünmemesi gereken şekilde çekiciydi.

O kıkırdadığında ya da bana gülümsediğinde içimde bir kelebek sürüsü çığına dönüyormuş gibi bir his oluşuyordu. Bağımlılık yapıcıydı. Mutlu ve heyecanlı hissetmek... Bu duyguyu sürdürmek için her zaman onun yanında olmaya çalışıyordum ve kafamdaki seslerle, kardeş dediğin ve birlikte büyüdüğün birine âşık olmanın her türlü berbat bir şey olduğunu tartışıyordum.

Babam beni asar, sonra da öldüğümden emin olmak için vururdu.

Sanırım yine de Olivia’nın etrafında olmanın bir yolunu bulurdum. Dolabındaki hayalet ya da yatağının altındaki canavarla arkadaş olur ve uyumak için ona sarılırdım.

O telefonunda yazarken kendi saçma ve çocukça düşüncelerime kaşlarımı çattım.

Güneş doğmaya başlıyordu. Üzerimizdeki ağaçların arasından süzülen yumuşak bir parıltı etrafımızı sarmıştı. Ormanın içinden, güneşin uzakta daha da parlaklaştığını görebiliyorduk. Hep aynı manzara ama biz her seferinde onun tuzağına düşüyorduk.

Ama bu defa yalnızca ben o manzaraya odaklanmış gibiydim,

Çünkü Olivia yanıma gelip elimdeki sigarayı almış ve göle fırlatmıştı. Gözlerini kısıp bana baktığında, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Şimdi göle girmeye ne dersin?” diye işaret ettim. “Çünkü seni içine atmama saniyeler kaldı.”

Kollarını kavuşturup kalçasını çıkardı. “Hayır, yapmazsın.”

Onu tutup ayaklarından kaldırarak omzuma aldım ve gölün kenarına doğru yürürken çığlık attı. Çıplak bacaklarıyla tekmeliyor, adımı haykırıyor ve omuzlarımı tokatlıyordu. Suyu yalnızca bir adım kala, onu göğsüme doğru kaydırıp şakayla karışık atacakmış gibi yapınca, boynuma sımsıkı sarılmıştı. Bacaklarını belime dolayıp uyluklarını bedenime yasladığında, bir an duraksadım. “- Lütfen yapma,” diye yalvardı. “Sana yalvarıyorum.”

Sikeyim.

Bu... Fazla yakındı. Beni yakmış gibi onu yere bıraktım ve o da devrilmeden önce kendini son anda toparladı. Göğsümü tokatladı. “Seni pislik!”

Aniden yüzünü tutup onu öpme isteği duydum.

Bu istek, ani, saçma ve yeni bir şeydi. Olivia’yı daha önce milyon kez öpmüştüm ama şu an istediğim öpücük... Çok başkaydı. Onu bu şekilde öpmek... Bu, her anlamda yanlıştı. Kız kardeşimden etkileniyordum. Başka bir açıklaması olamazdı, değil mi? Ondan etkilenmememin imkânı yoktu. O benim gözümde bir sanat eseri gibiydi.

Bunun farkına varmak bana lanet bir uçak kazası gibi çarptı ve birkaç kez göz kırıp başka tarafa bakmama neden oldu. Kötü şansım yüzünden kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Her zaman berbat durumda olduğumu biliyordum ama bu?

Bu, başka bir seviye.

Babam terapiye geri dönmemi ve ilaç almamı istiyordu. Belki de almalıyım. Çarpık düşüncelerim için değil, Olivia’ya karşı hissetmemem gereken duygularım için...Kardeşini öpmek istemeni engelleyen bir ilaç var mıydı?

Önceden her şey onu korumakla ilgiliydi, hep bir bağıllık hissedirdim ama bu şekilde değildi. Onu erkek ve kız arkadaşların yaptığı gibi öpmek istiyordum.

Nefes alışım değişmişti ve hissettiklerim yüzünden kafam o kadar karışmıştı ki... Olivia hâlâ fazla yakınımıdaydı. Parmaklarımı kıpırdatarak tişörtünden tutup onu kendime çekmek, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istiyordum. Ama bunun yerine geri adım attım ve güçlkle yutkundum. Ben ona bakmayı reddederek bir sigara daha yakarken, o telefonunda yazmaya devam etti. O tamamen sakin görünüyordu. Kardeşinin içsel bir savaş verdiğinden habersizdi. Onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Henüz on altı ve on yedi yaşındaydık ama ben aklımdan geçenler için fazlasıyla genç olduğumuzu biliyordum. Öfkelenmişim. Çünkü asla sahip olamayacağım birine âşıktım. Dünyaya patlamak, ya da belki gidip babamla kavga etmek, her tehdit ettiğinde döveceğini söyleyen adamın gerçekten ne kadar ciddi olduğunu görmek istiyordum. Yanıma gelip omzuyla beni dürttü ve çenesini güneşin doğuşuna doğru uzattı. "Taştan bir kalbin olduğunu biliyorum ama güzel olduğunu kabul etmelisin."

"Öyle," diye tembelce işaret ettim, o manzaraya bakarken gözlerim onun üzerindeydi.

Kalbim taştan değildi. Zehirle doluydu.

Onu öpseydim ne yapardı? O da beni öper ve benim küçük sırrım mı olurdu, yoksa ailemize koşar ve beni aileden mi attırırdı?

Belki benden uzaklaşırdı ama kimseye söylemezdi.

Risk çok büyük ama dudaklarımı onun dudaklarında hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Sonunda, kollarını belime dolayıp başını göğsüme yasladığında, birlikte güneşin ufka ulaşmasını izledik. Saçlarının çilek kokusunu içime çektim ve parmaklarımı her zaman yaptığım gibi yumuşak tellerinde gezdirdim.

Bu bile normal değildi. Olmadığını biliyordum ama umurumda değildi.

Ailelerimizin ya da arkadaşlarımızın önünde böyle yakın ola-

mıyorduk. Zaten bir keresinde kutu oyunu oynarken onu dudaklarından öptüğüm için malikânenin öbür ucuna gönderilmiştim. Öpücük masumcaydı ama annemle babam deliye dönmüştü. Bu yüzden bu yakınlığı sadece gizli zamanlarımızda yaşayabiliyorduk. Koşuya çıktığımızda, birbirimizin odasına gizlice girdiğimizde, ya da bir kâbustan sonra sakinleşmeye çalışırken elini tuttuğumda. Toplumun yarattığı, kız kardeşime âşık olmamı engelleyen bir sınır vardı ve ben bu sınırı paramparça edip onu elimde tutmak istiyordum. Gerekirse o sınırı ve önümde duran herkesi yakacaktım. Olivia'yı seviyordum ama artık onu büyürken sevdiğim gibi sevdiğimden emin değildim. Şu anki his daha güçlü ve yıkıcıydı. İçimden bir ses dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öpmemi emretse yapacağımı söylüyordu. Ne isterse yapardım.

Kahretsin. Boku yemiştım. Babam beni kesinlikle öldürecekti çünkü kendi kız kardeşime karşı böyle hissedemezdim.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi sessizce.

Ne?

“Bir süre önce annemin ailemizdeki görücü usulü evlilik geleneğinden bahsettiğini hatırlıyor musun?”

Olivia'nın biriyle eşleştirilip benden alınacağını bana ilk söylendiği zamanı düşünürken dişlerimi sıktım. Evet, hatırlıyordum. Hayatımda duyduğum en kötü şeylerden birini nasıl unutabiliyordum?

“Şey... O süreç çoktan başlamış.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım, ne demek istediğini açıklamasını bekledim. O hayata atılmak için çok genç ve masumdu.

“Hımm...” Bir an tereddüt etti, sonra başını göğsüme gömdüğünde sesi boğuk çıktı. “Annem şimdiden randevu ayarlıyor.”

Tüm vücudum kasıldı ve saçlarını okşamaya ara verdim.

“İlk buluşma bu hafta sonu. Annem ve ben ailesiyle konuşmak için onun evine gideceğiz. Benden biraz daha büyük ve benimle gerçekten tanışmak istiyor.”

Bu saçmalıktı. O daha on altı yaşındaydı.

Ona vereceğim herhangi bir cevap, kesinlikle bir tartışmayla

sonuçlanırdı. *Hayır*, derdim, o da bana *siktirip gitmemi* söylerdi. Sonra bütün gün konuşmazdık. Ta ki içimizden biri gece diğeri-nin odasına gizlice girene kadar...

“Umarım iyi biridir. Ya kaba birisiyse? O zaman kıcına tekme-yi basması için ağabeyimi göndermem gerekecek.” O kıkırdarken ben hâlâ her zamanki gibi sessizdim ve sanırım öfkeden bayıla-caktım.

Onu bir ceset torbasında hayal ediyordum.

Kanlı.

Lime lime olmuş.

Doğranmış, kıyılmış ve toz haline getirilmiş.

Artık yok...Hiç kimse Olivia için yeterince iyi olmayacaktı.

“Düğün gecesine kadar bakire kalmalıymışım. Gerçi bu yaşta birileriyle yatacak değilim zaten.” Olivia başını kaldırıp bana bak-tı. “Sen bakir misin?”

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. Ben... Seks fikri hiçbir zaman aradığım bir şey olmamıştı. Evet, porno izlemeye çalışır-ken mastürbasyon yaptığım olmuştu ama arkadaşlarımla yaptığı gibi dışarı çıkıp biriyle yatmayı hiç düşünmemiştim. Beni biriyle düzüştürmeye çalışıyorlardı ama ben her zaman partiden erken ve ayık ayrılıyordum ya da o kadar sarhoş oluyordum ki doğru düzgün göremiyordum bile. Ardından sendeleyerek eve, kız kar-deşıme gidiyordum. Benimle ilgileniyordu; bir bardak su, hasta kovası ve başıma soğuk bir bez koyuyordu. Bilincimi kaybedene kadar bana sarılıyordu.

Benden yanıt alamadığını fark ettiğinde yüzünde hayal kırık-lığına uğramış bir ifadeyle ağzını kapattı. “Özür dilerim. Bu uy-gunsuzdu.”

Elimi saçından çektim. “*Evlenmek istiyor musun?*”

Omuz silkti. “Annem çocukluğumdan beri beni buna hazırlı-yor. Regl olduğumda bile heyecanlanmıştı çünkü bu, anlaşılmaya daha iyi bir değer katıyordu.”

Yutkundum ve Olivia’yı bu hayattan kaçırmak için bir plan oluşturmaya başladım.

“Uhh.” Yüzünü avuçladı. “Özür dilerim. Seni her yere kusturacağım. Üzgünüm.”

“Özür dileme,” diye işaret ettim. “Benimle her şey hakkında konuşabilirsin ve asla garipsemem.”

Şu an çok öfkeliydim. Annemle babamı öldürüp kaza süsü verebilirdim. Evi ateşe verebilir, ikisini de babamın ofisine hapsedebilirdim. Sonra Olivia’nın yanında olur, ona yaslanacak bir omuz sunardım. Eninde sonunda da bir şekilde bana âşık olmasını sağlardım. Hay sikeyim. Az önce itiraf etmişim.

Şu anda düşüncelerimi geri alamazdım, kız kardeşimi istiyordum hatta onu çok istiyordum. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama Olivia ve ben her konuda birbirimizin ilkleri olacaktık. Henüz olmasa da birkaç yıl içinde yeterince büyüdüğümüzde ve her şeyin nasıl işlediğini tam olarak anladığımızda... Olivia hazır olduğunda, ben de hazır olacaktım.

Zihnimin yavaşlaması gerekiyordu. Beni gerçekten kardeşi olarak görüyor olabilirdi ve beni tutkuyla öpme düşüncesi onu iğrendirebilirdi. Ya başka biri gibi davransaydım? Yüzümü saklasaydım?

Hayır, bu amacımıza ters düşerdi.

Sikeyim.

Benden başka kimseyle evlenemezdi. Ailelerimizle konuşacaktım. Eminim yaşlı bir hıyarla olmasındansa güvendikleri biriyle olmasını tercih ederlerdi. Burnumdan ağır bir nefes alıp geri çekildim, elini tutup bizi eve götürecek koşu yolunu işaret ettim. Elimi bırakmadan önce bir kez sıktı ve kulak tırmalayan müziğine yeniden bağlandığında okula hazırlanmak için eve doğru koştuk.

Okuldan eve döndüğümüzde annem ve babam, babamın ofisindeydi. Olivia üstünü değiştirmek için odasına geçmişti çünkü rutin antrenmanını yapmak için arkadaşının evine gidecekti.

Ailemizle konuşmam gereken her şeyi, Olivia yaptıklarını öğrenmeden nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Yaşadığım sinir kri-

zini ve soyunma odasında birini fena hâlde dövdüğümünden dolayı hâlâ sızlayan ellerimi bilmiyordu. Bana, sesli olarak yalvarırsam kız kardeşimi *sikmeyeceğini* ve bunu kaydetmeyeceğini söylemişti, ben de onun kafasını banka çarpıp gözünü morartmıştım.

Babam bunu şimdiye kadar öğrenmiştir ama beni disipline etmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Muhtemelen beni uyaracak ve terapiye geri dönmeye zorlayacaktı. Sonra da evi gelecekteki evlatlıklar için nasıl güvensiz hale getirdiğini anlatacaktı. Bla, bla, lanet olası bla.

Sadece kendimi ve kız kardeşimi savunuyordum. Yani dışarı çıkıp bir sonraki hedefim olarak birini seçmiyordum ama kimse bunu anlamıyordu. Bir sorun, problemlili çocuk ve travmalarla dolu bir bavulu olan çocuk olarak etiketlenmişim. Bu yüzden *normal* olmam bir mucize olurdu.

Ofise vardığımda onları duyabiliyordum. Babam, anneme Olivia'nın yaşı ve kızına nasıl baktığı konusunda zor anlar yaşıtıyordu.

Sikeyim. Derin nefes al.

Ofisin kapısını çaldım ve fısıldaşmaları durdu.

“İçeri gel,” diye seslendi babam.

Kapıyı açıp ofisine girdim, ikisinin de gözleri üzerimde ve şaşkınlık içindeydiler. Çünkü bunu asla yapmazdım. Onları asla aramazdım. Tek bir şey için bile onlara gitmezdim ya da kesinlikle gerekli olmadıkça iletişim kurmazdım.

Özel bir sebebi yoktu, sadece tüm konuşmalarımı belirli bir kişiye ayırmayı seviyordum. Zaten konuşmak yerine başka herhangi bir şeyi tercih edeceklerini biliyordum. Arkadaşlarım bile benden pek bir şey anlamıyordu. İçlerinden biri işaret dili biliyordu ve bu da gruba tercüme etmesi için yeterli oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, neden benimle arkadaş olduklarından hâlâ emin değildim. Beni küçük gruplarına, Olivia'ya bulaşan insanları dövmeye başladıktan sonra kabul etmişlerdi.

“Malachi?”

Gözlerimi kırptırdığımda, olduğum yerde donakaldığımı ve ailemin bana iki kafam varmış gibi baktığını fark ettim.

Yani, öyle de sayılabilirdi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu annem.

“*Olivia kimseyle evlenmeyecek,*” diye işaret ettim ellerimle, kapıyı arkamdan kapattım ve doğrudan konuya girdim. “*O daha çok genç.*”

Annem alaycı bir şekilde karşılık verdi. “Çık dışarı, Malachi. Gelecek haftaki sınavına çalışman gerekmiyor mu senin?”

Bir adım öne çıktım. “*Neden evlenmesi gerekiyor?*”

“Gelenek, oğlum,” dedi babam. “Bunu biliyorsun.”

“*Gelenekleri sikeyim.*”

Babam gözlerini devirdi ve burnunun kenarını sıktı. “Bu seni hiç ilgilendirmez. Güvenebileceğimiz bir talip bulacağız ve kızımız yeterince büyüdüğünde onunla evlenecek. Bu ailede nesillerdir böyle.”

Kelimeler babamın dudaklarından dökülürken bile, onlardan nefret ettiğini biliyordum. Annem gülümsemesini gizlemeye çalışırken babamın yüzünde pişmanlık okunuyordu. Bu konuda durmadan tartışıyorlardı. Babam reddetse de ne zaman tartışsalar annem kazanıyordu.

“*Bana güvenebilirsiniz,*” diye işaret ettim, en ufak tereddüt göstermeden kendimden emin bir şekilde. “*Onunla evleneceğim.*” Dinlemeleri için umutsuzca odaya doğru adım atarak devam ettim. “*Benimle güvende olur. Söz veriyorum. Beni evlatlıktan çıkarabilirsiniz, ben de ikimiz de yeterince büyüyene kadar beklerim.*”

Ben on sekiz yaşına girmek üzereydim, o ise on altısına yeni girmişti. Hayır diyemezlerdi çünkü dünyada Olivia’yı koruyabilecek tek kişi bendim.

Neden sadece öylece bakıyorlardı? İğrenmiş görünüyorlardı. Sanki hayal kırıklığı içindeydiler. Beni aileden çıkarmalarını teklif ettiğim için olabilir miydi?

“*Birini aramanıza gerek yok. Ben varım.*”

Babam güldü. “Çok komik.”

Uzun bir süre ona baktıktan sonra anneme döndüm. “*Neden ben olamıyorum?*”

“Ciddi misin?” diye sordu iğrenmiş bir bakışla. “Bu iğrenç. Bu-”

“Olmaz,” diye bitirdi babam sertçe. “Ama onun çok genç olduğuna katılıyorum.” Bakışlarını anneme çevirdi. “Kendi eşini bulması için ona birkaç yıl ver.”

“Şimdiden sıraya girmiş talipleri var. Özellikle ilgimi çeken biri de iş ortağının oğlu. Parker Melrose.”

“Kesinlikle olmaz. O yirmi bir yaşında, Jennifer.”

Kahretsin, hayır. Olivia bu bilgiyi atlamıştı. Annem neden onu beş yaş büyük biriyle eşleştirmeye çalışıyordu?

Etrafı dağıtma isteğim damarlarımda gezinse de, içime çaresizlik işlemişti. “*Onunla evlenmeme izin ver.*”

Annem bana ters ters baktı. “Hayır. Saçmalama. Sen onun kardeşisin. Onun paralı birine ihtiyacı var. Ona çocuk verebilecek istikrarlı birine ihtiyacı var.”

“*Yapacağım,*” diye yavaşça ellerimle işaret ettim. “*Bunu yapabilirim, anne.*”

O yüzünü buruştururken, gömleğimden tutup beni sandalyeye doğru sürükleyen babam oldu. Elini kırmak istiyordum ama onların onayına ihtiyacım vardı. Olivia için mükemmel bir talipken onu yetişkin bir adamın kollarına itmelerine izin vermem mümkün değildi.

Beni sandalyeye itti ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak uzaklaştı. “Olivia’ya olan bu hayranlığın sona ermeli, Malachi. Bu yanlış ve hastalıklı bir şey ve ben buna daha fazla katlanmayacağım. Sen onun kardeşisin ve öyle davranmaya başlasan iyi edersin.”

Annem kollarını kavuşturup başını salladı. “Seni başka bir odaya taşıdığımızda bunu konuşmuştuk. Baban çocukluğundan beri seni ondan uzak durman için uyarıyordu. Bunun sadece arkadaşlık olduğunu, senin kendini toparlamak için ona ihtiyaç duyduğunu düşünmüştük. Onu da kendinle birlikte aşağı çekeceğinden endişeliydik. Ama şimdi enstest ilişkiyi mi öneriyorsun? Ne kadar hastasın sen?”

Dişlerimi sıktım ve cevap verme zahmetine bile girmedim.

Çünkü bu enstest değildi. Kan bağıımız yoktu. Farklı geçmişlerden geliyorduk. Biz sadece aynı aile tarafından evlat edinilmiş iki çocuktuk. Olivia'ya bir gün bile *benim* diyebilmek için bir anne ve babadan seve seve vazgeçerdim.

"Beni evlatlıktan çıkarın," diye işaret ettim. *"Yeterince büyüdüğümüzde onunla evleneceğim."* Sonra duraksadım, bunu kabul etmelerine ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünürken yutkundum. *"Benimle güvende hissedecek. Onu koruyacağım. Lütfen."*

Çaresizlikten kendimi tekrar ediyordum ama umurumda değildi. Bunu yapmama izin vermezlerse, Olivia'nın yanına yaklaşan herhangi bir pislği öldürmek için hapse ya da başka bir şeye girecektim.

Muhtemelen çocukluğumdan beri ailemle en çok konuştuğum an bu olmuştu. Farkında olduklarından bile emin değildim.

Annem oflayıp puflayarak kollarını kavuşturdu ve pencereye doğru ilerledi. "Sana teşhis konulduğunda, seni evlat edindiğimizden beri her şeyi olduğu gibi bırakmaya karar vermiştik. Ama eğer kız kardeşine bu şekilde bakıyor ve onu düşünüyorsan-" Duraksadı ve yüzünü buruşturarak bana baktı. "Ondan etkilenemezsin, Malachi. Bu doğru değil."

"Ondan etkilenmiyorum," diye yalan söyledim. *"Sadece onu sizden korumak istiyorum."*

Bir kahkaha attı. "İnanılmaz."

"Bu konuşma burada bitti. Olivia on altı yaşında. Bunu tartışmak için bile çok genç." Babam başını sallayarak masasına döndü. "Kızımızın Melrose ailesinin oğluyla evlendirme fikrinden de vazgeç. Aile zengin olabilir ama oğullarının sadık kalacağını düşünmüyorum. Şımarık küçük bir velet sadece. Bu konuyu kızımız okulu bitirip yeterince olgunlaştığında tekrar ele alacağız. Ve sen." Bana baktı. "Kız kardeşinden uzak dur. Zaten uyarılmıştın. Bunun onu koruma ihtiyacından kaynaklandığına inanıyorum ama çok ileri gittin. Benimle çalışmaya hazır olana kadar arkadaşlarıyla dışarı çıkacaksın, hayatını yaşayacaksın, randevulara gideceksin ve partilere katılacaksın. Bu aile için yapacağın tek şey, bu."

Ölüsü daha iyi görünürdü. Annemin de öyle. Cesetlerini oyar ve atçeş vermeden önce uzuvlarını bir bavula istiflerdim...“İkiniz de defolun.”

Annem dramatik bir şekilde oflayıp puflayarak dışarı çıktı. Ama ben olduğum yerde kaldım. Kılımı bile kıpırdatmadığımı görünce iç geçirdi. Bunun için savaşıyordum. Onun bana sunduğu bu aileyi, bir geleceği, Vize soyadının verdiği her şeyi gözümü kırpmadan feda ederdim. “Onu bu yaşta evlendirmeyeceğime dair sana söz veriyorum ve onu korumak istemene saygı duyuyorum ama haddini aşmamalısın.” Yüzünü ovuşturdu. “Bana doğruyu söyle. Aramızda kalacak. Olivia’yı nasıl görüyorsun?”

Ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmayı çok istiyordum. Belki hastaydım ve bana yardım edebilirdi ya da belki beni dışarı atardı ve onu bir daha asla göremezdim. Yutkundum, söyleyeceğim en büyük yalanı işaret etmeden önce gözlerimi kaçırdım.

“O benim küçük kız kardeşim. Hepsi bu kadar.”

“Onu koru,” dedi. “Abisi ol ve onu güvende tut ama hepsi bu. Onunla evlenemezsin ve evlenmeyeceksin de. Neredeyse on sekiz yaşındasın, bunun söz konusu olmadığını biliyorsundur herhalde?”

Ayaklarımın dibindeki halıya baktım. Ellerim öyle sıkı yumruk olmuştu ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu.

“Bana bak oğlum.” Bakışlarımı kaldırdım ve bana bakışı karşısında göğsüm sıkıştı.

“İkimiz de Olivia’yı kaybedeceğiz, bu yüzden yanımızdayken onun kıymetini bilmeliyiz. Şimdi ofisimden defol git ve bunu bir daha asla önerme.”

Biliyordum, çok iyi biliyordum ki baba-oğul olarak aramızdaki her türlü ilişki şu an yok olmuştu. Artık bana güvenmiyordu. Kızı için yeterince güvenli ve iyi değildim. Dengesiz ve güvenilmezdim. Ve duyacağımı düşünmedikleri zamanlarda kullandıklarını duyduğum tek bir kelime vardı: Kırık.

Onların gözünde ben sadece sağlıklı bir şekilde âşık olduğu kız kardeşiyle evlenmeye çalışan kırık ve aklı karışmış bir abiydim.

Çıkarken kapıyı çarptım ve şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdirerek yatak odama gittim. Büyük merdivenin başına geldiğimde Olivia'nın odasında bir şeyin yere düştüğünü duydum.

Kapısına ulaştığımda hafifçe açtım ve onun eşyalarını karıştırdığını gördüm. Üzerinde amigo kız kıyafeti vardı ve soluk dudaklarından cebimdeki dudak parlatıcısını aradığını anladım. Teknik olarak çalmamıştım ama film izlerken kazara yanımda uyuyakaldığında ondaki kokusu hoşuma gitmişti. Bu yüzden bazen Olivia yanımda değilken küçük şişeyi alıp kokluyordum.

Saçının kokusunun uyandırdığı bağımlılık gibi değildi ama ona yakındı.

Makyaj çekmecesini kapatıp yatağının altına bakarken kendimi belli etmedim. Dizlerinin üzerinde ve kıcı havadaydı. Amigo eteğinin altında ne kadar açıkta olduğuna değil de odasını nasıl dağıttığına odaklanmaya çalıştım.

Cebimden dudak parlatıcısını çıkarıp kapıyı çaldığımda, o da doğrulup bana döndü. Saçları savruldu ve kalbim anında hızlandı.

Çok güzeldi.

Ona baktıkça, ne kadar lanetlenmiş olduğumu daha iyi anlıyordum. Hayatım boyunca hiç şansım olmamıştı ama o, kendi hayatımdan daha önemli bir şeyi kazanmak için peşinden koşacağım gökkuşağıydı.

Onu öpmek istiyordum. Dudak parlatıcısının dudaklarında nasıl hissettirdiğini bilmek, tadına bakmak ve dünyada başka kimsenin bu duyguyu tatmadığından emin olmak istiyordum.

Kahretsin. Ona olan ihtiyacım neden daha da kötüleşiyordu? Annem haklıydı. Bu, yanılttı ama hiçbir şey onun yanımdayken hissettiğim kadar doğru hissettirmiyordu.

Kaşlarını çatmasına rağmen gözleri parladı. "O neden sende? Yine mutfakta mı bırakmışım?"

Başımı sallayıp içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Telefonumun vızıltısı dikkatimi izlediğim filmiden uzaklaştırdı. Yarı uykuluydum, saçlarım hâlâ duştan ıslaktı ve havlu belimdeydi.

Olivia: Uyanık mısın?

Cevap vermeme bile gerek yoktu, ne istediğini biliyordum. Olivia bazen kâbus görürdü ve böyle zamanlarda bana ihtiyacı oluyordu. Şeytanlarını uzaklaştırmak için bana her zaman ihtiyacı olacaktı.

Üzerimi giydim, kapüşonlumu geçirdim ama bir an duraksayıp onu tekrar çıkardım, elimde tutarak balkondan dışarı adım attım. Korkuluğu aşım, onun kilitli olmayan penceresine ulaştım. Pencereyi kaydırarak açıp içeri atladım ve Olivia'nın yatakta oturduğunu, gözle görülür bir şekilde sarsıldığını görünce duraksadım.

Bu sefer gerçekten kötü bir kâbus görüyor olmalıydı.

Yorganını kenara çekti ve ben kapüşonluyu kucağına bırakınca hemen aldı. Ama gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" diye işaret ettim. *"Ağladın mı?"*

Başını sallayıp tekrar uzandı. Ben yanına eğildiğimde, sırtını önüme doğru kaydırды. Kolumu etrafına dolayıp parmaklarımızı birleştirdi ve ellerimizi yanağının yanında tuttu. Yanağı gözyaşlarından ıslanmıştı ve bir diğerinin daha tenime doğru kaydığını hissettim.

Rüyasında ne gördüğünü sormak yerine, ona sıkıca sarıldım ve çilek gibi kokan saçlarını içime çektim. "Karnım ağrıyor," dedi sessizce. Diğer eliyle karnını tutuyordu, kendini büzmüş, hafif hıçkırıklarla titriyordu. "Çok acıyor."

Birkaç dakika sonra kendimi ondan kurtardım ve lavabodan ona bir bardak su doldurmak için banyoya gittim. Tuvaletin yanında yere atılmış iç çamaşırı ve pantolonu görünce duraksadım.

Kan. Çok fazla değildi ama belli oluyordu.

Regl döneminden utanmasını istemediğim için bunları çamaşır sepetine doldurdum. Krampları için kullandığı jel paketleri lavabonun altında değildi, bu yüzden ona bir dakika içinde döneceğimi işaret ettim ve mutfığa gittim.

Onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yapardım. Daha küçükken de şeker yemekten karnı ağrırdı ve ağlardı, ben de ona sarılıp uyuturdum. Bu duruma gelmesinden nefret ediyordum.

İlk regl olduğunda yine ağlayarak yanıma gelmişti ve her yerinin ağrıdığını söylemişti. İnternette kısa bir ev ilaçları araştırması yaptıktan sonra ona ılık bir banyo yaptırmış, annemin o gün bizim için yaptığı çorbayı ısıtmıştım. Kendini daha iyi hissedene kadar iki gün boyunca yatakta yatmıştık.

Yarın ikimizin de okulu olmasaydı yine öyle yapardık.

İçeri girer girmez durakladım. Annem mutfak masasında başı öne eğik oturmuş ve şarabı doğrudan şişesinden içiyordu. Yanında bir kutu peçete vardı; bazıları buruşturulmuş, rimelle lekelenmişti. Ona iyi olup olmadığını sormalıyım ama sormadım. İçeri girip iki adet jel paketini ısıttım, ardından biraz ağrı kesici ve bir paket cips aldım. Annem başını kaldırıp bana baktı, gözleri ellerimdekilere kaydı. Dudakları gerildi, sonra omuzları titrerken başı tekrar aşağı düştü.

Babam beni görmezlikten gelerek içeri daldı ve mutfak masasının önünde durdu. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Olivia’nın Parker’la tanışması için on sekiz yaşına gelmesini beklemeye karar vermiştik!”

Alaycı bir sesle, “Sakin ol, Jamieson. Parker, kabul etmeden önce onu şahsen görmek istedi. Gayet iyi anlaştılar,” dedi annem.

Gözlerimi kısıtım. Bu gece Olivia’nın, hayatının aşkı olabilecek biriyle tanışmış olduğunu bilmek içimi acıtmıştı. “Buna hakkın yoktu. Olivia senin olduğu kadar benim de kızım. Onu Melrose ailesine sunmaya hakkın yoktu.”

Annem ters ters baktı. “Söyleyeceklerin bitti mi?”

Bakışları bir an bana döndü, sonra kollarımdaki eşyalara kaydı. Tam bana Olivia’dan uzak durmamla ilgili bir konuşma yapacağını düşünürken ellerini yumruk yapıp mutfaktan çıktı. Ardından ofis kapısının çarpıldığını duydum.

Odaya vardığımda Olivia hâlâ uyanıktı ve ağlıyordu.

Hıçkırıkları kesik kesikti ama doğruldu ve hapları alıp suyu

içti. Karnına bastırması için jel paketini uzattığımda yorgun bir gülümsemeyle karşıladı. Tekrar arkasına geçip diğer jel paketini sırtının alt kısmına koydum ve kendi vücudumu onununkine bastırarak sabitledim.

Bir dakika sonra, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Saçlarına doğru başımı salladım, gözlerim kapanıyordu ve ağrı kesicilerin bir an önce işe yaramasını umuyordum. Hafif hıçkırıkları yatışmaya başladı, sonra kollarımda döndü ve yanağımı öptü. “Sen isteyebileceğim en iyi abisin. İkimizi de evlat edindikleri için çok mutluyum. Benim en iyi arkadaşımısın.”

Ona bir an baktım. Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı ama içimden geçen şey, gözyaşlarını öperek silmekti. Artık onun *abisi* olmak istemediğimi ve eğer beni kabul ederse her talibin yerini alacağımı söylemek istiyordum. Annemle babam da, o kabul ederse buna karşı koyamazdı. İkimiz birden aynı şeyi istersek, engel olamazlardı. Olivia arkasını döndü, jel paketlerini düzelterek derin bir nefes verdi.

Uykuya dalmadan hemen önce onu duydum:

“Parker hiç de iyi biri değilmiş.”

Malachi-19 Yaşında.

Gece vakti malikânenin etrafında, ormanda koşup geri döndükten sonra, hoparlörümünden müzik çalarken duş alıyordum. Bütün gece kız kardeşimin arkadaşlarında olmadığına dair hissettiğim paranoyaya rağmen, sakın kalmayı başarmıştım. Saçımı yıkamış, vücuduma sabun sürmüş, sonra da hepsini durulamıştım.

Duştan çıkıp odama girdiğimde müzik durdu ve yatağımın başucundaki telefonumun Olivia'nın adıyla yanıp söndüğünü gördüm. Belli nedenlerden dolayı beni hiç aramazdı, bu yüzden kaşlarımı çattım ve telefonu kulağıma götürerek cevap verdim.

“Hey. Merhaba. Selam. Sanırım sarhoşum,” dedi kelimeleri geveleyerek. Küçük bir çığlık attı ve o hoparlörde konuşurken ben çoktan kıyafetlerimi giymeye başlamıştım. “Ayağım takıldı. Orada mısın? Bir şeye tıklatıp beni duyabildiğini söyleyebilir misin?”

Şifoniyerime uzanıp tahtaya üç kez vurdum, sonra motorcu botlarımı giydim.

“Ta-tamam,” dedi. “Abbilerdeydik ama ben çıktım.” Hıçkırıldı ve ardından güldü. “Neden yağmur yağıyor ki? Sarılmaya falan ihtiyacım var. Çiçek, çikolata ya da mücevher değil, onlardan nefret ederim. Bir sarılma... Gayet iyi olur.”

Giyindikten sonra, o hâlâ hattayken bir mesaj yazdım.

Ben: Neredesin?

“Be-bekle, göstereceğim.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar hıçkırdı ve yerini gösteren bir bildirim aldım.

“Gelmiş geçmiş en iyi ağabey olduğunu biliyor muydun? Seni seviyorum,” dedi. “Yani, seni b-bayağı seviyorum. Belki... Garip olabilir ama seni çok seviyorum.”

Kaşlarımı çatarken gözlerimi kısıtım. Bana her zaman beni sevdiğini söylerdi ama şimdi bunu farklı bir şekilde ifade etmesini istiyordum.

“Arkadaşlarımın yanına yaklaşman yasak, tamam mı? Anna’nın erkek kardeşi, Abbi’yle sevişti ve şimdi hepsi kavga ediyor,” diye hıçkırarak konuşmaya devam etti. “Sen sevişiyor musun ki? Tanrım, sakın söyleme. Yoksa sana her baktığımda bunu düşünürüm.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ben: Yürüdüğünü duyabiliyorum. Otur, senin için geleceğim.

Kıkırdadı ve hemen ardından bir mesaj daha geldi.

Olivia: Beni seviyorsun.

“İtiraf et,” derken komik bir fıkra anlatmış gibi güldü. “Gelmiş geçmiş en iyi kız kardeş benim!”

Kahretsin, daha önce hiç bu kadar sarhoş olmamıştı.

Hat bir anda kesildi. Tekrar aradım ama çalsa da cevap alamadım. *Sikeyim.*

Birkaç ay önce on sekiz yaşına girdiğinden beri, her sarhoş olduğunda mideme kramp girer gibi oluyordu. Abigail ile partilere gidiyor, sarhoş oluyordu ve neredeyse her seferinde onun kıcını toplayıp eve getiriyordum. Bir keresinde, benim de gittiğim parti de bir anda belirmişti. Arkadaşlarımdan biri ona asılmaya kalkınca haddini bildirmek zorunda kalmıştım. Mason. İşaret dilini bilen tek kişi oydu ama konu Olivia olunca bazen damarıma basmayı seviyordu. Olivia, muhtemelen arkadaşlarımın hiçbirinin adını bile bilmiyordu ama ben onun beş mil çevresindeki herkesi tanıyordum.

Tabii... tam olarak öyle sayılmazdı. O kadar uçta değildim. Merdivenlerde babamın yanından geçerken onunla konuşma zahmetine girmedim. O da zaten ağzını açmamıştı, ben garaj kapısına doğru ilerlerken beni görmezden gelmişti. Kaskımı alıp, garaj kapısını açmak için düğmeye bastım ve motosikletime bindim. Geceydi ve yağmur yağıyordu. Olivia'nın bana gönderdiği yer, buradan çok uzak olmayan bir mahallenin dışındaydı.

Oraya ulaştığımda gitmişti ve birinin onu nasıl kaçırmış olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Etrafta düşüp kalkan ve sarhoş olan güzel bir kız gördüklerinde, bundan faydalanmak isterlerdi.

Ya o Parker denen pislik benden önce davrandıysa?

Motosikletimden inip etrafı kolaçan ettim, sessizce dua ettim, umarım bir çalıya düşmemiştir; umarım bir araba çarpıp kaçmamıştır... Burada değildi.

Arkadaşlarımla olan grup sohbetimi açtım ve bir mesaj yazdım.

Ben: Küçük kardeşimi gören oldu mu?

Bu çok saçma bir soruydu çünkü yolları asla kesişmezdi. Benim grubum bir grup serseriden ibaretti, o ise kendi iyiliği için fazla güzel olan popüler bir kızdı.

Derin bir nefes alarak etrafta biraz daha dolaştım ve Abigail'in evinin önüne geldim. Burası da karanlıktı ama odasının ışığı yanıyordu.

Sayamayacağım kadar çok kez o pencereye tırmanmıştım. Pencerenin tam karşısındaki ağaca çıkmam iki dakikadan fazla sürmedi. Ancak Olivia'nın arkadaşının, bir çocukla öpüştüğünü, diğerinin ise yatakta onları izlediğini gördüğümde suratımı buruşturdum ve bakışlarımı kaçırdım. Tamam, orada değildi ama Abigail'in memelerini gördükten sonra gözlerimi çıkartmam gerekebilirdi. Kız kardeşim böyle davranmazdı. Hâlâ masum ve erkeklerin yanında gergindi. Ayrıca teknik olarak ilişkiye girmesi yasaktı.

Onu başka biriyle düşününce bile ürperiyordum.

Onları öldürürdüm.

Hangi cehennemdesin, Olivia?

Onu tekrar aramaya çalıştım ama yine sonuç yoktu. Sokaklarda bir saat daha aradıktan sonra, güneşin doğmaya başladığını görünce panik halim tamamen kaygıya dönüştü ve yardıma ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Babamın polisleri aramasını ve kız kardeşimi bulmak için arama başlatmalarını sağlamak için eve doğru gittim. Abbi'yle birlikte değildi ve aklımda o kadar çok senaryo vardı ki ne kadar hızlı gittiğim konusunda endişelenemedim. *Ya yaralıysa?*

Geri dönüp arkadaşına gitmeli, onu sıkıştırmalı ve Olivia'nın nerede olduğunu söylemeye zorlamalıydım ama muhtemelen iki adam tarafından becerildiğini hayal edince bu fikirden vazgeçtim. Eve ulaştığımda, içerinin yine karanlık olduğunu görünce sessizce küfrettim. Annem bir etkinlikteydi, babamın evde olacağından emindim ama arabası yoktu. Aceleyle içeri girdim ve her ihtimale karşı ofisini kontrol ettim. Sonra ona bir mesaj yazarken odama yöneldim.

Birbirimize attığımız son mesajlar dört ay önceydi; benden Olivia'yı antrenmandan arabasıyla almamı ve sonra da motosikletimdeki sorunun fotoğraflarını göstermemi istemişti. Kaza yapmıştım ve o tamir edecekti ama ben mesajları görmezlikten gelmiş ve motosikletimi kendim tamir edene kadar ona soğuk davranmıştım.

Gönder tuşuna basmadan önce odama birkaç adım kala duraksadım çünkü kapım açıktı. Ancak çıkarken kapatmıştım.

Kapıyı tamamen iterek açtım. Omuzlarım gevşedi ve kalp atışlarım yavaşladı. Çünkü Olivia'nın yatağında uyuduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp sırtımı kapı pervazına yasladım ve kasıkımı yere bıraktım. Bir gün beni kesinlikle öldürecekti.

Babama yazdığım mesajı sildim. Telefonumu sehpanın üzerine attıktan sonra ceketimi ve botlarımı çıkardım. Sonra burnumun kenarını sıkıp ona kadar saydım ve beni böyle paniklettiği için onu boğazlamamak için kendimi ikna etmeye çalıştım.

Elbisesi düşmüş gibi kirliydi ve rimeli ağlıyormuş gibi yanaklarına bulaşmıştı. Sanırım son bir haftadır her gün ağlıyordu ama

bana nedenini söylememişti. Son zamanlarda bunu çok sık yapmaya başlamıştı ve kâbuslardan dolayı olduğunu sanmıyordum. Konu kâbuslar olduğunda genelde bana karşı drştt.

şifoniyerimin en alt çekmecesini atımd ve onun kıyafetlerinin arasından uyku şortu ile bir şt aldım. Üzerlerinde kar tanesi desenleri vardı, evdeki çalışanlardan birinin ona aldığı yılbaşı hediyelerinden biriydi. Bana hiçbir şey almazlardı ama umursamıyordum. Bu evde kimse beni, kız kardeşim ya da anne ve babam gibi görmüyordu zaten. Evde kimsenin olmadığını bilmeme rağmen kapımın kilitli olduğundan emin olduktan sonra ana ışığı kapatımd ve yatağın yanındaki lambayı açtığımda onun güzel yüzünü hafifçe aydınlattı. Dudakları biraz aralanmıştı ve ben başparmağımın ucunu yavaşça dudaklarında gezdirip nefret ettiğim kırmızı rujunu dağıtırken hiç kıpırdamadı. Yumuşak ama yapışkandı, rengin yayılışını izledikten sonra lekeyi parmak ularımd arasında ovuşturdum.

Dudak parlatıcısıyla daha iyi görünüyordu.

Ayakkabılarını ıkardımd, ardından elbisesinin fermuarının nerede olduğunu bulmaya alıştımd. Elbiseyi çıkarıp çamaşır sepetime atarken saçları kumaşa takıldı.

Sütyen giymiyordu.

Durup memelerine baktımd.

Onu i çamaşırlarıyla çok grmştmd. Kahretsin, onu çıplak da çok grmştmd ama o bunu bilmiyordu. Odasında beş, banyosunda bir ve kendi odamda bir kamera vardı, böylece ben yokken yatağımda uyumasını izleyebiliyordum. Ben onu ararken burada olup olmadığını kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti. *Siktiğimin salağı, Malachi.*

Onu dizşt bilgisayarımın ekranından izlerken kaç kez sikimi okşadığımın sayısı utanç verici ve yanlıştı. Başlangıçta, kameraları kurduğımda, sadece ona bakabilmek içindi. Takıntılı bir şekilde, ne yaptığını görmek için sürekli kontrol ettim.

Ama sonra her şey değişti çünkü bir gece o yataktaydı ve ben de kendi odamdaydımd. Uyumaya gidiyorduk. Her zamanki gibi...

Ama önce üstünü, sonra da şortunu çıkardı, böylece yorganın üzerinde sadece külotuyla yatıyordu.

Sonra eli bel kemerinin altına kayd ve benim elim de dalgınca aynısını yaptı.

İlk defa onun kendine dokunuşunu izlerken mastürbasyon yaptım. Sesi çıkmıyordu ama ağzının şeklinden ve sırtının eğilmesinden inlediğini anlayabiliyordum. Eli hızlandı, benimki de hızlandı ve ikimiz de boşalana kadar kendi memesini kavradı.

Bunun kaç kere yaşandığını artık sayamaz olmuştum. O mü-kemmeldi.

O benimdi.

Ya da öyle olacaktı. Gerçek düşüncelerimi kimse bilmiyordu. Ailemiz bunun sadece benim kız kardeşimi sahiplenmem olduğuna inanıyordu. O zamandan beri onunla evlenmek istediğimi bir daha söylememiştim ve onlar etraftayken ve bize bakarlarken genellikle ondan uzak duruyordum. Onu korumak, güvende tutmak istediğimi düşünüyorlardı.

Demek istediğim... Onu korumak istiyordum ama aynı zamanda onun altımda kıvranmasını, çığlık atmasını ve kardeşinin menileri onu doldururken kendinden geçene kadar, onu sikmek istiyordum.

Korunmam gerekirdi, değil mi? Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kullanması için de bir neden yoktu, tabii o şeyin benim bilmediğim başka bir kullanımı yoksa.

Prezervatif takmazsam, onu hamile bırakabilirdim ve o lanet şeytani karmaşayı hayal bile edemiyordum. Ama bu benim onu ruzağa düşürme yöntemim olabilirdi. Böylelikle sonsuza dek bana bağlanırdı. Annem ve babam, yeni doğmuş bir çocukla bir anne ve babayı asla ayırmazlardı.

Hımm. Kesinlikle bunu düşünebilirdim. Teknik olarak, bu çocuk için adil olmazdı çünkü benim vücudumda tek bir babalık kemiği yoktu. Ayrıca Olivia, annemiz tarafından çok fazla kontrol ediliyordu.

Olivia yatakta kaydıgında, bacakları açıldı ve ben onun külo-
runun gizlediği amına bakarken nefesimi tuttum. Kendimi dur-
durmak için parmak eklemlerimi ısırmam gerekti. Kıçına kadar
uzanan bir kayış gibi ve sadece yüzümü gömmek istediğim yeri
örtüyordu.

Onun tatlılığını tatma düşüncesi dilimi karıncalandırdı. Par-
maklarının saçlarımdan bir avuç tuttuğunu ve beni ağzıma karşı
çözülene kadar onun güzel küçük amını yutmaya zorladığını hayal
edebiliyordum.

Yaklaşıp yatağın kenarına oturdum ve bacaklarını biraz daha
aralayarak iç baldırlarında morluk olup olmadığını kontrol ettim.
Eğer bu gece biri ondan faydalandıysa, onu en yüksek binadan
burun deliklerinden asacaktım.

Teni yumuşaktı ve başparmağımı uyluğunun iç kısmında gez-
dirirken sikim seğirdi, geri çekilip gözlerimi kapattım. Kendimi
kaybetmeme saniyeler kalmıştı.

Bunu yapamazdım. Bilinci yerinde değilken olmazdı. Uyandıgın-
da kardeşinin parmaklarının amının yanında olduğunu düşünsene...
Kamerayı yakınlaştırmış ve parmaklarıyla kendisini keşfederken onu
görüntülemiştim, duşta ve küvette onu izlemiştim ama bu... Bu, ona
dokunduğumu asla anlayamayacağı en yakın mesafeydi.

Yapmamalıydım.

Asla bilmeyecek. Küçük kardeşine dokun, Malachi.

O istiyor, Malachi.

Senin adını haykırarak, Malachi.

Yap şunu, seni korkak.

Başımı eğip dilimin meme ucunun üzerinde kaymasına izin
verdim. Derin bir uykuda nefes alıp verirken yükselip alçalan
göğüslerine baktığımda kafamdaki ses ve cazibe hiçbir fikrim ol-
madan galip geldi. Sikim pantolonumun içinde kalınlaştı, tenini
hafifçe emerken taşaklarım ağrımaya başlamıştı. Hiç tecrübem
olmamasına rağmen, yine de vücudunu harekete geçirmeyi ba-
şarmıştım ve memesini dişlerimin arasına sıkıştırıp bıraktığımda
sessizce inledi.

Ne yapıyordum ben?

Geri çekilip ayağa kalktım. Kahretsin.

Yapamazdım. Bu tam bir ihlaldı. Kameralar öyle değildi. Çünkü onun rızası olmadan fiziksel olarak bir şey yapmıyor ve sadece onu izliyordum.

Bir parçam, hasta ve çarpık parçam, dudaklarını yaladı. Meme ucunu ağızda hissetmekten içten içe zevk alıyordum. Bunu tekrar yapabiliyordum. Çoktan sınırı aşmıştım, değil mi?

Bir kez daha yala ve em.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Tekrar bacaklarının arasına baktığımda ağızım sulandı ama nefesimi tutabilecek kadar uzaklaşana kadar birkaç adım geri gittim, ellerimi saçlarımda gezdirip arkamı döndüm.

Onu becerebilirdim.

Onun içinde olduğumu bilmeyecek kadar bilinçsiz miydi?

Ama bekâretini kaybedeceği için yatağımda kanardı.

Anlardı. Onu hamile bırakabilirdim ve beni asla affetmezdi.

Bu olduğunda onun uyanık olmasını istiyordum. Birbirimizin ilkleri olduğumuzu ve onun sonsuza dek benim olduğunu bilmesini istiyordum. Vize ailesinden ayrılabilirdik, zaten yeterince büyümüştük.

Sabır hiçbir zaman güçlü yönlerimden biri olmamıştı ama duşa doğru yürürken içimden kendimi alkışladım. Soğuk suyun beni sakinleştirmesine izin verirken sikim tekrar yumuşadı, düşüncelerimin durmasına ihtiyacım vardı. Bunu yaparsam onu incitebilirdim ve böyle olsun istemiyordum. Ben öyle biri değildim. Kötü bir insan değildim. İyi biri olabilirdim.

İyi olabilirdim.

Yapabilirdim.

Ama sen iyi değilsin, dedi kafamın içindeki ses. İçten içe tuhaf ve ölüsün, bu yüzden mutluluğunu elinden alan aileden onu çalmak için bunu bir bahane olarak kullan.

Banyodan çıktım ve Olivia'nın uyku kıyafetlerini giydirirken

gözlerimi odaklamadım, yanaklarına bulaşmış makyajı nemli bir bezle temizledim, sonra lambayı kapatıp yanına yattım. Bilerek aramızda biraz mesafe bıraktım. Normalde ona sarılıp sarmalanırdım ama mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu. Bu düşüncelerin kazanmasına izin veremezdim.

Ne yapmaya karar verdiğim önemli değildi çünkü uykumuzda doğal olarak birbirimize çekiliyorduk ve sabah uyandığımda göğsümde yatıyordu, bacakları benimkilere dolanmıştı.

Bir kısmı yüzüme düşmüş olan saçları, dün gece içki içmesine ve pislik içinde yuvarlanmasına rağmen, hâlâ her zamanki gibi kokuyordu. Bacağını kaldırdı, kalçası tehlikeli bir şekilde sikime yaklaştı.

Henüz konuşmamıştı ama uyanık olduğunu biliyordum. Birkaç kez iç geçirdi, kendini bana doğru ayarladı ve parmaklarının keşfetmesine izin verdi.

Parmakları göğsümde yavaşça gezinirken uyuyormuş gibi yaptım. O kadar nazik, o kadar yumuşak ve masumdu ki... Yine de zihnimde, onun sikime aynı şekilde dokunduğunu, dudaklarımın yine meme ucunun etrafında olduğunu ve onun iniltilerini duyduğumu hayal ettim. Zıplarken üstümde inlediğini... Göğüslerinin yüzümde, dilinin ağzımda olduğunu ve amının her santimiminde yukarı aşağı sürtündüğünü düşledim. Sikimin tepki vermesini engelleyemiyordum. Sertleşmişti ve bunu kesinlikle biliyordu. Başı göğsümde hareket ederken aşağı baktı ve bacağını indirip kalçalarımın üzerine koydu.

Sikime mi bakıyordu?

Utanmış mıydı? Merak mı etmişti? Yoksa aç mıydı? Benim ona yaptığım gibi, o da ben uyanık değilken bana dokunacak mıydı?-Bunu anlamak için yüzüne bakamıyordum ve bu beni öldürüyordu.

Hepsi senin Olivia, diyerek ona söylemek istedim ama bu onun babamıza söylemesine ve babamızın ensest ilişkiye giren bir hıyar olduğum için kafama bir kurşun sıkmasına neden olabilirdi.

Ama neyse ki tam kontrolüm elimden kaymaya ve sikim

zonklamaya başlamışken, Olivia benden uzaklaşmıştı. Beni uyardırmamak için elinden geleni yaptı ve sanki tek gecelik bir ilişki yaşamış gibi yatağımdan sıvıştı. Ailelerimizden biri onu görüp şüphelenmesin diye balkon kapısından çıkarak ortadan kayboldu.

Malachi

Neredeyse saldırıdan tutuklanıyordum.

Adam konuşurlarken Olivia'ya vücudunun her santimini tatmak istiyormuş gibi bakıyordu ve benden başka kimse ona öyle bakamazdı.

Ama bu iş sonunda gelip bana patlamıştı. Çünkü ailenin suç duyurusunda bulunmaması için Adam ve Olivia'nın artık buluşmaları gerekiyordu. Adam, kız kardeşimin bir başka potansiyel talibiydi.

Parker Melrose'un ölümünü zaten planlıyordum, bu yüzden bu sadece can sıkıcı.

Olivia iki ay önce odama gelmişti ve bu aramızdaki şeyleri değiştirmiş gibi görünüyordu. Yeni tarantulam Spikey'yi eline vermeye çalıştığımda neredeyse kalp krizi geçirdikten sonra benimle birlikte yatağa kıvrılmıştı ve ben kaya gibi sert olup ona bastırdığımda bile bir şekilde kalmıştı.

Hatta biz uyurken kıcını sikime dayamıştı.

Bu bir işaretti. Bizim için bir şans olduğuna dair ilk somut işaret... Her ne kadar Adam ve Parker olayıyla ilgili hâlâ bir ruh hali içinde olsa da.

Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyordum. Onlarla birlikte olması ya da onlarla evlenmesi gerekmiyordu. Öpüşme kısmı beni kızdırdı ama bir daha yapmazsa bunu aşabilirdim ve hiçbir erkek ona yaklaşılamazdı.

Hayır diyebilirdi.

Annem kolunu büküp onu bacaklarını açmaya zorlamayacak ya da onu evliliğe itemezdi. En azından bu yaşta. Hâlâ onu *benim* yapmak için bir plan üzerinde çalışıyordum.

Yıllardır kenarda durup onu izlemiştim. Uyurken tenine dokunmuş, yanağını öpüp saçını koklamış ve annemle terapiye geri dönmemi konuştuklarında kulak misafiri olmuştum ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kameralar vardı, yatağının altına gizleniyordum ve ikimiz de mastürbasyon yaparken telefon ekranını izliyordum. Onu gerçekten duyabiliyordum ve bu sadece yatağının altındaki meni yığınının daha da karmaşık hale getirmişti.

Dağlara olan yolculuk sonsuzluk gibiydi. Sıkıntıdan patlamıştım ve dün gecedен beri hâlâ kafamın iyi olduğundan emindim. Mason beni birkaç hap almaya ikna etmeyi başarmıştı ve dürüst olmak gerekirse, hatırladığım son şey kız kardeşimi görmeye gidip ondan hoşlandığımı söylemek için gizlice kaçtığımды.

İşaret dilimi anlamamıştı. Ben de anlayamamıştım. Ellerim düzgün çalışmamış, hareketleri birbiriyle uyumlu olmamıştı. Odada sendeleyerek dolaşırken saçımı çekiştirmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım. Sesimi kullanmak istemiştım ama yapamıştım. Sonra beni soyup bir bardak su vermiş ve yatağa yatırmıştı.

O kadar berbat durumdaydım ki ona nasıl hissettiğimi söyleyerek neredeyse her şeyi mahvedecektim.

Aptal.

Vücudu benimkine yapışmıştı, onu becermenin eşiğindeyken kalkıp gitmek zorunda kalmıştım. İyi ki de gitmiştim çünkü babam bütün kapıları yumruklayıp kamp gezisi için toplanmamızı istemişti.

Şimdi ölümün kıyısındaymışım gibi hissediyordum; başım düşüyor, vücudum ağrıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

Mason bana her ne verdiyse çok güçlüydü.

Olivia arabada yanımda, telefonunu kontrol ediyor ve ofluyordu. Onlardan birisi olduğunu biliyordum. Adam ya da Parker... İkisi de onun ilgisi ve onayı için savaşıyordu. İkisinden de hoşlanmamıştım ama Parker'dan daha çok nefret ediyordum. Daha önce birkaç kez karşılaştığım adi herifin tekiydi. Görünüşe göre, evinin önünde durup esrar içmem onu rahatsız etmişti. Annem bana geri çekilmemi ve kız kardeşimin hayatını yaşamasına izin vermemi söylemişti.

Ama Olivia kendi hayatını yaşamıyordu. Annemin gölgesinde, onun dediklerini yapıyor ve yetiştirildiği iyi küçük kız gibi her adımda ona itaat ediyordu.

Bu beni kızdırıyordu.

Herkes komik görseller ve *GIF*'ler gönderdiği için grup sohbeti şu an çok aktifti.

Hâlâ uyanık ve partidelerdi. Güneş doğmaya başladığında ayrılmıştım ve o pislikler hâlâ hap içiyor, memelerden burunlarına bir çizgi çekiyor ve merdivenlerde birbirlerine sürtünüyorlardı.

Onları görmezlikten geldim. Dikkatimi çekmeye çalışıyorlardı ama sohbetten çıkıp Olivia'yla olan mesajlarımı açtım. Bana muhtaç diyebilirsiniz ama kendimi kötü hissediyordum ve yatakta ona sarılmak istiyordum.

Ben: *Elimi tut.*

Uzun süre ekrana baktıktan sonra bana baktı.

Ben: *Belli etme.*

Olivia: *Neden elimi tutmak istiyorsun?*

Ben: *Bir nedene ihtiyacım var mı? Elini ver yoksa anneme ben uyurken sikime dokunduğunu söylerim.*

Öksürdü ve ben sırtışıma tutmaya çalışıp yan tarafa baktım.

Çok mu ileri gitmiştim? Yalan değildi. Uyuduğumu düşünürken eli bel kemerimin altından kaymış ve bana dokunmuştu. Onu arkadaşının evinden kaçırmış ve eve gelmesini sağlamıştım çünkü kendimi kötü hissediyordum ve ona ihtiyacım vardı. Bu aramızdaki şeylerin değiştiğinin bir sonraki işaretiydi.

Uyanık olduğumu asla bilmiyordu ama ben tamamen uyanıktım ve daha fazlası için çaresizdim.

Babam omzunun üzerinden baktı. “İyi misin, meleğim?”

“Evet,” diye yanıtladı, fazlasıyla hevesli bir şekilde. “Gayet iyi.” Telefonum yine titredi.

Olivia: Uyanık mıydın?

Farkında olmadığımı düşünmesi beni neden sertleştiriyordu?

Ben: Ben her zaman uyanığım. Bana elini ver.

Her zaman uyanıktım. Tırnaklarını göğsümde gezdirdiğinde, dudaklarını yanağımda fazla uzun tuttuğunda ve sikim kalçalarının arasına sıkışmış olmasına rağmen, hâlâ uyuyormuş gibi davranırken bacağına bacağımın arasına soktuğunda... Ben fark ettirmeden bana ne kadar çok baktığını biliyordum.

Duş alırken kendine dokunduğu ve yine uyuduğumu sandığı bir anda kıcını sikime sürttüğü o geceden beri uyanık olduğum o kadar çok an olmuştu ki... Sanırım benim tatlı, sapkın küçük kız kardeşimin bir fetişi vardı. Ya da birden fazla fetişi, ince parmaklarının kardeşinin sikine dolandığını ve kendini savunmaya bile çalışmadığını düşünürsek...

Olivia: Görebildikleri zaman olmaz.

Artık sadece birbirimizi sakinleştirirken ya da uyurken el ele tutuşuyorduk ve bu bilinçsizce oluyordu. Eskisi gibi değildi. Yine de hoşuma gidiyordu. Onu koruyabiliyordum ve onu kollarımda tuttuğumda kendimi rahat hissediyordum. Sanki biraz daha rahat nefes alabiliyormuşum gibiydi.

Gömleğimi çıkarıp aramıza koydum ve elini giysinin altına çekmeme izin verdiğinde hafifçe gülümsememek için kendimle savaştım. Elini sıktığımda o da karşılık verdi. Başparmağımı tenine sürterken dikkatimi tekrar telefonuma, bir grup ahmaktan gelen ve saçmalıklarla dolu olan grup sohbetine verdim. Onun da bakmaya çalıştığını görebiliyordum, hissedebiliyordum ve bir parçam merak ettiği için heyecanlandı. Hatta belki başka bir kızla konuşabileceğimi düşünüp kıskanıyordu. Teknik olarak buna hakkı yoktu. Bir süredir birileriyle çıkıyordu, onlarla öpüşüyor ve

ben de hiçbir şey yapmadan onu uzaktan izliyordum. Benim yaşadığım tek orgazm ve seks hakkında düşündüğüm tek zaman ise kız kardeşimin yatakta yanımda yattığı, çoğu zaman yarı çıplak olduğu ve azgın bir uyurgezer gibi bana sürtündüğü zamanlar... Sonraki birkaç saat boyunca babam ve annem müzik eşliğinde konuşup, kim bilir ne hakkında tartışmışlardı. Ardından babam bana ayarlamaya çalıştığı bir kızdan bahsedince Olivia neredeyse elini çekecekti ama zaten tanıştırmak istediği kız benden korkuyormuş...Güzel. Göz korkutmam işe yarıyordu. Belki de yaptırdığım dövmelelerden, *piercing*lerden ya da dudaklarımdan sarkan esrardan hoşlanmamıştır? Kaşlarımdaki kesik çizgiler kesinlikle onun ters yöne kaçmasını sağlamıştı ve babam bir daha asla benim için böyle bir şey ayarlamadı. Ne kadar inkâr etse de Olivia'nın kıskandığını biliyordum. Varış noktasına ulaştığımızda, iki gencin ya da iki yetişkinin paylaşamayacağı kadar küçük olan çadırları kurduk. Şikâyetçi değildim. Sonuçta ona daha yakın olacaktım.

Ayrıca, bir şeyler farklıydı. Her şey farklılaşmıştı ve kendimi huzursuz hissediyordum. Bu kadar yavaş ilerlememizden memnun değildim, birbirimizle çarpışacak ve bizi sonsuza dek bir arada tutacak güçlü bir çekimle birbirimize doğru yöneldiğimizin farkında bile olmayabilirdi.

Etrafında oturduğumuz ateşin üzerinde kızartması için çubuğa bir *marshmallow* koymasına yardım ederken babamın söylediği bir şeye gülüyordu.

Olivia'nın kalçası benimkine çarptı.

Dizlerim titrerken yumruklarımı sıktım.

Tedirgindim.

Bir şeye ihtiyacım vardı.

Daha fazlasına ihtiyacın var, Malachi. Daha fazla al.

Al.

Birkaç kez göz kırptım ve karanlığa, sonra da beni büyüten aileme baktım. Beni burada istemiyorlardı, gerçekten istemiyorlardı ve Olivia... Onu yakında kaybedecektim.

Beni unutacaktı.

Yine yalnız kalacaktım.

Nefeslerim ağırlaşırken dişlerimi sıktım ve alevlere baktım.

Babam bir şeyler söylediğinde, annem güldü. Olivia ise tek koluyla kendine sarıldı ve *marshmallow*'unu kızartmaya devam etti.

Mason dün gece bana bazen onu korkuttuğumu söylemişti çünkü odada bir şeye odaklandığımda, o benimle konuşmaya çalışırken bile gözlerim oradan ayrılmıyordu. Görünüşe göre gözlerim boşluğa dalıyor ve sanki oradan başka bir yerde olmak istiyormuşum gibi görünüyordum. Ailem için de böyle miydim? İssiz ve korkutucu muydum?

Olivia benden korktuğundan hiç bahsetmemiştir. Beni her şeyden çok yanında istiyordu ama annem benimle yalnız kalmaktan nefret ediyordu ve babam da ne pahasına olursa olsun benden kaçıyordu.

Beni büyütmüşlerdi ama sevmiyorlardı.

Çok da umurumda değildi. Bu yüzden içimden başımı salladım ve Olivia'nın çubukta parmaklarını yakma ihtimali üzerine tartışan iki yaşlı yetişkine değil, Olivia'ya baktım. Altdudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı ve çubuktan şekerli yiyeceği çekip, koklarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Gözleri bana kaydı ve *marshmallow*'u ağzıma götürmeye çalıştığı anda geri kaçtım. Bileğini yakaladım ve elindekini alıp toprağın üzerine attığımda kıkırdadı.

"Göt herif," dedi ve ben en büyük *marshmallow*'u bulup, çubuğa sapladıktan sonra ona geri verirken yine kıkırdadı.

Sessizce gülerken gülümsedi, yüzü kızarmış gibi görünüyordu. Hımm.

Onun gülüşünü sonsuza dek dinleyebilirdim ama duymak istediğim başka bir şey vardı. Benim için. Benim yüzümden. Sadece benim için... Olivia üzerimdeyken adımı inliyor, tatlı küçük kıcını sikimin üzerine bırakıyor, boşalana kadar devam etmesine rağmen bana çok fazla olduğunu söylüyor-

"Kim yürüyüşe çıkmak ister?" Babam düşüncelerimi bölerek seslendi.

Annem elini kaldırdı ama Olivia kaldırmayınca ben de kararsız kalmıştım. “Hadi,” dedi babam. “Uçurumun yakınındaki yıldızları daha iyi görebileceğimizi düşünüyorum. Geliyor musunuz çocuklar?”

Başımı salladım, kız kardeşimin de aynı şeyi yaptığının farkındaydım. Kanım damarlarımda çok hızlı akıyor, yanıyor ve bir dakika içinde bir sigara yakmazsam kendimi ateşe atabilirdim.

Neyse ki ailem siktirip gitti ve onlar gider gitmez sigaramı çıkarıp bir tane yaktım, ciğerlerimde yanan zehrin tadını çıkardım.

Bir nefes daha çekerken gözlerim kapandı ve Olivia’nın bana baktığını görmek için tekrar açtım.

“Sana izin yok, o yüzden sorma,” diye işaret ettim.

Alay etti. “İstemiyorum zaten. Sigara içmek senin için de kötü.”

Bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü ruhumun yavaşça onunkiyle birleştiğini hissediyordum. Korkarım ki bu, bir gün beni öldürebilecek bir bağıdı. Dudakları hareket etti ve ben onları tatmak istedim. Sessizce güldüm çünkü dünya kesinlikle benden nefret ediyordu. Neden tüm evrende deliler gibi âşık olduğum kızla aynı aileye evlatlık verilmişim ki?

Ona asla sahip olamazdım. Gerçekten olmazdı.

Sinirlendim. Kimse benim neye sahip olup olamayacağımı söyleyemezdi. Sigarayı bırakıp ayağa kalktım, Olivia’nın elini tuttum ve onu çadıra doğru çektim. Aynı çadırı paylaşıyorduk, bütün gece, sadece ikimiz... Onu içeri attığımda, kafamda üçe kadar saymak ya da ne yapmayı planladığımı düşünmek için durmadım. Çadırın fermuarını çekip asma kilidi taktım ve sonra o neler olduğunu anlamaya çalışırken ona döndüm. “Tanrım, Malachi,” diye tısladı. “Bu kadar sert olmana gerek var mı?”

“Evet. Çünkü hiç dinlemiyorsun, inatçı şey.”

Etrafa savrulmasına rağmen benden korkmuş gibi görünmüyordu. Bu iyi bir şeydi. Bu, ondan istediğim şeyi yapmamı kolaylaştıracaktı. Beni istediğine dair fazlasıyla işaret vermişti.

Bir şeyler söyledi ama ben tam olarak nasıl başlayacağımı bul-

maya çalışıyordum. Onu sadece öpmeli miydim? Onu yere yatırarak, kıyafetlerini yırtıp, onunla istediğimi mi yapmalıyım? Ona benim hakkımda ne hissettiğini ve ilişkimizi rahatça açıklayana kadar ailelerimizin arkasından bir sır olarak kalmak isteyip istemediğini mi sormalıyım?

Ben uyurken sikime dokunmakla meşgul olduğu için, ona sikimi görmek isteyip istemediğini mi sormalıyım?

Belki de onu öpmeliydim.

Dizlerimin üzerine çökerken, yanağımın içini çiğniyordum. Göğsümde ani bir ağırlık oluştu. Bunu nasıl yapacağım?

Onu nasıl öpeceğim?

Onu öpmek istiyordum.

Hem de çok fena şekilde. Yavaş başlarsak sorun olmazdı. İlk adım... Sanırım buna ön sevişme deniyordu.

"Seni görebilir miyim?"

Onu çıplak görmek istediğimi de eklemek istedim ama sinirlerim galip geldi, o yüzden öylece durdum.

Kaşları birbirine çattı. "Beni görebiliyorsun?"

Tatlıydı.

Yaklaşırken yakasını çekiştirdim. *"Bu olmadan,"* diye işaret ettim. Sonra pantolonuna dokundum ve ellerimi tekrar kaldırdım.

"Ve bunlar."

Bu gece ölme ihtimalim vardı. Kalbim bu kadar hızlı atmamalıydı. Mezar taşımda adımın yanında, "Heyecandan öldü," yazması kulağa korkunç geliyordu.

"Neden?" diye sordu.

"Seni görmek istiyorum. Sana dokunmayacağıma söz veriyorum," dedim işaret dilini kullanarak, şimdi resmen hayatındaki en büyük yalancıyım. Ona dokunacaktım. Ona dokunmaktan çok daha fazlasını yapacaktım.

Ve o da buna bayılacaktı.

"Eminim üzerinde kıyafet olmayan bir sürü kız görmüşsündür. Beni görmene gerek yok."

Bu kız ne kadar hayalperestti böyle? Şimdiye kadar gördüğüm

tek çıplak insan Olivia'ydı ama onu ne kadar çok takip ettiğimin farkında değildi.

Fotoğraflarım, videolarım vardı ve yakında onu yataklarımızdan birinde becerirken çekilmiş görüntülerim de olacaktı. Ya da her ikisinde. Ya da belki birden fazla yerde... Belki de onu zincirlerdim, o benim için çılgılık atarken onu becerir ve kaydederdim. Sonra az önce söylediği şeyi fark edip başımı salladım.

"Hiç görmedin mi?"

"Hayır. Ayrıca, görmek istediğim senin vücudun. Neden bana göstermiyorsun?"

Onun gerginliği yaklaşmakta olan endişe krizimi hafifletiyordu ve onun kıpırdanışını izledim. "Ya ailelerimiz bizi yakalarsa? Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

"Gelmeyecekler. Gelseler de duyarız."

"Ama... Ben... Gerçekten mi?"

Bizim ne olduğumuzu neden göremiyordu? Birlikte bile olmadan, kendi ebeveynlerimizin evliliğinden daha güçlüydük. Kahretsin, tüm dünyadan daha güçlüydük.

"Ben senin kız kardeşimim."

"Ve bu da senin savaş çılgılığın. Elbiselerini çıkar, Olivia."

Her kelimedede sabrım tükeniyordu.

Bana tokat atmasını bekledim ama o sadece gergin bir şekilde dudağını ısıırıyordu. "Yapacağım ama bir şartla."

Sikeyim.

Yapacağını mı söylemişti? Gerçekten soyunacak mıydı?

Şimdi ne yapacaktım?

"Bunu bir oyun haline getirelim." Sırıtıp başını eğdi ve arkasına yaslandı. "Sana sorular soracağım ve dürüstçe cevap verirsen bir şey çıkaracağım. Cevap vermezsen ya da yalan söylediğini anlarsam, o zaman sen bir şey çıkaracaksın."

Kahretsin.

"Peki, bana bir şey sor."

Dizlerine sarılırken birkaç saniyelik özgüveni kayboluyormuş gibi oldu. "Dün gece uyuşturucu aldın mı?"

Biraz daha açık sorular bekliyordum. Bu da neydi böyle?

Peki, o nereden biliyordu?

Bir dakika... Ya benim onu takip ettiğim gibi o da beni takip ediyorsa? Ya kameraları varsa, gölgelerde saklanıyorsa ve gizlice etrafta dolaşıp beni giyinirken, spor yaparken ve hatta mastürbasyon yaparken izliyorsa?

“Evet. Bazı arkadaşlarım deniyordu, ben de denedim.” Ateşe versem daha iyi görünecek iğrenç kazağının kolunu çekiştirdim. “Önce şunu çıkar.”

“Sanırım hangi giysinin önce çıkacağına ben karar vereceğim, çok teşekkür ederim.” Ayakkabısını çıkarırken kendini beğenmişti. “Ve uyuşturucu alma. Senin için zararlı, sigara içmekten çok daha kötü.”

Dudaklarımdan sessiz bir kahkaha döküldüğünde şoke oldum. İstemediğini olmuştum ve neredeyse şu anda ne yaptığımdan korktuğumu unutuyordum.

Sonuçta, onu çıplak istiyordum.

Sonra ne olacaktı?

“Nasıl konuşulduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu, sesi merak doluydu. “Kelimeleri nasıl telaffuz edeceğini falan biliyor musun?”

Yıllardır kendimi konuşurken dinlememiştim. Bir kez dendiğimde, bana yabancı gelmiş ve bundan nefret etmiştim. On yaşındayken aynada kendimle konuşmaya çalışmak ve sonrasında rahatlamak için kız kardeşimi aramak zorunda kalmak, benim yaşımdaki bir erkeğin gurur duyabileceği bir şey değildi.

“Birazcık. Uzun zamandır yüksek sesle konuşmadım.”

Diğer ayakkabısını çıkardı.

“Sesin kalın mı?”

Mason da bana aynı şeyi sormuştu. Onun sesi derindi, diğerlerinin de öyle, benimkinin de öyle olacağını varsayıyordum.

“Sanırım öyle.”

Kazağı çıkardı ve tişörtünü de yırtıp atmak istedim. Tişörtü vücudunu sıkıca sarmıştı, dilimle tatmak istediğim istediğim kıv-

rımları belli oluyordu. “Duyabilir miyim? Hatta sadece adımı söyle. Ya da... Gül.”

“Hayır.”

Ona yaklaşıp omzumla dürttüm. “Bir şey çıkarman lazım.”

“Hayır dedin, o yüzden sen bir şeyler çıkar.”

Onu boğarsam benden nefret eder miydi?

“Soruna dürüstçe cevap verdim.”

Çorabını çıkardığında, tüm kıyafetlerinin dışarıdaki ateşte eriyip yok olduğunu ve onun bana doğru uzandığını hayal ettim.

Ama sonraki sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

“Beni bir kardeş olarak görüyor musun? Çünkü birçok arkadaşımın erkek kardeşi var ve onlar... Bizim birlikte olduğumuzdan farklılar. Onları yatakta kucaklaşırken ya da bu oyunu oynarken hayal edemiyorum mesela. Yani, evet, ben senin için gerçek bir kız kardeş miyim?”

Hiç düşünmeden çünkü buna cevap mı vereceğim, gömleğimi çıkarıp onun giysilerinin yanına bıraktım.

“Soruma cevap vermeyecek misin?”

“Hayır.”

Bir an yüzüklerimle oynadım ve bana bakakalışını izledim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu öpmemi tetikleyecek bir şey sormasını istiyordum. Onu kardeşim olarak görüp görmediğimi sorup sonra da benden kaçmasını istemiyordum. “Soruların çok sıkıcı.”

Gözlerini devirdi ve ben onu tokatlamak istedim. “Hiç *piercing*’in var mı?”

Herhangi birinin görebileceği bir yerde yok. “Evet.”

Kaşları çatıldı. “Ne? Nerede?”

Tişörtümü çıkardım, yanakları kıpırmızı olunca endişem kaybolmaya başladı. Benden etkilenmişti. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Yoksa utanıyor muydu?

Sikeyim.

Tam pes etmeye başladığımda, gözleri göğsüme, karın kaslarına düştü ve dövmemi inceledi. Nefes alış verişi ağırlaşmıştı.

“Neden bakıyorsun?”

“Bakmıyorum.”

“Yalancı.”

“Annem ve babam içeri girip bizi görürlerse çok tuhaf olacak.”
Omuz silktim. Onu böyle görürlerse onları kör ederdim.

“Bana başka bir şey sor.”

“Neden beni görmek istiyorsun?”

“Sana daha önce de söyledim. Vücuduna bakmak istiyorum.”

Yüzü şimdi daha da kızarmıştı. Bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim.

“Neden? Beni mayoyla görmüştün ve bir keresinde beni duşta basmıştın.”

Ve farkında olmadığın zamanlarda... Yakın çekimlerim ve her şeyim var ama hiçbiri yeterli değildi.

“Hepsini görmek istiyorum.”

Buna ihtiyacım vardı. Bir gün daha beklersem pişman olacağım bir şey yapacağımı ve onun beni asla affetmeyeceğini düşünüyordum. Dürtülerim kötü, aşırı ve güçlüydü. Onu şimdiden benim yapmamak için gösterdiğim çaba, pamuk ipliğine bağlıydı.

Tişörtünü çıkarmadan önce sadece bir saniye tereddüt edip spor sütyeniyle oturunca beynim kısa devre yaptı.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Şimdi. Kendimi tutmakta zorlandığımı fark etmeden doğru düzgün nefes alamıyordum.

“Bir tane daha. İki tanesine cevap verdim.”

Edepsiz, küçük kız kardeşim sütyenini çıkarıp kızarmış memesinin üzerinde tuttu. Onun gerginliği taşaklarımın karıncalanmasına neden oldu ve sikimin külotumun içinde kalınlaştığını hissettim. Görebildiğim kadarıyla meme uçları sert ve kahretsin, bir tanesini tekrar o kadar çok tatmak istiyordum ki ağzım sulanmıştı.

“Ver onu bana.”

Tekrar tereddüt etti ve sonra sessizce, “Gülmeyeceğine söz verirmisin?” diye sordu.

Şaka mı yapıyordu? Hangi dünyada Olivia ya da onun görünüşüyle ilgili bir şeye gülebilirdim ki? O çok güzeldi. Varlığının her zerresi benim için, sadece benim için yaratılmıştı.

“Neden güleyim ki?”

“Onlar... Küçük.”

Aksine mükemmellerdi. Kendisiyle ilgili herhangi bir şeyin kötü olduğunu düşünüyorsa bu kızın kafasını kontrol etmem gerekebilirdi.

“Göster bana. Ya da ben sana göstertirim.”

“Mağara adamı olmayı bırak.”

Spor sütyenini indirirken başını çevirip bakışlarını kaçırdı ve etrafımdaki her şey durdu. Dünya sessizleşti, artık onun izniyle açıkta kalan güzelliğine bakabiliyordum. Memeleri bir avuç için yeterince büyüktü, ayrıca uçları sert, dolgun ve pembeydi. Onun heyecanlı, minik titremeleri beni ona daha yakınlaştıtırırken sikim sertleşti. *“Bana başka bir şey sor.”*

Sessizliği, bana öylece bakışı... Patlamak üzereydim. Dediğimi yapmazsa kafasının arkasından tutup onu öpecektim.

“Bana bir şey sor.”

“Benzin istasyonunda Adam’a neden saldırdın? Biz sadece konuşuyorduk ve sen içeri dalıp çılgına döndün.”

“Benim olanı almaya çalışıyordun.”

“Ben senin değilim,” diye cevap verdi ve dünya karardı.

Konuşmaya devam etti ve göğsümdeki boşluğu daha da büyüüttü.

“Ben senin kız kardeşinim, hepsi bu. Biz, Vize çocuklarıyız.”

“Hayır. Çocukken de benimdin, şimdi de benimsin. Her zaman benim olacaksın.”

Öldüğümüzde bile ruhlarımız birbirimize ait olacaktı.

Bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olurdu.

“Beni kardeşin olarak görüyor musun?”

“Kendi kurallarını çiğneme. Ben zaten bir soruya cevap verdim.”

Kısık bir, “Tamam,” sesi döküldü dudaklarından ve yavaşça pantolonunu çıkardı.

Amcığı tam orada, soluk pembe bir kumaş parçasının arkasına gizlenmişti ve ben onun önündeydim. Kız kardeşim çırılçıplaktı ve sikim o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Acaba ailemize randevuları bitirdiğini ve benimle evleneceğini söyleyecek miydi, yoksa kaçacak mıydık?

Kaç ocuk isteyecekti?

Büyürken sahip olduğumuz hayatı mı istiyordu, yoksa küçük bir mutfadı ve banyosu olan, misafirlerimiz için boş bir odası bulunan bir daire yeterli olur muydu?

Sikimin ucundan arzumun ilk damlası olan o sabırsız sıvı sızdı ve üzerimdeki ince kumaş ona ne kadar ihtiyacım olduğunun kanıtını biraz bile gizlemiyordu.

“Bence soru sormaya başlamalısın. Çıplak olmaktan bir cevap uzaktayım ve bu hiç de adil değil.”

Teknik olarak çıplaktı.

Benim için yeterliydi zaten.

Mastürbasyon yapmayı seviyordu. Olivia bunu yatağında uzanırken, tek başına, porno izlerken ya da kitap okurken ve ağabeyi, parmaklarının mükemmel küçük amına girip çıkmasını izlerken çok yapıyordu.

enem gerildi ve tüm geceyi mahvedebilecek kelimeleri işaret etmek için kendimi zorladım.

“Kendine dokunmanı istesem, dokunur muydun?”

Ağzı açık bana bakarken sessizliği sağır ediciydi. Belki de şaka yaptığımı söylememi ya da bir sonraki soruya geçmemi bekliyordu.

“Seni daha önce izlemiştim. Perdelerin açıkken parmaklarınla kendini çok beceriyorsun.”

“Beni pencereden mi izledin?”

“Ve odanda kameralar var.”

Az önce en büyük sırlarımdan birini vermiştim. Tam bir salaktım.

Yaşadığı şok yüzünden okunuyordu. “Odamda kameralar mı var?”

“Evet. Konuyu değiştirmeyi bırak. Soruma cevap vermedin. şu anda kendine dokunmanı istesem, dokunur muydun?”

“Önce kameraları kaldıracaksın!”

Onları kaldırmamın imkânı yoktu. O etrafta olmadığında ya da bana karşı huysuzlandığında ve ben ona gidemediğimde onlar benim güvenli sığınağımdı.

Başımı salladıktan sonra koluma bir tokat attı ve ben dişlerimi sıkarak daha sert vurmasını istedim. Yüzüme tokat atmasını. Üzerime tükürmesini... Saçımı çekmesini ve bana gelmiş geçmiş en iyi ağabey demesini istedim. *“Cevap ver.”*

Sonraki sözleri içimde bir şeyleri aydınlattı. “Sanırım benden istediğın her şeyi yapardım.” Duraksadı. “Sır olarak kalması şartıyla.”

Rüya mı görüyordum?

Dün gece aldığım ilaçlar beni transa mı geçirmişti? Halüsinasyon muydu? Olivia bunu kabul ediyor muydu?

Eğer dürüstçe cevap verdiyse, üzerimdeki kıyafetlerden birini daha çıkarmam gerekiyordu. Gözlerimi kırpmadan ona baktım. Bu sözleri gerçekten söylemiş miydi, yoksa ben mi hayal etmişim? sı için, tekrar etmesini isteyebilir miydim?

Olivia kıyafetlerini almak için uzandı ama ben onu dururdum, dizlerimin üzerine çöküp eşofmanlarımı indirdim. Ne kadar sert olduğumu umursamıyordum, sikim âdeta külotumu deliyor ve bana ne yaptığını gizlemekte zaten zorlanıyordum. Kıymetli kız kardeşim, dengesiz ağabeyinin önünde çırlıçıplaktı ve kimseye söylemediğim sürece benim için kendini parmaklayacağını söylüyordu.

Ona bakıp dudaklarını yaladığı için sikimin ucu zonkluyordu.

Aramızda uzun bir sessizlik vardı ama kafamın içinde her şey o kadar gürültülüydü ki... Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu ve ben... Gergin hissediyordum.

Bu durum, beni korkuttu.

şimdi ne yapacaktım? Ona dediğimi yapmasını ve arkasına yaslanmasını, parmaklarını deliğine sokup bana nasıl boşaldığını göstermesini mi söylemeliydim?

“Giyinelim mi?”

“*Henüz değil,*” diye işaret ettim, içimde bir endişe oluşmuştu çünkü burada ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. “*Bu da cevapladığım bir başka soruydu.*”

Ona itiraz etme şansı vermedim. Külotunun ipini çektim ve ismimi soluk soluğa haykırırken onu vücudundan ayırdım, ardından elimle ağzını kapatıp onu sırtüstü yatırdım.

Bacaklarını araladım, çok yakındı. Onu becermeme izin verirmiydi? Ya canını yakarsam? Bakire ve tecrübesiziz ama öğrenebilirdik. Ona neyi sevdiğimi öğretebilirdim, o da aynı şekilde beni yönlendirirdi.

Kıpırdamadan durmasını işaret edip bacaklarının arasına diz çöktüm, gözlerim amına kayınca kalbim hızlandı. Ağzım sulanıyordu, vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Islanmıştı. Amının ilgiye ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Bacaklarını kapatmaya çalışsa da onları açık tuttum.

“Bana dokunmayacağını söylemiştin.”

Ben iyi bir adam değildim, verdiğim sözleri tutmaz ve yalan söylerdim. Her gün yalan söylüyordum. Çünkü bir Vize’in oğlu olmak istemiyordum; aileye evlenerek girmek istiyordum. Onu istiyordum. Bütün gün. Her gün.

Dizinin yan tarafına endişeyle bir öpücük kondurduğumda titredi.

“*Tadına bakabilir miyim?*”

“Bana dokunmayacağını söylemiştin,” diye tekrarladı. Diğer dizini öperken daha da titrediğinde kendimi tutmaya çalıştım. Kalbim göğsümden fırlayabilirdi ve beni sakinleştirmesi için bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Ya da başka bir şeye, ona.

“*O zaman kendine dokun.*”

“Gerçekten mi?”

“*Evet.*”

“Benimle dalga geçmeye çalışmıyorsun değil mi? Eğer şu anda benimle taşak geçiyorsan, Malachi... Sana vururum.”

Bana vurmasını istiyordum. Canımı istediği kadar yakabilirdi.
“*Sana dokunmama izin vermiyorsan, bunu kendin yapmalısın.*”

“Ya hayır dersem?”

Bu kızı seviyordum ama beni nasıl zorlayacağını iyi biliyordu. Hayır demeyecekti. O da benim kadar istiyordu.

“Tamam, tamam, tamam. Ama bana dokunmayacağına söz vermelisin.”

Serçeparmağını kaldırdım ve çocukken yaptığımız gibi onun-kiyle birleştirdim. Bu berbat bir şey miydi? Eskiden bunu annemden küçük sırlar sakladığımızda ya da her zaman en iyi arkadaş olacağımıza söz verdiğimizde yapardık; şimdi ise parmaklarıyla kendini becermesini izlerken ona dokunmayacağımı kanıtlamak için yapıyorduk.

Genelde serçeparmağımla verdiğim sözü tutmazdım ama aramızda her zaman daha fazla ilke yer vardı.

“Ve kimseye söyleme. Kardeşler böyle şeyler yapmaz. Başımız büyük belaya girer.”

“*Yapmayacağım. Bu, bizim sırrımız, küçük kardeşim.*”

Gözbebekleri büyüdü ve daha da kızarmasına rağmen, tiksintiyle ellerimi tokatladı. “Lütfen şu anda bana küçük kardeşim deme.”

“*Ama sen benim kız kardeşimsin,*” diye işaret ederek sıırıttım. Kendi sözlerim beni delirtiyordu. “*Benim önümde kendine dokunacak olan benim yaramaz küçük kız kardeşimsin. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını ağabeyine göster.*”

Ağır bakışlarım onun hareketlerini takip etti. Canlı olarak tanık olacağımı hiç düşünmediğim hareketler... Parmakları aşağı kayarak kendini ayırdı ve klitorisine hak ettiği ilgiyi gösterirken nefes almakta zorlandım.

Mason'ın hapları beni mahvetmişti çünkü şu anda bunun gerçekleşme ihtimali yoktu. Ben bacaklarının arasındayken kız kardeşim kendini tatmin etmiyordu. Mümkün değildi. Gözümü kırparsam kaybolabilirdi, bu yüzden o hızlanırken gözlerimi bacaklarının arasına odakladım. Sırtını biraz gerdi ve gözlerini ka-

pattı. Üzerimde kıyafet olmamasına rağmen tenim fazlasıyla ısınmıştı.

Olivia'nın içinde bulunduğu tehlikeden haberi yoktu. Her an saldırebilirdim, derinine girebilir, onu sikimin üzerine boşaltabilirdim ve başka seçeneği kalmazdı.

Sonunda gözümü kırptım çünkü bunu ona asla izni olmadan yapmazdım. Beni istemeliydi. Şu anda onu zorluyor muydum?

Bunu yapmak istiyor muydu?

Bedenim dalgınca ona yaklaştı, sanki ona aitmiş gibi çekiliyordum. Ona ne yapmamı istediğini söylemesine ihtiyacım vardı. Bir şeye ihtiyacım vardı.

"Sana dokunabilir miyim?"

"Hayır," diye nefes nefese yanıtladı, hâlâ klitorisinin etrafını okşuyordu. "Lütfen yapma."

"Neden?"

Yanıt alamadım, Olivia transa girmiş durumdaydı. Diğer eli aşağı kaydı, biri klitorisini okşarken iki parmağını amına sokuyordu. Sikim zonkladı ve daha fazla dayanamadım. Ellerimi *boxer'*imin etrafına sarıp sikimi sıktım. Taşaklarım ağrıyordu, beynim tekrar tekrar kısa devre yapıyordu ve Olivia dudaklarını vücudumun herhangi bir yerine yaklaştırsa bile boşalacakmışım gibi hissediyordum.

İnledi ve ben onu okşarken adımı söylediğini, inlediğini hayal ettim. Doruğa ulaşana kadar parmakları derinliklerine girip çıkarken ne kadar ıslandığını duyabiliyordum.

Sikeyim! Bu ilahi sese ben sebep olmak istiyordum.

Ağzı açık, sırtı kavisli, küçük nefes alışları ve çığlıkları canımı acıtacak kadar sert bir şekilde sikimi sıkmama neden oluyordu. Henüz boşalmayı reddettim. Dudaklarının aletimin etrafında olmasını ya da parmaklarının benimkilerin yerini almasını istiyordum.

Orgazmı boyunca bana baktı. Dişlerini dudağına gömerken, iç sesi ona işkence ediyor, muhtemelen pozisyonu ve onun üstünde olmaya çok yakın olduğum için ona sataşıyordu.

Aldığım her nefes beni zorluyor. Şu anda ölebilirdim ve bundan mutluluk duyardım.

“Hâlâ beni tatmak istiyor musun?” diye sordu.

Hayal mi görüyordu? Neden hayır diyeyim ki?

Başımı salladım çünkü bu teklifi geri çevirecek kadar aptal değildim. Parmaklarını ağzıma götürdüğünde, kalbim göğüs kafesinde sekti ve parmaklarını dudaklarımda gezdirirken duraksadım.

Hâlâ sistemimde olan uyuşturucu her neyse, şu anda aldığıma asla yaklaşılamazdı. Bileğini kavrayıp parmaklarını ağzıma aldım. Yaladım, emdim ve ısırdım. Sikim onun sıcaklığı için yalvarırken tadı dilimde patladı. Ondan alabileceğim her şey fazlasıyla yeterliydi.

İçten içe inlerken gözlerim kapandı, boştaki elim damarlarımda dolaşan hisler yüzünden sikimin etrafında zorlukla hareket edebiliyordu. Çok hassas ve çok fazlaydı.

Parmakları kaybolur kaybolmaz, onun üzerindeydim. Onu öpmeden bir eliyle ağzımı kapatarak beni durdurdu. Gözlerini kocaman açarken, “Hayır,” diye soluk soluğa bağırdı. “Böyle anlaşılmadı!”

Kaşlarımı çattım çünkü böyle söylese de devam etmemi ne kadar çok istediğini yüzünün her yerinden görebiliyordum. Vücudunun altımda nasıl olduğunu, aletimin kalçasına nasıl sertçe battığını hissediyordum. Bileğini yakaladım, elini ağzımdan çektim ve çenesini tuttum. Ağzım ikinci kez onunkinin üzerine kapandı. Kafasını yana doğru hareket ettirerek öpücüğümünden kaçtığı anda, içi boş göğsümün derinliklerinde bir şeyin, lanet olası kara kalbimin ikiye ayrıldığını hissettim.

“Hayır, Malachi.”

Kafamı karıştırıyordu.

Beni öldürüyordu.

Ayağa kalktım, ne söyleyeceğimi düşündüm ama nasıl açıklayacağımı bilemedim. Beni incitmişti. Bana kontrol edemeyeceğim şeyler hissettiriyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum.

Ona nasıl hissettiğimi ve neden birlikte olmamız gerektiğini söyleyemediğim için kendimden nefret ediyordum. Kaçmak yerine, istediğim gibi, ellerimi işaret etmek için kaldırdım ama o arkasını dönerek güvenimin her zerresini yok etti.

“Hadi uyuyalım,” dedi ve tepemizdeki feneri kapatarak bizi karanlığa gömdü. “Belli ki doğru düzgün düşünemiyoruz.”

Bir anda, öfke, acı ve üzüntü her duyguya galip geldiği için, ışığı tekrar açtım ve boğazını kavradım. Elimin altında nabzının hızla atuğunu hissettim. Yakında ciğerleri zorlanmaya başlayacaktı. Kocaman açılmış gözleri, kan çanağına dönecekti. Dudakları mavileşecek, sonra soğuyacaktı. Göremeyecekti. Gözlerini kırpmayacak ve nefes alamayacaktı. Onun için kelimenin tam anlamıyla ölebilecek olan kardeşi dışında kimseyi sevemeyecekti.

Olivia’nın mücadele ettiğini fark ettim. Benim Olivia’m. Benim kızım. Kız kardeşim. Onu bıraktım, titriyordu ve birkaç saniye boğulduktan sonra boğazını sessizce temizlemeye çalıştı.

“Beni böyle susturma. Beni asla susturma Olivia.”

Ne cüretle kafası karışmış gibi görünürdü? Beni kırdıktan bir dakika bile geçmeden buna nasıl cüret ederdi?

“Ben... Ben öyle yapmadım.”

El fenerini gösterdim. *“Beni göremezsen seninle konuşamam.”*

Bu ne kadar saçmaydı? Neden normal olamıyordum? Neden?

“Ah. Özür dilerim. Bunu yaptığımı fark etmemiştim. Sadece... Öpüşemeyiz, kardeşler böyle yapmaz. Az önce olanlardan bağımsız olarak... Lütfen bunu garip hale getirme.”

Kendimi içten içe kırbaçladım. Tek düşünebildiğim kaçmaktı. Bu karmaşadan kaçmak istedim. Ancak onu saçlarından tutup kendime çektim ve yaklaştım, yine de yeterince yakın değildik. Asla yetmiyordu. Asla.

“Eskiden beni hep öperdin.”

“Çocukken ve öpücükler masumken. Sen... Biz... Olmaz, Malachi.”

“Olmaz mı? Sen sadece-” Duraksadım, yenilmiştim. Göğsüm ağrıyordu.

“Annem evlenmem için erkeklerle çıkmamı istiyor, Malachi. Seni öperken yakalanma riskini göze alamam.”

Benden başka kimseyle birlikte olamayacağını anlamazsa, dünyadaki herkesi öldürmem gerekebilirdi. Böylece sadece ikimiz kalırdık. O zaman benimle olmaktan başka çaresi kalmazdı. Bir ilişkiye başlamanın iyi ya da sağlıklı bir yolu değildi ama başka biriyle evlenmeyeceği de kesindi.

Benden farklı bir soyadı olduğunu düşünmek mi? Hayatta olmazdı.

“Sen kimseyle evlenmiyorsun.”

Kendini ağlatmaya çalışıyormuş gibi gözleri sulandı. Bunlar sahte gözyaşlarıydı. Ya da acıma gözyaşları... Ya da prensiyle evlenme hayalleri, deli kardeşi tarafından yıkıldığı için üzgündü. Benim için üzülyordu. Önünde bir hayat olmayan kayıp bir çocuktum. Çoğu ergenden daha fazla yükü ve psikotik eğilimleri olan kusurlu, kara koyun. Beni istemiyordu. Onu bu duruma ben sokmuştum. Benim yüzümdendi. Bütün bunları ona ben yaptırmıştım. Bu, onun rızasıyla olmamıştı.

Dişlerimi sıktım ve kaslarım patlama isteğiyle yandı. Bunu bana neden yapıyordu? Neden benim onu istediğim gibi o da beni istemiyordu? Dudakları titrerken bir sonraki sözleri her şeyi daha da pekiştirdi.

“Yapamayız,” diye fısıldayarak düşüncelerimi daha da kötüleştirdi ve hançeri göğsümün derinliklerine sapladı. “Sen, Malachi Vize’sin, ben de Olivia Vize’im. Biz kız ve erkek kardeşiz.”

Jamieson ve Jennifer neden beni evlat edinme ihtiyacı duymuştu?

Sikeyim!

“Şunu söylemeyi kes. Kan bağımız yok. Sen benim gerçek kız kardeşim değilsin, o zaman sorun ne?”

Sanki az önce her tarafına bakmamışım gibi uyku tulumunu üzerine örttü, gözlerim çıplak tenindeki her santimi, kıvrımı ve rasgele çilleri inceledi.

“Bu bir hataydı.”

Onu nasıl kazanacağımı yeniden hesaplamam gerek çünkü bu işe yaramıyordu.

“Şimdiden uyudular mı?”

Annem geliyordu. Arkasından babamın ayak seslerini duydum.

İçeri girmeyi başırırsa kızının ne kadar sapkın olduğunu görebilirdi. Ancak görmeyecekti. Asma kilit takmıştım ama içten içe keşke unursaydım diye düşündüm. Böylece, ailelerimiz bizi birlikte çıplak yakaladığında yüzündeki utancı görebilirdim.

Mükemmel küçük meleklerinin, oğullarının kafasını karıştırdığını görmelerini istedim. Oğullarını daha da kötüleştirdiğini ve hastalığının Olivia faktörü olmadan kontrol altına alınabileceğini...Başımı salladım. Saçmalıyordum. Olivia benim nefes alma sebebimdi.

Uyuyormuş gibi yaparak uyku tulumunun altına saklandı.

“Uyudunuz mu?”

Bana baktı. Bana üzgün olduğunu, aynı şeyleri hissettiğini, birlikte olabileceğimizi söylemeliydi. Beni öpmesini ve beni seçmesini istedim.

Annemin uzaktan, “Uyuyor olmalılar,” dediğini duydum. “Ne zamandan beri geç saatlere kadar ayakta kalan ikimiz oluyouruz? Biraları al!”

Ellerimi kaldırarak onu bu duruma soktuğum için özür dilemeyi düşündüm. Sonra bana böyle hissettirdiği için vazgeçtim. Lanet olsun, Olivia Vize’e de, benimle aynı şeyi yapmaya hiç niyeti yokken beni kendisine âşık ettiği için...Yatıp uzandım ama burada olmak istemiyordum. Fazla yakınımdaydı. Derin bir uykuya dalıp nefesi ağırlaşana kadar, üstünü başını düzeltmesini ve nefes alışlarını dinledim.

Uyku tulumunun fermuarını açıp çadırdan çıkmadan önce onun hafif horlama sesiyle kendimi sakinleştirmem bir saatimi almıştı. Temiz hava yüzüme çarptı ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Saçımın tellerini sıkıca kavradım ve ormanlık alana doğru ilerlerken bırakmadım.

Ciğerlerim iyi bir nefese duyduğum ihtiyaçtan yanıyordu. Beynim ağrıyordu, her tarafım basınç altındaydı ve ağzım kurumuştu.

Ormanın birkaç metre içine girer girmez düşüncelerime teslim oldum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Başım hâlâ ellerimdeydi. Nefes alamıyordum. Her şey çok fazlaydı ve başım düşerek kirli orman zeminine gömüldü.

“Nefes al, oğlum.”

Bir el sırtıma dokundu ama bu hiçbir şeyi daha iyi yapmadı. Babam yanımda diz çökerken hâlâ sarmaldaymışım gibiydi, lanet olası aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

“Nefes alışını yavaşlat. Panik atak geçiriyorsun.”

Onu itmeye çalıştım ama başaramadım. Enseme kavradı, aşırı çalışan ciğerlerimi sakinleştirmemi, dinlememi, kendimi kaybetmekten başka bir şey yapmamı sağlamaya çalışıyordu.

Sırtımı ovup kulağıma bir şeyler söylerken, ensemdaki kavrıyı sıkılaştırıp beni sarsarken dünya dalgalandı. Bilincim gidip geliyordu, uyanık kalmak için lanet bir savaş veriyordum.

Sanırım adımı söylüyordu. Onu anlayamıyordum. Odaklanmaya, nefeslerimi yavaşlatmaya çalıştım ama sonra pes ettim.

Ait olduğum boşluğun karanlığında kayboldum.

Malachi

Kamp gezisinden beri Olivia'dan uzak durmak zordu.

Özellikle uyanıkken ve her şeyin farkındayken...Genellikle o uyurken odasına girip onunla yatıyordum, uzaktan antrenman yapmak için onunla yürüyor ya da yatağını gösteren tek kameramla onu izliyordum. Bazen kamerayı bilerek orada bıraktığını düşünüyordum. Onu izlememi, her gece kendine nasıl dokunduğunu görmemi istiyordu. Artık bir bağımlılık gibi, parmaklarının kalçalarının arasından nasıl kaydığını, kırmızı boyalı tırnaklarının klitorisinin etrafında nasıl döndüğünü izlerken objektife bakıyordu.

Onu becermek istiyordum. Hem de çok.

Geri adım atma kararı bana ait değildi. Yani, öyleydi ama aynı zamanda değildi. Eğer tamamen bana kalsaydı, onu ailemizin önünde yakalar ve onlara ne kadar farklı kardeşler olabileceğimizi gösterirdim.

Olivia'dan uzaklaşmak istemiyordum, en ufak bir şekilde bile. Ama en iyisi buydu. Kendimi kaybediyordum, arkadaşlarım bile endişelenmeye başlamıştı. Mason buluşmak için bana daha sık

mesaj atıyor ve sürekli nasıl hissettiğimi ve kendime bir şey yapıp yapmadığımı soruyordu.

Tabii ki hayır. Bu dünyadan Olivia olmadan ayrılmayı asla düşünmezdim.

Bu dünyayı isteyerek terk etmem için onun çoktan ölmüş olması gerekirdi.

Mesele şu ki kendimi ilk sıraya koymam gerektiğini fark ettiğim an, babamın beni kamp yaptığımız hafta sonu gecesi kendimi kaybederken bulduğu andı. Oksijensizlikten bayılmıştım, birkaç dakika sonra uyandım ve ormanlık alanda saatlerce sessizce oturdum. Anneme söylememişti çünkü terapi ve ilaç saçmalığını tekrar yapmamı isteyeceğini biliyordu. Babam bundan nefret ettiğimi, asla dayanamayacağımı biliyordu. Bu onların parasını ve herkesin zamanını boşa harcamak olurdu.

Babam bana atağı tetikleyen şeyin ne olduğunu sormuştu ama aylardır olduğu gibi, cevap verememiştim. Ona işaretle bile bunu anlatmak beni olduğumdan daha zayıf gösterecekti. Küçüklüğüm-den beri ne kadar berbat durumda olduğuma dair bir fikri vardı. Teşhisim, zihinsel olarak Vize ailesinin geri kalanıyla aynı şekilde bağlantılı olmadığımı sağlamlaştırmıştı. Yine de, benden ve kararlık düşüncelerimden korkmalarına rağmen, beni kanatlarının altında tutmuşlardı.

Dürüst olmak gerekirse, beni neden sisteme geri atmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu kesinlikle hak etmiştim.

Hiç istemedikleri oğullarıydım ve hepsi bana mahkûmdu. Sanırım babam Olivia ile olan ilişkiyi anlamaya başlamıştı. Biz küçükken söylediklerinde de haklıydı. Onunla ilgili her şeye olan takıntım sağlıklı ve yanlıştı.

Kamp gezisinden beri bizi çok izlediğini fark ettim ve kesinlikle bir şeyler olduğunun farkındaydı. Ben ve Olivia iletişim kur-muyorduk. Sadece o bakmadığında ona bakıyordum ve artık onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmeyi bırakmıştım.

Gerçek hislerimi öğrense bile yapabileceği bir şey yoktu.

Beni ilaçlarla uyuşturup bir akıl hastanesine kapatabilirler ve lanet günahlarımdan arındırmaya çalışabilirlerdi. Yine de kız kardeşim için yaşar ve nefes alırdım. Onun beni seçmesini beklerdim. Ona dokunmaya, onu öpmeye, ona sahip çıkmaya bu kadar yaklaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ve onunla iletişim kurmak için can atıyordum ama bu daha eğlenceliydi.

Ben yatağında sırtüstü uzanırken o şu anda küvetteydi. Genellikle, müziği durduğunda, o çıkmadan önce giderdim ya da yatağının altına girerdim ve uykuya daldığında ortadan kaybolurdum.

Balkon kapılarımı kilitli tutmak ve kâbus gördüğünde beni aradığını bildiğim halde onu görmezlikten gelmek zor olmuştu. Ama kendinden geçtiğinde, her zaman odasına kayıyor ve uyumasını izliyordum.

Bu biraz ürkütücüydü.

Arkadaşlarım aklımdan geçenleri bilselerdi, taşaklarımı koparırlardı.

Gözlerim yatağının yanında duran buz dolu su bardağına takıldı. Küçük donmuş küpler neredeyse bitmişti. Kız kardeşim küvette sonsuza kadar kalırken bir işe yaramaya ve bardağı değiştirmeye karar verdim.

Ben mutfakta bardağı boşaltırken annem içeri girdi. “Garaj kapısını yine açık bırakmışsın ve motosikletinin tekerlekleri araba yolunda iz bırakmış. Hiç dinlemiyor musun?”

Onu görmezlikten geldim. Sesi, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sinirlerimi bozuyordu.

Ecza dolabını açıp bir şişe hap aldı ve içinden iki tane çıkardı. “Genelde sadece bir tane alırım ama önümüzdeki on iki saat boyunca derin bir uykuda olmam gerekiyor. Tekrar ortaya çıkana kadar benden bir şey istemeyin.”

Sarhoş falan mıydı? Herhangi bir şey için ona ne zaman gitmiştim ki?

Hapları suyla birlikte yutarken bakışları bana odaklandı. Gözleri sanki benimle daha fazla konuşmak, bana bir şey sormak isti-

yormuş gibi daraldı. Ama sonra gözlerini devirip, bardağı lavaboya koyarak dışarı çıktı.

Annemin sözleri üzerine aklıma bir fikir geldi. Onun hapları. Bu fikir ahlaksızca ve yanlıştı ancak ne kadar kontrolüm kaldığını bilmiyordum. Eğer bunu yapmazsam, Olivia uyanıkken onu öpmek zorunda kalabilirdim ve eğer beni iterse ya da onu öpmeye çalıştığım için bana tokat atarsa her şey mahvolabilirdi.

Ama eğer uyusaydı...Onu öpebilirdim ve o da bana hayır diyemezdi.

Bu, takıntımı ve küçük kız kardeşime olan özlemimi durdura-bilirdi. Kardeşim olarak birlikte büyüdüğüm birine sikimi sokma dürtüsünü giderirdi.

Önce dört, sonra beşinci tableti atıp tamamen eriyene kadar beklettim. Bir kaşıkla karıştırıp birkaç buz küpü ekledim. Tıbbi tadı gizlemek için az miktarda portakal suyunu içine karıştırdım ve sonra Olivia'nın yatak odasına çıktım.

Neyse ki hâlâ banyodaydı, ben de bardağı olduğu yere bıraktım ve müziğin sesini duyduğumda aceleyle dolabına girdim.

Ayak sesleri sanki göğsümde yankılanıyordu.

Etrafında bir havlu, saçlarına ikinci bir havlu sarılmıştı. Duştan arta kalan küçük damlacıklar teninde ıslak izler bırakırken ağızımı sulandırdı. Nefes alış verişim ağırlaştı. Saçlarını kurulaması sonsuza kadar sürdü, vücuduna sardığı havlu ayaklarının dibine düşerken boğazım düğümlendi. Göğüsleri, amı ve lanet vücudu.

Sikeyim.

Üzülerek geceliğini giydi, Abbi'yi aramadan önce aynada rutinlerinden birini uygularken eğlencem beni uyanık tuttu. Ona yarın alışveriş merkezinde buluşmalarını söyledikten sonra bardağı tek seferde devirdi ve kalan buz küplerini çiğnedi.

Yüzünü ekşiterek burnunu kırıştırdı ve boş bardağa baktı. Dudaklarını yaladı, ardından banyoya gidip bardağı duruladı ve bir kenara koydu. Bitti. Çok yakında hatta birkaç dakika içinde Olivia bilincini kaybedecekti.

Sikim şimdiden sertleşmemeliydi. Daha hiçbir şey olmamıştı

ve yine de hazır olda duruyordu. Neredeyse dolabın kapısını iterek açtı. Belki de kendi zevkim için onu uyutmak yerine dürüst olup ona benim olduğunu söylemeliydim?

Kendi kendime omuz silktim. *Artık çok geç.*

Saklandığım yerin karşısındaki saate baktım. Akreple yelkovanın ilerlemesi sonsuza dek sürecekmış gibi görünürken, Olivia yorganın altına girdi ve nefes alış verişini giderek ağırlaştı.

Kendimi kötü hissetmeliydim. Kız kardeşimi uyuşturduğum için kendimden utanmalıyım ama kontrolüm, kopma noktasına gelene kadar ancak bu kadarına yetmişti. Ben iyi bir adam değilim, hiç olmamıştım. Ben bir pisliktim, kontrol manyağıydım ve sahip olduğum hayatı hak etmiyordum. Bir akıl hastanesine falan kapatılmam gerektiğinden emindim.

Sanırım, o bilincini kaybederken heyecanım giderek artıyordu, kesinlikle gerçeklikten kopmuştum ve dönüşü olmayan bir uçurumdan düşüyordum.

Saklandığım yerden çıkarken dolabın kapağı gıcırdayarak açıldı ve yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce yatağının yanına doğru ilerledim. Gergindim. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Çünkü istediğimi yapabiliirdim ama nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Olivia'nın yüzü çok tatlı ve rahattı. *Çok güzel, çarpıcı ve nefes kesici.*

Onu karısı, çocuklarının annesi, birlikte yaşlanacakları kişi diye anmak herkes için bir şans olurdu. Ciğerlerine çektiği her nefeste göğsü yükselip alçalıyordu. Dudakları çok dolgundu ve onları öpmek istiyordum. Onu yutarken ağzıma karşı nefesini duymak, diliyle ziyafet çekmek ve altdudağını dişlerimin arasına sıkıştırmak istiyordum. Benim olduğumun farkında olmasını, onu tatmak için vücudundan aşağı kayarken beni izlemesini tercih ederdim ama şimdilik bu da yeterliydi.

Babamın sesi kafamın içinde, Olivia'dan uzak durmamı söylüyordu. Ona karşı bana hiç güvenmemişti. Asla. Haksız da değildi ama şimdi o on sekiz yaşına girmişti, ben yirmi yaşına girmek

üzereydim. Masumiyetim gitmişti ve ne istediğimi çok iyi biliyordum.

Kız kardeşime tapıyordum. O benim dayanağım olmuştu ve hâlâ da öyleydi. Dünyada iletişim kurmak istediğim ya da önem-sediğim tek kişi oydu. Ama onunla sadece sarılıp konuşmak, istemiyormuş gibi davranmak istemiyordum. Onun her zerresini, havaya olan ihtiyacım kadar çok istiyordum. Bu yaptığımı, yanlıştı ama umurumda değildi. Buna izin verilmediğinin, sikimi memelerinin arasına sokup onları menilerimle boyayacağım düşüncesiyle, sikimin seğirip sertleşmemesi gerektiğinin farkındaydım.

Battaniyeyi yavaşça aşağı çektim, yumuşak, narin teni görüldüğünde nefesim boğazımda düğümlendi.

Olivia'nın geceliği kalçalarına kadar çıkmıştı. Yatarken bilinçli olarak giderek daha az kıyafet giyyordu ve bundan şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim. Tamamen çıplak olabilirdi ve yine de daha fazlasına ihtiyacım olurdu. Onu çıplak, duş alırken ve hatta kendini tatmin ederken izlemek artık yeterli gelmiyordu. O güzel iniltilerin sebebi ben olmalıydım.

Daha önce hiçbir kıza dokunmamıştım, ne ihtiyaç duydum ne de istedim. Ama kız kardeşime dokunmayı o kadar çok istiyordum ki battaniyeyi tamamen üzerinden çekip çıplak bacaklarına bakarken kendimi durduramadım; yatak başlığını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde içine girerken etrafımı sarmasını istediğim o mükemmel kalçalar...Arzu çok fazlaydı. Parmak ucunun köprücük kemiğinin üzerinde gezinmesine izin verdim, geceliğinin askısının altına takıldım ve onu omzundan aşağı çektim. Göğsünün kıvrımı, ardından pembe meme ucu belirdi ve taşaklarıma bir gümbürtü çarptı. Bir nabız. Aletim *boxer*'ımın içinde debeleniyordu, özellikle de başparmağım meme ucunu çevreleyip onu çakıl taşı gibi yaptığında.

Hâlâ yeterli değildi. Her iki göğsünü de serbest bırakarak diğer tarafını aşağı çektişirdim ve kendimi yatağın üzerine, bacaklarının arasına kaydırıp geceliğini tamamen üzerinden çektim. Külotu

sade, beyaz ve masumdu ve onları da çıkardım. Gözlerim amına iner inmez dilim dudaklarımda gezindi.

Hâlâ uyuyan yüzüne baktım ve başparmağımı klitorisine bastırırken bakışlarımı ondan ayırmadım. Uyanırsa bana tokat atabilirdi ve ben de özür dilerdim. Kaşlarını biraz çarpmıştı, ben baskı uygulayıp hassas bölgenin etrafında yavaşça dolanırken kaşları daha da çatılmaya başladı.

Uyanmadığı ve bana bağırmadığı gerçeği beni sırtıtmaya ve teninde tekrar daire çizmeye, onun en özel kısmının hissini, fizyolojisini öğrenmeye itti.

Her iki başparmağımla amının kenarlarını araladım, ne kadar pembe ve güzel olduğunu gördüm. Sonra yüzümü ona bir santim yaklaşacak şekilde indirdim ve içime çektim.

Uyuşturucudan, motosiklet sürerken aldığım adrenalinden ya da yumruğumu bir pisliğin suratına indirmekten daha iyiydi. Onun amcığı benim yeni favori oyuncağımdı.

Başparmaklarımı amının kenarlarında gezdirdim, klitorisinin etrafında oyalanırken onu benim için daha fazla açtım.

Başparmağımla onu tekrar okşayarak parmağımı girişine doğru kaydardım, uykuda olmasına rağmen ne kadar ıslak olduğunu hissederken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bir parmağımı hafifçe içeri sokarken küçük bir inilti çıkardı, dudaklarım ayılırken ne kadar sıcak olduğunu hissettim, tıpkı dışı gibi mükemmeldi.

Derin bir nefes aldım, sikimi serbest bırakmam gerekiyordu. Parmağımı daha derine iterken okşadım.

Ellerim onunkilerden çok daha büyüktü. Bu yaptığım, onu incitir miydi? Bir kız bekâretini kaybettiğinde canı acıyabilir, kanayabilir ama bir parmak ona acı verir miydi?

Kan olmadığından emin olmak için parmağımı çektim ama sadece ıslaktı.

Yutkundum, onu yavaşça okşarken, sikimi sıkarak parmağımı ağzıma aldım, gözlerim sessiz bir uğultuyla döndü. Tadı cennet gibiydi.

Dizlerini bükerek kalçalarını ayırdım ve *boxer*'ımı çekiştirerek

yere attım, tişörtüm de ona katıldı. O çıplaksa, benim de çıplak olmam adil olurdu.

İki parmağımı içine soktum, vücudu gerilirken durakladım. Göz kırpmıyor, hareket edemiyor ve hiçbir şey yapamıyordu. Bir saniyeliğine parmaklarımın etrafında sıkılaştı ve daha da ıslandı.

Uyan küçük kardeşim, dedim içimden. Uyan ve ağabeyinin sana ne yaptığını gör. Parmakları amına gömülüyken, onu ne kadar istediğini hisset.

Onu becermeliydim. İlk ben olmalıydım. Eğer onu menile-rimle doldurup içinde tutarsam, hamile kalabilirdi. O zaman bana mahkûm olurdu.

Saat sabahın üçüydü. Annem uyku hapları yüzünden baygın-dı, babam tüm haberlere konu olan bir remyiz davası üzerinde çalışıyordu ve çalışanların hepsi izinliydi. Kimse beni yakalayacak durumda değildi. Kendimi kız kardeşimin vücuduna doğru eğdim ve burnumu saçlarına gömüp içime çektim. Bağımlılık yapıyordu. Daha derin nefes aldım, sikimi parmaklarımın girip çıktığı yere bastırırken onun küçük bedenini ezmediğimden emin oldum. Ya-vaş yavaş... İlk boğumuma kadar bile sokmamıştım ama ıslanmış-tı. Parmaklarımı her itişimde daha da sıkılaşıyordu.

Diğer elim saçlarındaydı ve gözlerimi kapattım. Sikim onun ne kadar narin ve yumuşak olduğunu görünce kalınlaştı. İki parmağımı daha derine soktum ve kalçaları yukarı doğru sallanıp parmak-larımı boğumuna kadar aldığında durakladım. Rüyasının her ne olduğunu düşünüyorsa, onu uykuda tutarak tuzağa düşürüyordu.

Bir yanımda uyanmasını ve daha fazlası için yalvarmasını, adımı inlemesini ve duygularını itiraf etmesini istiyordu. Gerçi uyan-dığında beni üstünde, sikimi kalçasına dayanmış, parmaklarımı içine sokmuş, onu daha da inletirken görürse nasıl tepki verece-ğinden emin değildim.

O gün o mükemmel küçük kıcını bana sürtmüş, sonra elini boxer'ıma sokmaya çalıştığımda korkmuştu. Kafamı karıştırıyor-du. Küçük kız kardeşimin bana âşık olduğunu biliyordum, anne-min ona ayarladığı tüm bu randevuların anlamsız olduğunu da.

Anlamsız çünkü hiçbiriyle evlenmeyecekti. Bundan emin olacaktım.

Parmaklarımı çıkarıp, emerek temizlerken Olivia'm yine uykusunda inledi.

Dizini kalçama doğru kaldırdım ve sikimin alt tarafını amına doğru kaydırdım. Sırılsıklamdı ve Mason'ın becerdiği tüm insanlar hakkındaki abartılı ayrıntılarından ve vücudunun dalgın hareket etmesinin, nefes almasının durgunlaşmasının iyiye işaret olduğunu biliyordum.

Sanırım doğru yapıyordum ve kalçalarının kalkış şekli, aletimin pürüzsüzlüğünü kovalaması... Bilinçsiz kızımın bundan hoşlandığını biliyordum. Kardeşi üzerinde pratik yaparken onun sikini kovalayan sapkın küçük bir kız kardeş gibi.

Sabah burnumu saçlarına gömdüğümü ve bacaklarının arasına daha sert girdiğimi hatırlamayacaktı bile. Sıvımla kaplanmış sikimin ucu girişine doğru kayarken bile içeri itmeyecektim. Bekâretimizi birlikte kaybettiğimizde Olivia'nın içinde kimin olduğunu farkında olmasını istiyordum.

Omuriliğim bu hisle büküldü. Her hafif itişimde ve kokusunu içime çektiğimde kalbim hızlandı ve taşaklarımın karıncalandığını, sikimin zonklayıp kalınlaştığını hissettim. Onun uyarılmasıyla kaplıydım ve zevk suyum amının her yerindeydi.

Kulağıma karşı çıkardığı sesler, uyuyan vücudunu becerirken sikimin daha da sertleşmesine ve nabız gibi atmasına neden oluyordu.

Boynunu öptüm, bir yanım uyanmasını ve olduğumuz şeyi kabullenmesini istiyordu. Diğer yarım ise uykuda kalmasını ve bunu mahvetmemesini istiyordu. Muhtemelen, kardeş olduğumuzu ve bunun yanlış olduğunu söylerdi.

Kulak memesini yakaladım ve hafifçe emdim, sikimi bacaklarının arasında sürüklemeye devam ettim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, onu gerçekten becermenin, amının sıcaklığının sikimin etrafına sarılmasının nasıl bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı ama kendimi tuttum.

Yatağın başucundaki telefonunun sesini duydum. Kendimi kaybetmeye çok yakındım. Bir bildirim daha gelince durdum, nefes nefese kalmıştım ve üçüncü mesajda merakım galip geldi. Eğilip doğum tarihim olan şifreyi girdi. Kilit açıldı ve bir süre önce saldırdığım pislikten gelen mesajlara kaşlarımı çattım.

Adam: *Yarın ailemin evine kaçta geliyorsun?*

Adam: *İptal edip ailelerimizi kızdırmak istemiyorum. Bundan nasıl kurtulacağız?*

Adam: *Ya da tekrar rol yapabiliriz? Bu sefer hizmetçimin bizi duymayacağından emin olacağım.*

Dişlerimi sıkıp kardeşime ters ters baktım. Sonra mesajları sil dim ve telefonunu masaya geri attım. Yarın biriyle mi çıkacaktı? Bu adamdan hoşlanıyor muydu? Benim yüzümden kız kardeşimin potansiyel talibi olmuştu. Ama eğer ondan hoşlanıyorsa...

Tekrar üzerine eğildim, dirseğimi başının yanındaki yastığa dayarken sikimi sıvazladım. Dudakları ayrılmıştı. O dudakları öpmeyi çok uzun zamandır düşünüyordum ama şimdi kızgındım ve başka birinin onu öpmesi fikri canını yakmak istememe neden oluyordu.

Sikimi, şişmiş başım tam sıırıslıkla girişine gelecek şekilde konumlandırarak, altdudağını dişlerimin arasına aldım, o irkilene kadar bastırdım ve sonra dilimle tenini yatıştırdım.

Bunu yapar yapmaz pişman olmuşum, bu yüzden gözlerimi kapattım ve dudaklarımı tamamen onunkilere bastırdım. Derin bir nefes alıp çenesini tuttuğumda, daha sert öpmek için başını eğdiğimde hareketsiz, heykeli andıran ağzı kıpırdamıyordu.

Dilimi dudaklarının arasından geçirirken sessizce mırıldandım. O beni öpmüyordu ama sorun değildi. Ağzıyla ziyafet çekmeye devam ederken dizini kalçamda daha da yukarı kaldırdım, içine girip ona zarar vermemeye dikkat ettim.

Birincisi hiç seks yapmadığı için, ikincisi de benim sikim ortalama büyüklükte olmadığı için.

Piercing taktırdığımı biliyor muydu ki? Mason yaptırırken, ben de onunla gitmişim ve hayal edilebilecek en kötü acıydı,

özellikle de o yaşta. Ama şimdi hepsi iyileşmişti, delinmiş bir siki ve kız kardeşime karşı takıntısı olan bir bakirdim ve hâlâ terapiye gitmeyeceğimi veya herhangi bir ilaç almayacağımı söylüyordum.

Her şey yoluna girecekti. Beni fark edip seçtiği anda *normal* olacaktım.

Yanakları kızardı ve bana yaslanırken neredeyse ölüyordum, sikimin ucu neredeyse içindeydi. Birkaç santim geri çekildim, alnım onunkine değdi ve aletimin başını tekrar girişine getirdim.

Kahretsin, onun benim olmasını çok istiyordum. Bu randevu saçmalığını nasıl durdurabilirdim? Olivia *benimdi*. Annem bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olurdu.

Onu tekrar öptüm, dilimi onunkini hissedene kadar zorladım, taşakların daha da sıkılaştı. Ciğerlerim yanıyordu ve o kadar çok içine girmek istiyordum ki... Sikim sertleşip zonklamaya başlasa bile kendimi tuttum.

Olivia'yı milyonlarca kez düşünmüştüm. Görüntülere, fotoğraflara bakmış ya da kendine dokunurken fiziksel olarak yakınında bulunmuştum. Elime, yorganıma, duş duvarıma boşalmıştım. Ama şimdi, Olivia'yı öpmeye devam ettiğimde ve dili benimkine karşı hareket ederek tepki verdiğinde, altımda gerilmeye başladığında duraksadım. Sırtı kavislendi ve amcığı sikimin başına doğru zonklarken ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir inilti çıkardı.

O kadar sert boşaldım ki nabzım hızla atarken dişlerimi tekrar dudağına gömmek istedim, menilerim onun güzel küçük amını kapladı.

Gözlerimin arkasındaki baskıyı arttırmak için elimi aramıza soktum ve iki parmağımı içeri ittim. Menilerimin bir kısmının onun içinde olmasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını aldım ve tatmin olana kadar içeri ittim.

Bakire amcığının içinde menilerimle yarın bir randevuya çıkacaktı.

Ondan uzaklaştım, ayağa kalkarken nefesim ağırlaştı ve kalbim hızla çarparken sikimi uzaklaştırdım. Elimini saçlarımda gezdirdikten sonra telefonumu alıp Olivia'nın bir fotoğrafını çektim ve di-

züstü bilgisayarına gönderdim. Onu uyurken, çıplakken, yemek yerken, dans ederken ve gülümserken çektiğim diğer fotoğraflarıyla birlikte saklayacaktım. Eğer birisi bu fotoğrafları görürse, benim bir sapık olduğumu ve öz kardeşimi takip ettiğimi düşünürdü. Ve sanırım bir bakıma öyleydim.

Son bir kez daha vücudan baktıktan sonra, yarattığım karışıklığı temizlemeye zahmet etmedim; onun külotunu ve geceliğini yeniden giydirirken, ertesi gece ona ne yapacağımı çoktan planlamıştım.

Malachi

Olivia, bana nasıl öpüşüleceğini göstereceğini diye hayatımın en büyük yalanını söylemiştim ve şimdi serçeparmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde üzerimdeydi.

Teknik olarak, bu bir yalandı. Daha önce birini öpmüştüm. *Onu*. Uyuşturulmuşken ve kardeşinin parmaklarının amının içinde olduğundan tamamen habersiz bir şekilde beni öpmüştü.

Kesinlikle övünülecek bir şey değildi ama yine de bir yalandı.

Randevumun nasıl geçtiğini soran bir mesaj attığında, ekrana gülümsedim, arkadaşlarımı ekledim ve doğrudan eve gittim. Odasının penceresi açıktı ve yukarı tırmanıp banyodan çıkmasını bekledim.

Randevu bok gibiydi. Olivia'yı kuskandırmak için planlanmıştı ve işe yaradı. Buluştuğumuzda Anna, benden arkadaşının partisine gelmemi istemişti. İşaret dilini bilmediği için başımı sallayarak kabul ettim ve Oliva'nın arkadaşlarının beni onunla yukarı çıkarırken görmelerini sağladım.

Her şey mükemmeldi. Ta ki odaya girip kapı kapanana ve Anna beni öpmeye çalışana kadar... Bu planımın bir parçası değildi ama nedense geri çekildiğimde, elimi alnına koyup onu birkaç adım

geri itene kadar üzerime gelmeye devam etti. Reddedişimden memnun değildi ama hiç umursamadım ve oradan uzaklaştım.

Kalbim göğsümde patlayabilirdi çünkü yıllardır Olivia'nın her yerinde olsam da, çocukluğumuzdan beri yatakta sarılsak da ve diğer her şeyde... O kadar gergindim ki yutkunmakta zorlanıyordum.

Havlusunu vücuduna sararak kendini örtmeye çalıştı ama bunun pek bir önemi yoktu. Onu birçok kez çıplak görmüştüm.

Bunu daha önce, uyanıkken, benim dışımda biriyle yapmış olması bana doğru gelmiyordu. Annemi suçladım. Böylece Olivia'yı suçlamama gerek kalmazdı.

Tek düşünebildiğim onun başka birini öptüğüydü. Birçok kez kulak misafiri olduğum için hep biliyordum ama yine de bu gerçek, soğuk, zar zor işleyen kalbime bir hançer gibi saplanıyordu. Özellikle de onun bunu söylediğini duyduğumda... Hatta çok fazla deneyimi olduğu için bana nasıl öpüşüleceğini *öğretebileceğini* düşünmesi... Kahretsin. Şimdi yine sinirlenmiştim.

Bir kolunun üzerinde yükseldi. "Emin misin? Kardeş olmamız seni rahatsız etmiyor mu?"

Kaşlarımı çattım. Bu hayatımın en güzel günüydü, neden bunu sormak zorundaydı ki? Çadırdayken ya da uyuduğumu düşünürken o güzel amigo kız kıcını sikime sürttüğünde ya da gerçekten bana dokunduğunda da bu sorun oluyor muydu?

Sanırım küçük kız kardeşimin somnofili* eğilimi vardı ama şikâyetçi değildim.

"Şunu söylemeyi kes."

Göğsünde ve boynunda bir kızarıklık belirdi, saçları etrafımızda karanlık bir perde gibiydi. Ellerimin ne kadar titrediğini görüp görmediğini merak ederek bir tutamını parmağıma doladım. Ardından onu kendime yaklaştıracak kadar çektim. Kızarıklık yanaklarına yayıldı ve lanet olsun, onun gerginliği beni tüm bu olanlar hakkında daha az endişeli hissettirdi.

"Annemin küçükken dudaktan öpüşmememizi söylediğini ha-

* Genellikle uyku halindeyken veya uykuyla ilgili durumlarda cinsel ilgi ya da davranış gösterme durumu olarak tanımlanır. (e. n.)

tırılıyor musun? Kardeş olduğumuz için buna iznimiz olduğunu söylemiştin ama başımız belaya girmişti. Bu, hiç şüphesiz, başımızı daha da fazla belaya sokacak.”

Tek düşünebildiğim dudaklarının ne kadar öpülesi olduğu, boşalırken bile yüz hatlarının ne kadar yumuşak olduğuydu. Saçlarıyla oynamaya devam ettim ve burnuma götürüp beni ayakta tutan kokusunu içime çektim. Onun kokusunu. Tümüyle onun... Çocukluğumdan beri, kafamın içinde hissettiğimde aradığım bir şeydi. Yeni üvey kardeşimi tutarken saçlarını kokluyor ve neden benim dayanağım olduğu konusunda çok fazla kafa karışıklığı hissediyordum.

Saçlarını daha sert çekiştirdim ve o da bedenime doğru alçalarak aradaki sonsuz mesafeyi kapattı. “Malachi,” diye fısıldadı endişeyle. “Emin misin?”

“*Kapa çeneni,*” diye işaret ettim, aynı havayı paylaşmadan nefes bile alamayana kadar ona daha yakın, daha yakın olmak istiyordum. Kapıya baktı, sonra burnu benimkini dürtmeden önce tekrar bana baktı ve daha da aşağı kaydı.

Nefesim kesilirken şoka girebileceğimi düşündüm. Tam oradaydı, başını eğdi ve dudakları dudaklarımı bulduğunda her şey yok oldu.

Umarım Olivia artık her şeyin değiştiğini fark ederdi.

Biz. Onun hayatı. Benimki. Geleceğimiz...Artık birlikte olacaktık. Annemle babamın bunu anladığından emin olacaktım çünkü Olivia beni isteyerek öpüyordu ve sanırım durursa ölebilirdim. Öpücükleri yumuşak ve nazikti, ben de onu taklit ediyordum. Bir yandan da zavallı gibi görünmemeye ve kontrolsüzce ağzına doğru nefes almaya çalışıyordum.

Boğazımda keskin bir çekilme oldu ve altdudağımı emip dişleriyle sıyırırken bunun sessiz bir inilti olabileceğini düşündüm.

Olivia bağlantıyı kesip bana baktı. “Devam edecek miyim?” diye sordu ve ne kadar güzel olduğunu incelerken bir anlığına afalladım, iletişim kuramıyordum.

Yutkundum. Onun bilinçsiz haline yaptığım şeyleri bilseydi bunu yapmazdı, değil mi?

Tabii ki yapmazdı. Neden gerçekten bunu yapmak istesindi ki? Kendime kızmaya başlıyordum. Kafamın içindeki ses, onu zorladığımı söyleyerek benimle alay ediyordu.

Hayır. Olivia bunu istiyordu. Elimi bacaklarının arasına atarsam sıırıslıklam olacağını biliyordum. Islanırdı. Benim için her zaman ıslaktı.

“Henüz durmana izin yok. Devam et, küçük kardeşim.”

“Elini buraya koy,” dedi ve elini alıp yanağına koydu. “Ya da ellerini kalçalarına veya saçlarına koyabilirsin. İnsanlar dokunulmayı sever, özellikle de öpülürken.”

“Sen nelerden hoşlanırsın?”

Nedense uzun bir süre suskun kaldı ve ben lanet olası gözlerimi kısararak ona dikkatli cevap vermesini söylemek istedim ama o sadece bir kez daha elimi tuttu. Sonra elimi boynuna koyarken sikim seğirdi.

Parmakları benimkilere dolandı ve sikeyim. Sikeyim, sikeyim, sikeyim. “Boğazlanmayı severim,” dedi bana. “Acıtan sert öpücükleri severim.”

Onu öldürmek istiyordum.

Bizi ters çevirdiğimde çığlık attı, böylece onun üzerinde duruyordum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırırken lanet boğazını sıkıca kavradım.

Dilimle dudaklarını ittim ve onunkini emmeye başladım. Tam bir nefes almak için mücadele ettiğinde, onu daha derinden öptüm. Bacaklarını etrafıma sararken boğuk nefes alışlarını duyabiliyordum, sikim kalçasına dayanmıştı. Bileklerini kavrayıp başının üstünde sabitledim, sikimin alt tarafını bacaklarının arasına sokarken onu yerinde tutmak için tutuşumu kullandım. İnledi ve dişlerini canımı acıtana kadar dudağıma batırdı.

Deriyi yırttığında, küçük yaramdan kan damlarken ikimiz de bakır tadını alabiliyorduk.

Acımıyor ama ağrıyordu ve nedense bu his beni daha da sert-

leştiriyordu, eğilip sikimi kadınlığına doğru sürüklerken onu izledim. İnlemeleri beni çılgına çeviriyordu. Boğazını o kadar sıkı kavramıştım ki kazara bayılmasına neden olabilirdim.

Daha yüksek sesle inledi ve ağzını kapatmak zorunda kaldım. Annem yan odada resim yapıyordu ve muhtemelen bizi duyamayacak kadar yüksek sesle müzik dinliyordu ama risk alamazdım. Bunu yaparken yakalanmak, bu evden tek yönlü bir çıkış bileti olurdu ve Olivia'yı bana bağı tutan tek şey, burasıydı.

Avucumun içinde inleyerek her hamlemi karşıladı, gözleri döndü ve boğazına inip dişlerimi etine geçirdiğimde her yeri gerildi. Tenini emip tadına baktım ve onu âdeta yuttum, kasları sertleşmişti. Geri çekilmesine saniyeler kalmıştı ama ben bunun bitmesine hazır değildim.

O üstte, kalçalarımı binene kadar bizi çevirdim. Havlusu gitmişti, böylece vücudunu tam ve mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Bu beden bana aitti.

Ben kontrolü ele alamadan Olivia saçlarımı çekiştirdi ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı. Dokunabildiğim her yere dokundum. Kalçalarına, göğüslerine, boynuna ve yüzüne. Dilim onun-kiyle birlikte hareket ediyor, onu takip ediyor ve kopyalıyordu. Kalçalarını sallamaya, kendini sikime sürtmeye başladığında, daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak başının arkasından bir tutam saçını tuttum. Ardından boynunu tekrar emdiğimde hafifçe inleyene kadar onu daha sert, daha sıkı aşağı çektim.

Bu şimdiye kadar duyduğum en açık öpüşme dersiydi. Dudaklarımız birbirine değdikten birkaç dakika sonra sevişmenin eşiğine gelmiştik.

O kadar kimyamız uyuşmuş olmalıydı ki şimdi değilse bile yakında tavşanlar gibi sevişecektik.

“Sana bunu nasıl yapacağını gösterebilirim” dedi ve elimi tutup aramıza soktu. Parmaklarımı klitorisine bastırarak bana öğretiyordu çünkü çok fazla seks deneyimi vardı.

O konuştukça, bana parmaklarımı klitorisinin etrafında nasıl

dolaştıracağımı gösterdikçe, göğsüme bir hançer saplanıyor ve derinlere gömülüyordu.

Bu benim dışımda biri tarafından dokunulduğu anlamına mı geliyordu?

Onu öpmeyi bırakıp aramıza baktım ve bunu başka birinin yaptığını hayal ettim. Bu, şimdi benim elim değildi; başka birinin eliydi ve kendi elimi tekrar görebilmek için dişlerimi sıkıp göz kırpmam gerekti.

Neden gözlerimin arkasında bir baskı vardı? Neden kız kardeşimi tatmin ederken, bu odadan dışarı koşup ona daha önce kimin dokunduğunu bulmak istiyordum?

“Bunu daha önce yaptın mı?”

Lanet olsun. Yine yalan söylemem gerekiyordu. Yoksa ona gerçeği mi söylemeliydim? Ona bakamıyordum, başımı sallarken parmaklarımın klitorisinin etrafında dönmesini izledim.

“Kızlar buna bayılır,” diye devam etti ve bende birini öldürme isteği uyandırdı. “Onları öperken yap. Eğer doğru yaparsan, bir kızı parmaklarına boşaltabilirsin.” Görünürdeki deneyimsizliğime rağmen, o kadar yüksek sesle inliyordu ki mahremiyetimiz için korkuyordum. “Siktir, evet. Aynen böyle, Malachi.”

Sanırım bir bakıma tecrübesizdim. Onu ilk uyuşturduğum andan beri vücuduyla sadece birkaç kez oynaşmıştım. Onu yalamış, dilimi içine sokmuş ve hatta neredeyse kıcını dilimle sikecek duruma gelmiştim.

Daha fazla soru sormasını engellemek için onu tekrar öptüm. Daha sert. Boğazını sıktım çünkü nefes almakta zorlandığında çıkardığı sesi seviyordum. Onu asla riske atmazdım ama yaşam gücünü kontrol etmeyi seviyordum. “Daha hızlı,” diye inledi. “Çok iyi gidiyorsun.”

Belki, sadece belki, bu gece onu becermeme izin verirdi. Ve belki, sadece belki, korunmazdım. Ve belki, sadece belki, hamile kalır ve beni asla terk edemezdi.

Mantıksız ama gerçekçi sayılırdı.

Hay sikeyim. Hayır. Bu çok saçmaydı.

Parmak uçlarımla arasında klitorisini sıkıştırırken, “Malachi,” diye nefes nefese kaldı. “Beni çok ıslatıyorsun.”

Amcığı parmaklarıma doğru sallandı, ta ki parmaklarımla üzerine biraz gelene kadar ve onu zaten parmaklarımla sıkıştırmış ve bunun cennet olduğunu düşünmüş olsam da, onun berrak, uyanık ve üstümde inliyor olması beni neredeyse *boxer*’ımın içine boşalır hale getirmişti.

Kıyafetlerimi çıkarmam lazımdı. Kalçalarının her dönüşünde sikim kıcına sürtünüyordu, parmaklarımla tenine gömüp ve daha ileri gitmeliydim. Herhangi bir şekilde... Taşaklarım ağrıyordu, dudağım beni ısırdığı için sızlıyor ve sanırım kalçalarını parmaklarıma her bıraktığında kız kardeşime daha çok âşık oluyordum.

Gözleri parladı, amcığı parmaklarımla etrafında sıkılaştı ve boşalmak üzere olduğunu anladım. Boynunu tutup onu öptüm, dilime karşı inlemeleri sikimin ucundan bir miktar sıvı sızmasına neden oldu.

Onun kıcını sikerdim. Onun kıcına bayılırdım. Sikimin içinde olduğunu hayal ediyordum...Bunu çok istiyordum.

Ona bunun doğru olmadığını söylemek çok mu fazla olurdu? Derse ihtiyacım olmadığını ve ona âşık olduğumu?

O zaman bu anı, mahvederdim.

Sikiyim. Ağzım tekrar onunla birleşti.

Vücudu orgazmıla sarsılırken duvardan düşen bir resmi eline çarpı.

“Kahretsin,” diye bağırdı sesi titrerken. “Devam et.”

Kadınım çok sesliydi. Kameramın tüm bunları kaydetmesine çok sevindim ancak geri izlediğimde hiç ses çıkmayacak olması büyük bir kayıp. Sistemimi gerçekten güncellemeli ve sesleri de kaydeden kameralar almalıydım.

Tam *boxer*’ımı çıkarıp, kendinden geçmiş halini becermek üzereyken kapı çalındı. “Tatlım? Orada iyi misin?”

Olivia donup kaldı ve üzerimden kalkmaya çalıştı. Ancak onu saçlarından yakaladım ve bir meme ucunu ağzıma alacak kadar kendime çektim. Teninde izimi bırakacak kadar sertçe emdim ve parmaklarımla o etrafında titreyene kadar amının içinde kıvırdım.

Bir kez daha kapı çalındı ve ben diğerk göğsüne geçip ona da aynı ilgiyi gösterdim. Sessizce sızlandı, kıcı sikime sürtünürken amcığı parmaklarımı bir mengene gibi kavramıştı.

Başka bir orgazm mı oluyordu yoksa ilki mi patlıyordu, emin değildim ama sanki taşa dönmüş gibi her tarafı gerilmişti. An-nem kapıyı çalarken iniltilerini yutarak onu tekrar öptüm. Kasları zayıflamaya başladığında, iç duvarları beni kavradığında, elim ve parmaklarım onun sıvısıyla ıslandığında dilim hafifçe onunkini sıyırdı.

Beni itebildiğı kadar itti. Nefesi kesilmişti, gözleri ağzımı ince-lerken büyümüşü.

Beni tekrar öpmek mi istiyordu? Öpebilirdi. Ben tamamen onundum.

“Hayır, sanırım Parker’la gizlice dışarı çıktı. Onun ailesini arayıp, çocuklarımızı görücü usulü evlendirmeye karar verdiğimi-zi söyleyeceğim, gecenin bir yarısı saçmalamasınlar diye. Ayrıca geçen hafta sonu Adam’laydı, hatırlasana? Ertesi sabah ona ertesi gün hapi almaya ben gitmek zorunda kaldım.” Beynimin çalışma-dığını düşünürken uzun bir duraklama oldu. “Malachi odasında mı?”

Yanlış duyduğuma emindim. Öyle duymuş olmalıydım.

Olivia’nın ertesi gün hapına ihtiyacı olma ihtimali yoktu, değil mi?

Sonra babam cevap verdi, “Gidip kontrol edeyim.”

Az önce ne demişlerdi?

Olivia havlusunu alıp yataktan atladı. “Git!” dedi sessizce. “Ba-bam odana gelmeden acele et.”

Bir yandan parmaklarımla onun tadına bakarken bir yandan da kendimi kaybetmemeye çalıştım. Az önce olanlar yüzünden kalbim zaten hızlı atıyordu ama şimdi sağlıklı bir şekilde hızlandı ve siyah noktalar görüşümü engelledi. Yataktan kalkıp parmak-larım ağzımdayken ona doğru yürüdüm ve parmaklarımı onun tadından temizledim.

“Ertesi gün hapına neden ihtiyaç duydun?”

Onu duvara yasladım. Kafamın içinde bir sürü ses vardı ama öfkeyle, “*Cevap ver!*” diye işaret etmeyi başardım.

Titrerken göğüslerini kapattı, masum, utangaç ve suçlu görünüyordu. Bana söylemiyordu çünkü bu, biriyle yattığını itiraf etmesi gerektiği anlamına gelirdi. Bekâretini başka biriyle kaybettiğini... Benim dışımda biriyle yakınlaştığını.

Gömleğimi çektim ve onu boğmadan önce ondan uzaklaştım. Ona zarar vermek istemiyordum. Onu seviyordum. Neden ona zarar vermek istiyordum?

“*Şimdi oraya gidip onlara neden bir B planına ihtiyacın olduğunu sormalı mıyım?*”

Gözleri sulandı. “Sadakatimi kanıtlamak için onunla yatmamı istediler.”

Öfkeyle dişlerimi sıktım, neredeyse onları toza dönüştürebilirmişim gibi gıcırdattım; damarlarımı dolduran öfke yüzünden siyah noktalar görüşümü ele geçirmek üzereydi. “*Ne?*”

“Bana öyle bakma. Konu zengin birine eş olmama gelince nasıl olduklarını biliyorsun. Onlara hayır diyemezdim, Malachi,” diye tısladı, sanki hatalı olan benmişim gibi. “Benim öyle bir lüksüm yok.”

Kapıya baktım ve önce hangi ebeveyni gömeceğime karar vermeye çalıştım. Belki babamı, böylece annem onun canlı canlı derisini yüzmemi, bana yapmaya çalıştığı gibi hayatının aşkını söküp almamı izleme dehşetini yaşayabilirdi.

“*Adam senin ilkin miydi? Boğulmaktan hoşlandığını fark etmeni sağlayan kişi?*”

“Hayır,” diye yanıtladı. Kalbim sıkışıyor, gözlerime iğneler batıyordu. “*Hangi kısmına hayır, Olivia?*”

Başka kiminle yatmıştı? Neden bayılacakmışım gibi hissediyordum?

“*Onunla ya da bir başkasıyla birlikte olursan, onları öldürürüm.*”

“Onlardan biriyle evlenmem gerekiyor,” diye hiddetlendi, sanki bana kızmaya hakkı varmış gibi. Bana bu lanet randevuların birlikte yemeğe çıkmaktan ya da lanet bir film izlemekten daha

fazlası olduğunu söylemeliydi. Eğer annemin sadakatini kanıtlamak için birileriyle yatmasını ayarladığını bilseydim, buna bir son verirdim.

Hay sikeyim. Şu anda bile dışarı çıkıp annemi evin her yerinde kovalamak istiyordum ama bu bir kadına vuracağım anlamına geliyordu ve her ne kadar sık kafalı olsam da o kadar alçalmazdım.

Bu Olivia'nın hayatıydı. O lanet cadı tarafından bu şekilde yetiştirilmişti.

Ne için? En zengin aileyle evlenmesini sağlayarak bizimkilerin borçlarını bitirmek için mi? Babam, annemin onu ne kadar meteliksiz bıraktığını bile bilmiyordu.

Kız kardeşim dehşete düşmüş görünüyordu. Bu yüzden daha da sinirlenmek yerine çünkü bunun onun hatası olmadığını biliyordum, yanına gittim ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. Ardından kıyafetlerimi alıp pencereden kaybolmadan önce dudaklarını öptüm.

Balkona ulaşana kadar çıkıntı boyunca dengede dururken kıyafetlerimi bıraktım ve tuğla duvara yaslandım. Başımı eğip gözlerimi sıkıca kapattım.

Vücudumun kafası karışmıştı. Kalbim ondan da fena durumdaydı.

Cennetteydim çünkü ağzımda ve parmaklarımda onun tadı vardı ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ancak aynı zamanda içimde bir burkulma hissi vardı.

İhanet gibiydi. Sanırım.

Öyle hissettiriyordu. Olivia'nın ilki olamazdım çünkü ben-den önce başkası ona sahip oldu ve kızgın mıydım, kıskanıyor muydum yoksa beni beklemediği için içten içe yavaş yavaş ölüyor muydum, bilmiyordum.

Telefonum yeni bir mesajla titredi ve dumanı ağzımda tutarken okudum.

Babam: *Motosikletine ne oldu?*

Gidonun sarktığı ve tekerleğin eğildiği bir resim eklemişti. Benim hatam değildi. Eve, Olivia'ya gitmem gerekiyordu ve kapı yo-

lumun üzerindeydi. Bana bir şey olmadı ama lanet motosikletim için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Her zaman kaza yapıyordum, bu yüzden bir iş bulmama izin vermedikleri için karşılayacakları bir fatura daha olacaktı.

Benimle sadece bana bağırarak ya da tiksintisini ifade etmek için iletişime geçiyordu. Giderek daha da kötüleşiyordu. İyi olup olmadığımı bile sormamıştı. Bir kolum kırılabilir ya da parmağım kopabilirdi ama o siktiğimin motosikletiyle daha çok ilgileniyordu.

Bir sonraki mesajı dişlerimi gıcırdatmama ve yarım içilmiş sigaramı fırlatıp atmama neden oldu.

Babam: *Hemen buraya gel.*

Yalnız kalmaya ihtiyacım olmasına rağmen düş alıp aşağıya indim ve beşinci kez, ben sessizce oturup Olivia'yı ne zaman, nerede ve ilk kimin alacağını hesaplamaya çalışırken, motosikletimi tamir etmesi için bir tamirci ayarladık.

Düzenleme
Ny.ozlem

Malachi

Annem ve babamın burada çok fazla arkadaşı vardı. Havuz amigo kızlarla doluydu, müzik son ses çalıyordu ve barbeküde hayatımda daha önce hiç görmediğim bir sürü insan sıraya girmişti. Bazılarının ailemle tek kelime bile konuşmamış olduğuna eminim. Bugün annemin doğum günüydü. Sanırım burada olmaları için insanlara para ödemişti çünkü bu kadar insanın o kadına doğum gününü kutlayacak kadar tahammül etme ihtimali yoktu. Bir bakıma, beni kurtardığı için anneme eskiden tapardım. Hâlâ da minnettardım, muhtemelen bu yüzden onun saçmalıklarına katlanıyordum. Beni büyütmüş, giydirmiş ve ihtiyacım olduğunda bana para vermişti. Doğum günleri ve tatiller her zaman abartılıydı ve ne istersem yapmama izin verirdi. On sekiz yaşında bile son derece katı kuralları olan Olivia'nın aksine... Hiçbir şeyim yokken her şeyim olmuştu, anneme çok şey borçlu olduğumu biliyordum ama onun yüzünden, o havaalanında tanıştığımız andan itibaren bana ait olan birini kaybetmiştim.

Kız kardeşimin başka biriyle yatmasına izin verdi, hem de ne için? Zengin bir aileyle evlenmek için gereken özelliklere sahip ol-

duğunu kanıtlamak için mi? Ya da annemin, çocukluğundan beri büyüttüğü bir kızın hayatı üzerinde ne kadar kontrolü ve etkisi olduğunu nihayet sağlamlaştırabilmesi için mi?

Bu düşünceyle çenem gerildi ve ihanetin acı tadını yok etmek için daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyarak biramın yarısını yudumladım.

Mason yanımda duruyordu ama diğer arkadaşlarımdan hiçbirini davet etmemiştim. Zaten buraya uyum sağlayamazlardı. Uyuşturucu alıp ortalığı mahvederlerdi. Ayrıca, içlerinden biri güzel olduğunu düşündükleri için kız kardeşimle flört ederdi ve ben de birden fazla cinayetten tutuklanırdım.

Kız kardeşimin ne kadar seksi olduğu konusunda yorum yaparak beni kızdırmaya çalışmayı bıraktığı için Mason'a güveniyordum. Ama Olivia'nın havuzdaki arkadaş grubuna bakışlarını görünce, onu davet etmenin bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştım. Eğer kız arkadaşıma baktığını görürsem, gözlerini kızartıp ketçapla yemesini sağlardım.

Gerçekten değil tabii... Mason kendini idare edebilirdi ve bana karşı iyi mücadele ederdi. Aptalca şeyler yüzünden ikimizin de galip gelmediği birkaç kavgamız olmuştu ve benim burnumun kanamasına ya da kemiklerimin kırılmasına hiç niyetim yoktu.

"Mor saçlı kız kim?" Abigail'i göstererek işaret etti.

Gözlerimi devirdim. *"Zamanını boşa harcama."*

Bazen benimle işaret dilini kullanıyordu, bazen de direkt konuşuyordu. Çoğunlukla, hiçbirisi ne konuştuğumuzu bilmeden birbirimize laf atabilmemiz için ellerimizi kullanırdık. Arkadaş olur olmaz işaret dilini öğrenmişti. Okulda bir arkadaşım olsun diye ailesinden özel öğretmen getirmelerini istediğini hatırladım.

Ama Abigail'i becerir ve onun kalbini kırarsa, önümüzdeki birkaç ay boyunca Olivia'dan bunu duymam gerekecekti, ta ki onu unutana kadar... Mason tek eşli birisi değildi ve aynı anda birden fazla partneri olmasını seviyordu. Bu da amigo kızlardan biriyle ilgilenmesi söz konusu olduğunda felakete davetiye çıkarıyordu.

"Bana bakıp duran o." Botunun topuğunu duvara bastırdı, Olivia'nın arkadaşını incelerken dumanı ciğerlerine çekti.

“O bir baş belası,” dedim ve ardından biramın kalanını bitirip bir tane daha almak için şişelerle dolu buz fıçısına doğru ilerledim.

Mason’a döndüğümde, “*Sanırım baban boktan bir ruh halinde,*” diye işaret etti.

Gözlerim ona doğru kaydı. Babam annemin kelebek gibi sosyalleşmesini izlerken ortadan kaybolmak ya da kendini yakmak istiyormuş gibi görünüyordu. Her yönden annemin tam tersiydi. İnsanlardan nefret ediyordu ve yüksek profilli bir savunma avukatı olmasına rağmen hiç sabrı yoktu.

Gerçi bu ikimiz için de geçerliydi. Annemin arkadaşlarının yanında olmaya dayanamıyordum. İkimiz de itiraf etmek istediğimizden daha fazla birbirimize benziyorduk. Babam insanlardan nefret ederdi ve ben de insanlardan nefret ederdim. O sahte bir konuşma yapmazdı, ben de yapmazdım. Arkadaş gruplarımız küçüktü. Aslında, onun hiç arkadaşı olduğunu bile sanmıyordum.

Hatta birbirimize aynı şekilde bakıyorduk. Eğer Vize ailesinden öncesine ait anılarım olmasaydı, gerçekten onun biyolojik oğlu olduğuma inanırdım.

Mason iç çekerek yanıma doğru kaydı. “Oraya gitmememi söylediğini biliyorum ama küçük, mor saçlı amigo kız, bana her deliğine girmemi istiyormuş gibi bakıyor. Gitmemem için bana üç iyi neden söyle.”

Sessizce güldüm. “*Çok yapışkan.*”

“*Sikime yapışabilir.*”

Daha fazla neden ararken, dudağımı çiğnedim. “*Herkesle flört ediyor.*”

“*Ben de öyle.*”

Sinirli bir şekilde oflayıp pufladım ve o gözlerini devirene kadar ona ters ters baktım.

Tam zamanında, Abigail havuzdan çıktı ve Olivia’ya tuvaleti kullanmak için eve gireceğini söyledi. Mason’ın sigarasını söndürdü ve göğsüme hafifçe vurup hemen döneceğini söylemeden önce birkaç nefes aldı. Onu ilk defa böyle görüyordum. Sessizce söylenirken başımı salladım. O kızla kendini neye bulaştırdığının

farkında değildi. Olivia'dan duyduğum hikâyelere göre onu canlı canlı yiyecekti.

Dikkatimi havuza geri çekerek içimdeki rahatsızlığı görmezlikten geldim. Müziğin sesi daha da mı yükselmişti? Mason yanımdan uzaklaştıkça, çevremdekilerin aşırı derecede farkına varıyordum; Olivia'nın kıkırdamasını, birinin su sıçrattırken attığı çığlığı ve ızgaranın cızırtısını duydum.

O kadar çok yüz, o kadar çok göz, o kadar çok ses vardı ki tek odaklanabildiğim şey, küçük kız kardeşimdi. Çığlık atmaya ve arkadaşlarına su sıçratmaya devam ediyordu, sonra dar siyah bikiniyle havuzdan çıktı ve balıklama atlayarak geri girdi.

İnsanların onu izlediğini biliyordum. Kim izlemezdi ki?

Birkaç kez bana baktı, beni ona bakarken yakaladı ama bu, onun yüzünü asmadı ya da eğlencesini bozmadı. Aksine daha rahat ve kendinden emin bir hale geldi. Kendine inandığında ne kadar da güzel oluyordu.

Son zamanlarda moralinin düştüğünü fark etmiştim. Öpücükleri bile daha umutsuz bir hal almaya başlamıştı, kendine hâlâ sadece bana bir şeyler öğretmeye çalıştığı yalanını söylüyordu.

Sinir bozucu bir şekilde, ya Parker'ın evinde ya da Adam'ın evindeydi. Birbirlerinin varlığından haberdar olmamalarına rağmen onu birbirlerine paslıyorlarmış gibiydi.

Adam, benden çok korkuyordu. Onu motosikletimle takip etmiş, arabasının lastiklerini patlatmıştım. Ardından Olivia ile birlikte olmak istemediğine inanmam için bana yalvarana kadar boğazından tutup duvara yaslamıştım. İkimizin ailesi de onları zorluyordu.

Son birkaç haftadır onunla fazla uğraşmadım. Her ne kadar kıskançlığım yüzünden onu dövmek istesem de o bir tehdit değildi. Bu duygular anlamsızdı. Omzumda çirkin yeşil bir canavar vardı, Olivia'yı istediğim zaman öpebildiğim halde kızgındım. Odama geldiğinde ya da ben onunkine gittiğimde, "dersleri" her geçen gece daha da ileri gidiyordu. Annemin kız kardeşimi evlen-

* "Yeşil canavar," deyimi aslında Shakespeare'den gelen bir mecazdır ve kıskançlığı temsil eder. Özellikle İngilizcede 'the green-eyed monster' olarak geçer. (c. n.)

dirme takıntısına duyduğum öfke, Olivia'nın parmaklarımın üzerinde küçük bir fahişe gibi gezinirken dudaklarıma her yapışında hissettiğim sevincin gölgesinde kaldı.

Dört kez... Bu gece beş olacaktı, herkes defolup beni onunla yalnız bıraktığında. Hiçbir zaman parmaklamadan ileri gitmemiştik, ilk gecenin sabahında ona işaret dilinde ne söylediğimi düşününce... Ona, dudaklarının sikimi sarmasının nasıl bir his olduğunu bana öğretmesini istediğimi işaret etmiştim. Ama o gün Parker'la dışarı çıkmıştı. Sanki o çocuğun yanından hiç ayrılmıyormuş gibiydi. Bu yüzden isteğimi gerçekleştirememiştim. Yine de o zamandan beri her fırsatta sınırları zorlamıştım. Hâlâ bana doğru düzgün dokunmamıştı. Her zaman şortumun üzerinden sikimi tutuyor ama asla ten tene temas etmiyor ya da beni okşamıyordu. Görünüşe göre dersler bana bir şeyler öğretmekle ilgiliydi, onun bana bir şeyler *yapmasıyla* ilgili değildi. Ve her ne kadar onu dizlerinin üstüne çöktürmek ve gözlerinin benimle boğulmaktan yaşarmasını izlemek için sabırsızlansam da buna karşı çıkmayacaktım... Düşüncelerim başka bir ailenin evin yanından geçmesiyle bölündü ve babamın söylendiğini duydum. Babamın iş ortağı Victor Melrose ve embesil oğlu Parker'ı gördüğümde biram neredeyse elimde kırılacaktı. Tiki bir pisliğin tekiydi. Dağınık sarı saçları, ona büyük gelen kıyafetleriyle kendini stil ikonu sanıyordu. Hayatında hiç ağırlık kaldırmamış olmasına rağmen beş gün öncesinden beri ter kokuyor gibi görünüyordu.

Kendi kanıyla kaplandığında çok iyi görünecekti. Hâlâ bir sik kafalı ama hareketsiz, görmeyen, sessiz ve ölü olacaktı. Onu süründürecektim. Kimin ona saldırdığının farkında olacağından emin olacak ve Olivia'nın ve benim adımı derisine kazırken her kemiğinin kırıldığını hissedecektim.

Gözleri bahçeyi ve havuzu inceledi. Babası onu omzuyla dürttü ve Olivia'yı işaret etti. Olivia n iyi arkadaşım dediği ve birlikte çok zaman geçirdiği mor saçlı kızı sorgularken endişeli görünüyordu. Ondanda nefret ediyordum. Olivia üzerindeki olgunlaşmamış etkisinden hoşlanmıyordum ama bakışlarım kız kardeşime

sahip olabileceğini düşünce adama kaydı. Onu ne kadar tehdit edersem edeyim, ortaya çıkmaya ve sinirlerimi bozmaya devam eden adama.

Gözleri benimkilerle buluştu ve arkasını dönmeden önce solgunlaştığını gördüm.

Mason bir kez daha belirlediğinde dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Kızgın görünüyordu. Ardından bakışlarım, gözlerini devirip ona ortaparmağını gösteren Abigail'e kaydı.

"Sanırım benden hoşlanıyor," dedi, her ne kadar biri hayalâna dizini dayamış gibi görünse de. *"Buraya daha sık gelmeliyim."*

Hayır gelmemeliydi. Ve gelmeyecek da. Olivia'ya arkadaşının artık istenmediğini söyleyecektim çünkü gruplarımızın dramaya karışmasını reddediyordum.

"Tiki adam kim?"

Dişlerimi sıktım. *"Kız kardeşimin evlenebileceği biri."*

Gözlerimdeki şeytani bakışa sırtarak homurdandı. *"Ağzını burnunu kırmak mı istiyorsun?"*

Başımı salladım. Parker benden üç yaş büyüktü, doğum günlerimizi de hesaba katarsak dört yaş büyük ama ben ondan daha uzun boyluydum ve neredeyse iki katı kas kütle vardı. Onu bir dakika içinde böcek gibi ezebilirdim.

Olivia henüz Parker'ı fark etmemişti. Arkadaşlarıyla dedikodu yapmakla ve kimse bakmıyorken benimle göz göze gelmekle meşguldü. Saçları sırtından aşağı, diri poposunun yarısına kadar iniyor ve bikinisi kıvrımlarına yapışlıyordu. Parker da dahil olmak üzere herkesin ona baktığı düşüncesine dayanamıyordum.

Kız kardeşimi becermiş miydi?

Ona tekrar baktım, ellerini pantolonunun cebine sokmasını ve annemin söylediği bir şeye gülmesini izledim. Sol tarafta babam alkolsüz bir bira içiyor ve benimle aynı kişiye kaşlarını çatıyordu. Bakışları bana doğru kaydı, sonra tekrar Parker'a baktığında, gözleri ölümcül bir parıltıyla karardı.

Güzel. İkimiz de ondan nefret ediyorduk.

Bu da babamın onayını alamadığı anlamına geliyordu. Onunla

asla evlenemeyecekti. Ama... bana onay verir miydi? Tekrar sormalı mıydım? Bu kez her şeyi açık açık söyleseydim? Olivia'yla birlikte olduğumuzu, birbirimizi sevdiğimizi, onu mutlu edeceğimi, ona iyi bakacağımı...Partide başka biri daha belirdi. Önce Melrose ailesini sonra da annemi selamladı ve kalbim kavga çıkacağı beklentisiyle çarptı.

Yemin ederim, Adam ortaya çıkarsa, bu bahçeyi ve içindeki herkesi havaya uçururdum.

Parti sonraki iki saat boyunca devam etti. Yüz yirmi dakika boyunca Parker'a ve sürekli Olivia'nın dikkatini çekmeye çalışmasına kaşlarımı çattım. Yemek masasındaiken, ona bir şey söylediğinde ondan kaçındı ve sonra havuzun kenarına oturduğunda, yanına çömelmeye çalıştığında suya atladı.

İyi kız. En azından ondan hoşlanmadığını biliyordum.

Babası onu kıza yaklaştırmaya zorluyordu. Annem adamla açıkça flört ediyor, komik bile olmayan bir şeye gülerken elini göğsüne götürüyor ve sonra kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Mason, Abigail'le tekrar flört etmek için ponpon kızların yanına giderken ben, mutfakın arka kapısının orada babamın yanında durdum.

"Serseri arkadaşın sorun çıkarmasa iyi olur," dedi babam. "Küstrah oğlumdan daha fazla dövmesi olan bir ergenin ağzını burnunu kıracak halim yok."

Mason yirmi yaşındaydı ama onu düzeltmedim.

Biramdan büyük bir yudum aldım ve ona herhangi bir karşılık vermedim. Bana kibirli dedikten sonra onun yanında duruyor olmam bile yeterince iyiydi.

Kıkırdama sesi beni de onunla aynı yöne bakmaya itti.

Annemin açıkça flört ettiğinin farkında olduğundan emindi. Neredeyse Parker'ın babasını eve sokmak üzereydi. Adam da sanki karısı oğullarıyla bir metre ötede değilmiş gibi, annemin göğüslerine bakıyordu.

Bu bariz saygısızlıktan bıkmış bir şekilde bir adım öne çıktım

ama babam kolumu tuttu. “Zahmet etme,” dedi duygusuzca. “Bırak ne halt ediyorsa etsin. Bedelini de kendi öder.”

Anneme bir bakış attıktan sonra oflayıp puflayarak duvara yaslandım ve telefonumu çıkarıp arkadaşlarımızın dışarıda motosiklet sürüp sürmediğini kontrol ettim. Gerçi Parker defolup gitmeden ve Olivia orgazmdan sonra yatağında beni beklemeye başlamadan hiçbir yere gidemezdim. Müziğin sesi daha da yükseldi ve tüm bu sesler yüzünden tenim kaşındı.

Babam fark etti. “Çok fazlaysa burada olmana gerek yok.”

Yutkundum ve onu kafamdan attım.

Her şeyi kafamdan attım. “Annen anlayacaktır.”

Hayır. Annem evli bir adama kirpiklerini kırıştırarak evliliğini mahvetmekle meşguldü ve babam da bu konuda hiçbir şey yapmıyordu. Burada olup olmamam umurunda olmazdı ama Olivia hayal kırıklığına uğradı.

Şoke edici, Mason ve Abigail eve geri dönüyorlardı. Ya da daha doğrusu, Mason onun peşinden gidiyordu, Abigail ise kaşlarını çatmış olsa da arkasında bir gülümseme saklıydı.

Eğer yatağında sevişirlerse, onları diri diri yakardım.

“Malachi!” diye seslendi kız kardeşim, gözlerim çoktan onun üzerindeyken. “Bana yardım edebilir misin?”

Kafamı şaşkınlıkla eğdim.

“Havuzun filtreleri açılmıyor,” diye açıkladı, güneş gözlüklerini başının üstüne doğru iterek. “Lütfen.”

Biramın kalanını bitirip ona doğru yöneldim, Parker’ın gözlerinin kafamın arkasını yaktığını hissettim. Havuz evinin yanından filtrelerin olduğu yere doğru gözden kaybolurken, babamın da bize aynı şekilde baktığından emindim. Gözden kaybolur kaybolmaz Olivia beni gömleğimden tutup kendine doğru çekti, tuğla duvara yaslanıp yanağımlı avucunun içine aldı. “Merhaba,” dedi gülümseyerek. “Bu spontane öpüşme üzerine bir ders.”

Ben de ona gülümsedim ve kollarımı sırtının alt kısmına dolayarak bedenlerimizi birbirine bastırdım.

“Öp beni,” diye fısıldadı.

Dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Önce masum ve nazikti. Sonra dudaklarımız açıldı, dillerimiz birbirine karıştı. Onun meyveli içkisinin tadını alabiliyordum, o da muhtemelen benim sakızımdan ve sigaramdan gelen nane ve biraz da bira tadını alabiliyordu. Ya da buna odaklanmıyordu çünkü bizi döndürmüş ve beni çıkıntıya oturtmuştu. Sonra dar bikinisiyle kalçalarıma bindi.

Ya sarhoştur ya da kimsenin buraya gelip bizi yakalamayacağından emindi. Etraf insan kaynıyordu ama o dilini boğazıma sokmuş ve beni öperek gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Sikeyim. Bu kız bana sahipti.

“Kızgınsın,” dedi dili benimkine sürtünürken. “Çünkü o burada.”

Altdudağını ısırarak başımı salladım. İşaret dilini kullanamıyordum çünkü ellerim onun üzerindeydi ve ayrıca şu anda ne kadar kızgın hissettiğimi zaten kelimelerle anlatamazdım.

Onu sıkıca kendime bastırdım, dudaklarını sanki bu, onun bana öğreteceği son mahrem şeymiş gibi açgözlülükle öptüm. Teni güneşten dolayı sıcak ve havuzda olduğu için de ıslaktı. Sanki kucığıma aitmiş gibi üzerimde şekilleniyordu.

Aramızdaki ciddi zıtlık bariz bir şekilde ortadaydı. Dışarı çok sıcaktı ve benim üzerimde siyah pantolon, botlar ve beyaz bir tişört varken, onun üzerinde bir kumaş parçası vardı. Ve bütün gün şezlongda bronzlaşmaktan parlıyordu.

Geri çekilirken bakışlarımız buluştu. Gözlerimin içine bakışı beni bir an için durdurdu. Onunla sınırlarımı zorlayabileceğimi anladığım andan beri kendimi bir rüyanın içinde hapsolmuş gibi hissediyordum. Çadırda, kollarımda kardeşçe olmayan bir şekilde uyuyakaldığından ve kalbimin çarpmasına neden olduğundan beri, sikime dokunduğunda ve onu sertleştirdiğinde, beni ilk kez öptüğünde ve şansına göğsüm sıkıştığında... On yedi yaşındayken içimde kelekler uçşturan o ilk lanet gülümseme, cazibenin cennete dönüştüğü andı.

Olivia'ya karşı, çocukluğumdan beri hep bir şeyler hissetmiş-

tim. Bu hislerin daha da güçlenebileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar ki sanırım kendim ve etrafımızdaki herkes için bir sağlık riski oluştuyordum çünkü bu kız için hiç düşünmeden adam öldürebilirdim.

Olivia'nın gülümsemesi büyüdü. "Eğer kızgın değilsen de kıskanıyorsun..."

Gözlerim kısıldı. O, mırıldanıp dudaklarıma karşı gerçekten mutluymuş gibi sırıtırken içimde bir ateş yandı ve orman yangını gibi yayıldı.

"Kıskanç olman hoşuma gidiyor."

Kalçalarını sıkıp biraz daha kıkırdamasını sağladım.

Sonra başını öne eğdi. "Mason'ı Abbi'den uzak tut."

Ona sessizce, onun Abigail'i Mason'dan uzak tutmasını söyleyen bir bakış attım.

"Biri bizi görmeden gitmeliyiz."

Başımı salladım. "*Daha bitmedi.*" Bu şu ana kadar günümün en önemli olayıydı, henüz onun ilgisini çekmeyi bitirmemişim.

Parmaklarım kalçasındaki bikini ipiyle oynarken, gözleri parladı. İpi hafifçe çektim. O da alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Diğer tarafı da çözdüm. Küçük kumaş parçası ıslak bir sesle yere düştü. "Sen de çıkar," dedi, parmaklarımla pantolonumun kemeline uzanırken.

Düğmeleri çözdü, elini içeri sokup ne kadar sertleştiğimi hissetti. Avucuyla sikimi kavradı. Hafif dokunuşu taşaklarıma kadar yayılan bir ürperti gönderdi ve boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı. "Daha önce biri sana hiç dokundu mu, Malachi?"

Cevabı biliyordu. Ama başımı salladığımda gözbebeklerinin büyümesi, ölene kadar ona tapma isteği uyandırdı.

Olivia beni kıyafetlerimin arasından okşadı, bana dokundu ama kafayı bulana kadar beni hiç eliyle ya da okşayarak boşaltmamıştı. Bu yüzden parmakları sikimin kalınlığına dolandığında endişeyle yutkundum. Ona dokunmak istiyordum ama ellerimi kalçalarında tuttum. Sikimi aşağıdan yukarı doğru sıvazladığında, parmak uçlarım tenine battı ve bileğini büküp geri indi.

"Bu başka bir ders olabilir," dedi. "Almayı öğrenme üzerine bir ders."

Ne isterse onu diyebilirdi. Sıcak bir coşku omurgamı sararken, bacaklarımı ve karnımı gererken, elinin sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket etmesini izleyerek çok fazla göz kırptım. Serbest elini kullanarak boğazımı sıktı ve beni ona bakmaya zorladı. “Ben sana bunu yaparken sen de bana dokun.”

Sikeyim.

Lanet olsun.

Parmaklarım kalçasından ayrıldı ve bacaklarının arasından titreyerek, amının sıcaklığını hissetmek için kayarken avucuna karşı yutkundum, nabzım hızlanmıştı.

Gözlerimin devrilmesinden zevk alıyor olmalıydı çünkü sırlı-sıklamdı. Kalçalarını sallayıp, beni parmak uçlarıma kadar içine alırken, aynı anda iki parmağımı da içine soktum.

Yumuşak bir inilti mırıldanırken gözlerini kapattı. Güzelliğiyle büyülenmiş bir halde, parmaklarımla onu keşfederken, o da aynı anda bana mastürbasyon yapıyordu. Onun dokunuşuyla kalınlaştım ve başparmağıyla şişmiş sikimin ucundan akan sıvının üzerinden geçerken irkildim.

Dudaklarımdan sessizce bir, “Siktir,” döküldü ve bikinisinin üstünü, göğsünün altından aşağı çekip bir meme ucunu ağzıma aldım. Bu da parmaklarımin etrafında sıkılaşmasına ve bir inilti çıkarmasına neden oldu.

O kadar sıcak, o kadar sıkıydı ki... Ve tamamen benimdi. “Dokunma konusunda daha fazla derse ihtiyacın yok,” diye nefes aldı. “Sanırım ben sadece bencil ve ağabeyimin parmakları için açgözlüyüm.”

Sikim seğirdi, amına, ağzına ve kıcına girmek için can atıyordum. Her yerini sikmek istiyordum. Konuşma şekli parmaklarımı daha da derine sokmamı sağladı, dokunuşuma doğru sallanırken can havliyle tenine tutundum.

Bir parmak daha eklediğimde çıkardığı sesler beni çıldırttı. Taşaklarım sertleşti ve çarpan orgazm beni o kadar çok etkiledi ki dişlerimi meme ucuna batırmak zorunda kaldım.

Memesini sertçe emerken, menilerim kalçasını kapladı ve ser-

best eli saçlarıma gitti. Parmaklarımı derinlere kıvrırken beni çekti ve bir gelgit dalgası gibi içine çarparken her tarafının gerilmesine neden olan bir noktayı okşadı.

Birlikte doruğa ulaştık. O, ağzımı tekrar kendisinininkine çekti; ben de çıkardığı yüksek çığlıkları yutarak, aynı havayı soluyup birbirimize sımsıkı tutunana kadar devam ettik. Birkaç dakika soluklandıktan sonra başını omzumdan kaldırdı, gergin bir şekilde dudağını ısırdı ve sonra gülümsedi.

Olivia kucığımdan indi ve teninde yarattığım karmaşaya baktı. Yanakları ve göğsü kıpkırmızı olmuştu. Beyaz gömleğimi çıkarıp, kalçalarındaki menilerimi temizlerken gözbebekleri daha da büyüdü.

Şaşkınlık içinde, Vize kardeşlerin ortalıkta dolaştığına dair kanıtlardan kurtulduğuma emin olana kadar, parmakları kollarımda aşağı yukarı gezindi.

“Filtre bozuk değildi,” diye itiraf ettikten sonra bikinisinin alt kısmını kapıp tekrar vücuduna geçirdi. “Bu sadece seni yalnız yakalamak için bir bahaneydi.”

Bunu zaten biliyordum. Pek yaratıcı değildi çünkü lanet filtreleri tamir etmek bir dakikadan az sürüyordu ve biz on yılı aşkın süredir buradaydık.

Sinirleri bozulmuş gibi kıpırdandı. Ardından yanağıma bir öpücük kondurup partiye geri döndü. Ve beni ağzımda aptal bir sırıtışla bırakırken, dünyanın en şanslı erkeği gibi hissettirdi.

Ayağa kalkıp gömleğimi tekrar giyip giyemeyeceğimi kontrol ettiğim sırada, Mason köşeyi döndü ve endişe dolu bir ses tonuyla adımı seslendi.

Durakladı. Bana baktı. Önce partiye, sonra tekrar bana baktı.

“Hayır. Sikeyim, hayır. Bana düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle.”

Elimi saçlarımda gezdirirken burun deliklerim açıldı. “*O zaman sorma.*”

Mason’ın dudakları başka bir şey söylemek için aralandı, tekrar

kapandı ve bana baktı. “Bu çok boktan, Vizey.”

Çenemi sıkarak kızgınlıkla başımı salladım. “*Birine söylersen seni öldürürüm.*”

“*Çok mantıklı,*” diye işaret etti. “*Kesinlikle, çok mantıklı.*”

Ona orta parmak gösterdim, o ise dünyanın en komik şakasını duymuş gibi kahkahayla güldü.

“Eh, kız kardeşten sevgiline dönüşen hatunun, arkadaşını sinirlendirdim. Üstüme içki fırlatabilir ya da kafama bir şişe geçirebilir. Gidelim mi artık?” Son birer biramızı alıp dışarı çıktık. Mason, sırrımı saklayacağına söz verdi. Tabii onu Abigail’le yeniden aynı odaya sokmanın bir yolunu bulursam.

Şantajcı pislik.

10

Malachi

Daha önce hiç oral seks deneyimlememiştim.

Olivia, boğazı menilerimle kaplanmış bir halde, pencereye ulaşmak için pervazın üzerinde dengede durduğuna göre, bu hayatta Olivia'nın bana yapmasını istediğim şeyler listemden bunu çıkarabilirdim. Hâlâ sikimin etrafındaki ağzının sıcaklığını hissedebiliyor ve babam içeri gelmem için bana bağırırken, nasıl öğürdüğünü duyabiliyordum.

Odasına dönmek için onun gözden kaybolmasını beklemişti.

Babam odamdaki kişinin Olivia olduğunu görseydi, ölü bir adam olurdu.

O Parker denen pisliği görececek olması bile, adamın kafasını koparmak istememe neden oluyordu.

Geri çekilmesi için onu kaç kez tehdit etmem gerekiyordu? Ailesinin benimkilerle anlaşma yapıp yapmaması umurumda değildi. Taşaklarının, gözlerinin yerini almasını istemiyorsa çekip gidecekti.

Adam, arabasıyla giderken bana bir kez bakmıştı, kapüşonum yukarıdaydı ve dudaklarımdan dumanlar dökülüyordu ve o za-

mandan beri malikâneye geri dönmemişti. Sanırım Olivia hâlâ mecbur kaldığında onu görmeye gidiyordu ama en azından benim lanet çatımın altında değildi. Parker'ın aksine kız arkadaşıyla mutlu çiftler taklidi yapmıyordu. Olivia bu derslerin gerçek olduğunu düşünebilirdi ama gerçeğe uzaktan yakından alakası yoktu. O farkında değilken ona bir şeyler yaptığımı düşünürsek, bana tek bir şey bile öğretilmesine ihtiyaç duymuyordum. Yine de bahanem işe yaramıştı, bu yüzden içimdeki Malachi, onu bundan vazgeçirmeye çalışan diğer seslere karşı zaferini kutluyordu.

Bir şeytan, omzumda kıkırdarken o sesler bana küçük bir yalancı diyordu. Ben sinsi bir pisliktim ve açıkçası umurumda değildi.

Telefonum çaldı ve kız kardeşimden bir mesaj bekliyordum ama grup sohbetinden gelmişti. Herkes motosikletleriyle bir buluşma planlıyordu, ben de o eve gelene kadar onlara katılarak zaman öldürebileceğime karar verdim.

Koridorda yanlarından geçerken annem ve babam nereye gittiğimi sormadı. Her zamanki gibi tartışıyorlardı ve annem babamın yüzüne doğru parmağını sallıyordu. Ancak babam, annemin ne kadar kızgın olduğunu umursamıyordu bile.

Adam ona karşı çok kayıtsızdı. Kamp gezisindeyken, birbirlerine âşık ve mutluydular ama bir yerde her şey dağılmıştı.

Kaskımı taktım, garaj kapısının açılması için düğmeye bastım ve buradan sadece beş blok ötedeki buluşma noktasına doğru yola çıktım.

Mason da oraya gelecekti. Bir kızın evinde olduğunu ve kafasını boşaltması gerektiğini söylemişti. Geçen hafta sonu bizi yakaladığından beri Olivia ve benim hakkımda pek konuşmamıştı. Bundan sadece hemen cevap vermediğimde bahsediyor ve kız kardeşimi becermekle meşgul olup olmadığını soruyordu.

Çoğu zaman onu görmezlikten geliyordum çünkü ya Olivia'yla öpüşüyor, ya film izliyor ya da her zamanki yerimizde koşuyorduk. O ortak kulaklığımızdan pop müzik açarken ben yakında elde edeceğim kalçasına bakıyordum. En azından ben öyle umu-

yordum. Eğer diğer her şeyle bu kadar ilgileniyorsa, kıcına yaklaşmama da izin verecektir, değil mi?

Yani Mason kısmen haklıydı. Onu becermiyordum. Henüz... Ama dersin yakında geleceğini biliyordum. Daha derine inmeden önce, birbirimizi ellerimizle boşaltabileceğimiz çok fazla zaman vardı. Sonunda sikimi enmişti, bu yüzden ilerlediğimizi söyleyebilirdim. Olivia'nın bu iyiliğine karşılık vermem için, her an beni dizlerimin üstüne çöktüreceğinden emindim.

Sağlıksız bir hayranlığım olduğunu düşünmeye başlıyordum. Tek düşündüğüm oydu. Ne zaman bir şey olsa, onu düşünüyordum. Sıkıldığımda, meşgul olduğumda, yatakta uzandığımda ya da ağırlık çalıştığımda... Onun ne yaptığını ve beni de düşünüp düşünmediğini hayal etmeye çalışıyordum.

Ona kesinlikle âşıktım. Yakında onu da kendime âşık edecektim.

“Göle mi gidiyoruz?”

Bazıları başını salladı ve suya doğru hızlandık. Gazı sıkmaktan aldığım adrenalin, onun dudaklarının sikimin etrafında olmasının, *piercing*'lerime dokunmasının, gözlerinin üzerimde olmasının nasıl hissettirdiğinin yanına bile yaklaşamazdı ama daha da hızlandım. Ve Mason'la Rory'yi geçtim.

Rory grupta yeniydi. Hâlâ daha büyük bir motosiklete binmeyi öğreniyordu ve benden daha çok kaza yapıyordu. Boyu bir çocuk kadar küçük olmasına rağmen, içki ve uyuşturucu kullanımıyla en büyük parti canavarıydı. Anneme bakabilmek için her zaman onu davet etmemi isterdi. Evime yaklaşmasına asla izin vermezdim.

Üç saat sonra Mason'm evindeydik. Ailesi garajlarını hepimizin takılacağı bir yere dönüştürmüştü. Pizza sipariş ettikten sonra oyunlar oynadık. Ve birimiz bembeyaz olup her yere kusana kadar, aramızda esrar döndürdük.

Mason, yanımdaki ekrana kaşlarını çatmış bakıyordu. Göz atınca 'sadece hızlı ve kolay bir seks' olduğunu söyleyen bir mesajın altında “Amigo Kız” adlı bir kişiden gönderilen ortaparmak emojisini gördüm.

Sessiz bir kakhahayı bastırıp omzunu dürttüm. “Gerçekten kullanıldın mı?”

Ekranını kapattı ve dudaklarımın arasından esrarı aldı. “Siktir git,” dedikten sonra işaret ederek ekledi: “Kız kardeşini becerdin mi?”

Gözlerimi gruba çevirdim. Hiçbiri işaret dilini anlamıyordu ama yine de hepsinin önünde bana sorduğu şey karşısında bir paranoya dalgasına kapılmıştım.

“Rahatla,” dedi. “Sırrın benimle güvende.”

Adamlardan biri, “Ne sırrı?” diye sordu ve Mason, cevap olarak başını salladı.

Telefonum titrediğinde, çıkardım ve Olivia’dan mesaj geldiğini gördüm. Konum işaretine kaşlarımı çatarken başka mesaj var mı diye kaydırdım.

“Ne var?” diye sordu Mason, vücudumun sertleştiğini fark ederek.

Ona ekranı gösterdim. Okurken gözleri kısıldı. Sonra ikimize de aynı anda çarptı. Olivia’nın başı dertteydi. Ayağa fırladık.

“Vizey’nin kız kardeşinin başı dertte. Sopalarınızı ve maskelelerinizi alın ve gidelim!”

Hepsiyle paylaştığım yere doğru hızla ilerlerken içimi bir panik dalgası kapladı. Yolda neredeyse bir kamyonun altında kalıyorduk.

Pahalı bir mahallenin ortasındaki iğne deliğine ulaşır ulaşmaz motosikletler bırakıldı, kimliklerimizi gizlemek için kar maskeleri indirildi ve eve gizlice girdik.

Bodrumdan sesler ve müzik geliyordu. Her şey o kadar hızlı gelişti ki kapıyı tekmelediğimi, Olivia’nın bana ona ne yapacaklarını söylediğini ve sopam çok fazla surata çarpmadan önce dışarı çıkmasını emrettiğimi zar zor fark ettim. Parker ilk kurbanımdı, kendini savunmaya çalışırken lanet burnunu kırmıştım.

Esrar uçlarıyla dolu bir kül tablasını alıp birinin yüzünün yan tarafında kırdım, ardından göğsüne bir diz ve kafasının arkasına bir yumruk attım.

Bir yumruk beni bir santimle ıskaladı ve sopamın sapını boğa-

zına sokup, çenesini birkaç yerden kırmak için salladığımda, adam bir domuz gibi ciyakladı.

Sıcak kan yüzüme ve kıyafetlerime sıçradı. Ayaklarımın dibinde yere kıpkırmızı kusarken ağlama sesleriyle ve sümüğüyle karıştı. Eğer hemen bir hastaneye gitmezse mahvolurdu. Şu anda yaptıklarımın sonuçlarıyla uğraşacak durumda değildim. Ona zarar vereceklerdi, bu yüzden bir daha onunla aynı yönde nefes bile alamayacaklarından emin olacaktım. Mason ve adamlar herkesin ağzını burnunu dağıtırken, ben Parker'ı ensesinden tuttum ve karnına tekme atarak bodrum kapısına doğru savurdum.

Merdivenleri koşarak çıkıp mutfığa ulaştı ancak yere düşerken kar maskemin altından sııttım. Veranda kapılarını açıp arka bahçeye koştu ve işte o zaman bir daha asla yürüyemeyeceğine karar verdim.

Onu rahat bırakmam için bana yalvarması hoşuma gidiyordu, artık tüm güç bendeydi ve bu pislik son gününü kız kardeşime fazla yaklaşıp geçirmişti.

Erken yağın yağmur bahçeyi çamura çevirmişti, bu yüzden ona yetişip sopamı savurmadan ve ayaklarını yerden kesmeden önce fazla uzaklaşmadı.

Şimdi yüzü çamura gömülmüş durumda ve botumu kafasının arkasına bastırarak onu air olduğu toprakta boğuyordum. Boğulurken kollarını ve bacaklarını çırpı ama bu sadece yüzünü daha da derine itmeme neden oldu.

Tam bir pislikti. Onu öldürmek istiyordum. Acı çekmesini istiyordum.

Sadece bacağına iyi bir darbe indirebilmek için biraz doğrulmasına izin verdim, kemiğin mide bulandırıcı kırılma sesini duyduğumda içten içe güldüm. Bu bana sadece neşe veriyordu.

Acı içinde feryat etti. "Sikeyim! Seni lanet psikopat! Kimsin lan sen?"

Maskemi çıkardım, beni tanıyabilmesini sağlayarak kendimi riske attığımı biliyordum. Gözlerinin açılmasını izledim. Ölmüş olmasını umduğum arkadaşının kanı yüzümü boyarken, yumru-

ğumu çenesine bir, iki, üç kez indirdim, ta ki orospu çocuğu durmam için ağlayana kadar.

Bacağı kırılmıştı, bu yüzden kalkamıyordu ve altındaki çamur bedenini yutarken, dişlerimi sıktım ve diğer bacağını, ağır botumla elimden geldiğince sert bir şekilde vurarak kırdım.

Tekrar, tekrar ve tekrar... “Siktir!” diye ağladı, muhtemelen altına işiyordu ve onu rahat bırakmam için bana yalvarmaya başladı. Ne istersem yapardı ama artık çok geçti. Benim için hayatın kendisinden daha önemli olan tek kişiye çoktan bulaşmıştı.

Ona son bir kez yumruk atıp bayılttım, sonra bırakıp sopamı omzuma çektim ve tükürdüm. Konuşabilseydim, bunun Olivia için olduğunu söylerdim. Ve eğer gülebilseydim, bunu ona Olivia’nın benim olduğunu söylerken yapardım.

11

Malachi

Olivia'nın, evin karmaşasından uzaklaşıp biraz araba kullanma fikri, bugünkü planım değildi. Saatlerce birbirimize sarılmıştık. O, bacaklarımın arasındaydı, ben de onunkilerin. Sonra, yatak odamın hemen dışında tartışan anne babalarımız tarafından kabaca bölünmüştük.

İçini çekmiş ve bana giyinmemi söylemişti. Otoriter hali sevimli olduğundan, duş alıp giyinmiş, garajda onunla buluşmuştum. Şimdi ellerim direksiyonu sıkıca tutarken bana bakıyordu ve gözleri donuktu.

Doruğa ulaşamamıştık ve biz eve dönene kadar onu oyalayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Elimi kalçasına götürdüğümde, gülümsemeye çalıştı ve gözlerini kaçırıp pencereden dışarı baktı.

O kadar muhtaçtı ki kalçasına dokunmama bile dayanamıyordu. Parmaklarımı tenine batırdım ve ben dikkatimi yolda tutmaya çalışırken o benim için açıldı. Bileğimi tutup, elimi daha da yukarı kaydırduğunda, yutkundum. Ne kadar sıırıslıklam olduğunu hissedince direksiyonu kavradım.

Hâlâ çok ıslaktı.

Ağabeyi için her zaman ıslak... “Gözünü yoldan ayırma, Malachi,” diye emretti, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak. “Eğer kaza yaparsan, bir daha sikini yalamam.”

Parmaklarımı külotunun üzerindeki ıslak bölgeye bastırırken bana söyleneni yaptım, tam da girişinin benim için zonkladığı yere. İnleyerek kalçalarını dokunuşuma doğru hareket ettirdi ve parmaklarımı külotunun altından, amının sıcaklığını hissetmem için yönlendirdi.

Belki de artık sevişmeliydik? Öğrenecek başka ne vardı ki? Arabayı gizli bir yere çekip birlikte yatmamızı engelleyen hiçbir şey yoktu. O zaman ona gerçeği söyledim. Her şeyi.

Ona deliler gibi âşık olduğumu söyleyecektim. Eğer sesini yitirmiş ağabeyi olmama sabrı yettiyse, beni bir sevgili olarak da kabul edecekti. Belki de onu ne kadar çok kandırdığımı söyledim. Bana ne yapacağımı göstermesine rağmen, o farkında değilken ona dokunmayı nasıl sevdiğimi... Onu yalayıp emmiştim. Hem de her yerini.

Birden elimi çekti. “Buraya gir.”

Kaşlarımı çattım ve bakışlarının yöneldiği yere baktım. Issız bir yerde bir restoran... İç çektim, sinyali verip kalabalık otoparka döndüm. Planladığım şey kesinlikle bu değildi. Neden ağzımız düşene kadar öpüşmek için bir yere gitmiyorduk ki?

Kemerini çözdü ve tek kelime etmeden arabadan indi. Onu takip ederken mesajım var mı diye bakmak için telefonumu çıkardım. Mason beni aramıştı. Onu daha sonra aramaya karar verdim.

Olivia restorana girip iki kişilik masa istedi, sonra garsonla birlikte mekânın ortasındaki bir masaya doğru yürüdük. Her yanımız insan doluydu. Orada otururken, sırf buraya gelmeyi düşündüğü için bile kardeşimi öldürebilirdim. “Acıktım,” dedi. “Neredeyse akşam oldu ve bütün gün yataktaydık.”

İyi ki öyle yaptık, demek istedim ama kıpırdıyamadım. Onun ise dudakları menünün üstünde kıpırdıyordu, bize buzlu su siparişi veriyordu.

Rahatsız hissediyordum. Çok fazla insan vardı ve bazılarının bize baktığından emindim.

Kardeş gibi görünmüyorduk ama çift gibi de değildik. O küçük, güzel bir amigo kızdı, ben ise amigo kızların çıkması gereken o popüler çocuklardan fersah fersah uzaktım.

Ama bu insanların bakışları karşısında onun nasıl hissettiği, benim için daha önemliydi.

Yemekten bahsediyordu. Dudakları hareket ediyor ama söylediklerinin hiçbirini anlamıyordum. O dudaklar öyle yumuşaktı ki... Her heceye şekil verirken, arada bir onları yalayıp sonra gözlerini bana kaldırıyordu.

Bakışlarımı ağzına sabitlemiştim.

Ayakkabısı botuma çarptı. Sonra ayağını bileğimden yukarı, dizime doğru sürtmeye başladı. O sırada, masanın altında ayağını yakaladığımda nefes nefese kaldı.

Bıraktığımda dudakları aralandı ve bana çok uzun süre baktı.

“Koş,” diye işaret ettim. Kaşlarını çatı. “Ne?”

“*Seni bu masada, tüm restoranın önünde sikmemi istemiyorsan, kaçsan iyi edersin.*”

Yutkunup etrafına bakındı. “Henüz o derse başlamadık.”

Ellerimi masaya vurdum, bakışlarım onu yaktı ve “*Kaç Olivia,*” diye işaret ettim. “*Seni kovalamak istiyorum. Seni yakalamak istiyorum. Seni öyle bir sikeceğim ki çılgılık atarken benim gibi sesini kaybedeceksin.*”

Yapacağımı biliyordu. İçindeki çarpık bir parça, şaka yapmadığımın farkındaydı. Ya herkes giderdi ya da ben, onu bu lanet masanın üzerinde domaltırken küçük kız kardeşimle bekaretimi kaybetmemi izlerlerdi. Sonuçlarını siktir et. Bana kovalanmak ve becerilmek istediğini söylemişti. Ben de ona tam olarak bunu yapacaktım.

Hâlâ koltuğunda oturuyor olması gözlerimi kararttı.

Ben ayağa kalkar kalkmaz fırladı, çantasını kaptı ve doğruca çıkışa koştu. Zamanlarını boşa harcadığımız için biraz para bırakıp peşinden gittim.

Otoparkın yanındaki ormanda gözden kaybolurken saçları rüzgârda savruluyordu. Sanki onu öldürecekmişim gibi koşuyordu.

Onun peşinden yola koyuldum. Arabalarından inenler, ormana doğru ilerleyişimi ve küçük kız kardeşimi avlayışımı izliyorlardı. Her zerresiyle ona sahip olmaya birkaç saniye uzaktaydım. Botlarımın altında dalları kırarak, onun ağır nefeslerinin ve ayak seslerinin peşinden gittim. Ormanlık alana girdikçe hava daha da karardı, kuşlar ağaçların gölgeliklerinde saklanırken cıvı cıvı ötüyorlardı.

Durup dinledim. Artık kaçmıyordu. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, adrenalın damarlarımı onu bulma kararlılığıyla dolduruyordu.

“Bu işte pek iyi değilsin, değil mi?”

Dişlerimi sıkarak sesine, ayak seslerini tekrar duyabileceğim yöne doğru ilerledim. O çok hızlıydı. Genelde koşmaya başladığımızda onun önüne geçebildiğimi hatta bazen onu depar attırdığımı düşünmek hoşuma giderdi ama şu anda lanet bir roket gibiydi.

Kıkırdarken tekrar durdu ve ben yavaşça ilerledim, dallar hâlâ ağırlığımın altında kırılıyordu. Olivia bir ağaç gövdesinin arkasında, onu gizleyecek kadar kalın ama nefes nefese kaldığını duyabileceğim kadar da yakındaydı. Zinde olmak onun için asla bir sorun değildi, bu yüzden onu yakaladığımda ne olacağını beklemekten nefes nefese kaldığını düşünmek istiyordum.

Tam onu yakalayacakken, ağacın arkasından dönüp kollarıma atladı ve ellerimi saçlarımın arasına sokup ağzımı kendine doğru çekti. Sırtım başka bir ağaca çarpana kadar geriye doğru sendeledim ve dengemi sağladım. Sonra bir kolumu sırtının küçük kısmına doladım ve onu daha da yukarı kaldırmak için diğeriyle kalçasını kavradım.

Dili ağzıma girerken mırıldanıyor, gülümsüyor ve uyluklarını belimde sıkıyordu. Sonra ben onu bırakana kadar göğsümü itti.

“Gözlerini kapat,” dedi, ben de kapattım.

Tekrar koşma sesini duyunca kaşlarımı çattım ve gözlerimi aç-

tığımda, onun bir kez daha gözden kaybolduğunu görerek ofladım.

İçimden küfrederken ve peşinden fırladım. Omzunun üzerinden baktı ve onu saçlarından tutup, yere fırlattığımda bir çığlık attı.

Bir an iyi olduğundan emin olmak istedim ama yüzündeki sırıtışla geri kaçmaya çalışması bana iyi olduğunu ve bundan normal bir insandan çok daha fazla zevk aldığını söylüyordu. Ona doğru yürüdüm, başını geriye yatırmak için saçlarını avuçladım.

Gülümseyerek tırnaklarını bileğime geçirdi, bu da sikimin sertleşmesine ve vücudumun kalçalarım tarafından toprağa sabitlenene kadar onunkine doğru alçalmasına neden oldu.

Boğazını tutarak onu yere yatırdım ve kolumu başının yanında düzelttim. Gözlerinde bu korkuyu en son Spikekey yere düştüğünde ve ondan kaçmak için yatağıma fırladığında görmüştüm. Korkuyordu ama gözbebekleri de büyümüştü.

Sikim kaya gibi sert, tam bacaklarının arasındaydı. Ve onları açtı, böylece kalçalarının arasına mükemmel bir şekilde yerleştim.

Zar zor nefes alıyordu. Gözbebekleri daha da büyürken kalçalarını bana doğru sürttü ve dişlerimi sıktım. Bunu tekrar tekrar yapmaya devam etti ve elim boğazını sıkıp nefesini keserken beni izledi.

Olivia'nın kontrolü ele almaya çalışması çok hoştu. Doğrusunu söylemek gerekirse, başından beri bizi kontrol eden oydu ama şimdi sıra bendeydi.

Her ne kadar buğulu gözlerinin ardındaki basıncı görebilsem de, nefes alamamak onu korkutmuyordu. Bana karşı hareket etmeye devam ediyor, kendini sikimin alt tarafında yukarı ve aşağı sürüklemeye devam ediyordu.

Boğazını serbest bıraktım ve elbisesini önden yırtarak sütyensiz göğsünü ve mavi külotunu ortaya çıkardığımda, boğuk bir şekilde öksürdü.

Beklendiği gibi sırlıslıklamdı.

İç çamaşırını çıkarıp, cebime atarken nefesi kesildi. Sonra par-

maklarımı amına doğru sürükleyip onu açtım ve klitorisini ısırdım. O kadar ıslak, o kadar muhtaçtı ki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmezsem bayılabilirdim.

Eğilip fermuarımı indirdim ve şimdiden sızdırmaya başlayan sert, kalın sikimi serbest bıraktım.

“Eğer biri bizi görürse...”

“Onları kör ederim ve gördüklerini unutturacak kadar sert vururum.”

Gülerek parmaklarını sikimin etrafına doladı ama bileğini kapıp diğerini tuttum. Dudaklarından bir nefes düştü ve her iki elini başının üstünde tutarken benimkine dokundu.

Vücutlarımızı aynı hizaya getirdim ve sikimi amcığınaya sür-tüm. Sıcaklığından, benim için zaten hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Sikimdeki ıslaklık ve onun ıslaklığı birbirine karıştı, sikim ona karşı mükemmel bir şekilde kaydı. *Piercing*’lerim, klitorisine sür-tünürken inledi. Ellerini serbest bırakmaya çalıştı ama ben onları daha sıkı kavradım ve daha hızlı ittim.

“Bu çok yanlış,” dedi, ben ona sür-tünmeye devam ederken nefesi kesiliyordu. “Seni istiyorum.” Tekrar nefesini tuttu, itişlerimi karşılamak için sallandığında, ucum neredeyse içine giriyordu. “Benim ağabeyimsin.”

İçimden inleyerek gözlerimi kapattım. Ne zaman bir tür cinsel eylem sırasında bana ağabeyim dese, neredeyse üzerine boşalıyordum. Bu yanlış ve hastalıklıydı. Küçük kız kardeşinin içini hissetmek istemek berbat bir şeydi. Ama Olivia benimdi, bu yüzden onun sikimin etrafına boşalmasının nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ediyordum. Onu her damlamla doldururken ismimi haykırmasını duymayı hak ediyordum.

Başımı eğip onu öptüm.

Yumuşak, nazik ya da romantik bir şey değildi. Birbirimizi açlıktan ölüyormuş gibi yuttuk. Dillerimiz, dişlerimiz, dudaklarımız ve inlemelerimizle ve sikim neredeyse onun içine girerken birbirimizin nefesini içimize çektik.

“Malachi,” diye fısıldadı dudaklarıma, sikimin şişmiş ucu onun girişine yerleşirken, umutsuzca içeri girmeye, itmeye çalışıyordum. Bir itiş ve sonsuza dek onun olacaktım. “Henüz değil.”

Bileklerinden birini bıraktım ve elini otomatik olarak aramıza indirip sikimi kavradı, ucu girişine bastırılmış haldeyken okşadı. Dilini ağzıma sokup beni tabandan uca doğru okşarken nefesim kesilmişti. Zar zor hareket edebiliyordum. Birkaç vuruşta bir uca ulaşıyor ve benim ve kendi ıslaklığıyla kaplı elini klitorisinin üzerine sürüp daireler çiziyordu.

O devam ederken ikimiz de birbirimizin içinde eriyorduk. Okşuyor, öpüşüyor ve sürtünüyorduk. Boşaldığında ağzıma doğru inledi ve amının sikimin başına karşı titrediğini hissettim. Bu beni doğrudan doruğa ulaştırdı ve boşaldım. Menilerim, uyuyan haliyle oynadığımda olduğu gibi amını kapladı ve parmaklarını içeri kaydırıp menilerimi içeri itmesini ve hâlâ doruktayken inlemesini izledim.

Sikeyim.

“Her şeyi berbat etmiş olabilirim,” dedi Mason.

İçimden iç geçirdim ve kollarımı kollarıma dayayıp gözlerimi görebilmesi için vizörümü çektim. Ne söyleyeceğini zaten bildiğimden emin olmama rağmen, detaylandırmasını bekleyerek kollarımı kaldırdım.

“Abigail.” Bacağını motosikletimin üzerine attı ve annesi ona güvenli sürmesini söylerken kaskını takıp annesine el salladı. “Benimle konuşmuyor.”

“Ve?” diye sordum.

“Beni gerçekten sadece iyi bir seks için kullandığını düşünmeye başlıyorum.”

Sessizce söylendim ve başımı salladım. Annemin doğum günü partisinden beri, kıza kafayı takmış durumdaydı. Ya kızın işyerinde, ya amigo antrenmanının dışında ortaya çıkıyor ya da kızı

kendi başına yakalayıp bir şekilde yatağa atana kadar, sosyal medyasını takip ediyordu. Sadece birkaç hafta olmasına rağmen, izlemek yorucuydu.

Mason kolayca sıkılırdı, bu yüzden bekliyordum. İlgisini çekecek bir sonraki kişiye odaklanacak ve Abigail unutulacaktı.

Ben Mason'ın tam tersiydim. Ben sadece ve sadece bir kız için yaratılmıştım. Başka birini düşünmek bile beni çok rahatsız ediyordu. Başka biriyle takılarak kendime ya da Olivia'ya asla ihanet etmezdim.

Ormanda altımda nasıl yattığını hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Menilerimi içine akıtarak aklımı kaçırmama neden oluşu... Neredeyse onu tekrar uyuşturmak istiyordum, sırf onu sürekli becerebilmek ve menilerimin amından sızmasını izlemek için... Ancak, bundan hoşlanmayabilirdi. Bunun için kesinlikle izin almam gerektiğini hissediyordum.

Telefonumda beliren arayan ismi görünce kaşlarımı çattım. Olivia beni hiç aramazdı. Anında kalbim hızlandı ve kaskımı çıkarıp telefonu kulağıma götürdüm.

Ağlıyordu.

Sikeyim.

Eğer biri ona zarar verdiyse-

“Bunu nasıl yaparsın, Malachi. Bu ne *cüret*? Bana yalan söyledin. Sen... Yalan söyledin. Yalan söyledin ve sana her şeyi öğretmem için beni kandırdın, seni lanet olası *ucube*. Sana yardım ettiğimi sanıyordum ve bu süreçte sana âşık oluyordum... Ama sen başından beri ne yapacağını çok iyi biliyordun! Ne tür bir sapık bunu yapar? Ben senin kız kardeşinim! Ve ben... Ben...”

Bir süre sessiz kaldı ve kaşlarım daha da çatıldı. Mason söylediği her şeyi duyabiliyordu. O da kaşlarını çattı. Belki de bana karşı biraz korumacı olduğu ve bana *ucube* dediği içindi. Çığlıkları o kadar yüksek ki hoparlörü açmama bile gerek yoktu.

“Umarım Anna'yı becermek, aramızdaki berbat ilişkiyi mahvetmeye değmiştir. Bir daha asla bana yaklaşamayacaksın, Malachi. Asla. Senden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki.”

Ciğerlerimi terk eden panik dolu her nefesi kontrol etmeye çalışırken hızla bir mesaj gönderdim. Buna son veremezdi. Ona izin vermeyecektim.

Ben: Neredesin?

“Siktir git,” diye tersledi telefonu kapatmadan önce.

Bakışlarım Mason’a kaydı, ağzım kuruyor, nabzım kulaklarımda çınılıyordu.

Ağır bir nefes verdi. “Siktir. Aile dramı. Gitmen gerek dostum.”

Kaskımı takarken sırtımı sıvazladı ve *“Aptalca bir şey yapma,”* diye işaret etti. *“Sana bağırmasına izin ver ve sonra kendini açıkla. İkimiz de biliyoruz ki Anna’nın söyledikleri doğru değil.”*

Başımı salladım, zar zor doğru düşünebiliyordum. *“İyi şanslar,”* diye ekledi.

Hızla eve varmam beş dakikamı almıştı. Motosikletimi garaja bıraktım ve odasına daha hızlı ulaşmak için evin onun tarafındaki duvarına tırmandım ve kilitli olmayan penceresinden atladım. Perdeleri kapalı tutuyordu, volta atıp eve gelmesini bekledim. Telefonlarıma cevap vermedi ama babam mesaj atıp ikimiz için eve yemek getireceğini söyledi, o yüzden yakında burada olacağını biliyordum.

Ne diyebilirdim ki?

Anna’yı becermemiştim.

Onu öpmemiştim bile, o zaman neden beni bu bokla suçluyordu?

Söyleyebileceğim her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçtim. Bağırmasına, çığlık atmasına hatta gerekirse bana tokat atmasına izin verecektim ve sonra Mason’ın dediği gibi onu oturtacak ve hiçbir şey yapmadığımı ve duyduğu her şeyin bir sürü yalan olduğunu açıklayacaktım. Muhtemelen Anna’nın egosu ona yaklaşmadığım için incinmişti ve bu da onun misilleme yoluydu. Yemin ederim, o kaltağı gördüğümde boğacaktım.

“Tamam,” dediğini duydum kapının diğer tarafından. “Seni seviyorum, baba. Teşekkür ederim.”

Beklerken sinirlerim alev almıştı, çakmağımı çıkıp duruyordum. Orada olduğunu bilmeme rağmen kapıyı hemen açmadı. Yatağa oturmak için hareket ettim, bakışlarım pencereden kapıya gidip geldi ve çakmağımı daha hızlı çaktım. Başparmağımın alt kısmındaki yanmayı hissediyordum ama duramadım. Acı hisse dersem belki içimdeki paniği bastırabilirdim.

Kapı açıldı. Nefesimi tutup pencereye baktım.

“Defol,” diye tersledi. “Sana bakmak bile istemiyorum.”

Titreyerek arkamı döndüm ama bana bakmayı reddetti. Kenarda durarak kapıyı açık tuttu. “Git, Malachi,” diye devam etti. Kapıya yaslanmış ve bitkindi. Gözleri yaşlardan kıpkırmızı olmuştu. “Her ne yapıyorsak artık bitti. Odamı terk etmeni ve bir daha asla yanıma yaklaşmamanı istiyorum.”

Hayır, asla. “*Hiçbir konuda yalan söylemedim,*” diye işaret ettim ancak bana bakmadı. Kısmen doğruydı. Uykusunda parmaklarıma boşalmıştı ve ben ona bilincinin açık olduğu zamanlardan daha fazla dokunmuştum ama kızmasının nedeni bu değildi. Yanına gidip bana bakması için çenesinden tuttum fakat gözlerimin içine bakmıyordu.

“Lütfen gider misin?” derken sesi çatladı. “Beni incittin ve sana bakamıyorum.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Böyle bir şey olamazdı. Alnımı onunkine bastırdım. Avuçlarım yüzündeydi. Beni yakınında tutması ve benimle kalması için sessizce yalvardım. Onu öpmeye, benim için ne kadar önemli olduğunu ve onsuz nefes alamayacağımı göstermeye çalışıyordum. Ancak elini kaldırdı ve yüzüme bir tokat attı. “Siktir git!”

İşaret etmeye ve Anna’nın yalan söylediğini açıklamama izin vermesini söylemeye çalıştığımda, beni durdurmak için ellerimi tuttu. Gözlerimin arkası yanıyordu, öfke ve kalp kırıklığının bir karışımı... Onu yatağa kelepçelememe ve anlaması için zorlamama saniyeler kalmıştı. Beni itti ve göğsümdeki ellerinin gücüyle bir adım geri gittim. Ardından üzerime fırlatılan parfüm şişesinden kaçamadım. “Git buradan!”

Sinirlenmeye başlıyordum. Olivia dengesiz ve bencil davranıyordu. Bana kızabilir, bağırabilir, vurabilirdi ama beni bir kez daha susturursa, kendimi kaybedecektim.

Başımı sallayarak tekrar ona gittim. *“Bırak da açıklayayım.”*

“Siktir git.” Bana tekrar tokat attı. “Senden nefret ediyorum; bunu anlıyor musun, siktiğimin *ucubesi*? Beni kandırdığın için senden nefret ediyorum. Senin için bir şeyler yapmamı sağladın, beni manipüle ettin.”

Olivia bana yine *ucube* demişti. Bir de manipülasyondan mı bahsediyordu? Ciddi miydi?

Onunla tanıştığım günden beri beni manipüle ediyordu.

“Ben bir şey yapmadım,” diye işaret ettim ama parmaklarımı tutup büktü. Ben acıdan dişlerimi sıkarken o, devam etti. Gözleri öfkeyle yanıyordu ve o ateşi, sonunda diz çöküp bana zarar verdiği, beni dinlemediği için yalvardığında söndürmeyi planlıyordum. Yakında sakinleşirdi. Mason onu rahat bırakmamı söylemişti. Bunu nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim olmadığından, ilk kez arkadaşımın tavsiyesine uyacaktım. Olivia, ben onu tutup duvara itene kadar göğsümü defalarca yumrukladı. Adını söylemeye çalıştım. Ancak ne telaffuzu ne de kelimeleri çıkarabiliyordum. Bu kavgada işe yaramıyordum. İşaret ettiğimde de ya bana bakmıyor ya da ellerimi tutuyordu. Konuşamıyordum çünkü bunu gerçekten yapamıyordum. Bu durumda, nasıl kazanabilirdim?

Kolumun altından kaçtı ve kapının kolunu çekti.

“Git. Sadece... Sadece git, Malachi. Burada çözülecek bir şey yok.”

“Birbirimizin ilkleri olacaktık,” sonunda bana doğru düzgün bakmasını sağlayarak işaret ettim. Tavrı değişmese bile, içimi dökmem gerekiyordu. *“Biz-”* Yatak odasından çıkarken, gülerek başını salladı. “Ben bakire değilim, Malachi. On altı yaşımdan beri değilim!”

Ellerim yanıma düştü. *On altı mı?*

Bakire olmadığını, onun ilk ve tek erkeği olamayacağımı zaten biliyordum ama bunu onun ağzından duymak, kamyon çarpmış gibi hissettirdi.

“Ve görünüşe göre sen de değilsin!”

“*Ben yalancı değilim,*” diye umutsuzca işaret ettim. “İnan *bana.*”

“Sana bir daha asla inanmayacağım.”

Yapmam gereken tek şey, onu bana inanmaya zorlamaktı. Kafamdaki tüm senaryolar arasında en sevmediğim yol buydu ama saçlarını avuçlayıp onu kendime çevirdim. Sonra da onu kazanmak için son bir hamleyle ağzımı onunkine yapıştırdım.

Göğsümü tokarladı, ben onu daha sert öperken bana karşı koyuyordu. Kolumu sırtının altından geçirirken onu duvara yasladım. Yavaşça, teslim olduğunu hissedebiliyordum.

Tırnakları yanağıma batarken ve aşağı doğru beni çizerken bile vücudu gevşemeye başlamıştı. Yakıcı acıyla ağzının içine doğru tısladım, taşaklarıma diz atmaya çalışırken onu uyluğundan yakaladım.

Olivia pes edip beni öpmeye başladığında, göğsüm sıkıştı. Neredeyse benim onu öptüğüm kadar umutsuzdu.

İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

Sertleşen sikime karşı sürtünmek için kalçalarını hareket ettirdi. Ağzımın içinde zevkle mırıldanırken dilini ısırمامı ve emmemi istiyordu. Ellerim kıcını kavramak için aşağı kayarken bana karşı inledi. Dudağımlı ısıırken, “Senden nefret ediyorum,” dedi, irkilmeme neden olacak kadar sertti. Bana bakmak için geri çekildi ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını yalayarak uzaklaştırdım. Sonra başımı eğip nabzını iz bırakacak kadar sert bir şekilde emdim.

Parmaklarını sikimin etrafına sardığında, boğazına doğru sessizce inledim. Tutuşu sıkıydı, darbeleri sertti ama ben bu acıdan keyif alıyormuş gibiydim; bir yandan avucunun içine doğru hamle yaparken, diğer yandan kalçasını avuçluyordum. Olivia beni serbest bırakıp yavaşça geri çekildi, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını tekrar sikimin etrafına dolarken bana baktı. Onu öptüğümde niyetim tam olarak bu değildi. Sakinleşmesini, ben her şeyi açıklayana kadar benimle oturmasını istemiştim. Onun benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyordum. Ona ne

kadar âşık olduğumu ve tüm dünyamın onun etrafında döndüğünü... Ancak sikimin başı ağzının birkaç santim uzağındayken bana bakmasına bakılırsa, sanırım sevişmemiz bitene kadar bekleyebilirdim.

Ama sonra konuştu.

“Umarım başkaları senin için diz çöktüğünde, beni görürsün. Masum küçük kız kardeşini, ağzında senin sikiyle... Umarım hayatından çıktığımda bu manzarayı özlersin çünkü gırtlığımdaki işin biter bitmez ve tüm ağabeylik menilerini yuttuğumda, her şeyini toplayıp gideceksin.”

Yutkundum ve elim başının üstündeki duvara dayandı.

“Anladın mı?”

Azıcık bile anlamamıştım. Kaçmaya çalışırsa, onu tutmanın bir yolunu bulacaktım. Spikey'nin yanında bir kutuda kilitli olacaktı.

Tırnakları aletimin derisine battı. Sikeyim... Bu beni titretmişti ve devam etmesini istemiştim. Onu hayatımdan daha çok seviyordum ama beni alt etmeye çalışması çok sevimliydi ve tam bir baştan çıkarıcıydı. İlişkimizde kimin baskın olduğunu ona hatırlatmalıydım. Bu kız benim zayıf noktam olabilirdi ama tüm kontrol bendeydi. Saçlarını iki elimle kavradım ve sikimi dudaklarının arasından sokup bunu kanıtlarcasına ağzını tıkladım.

Alnım duvara değene, göğsüm ciğerlerimi doldurmak için kabarana kadar, nefes alması için ona bir saniye bile vermeden, boğazına yumuldum. Ağabeyinin sikiyle boğulmaktan gözleri sulanıyordu ve keşke telefonum yanımda olsaydı da bu manzaranın fotoğrafını çekebilseydim diye düşündüm.

Ama ağzına boşalmayı reddettim. Onun içinde olmalıydım. Eğer gerçekten bu işin bittiğini düşünüyorsa, onu becermeli ve öyle olmadığını kanıtlamalıydım. Onu, içine giren herkesten daha iyi hissettirebileceğimi anladığında, teslim olabilirdi.

Beni seçebilirdi. Dizlerinin üzerinden bana bakışı, sikimden dudaklarına doğru akan ıslak salyası... Ağzım sulanıyordu; o güzel dudaklarından daha fazla salya akıtmam gerekiyordu. Düşünemeden harekete geçtim ve yüzüne tükürdüm.

“Bu da ne-”

Sözünü keserek onu sırtüstü yatırdım ve üzerine çıkıp onu tekrar derin bir şekilde öptüm. Kesinlikle kontrolcüydim. Beni itmek için nefes nefese kaldı ama sikimi kotuna dayadığımda inledi. Kotunu çıkarıp arkama attım ve nereye düştüğüne dikkat etmedim. Ona kendini iyi hissettirecektim. Rahatlamasına, yatakta bana sarılmasına, örümcekler gibi üzerime üşüşen istenmeyen duyguları korkutup kaçırmamasına, benim ona, onun bana ait olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Hepsine şimdi ihtiyacım vardı.

“Bana âşık olduğunu söyle, küçük kardeşim.”

“Hayır,” diye homurdandı ve öfke beni öyle bir sardı ki yumruğum başının yanındaki mermere saplandı. *“Beni sevdiğini söyle. Senin için hissettiklerimin aynısını hissettiğini söyle!”*

“Seni sevmiyorum, Malachi. Senin gibi birini asla sevemem.”

Beni kalbimden vurmuş ya da gözümün önünde biriyle sevişmiş de olabilirdi çünkü bu şimdiye kadar geçirdiğim tüm motosiklet kazalarından daha fazla acıtmıştı.

Hiçbir zaman yeterli olamamıştım. Ne biyolojik ebeveynlerim, ne evlat edinen ebeveynlerim, ne de âşık olduğum kız kardeşim için.

“Konuşamadığım için mi? Sana her gün, her saniye ne kadar nefes kesici olduğunu söyleyemediğim için mi? Senin yanında olmadan nefes alamadığım için mi? Benim gibi biri... Ben farklıyım, senin için normal olamam. Yumruklarımı ya da sopamı kullanmadan seni savunamam ve benim her şeyim olduğunu söylerken aynı zamanda sana dokunamam. Ağzına tatlı sözler fısıldayamam ve seninle evlenemem çünkü sadece kardeşin değilim, aynı zamanda kusurluyum.”

Üstüne oturduğumda gözlerim yandı. Her şey dökülmüştü içimden. Her şey... *“İster inan, ister inanma ama hayatımdaki tek insan sensin ve her zaman da öyle oldun. Sen son nefesini ya da ben son nefesimi verene kadar bu değişmeyecek. Sen. Benimsin. Benim malımsın, anlıyor musun?”* Çok uzun süre sessiz kaldı. Sonra yumuşak bir hıçkırıkla ağlamaya başladı, sanki bu bilgi onun kalbini benim içten içe ölmemden daha çok kırıyormuş gibiydi.

“Sen aşkı bile hissedemiyorsun, bu yüzden söylediğin her şey yalan.”

Yüzünü kapattı ve ellerinin içine hıçkırdı. Sanki söylediğinin doğru olduğunu biliyordu da ben hâlâ mutlu bir son ihtimalimizin hiç olmadığını kavrayamamıştım. Fazla berbat, tuhaf ve *ucubeydim*. Onu asla mutlu edemeyecektim. Vize olduğum ya da konuşmadığım için değildi. Ben sadece... Seçilmek için yeterli değildim.

“*Seni çekip gidemeyecek kadar çok seviyorum, Olivia,*” diye işaret ettim ve bakmadığı için koluna dokundum. Tek yaptığı ağlamaktı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Hoşuna gideceğini bildiğim tek şeyi yaparken nefeslerim titrekti. Onu rahatlatacak tek şeyi... Üstüne çıktım, kendimi bacaklarının arasına indirdim ve dilimi amının üzerinde gezdirdim. Ellerini hareket ettirmeden, dilimi girişinin üzerinde kaydırırken inledi. Klitorisinin etrafını dilimle okşarken, üzerine tükürüp emmek için geri çekildim. Başparmaklarımla onu ayırdım, dilimi girişine sokup, onu yutarken gözlerim kapalı yüzündeydi. Bacaklarını ayırdım ve iniltileri daha da yükseldi. “Aman Tanrım. Beni boşaltacaksın, Malachi. Sik beni. Siktir, siktir, siktir,” diye inledi. Sözleri beni daha da hareketlendirdi. Amını dillemeye devam ederken parmaklarımı kıkına geri kaydardım ve o sırada klitorisini dişlerimin arasına sıkıştırıp emdim. Kendini ayarlamasına izin vermedim. Onu uyarmadan iki parmağımı amına sokarken bir parmağımı kıkına soktum ve klitorisi dilime karşı zonklarken onu her iki şekilde de becerdim.

“Meleğim?”

Babamın sesini duymazlıktan geldim. Çünkü bu işe çok dalmış durumdaydım ve onun doruğa ulaşmasına ihtiyacım vardı. Parmaklarımı serbest bıraktım ve o yüzümü ıslatırken kalçalarını kavradım.

“Baba?” diye fısıldamasına rağmen ağzıma sürtünüyordu. Ayak seslerini duyabiliyordum, sonra babamın bağırın sesi geldi. “Malachi!”

Beni çekmeye çalışıyordu ama aramızdaki bu bağı koparmak-tansa ölmeyi tercih ederdim. Babamızın bizi yakalamış olması ya da omuzlarımdan tutup beni çekiştirerek hem beni hem de Olivi-a'yı yerde sürüklemesi umurumda değildi. Ağzım klitorisini daha sert emdi ve Olivia'nın inlediğini duydu.

Orgazmı onu sarmaya başladığında tadı dilimdeydi. Ama ben onun işini bitiremeden, babam beni ondan uzaklaştırmayı başardı ve bir yumruk yüzüme öyle sert çarptı ki koyu lekeler gördüm. Pislik. Babamı çenesinden tutup, Olivia'nın sularını yüzüne tükü-rürken, burnumdan ılık kan sızdı. *"Kızının tadı çok lezzetli,"* diye işaret ettim, şimdi onun tadına bakabildiği için pişmanlık duya-rak. *"Tamamen benim olması çok kötü."*

Babam tiksinti dolu bir ifadeyle yüzünü sildi. "Seni iğrenç pislik!"

Bana doğru atıldığında, içimde tuttuğum her şey zihnimden taşarcasına fırladı. Sanki karanlık bir fırtına bedenimi yalnızca kö-tülükle ıslatıyormuş gibiydi. O an anladım. Her şey bitmişti. Her şeyi kaybetmek üzereydim.

Yumruğum babamın yüzüne çarptığı an, o kopuşu hissettim. Zihnimde bir şeyler kırılmış, o boşluk beni içine çekmeye baş-lamıştı. Ona vurmayı bırakmaya çalıştım ama duramıyordum. Ona bağırarak istedim. Benden uzak durması gerektiğini, içimi ele geçiren karanlığı durduramadığımı, yapabiliyorsa beni vurması gerektiğini söylemek istedim.

İçimdeki şeytanlarla savaşıyordum ama elimden gelen tek şey, ona daha sert vurmaya devam etmek oldu.

Olivia ağlıyordu, durmamı istiyordu...

Ama sonra...

İçimdeki her şey tamamen koptu.

Zihnimdeki o boşluk büyüdü.

Ve sonunda beni içine çekip oraya hapsetti.

12

Olivia

Malachi duvara yaslanmışken, ellerim babamın kanıyla kaplıydı.

Etrafımızdaki karmaşadan rahatsız değildi ve belli ki yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Sadece bir sigara çıkarıp yaktı ve siren sesleri yükselirken beni izledi.

Etrafımdaki kanı görmezlikten gelmeye çalıştım, kardeşimin menileri içimden sızıyor ve yanıp sönen ışıklar, pencerelerden parlarken külotumu ıslatıyordu.

Birkaç saniye içinde, Malachi'ı ve babamı kaybedecektim.

İkisini de kaybedecektim.

Ne için? Yasak bir seks uğruna mı?

Bakışları üzerimdeydi, kaçmıyor ya da yaklaşan tutuklanmasından kaçmaya çalışmıyordu. Ayak bileklerini çaprazlamış ve ağzında sigarasıyla babamızın cesedinin başında ağlayışımı izliyordu. Kapı tekmelenerek açıldığında ya da polisler içeri dalıp onu yakaladığında umursamadı, gözünü bile kırpmadı. Malachi, dizlerinin üzerine çöküp, ellerini başının arkasına koyarken, ben hâlâ onun kafatasımın arkasına saplanan yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum. Ona bakmamı istiyordu ama bakamıyordum.

Babamın etrafı sağlık görevlileri tarafından sarılırken tek yapabildiğim, geriye doğru kaymak ve kanı mermer zemine bulaştırmak olmuştu.

Malachi'a kelepçelenirken hakları okunmuştu. Karşı koymamış ya da kavga etmemişti ama kelepçelerin tıktırtısını duyar duymaz tek iletişim yolunun kaybolduğunu anladım ve ona baktım. Bakışlarımız çarpıştı ve içimdeki her şeyin büzüşerek yok olduğunu hissettim. Ayağa sürüklenip, benden uzaklaştığında bile, gözlerini kırpmamıştı.

Karşımdaki sanki Malachi'dı ama aynı zamanda da değildi. Bana kimin baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Duygusuz, insanlıktan yoksun... Memurlar onu dışarı çıkarırken omzunun üzerinden bana baktı ve nedense, *bırakın onu*, diye bağırarak istedim. Onun için ağlamak istiyordum. Her zaman yanlış anlaşılan ve geride bırakılan, susturulan, çok fazla yardıma ihtiyacı olan ağabeyim için... Yine de gözlerimi kapatıp, gözyaşlarının düşmesine izin vererek, göz temasını kesen ben oldum.

Arabanın kapısı uzaktan kapandı, bir motor kükredi ve kardeşimin sonsuza dek gittiğini anladım. Neden burada babamın kanı üzerimdeyken, sağlık görevlileri onu hayatta tutmak için canla başla çalışırken, keşke yok olabilsem diyecek kadar pişmanlıkla doluydum?

Bu sabah mutluyduk, derslerimizde bir sonraki adımı atacaktık ve ona adımı nasıl söyleyeceğini öğretecektim. Hatta ona bunu asla öğretmek için yapmadığımı, onu sevdiğim için yaptığımı söyleyecektim. Aramızdaki dinamik mükemmeldi. Eğlenceliydi, heyecan vericiydi ve ben mutluydum.

Şimdi kendimi boş hissediyordum.

Bir memur kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı, bana bir şeyler söylediler ama ben duyamıyordum. Bir diğeri belirdi, yüzüme bir ışık tuttu ve sonra annem hızla arabaya girip, kapısını açarken evden çıkarıldım.

"Olivia! Ne oldu? İyi misin?" Bana ulaşip saçlarımı yüzümden itti ve vücuduma baktı. "Üstündeki kan mı?"

Ama babam sedyeyle dışarı çıkarıldığında attığı çığlık, neredeyse kulak zarımı patlatacaktı ve babamın yanına koştu. Ağlıyor, onu ambulansa bindiren sağlık görevlilerinden ve polislerden cevaplar istiyordu.

Daha fazla siren sesi duydum ve bedenim kapanmaya başladı. Etrafımdaki sesleri bastırdım. Zihnimi kapana kısıtıp, uyanmaya çalışırken gözümü bile kırpmadım.

Uyanmam lazımdı.

Bu kötü bir rüyaydı ve gözlerimi açtığımda Malachi yanımda yatıyor olacaktı. Bana sarılacak, sonsuza dek birlikte olacağımıza söz verecek ve bunların hepsi sadece bir rüya olacak...Ama hiç uyanmadım.

13

Olivia

Annem bana seslendi ama cevap vermedim. Dudak parlatıcımı olabildiğince yavaş sürerken gözlerimi aynadan ayırmadım, sanki acele etmem günün geçmesini sağlayacakmış ve kapıdan çıkıp kardeşimin hayatını mahvetmeme gerek kalmayacakmış gibi.

Annemin birkaç dakika içinde odama girmesi ve söyleyeceklerim için bana bağırması kaçınılmazdı.

Beni arıyordu; önce ana banyonun, sonra da giyinme odasını kapısını açtığını duyabiliyordum.

“Olivia!”

Sesinin tonuna bakılırsa mutlu değildi. Babam ameliyattan birkaç gün sonra uyandığından beri, annem herkesi ve her şeyin kontrolünü eline almıştı. Onun öfkesinin hedefi haline gelmiştim, bu yüzden mesafemi koruyordum.

Ne de olsa Malachi, neredeyse babamızı öldürüyordu ve komadaki babama onu affetmesi için yalvardığımı duymuştu. Ağlıyordum, oğluna çok ihtiyacı olan yardımı sağlaması için yalvarıyordum.

Babamın yaşamasını istiyordum ama içten içe, doktorun MR’ın-

dan sonra bahsettiği beyin hasarının, gerçeği hatırlamayacağı anlamına gelmesini umuyordum.

Onu kaybetme düşüncesi, uyanıp bir ay önce o gece olanları hatırlamasından ve sonra benimle bağlarını sonsuza dek koparmasından daha kötüydü.

Neyse ki babamın beyninde hasar vardı ve sadece o gece benimle telefonda konuştuğunu hatırlıyordu. Bir de Malachi'ın ona vurduğunu... Ama hepsi buydu. İfadem muhtemelen Malachi'ın hapsini sağlamlaştırmıştı. Babama kimin saldırdığı konusunda yalan söyleyemezdim. Malachi kan içindeydi, eklemeleri çatlamıştı, tırnaklarını yüzünden suratında çizikler vardı ve zaten hiçbir şeyi inkâr etmeye çalışmamıştı. Arka bahçeden kaçıp uzaklaşabilir, tüm bunlar olmadan önce zamanını kullanabilirdi ama orada öylece durmuştu. Öylece, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi bana bakmıştı.

Polisler ve sağlık görevlileri eve girdiğinde bile duygusuzdum, gerçeklikten kopmuştum. Asla geri alamayacağım ihaneti hatırlarken kalbim yavaşça kırıldı, Malachi'ı korumalıydım.

Hâlâ yapabiliyordum.

Annem odama girdi ve gözlerimin ne kadar şişmiş olduğunu görünce ofladı. "Gitmemiz gerekiyor. Hazır mısınız?" Kıyafetime baktı, basit bir siyah elbise ve çorap giymiştim. "Neden ağlıyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve yatağımın kenarına oturdum. "Bunu yapamam."

Acı dolu bir sessizliğin ardından kollarını kavuşturdu. "Neyi yapamam?"

"Tanıklık edemem." Nefesimi tuttum, gözlerinde kopan fırtınanın vurmasını bekliyordum. "Tanıklık etmeyeceğim."

Bakışları düştü ve inanmayan bir kahkaha attı. "Seni o kadar parmağında oynatıyor ki seni ne kadar manipüle ettiğinin farkında bile değilsin."

Kaşlarımı çattım. Annem benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Elbette bağırmıştı ama hiç bu tonda, benden öğreniyor-

muş gibi konuşmamıştı. Özellikle konu kardeşimken... Elbette, randevular ve yaşam tarzım söz konusu olduğunda ağır konuşuyordu ama bana hiç bu kadar... Tiksintiyle bakmamıştı.

“Beni manipüle etmiyor,” dedim, ayağa kalkıp ona doğru iki adım atarak. “Onun aleyhine tanıklık etmeyeceğim. Yardıma ihtiyacı var, suçlularla birlikte hapse atılmaya değil.”

“O bir suçlu, Olivia.”

Malachi kötü biri değildi. Verdiği tepki yüzünden herkes onun hakkında böyle bir imaja sahipti ama o sadece kendini kaybetmişti, hepsi bu. Herkes kardeşimden korkuyordu. İnternette kendini kaybedip, neredeyse üvey babasını öldüreceği haberi çıktığında, kendi arkadaşları bile onu terk etmişti. Mason dışındaki herkes... Eğer ağabeyim, tutuklandığı gece, en iyi arkadaşının, onun iyi olduğundan emin olmak için malikâneye doğru hızla gelirken öldüğünü bilseydi, bu bardağı taşıran son damla olurdu. Abigail yıkılmış durumdaydı ve beni görmeye de gelmemişti. Onu suçlamıyordum. Olay tüm dünyaya yayıldığından beri, evimizin önünde haber muhabirleri ve meraklı bir kalabalık vardı. Babamın yüksek profilli ismi sayesinde olay tüm sosyal medyada yer almıştı.

Malachi’ı özlüyordum. Ve aramızda olanları düşününce onu özlediğim için kendimi bencil hissediyordum. Bir yanımda, soyunma odasındaki kızlara kulak misafiri olmamış olmayı diliyordu. Böylece, Malachi’ın benimle uğraşabilmek için deneyimsizmiş gibi davrandığından hiç haberim olmazdı.

Bir yanımda da bunun doğru olmayabileceğini düşünüyordu. Açıklamasına izin vermemiştim. Onu susturmuş ve tutuklanmasını izlemiştim.

Babam ölüyordu, kanı ikimizin de üzerine bulaşmıştı. Göz temasımızı son kez kestiğimde ana odağım oydu. Ona bir daha asla bakamazdım.

Onu hapse gönderen kişi ben olabilirdim. Cinayete teşebbüsle suçlanıp uzun bir süre demir parmaklıklar ardında kalmasına sebep olabilirdim. Onu bir daha asla göremeyebilirdim. Bunu yaparsam benimle işinin biteceğinden hiç şüphem yoktu.

Yani...

Yapmayacaktım. Annem bana bakıyordu. Geri adım atmaya-
cak kadar kararlıydım. Vazgeçmeyecektim. Sevdiğim tek kişiye,
beni her zaman koruyan tek kişiye karşı tanıklık etmek kendimi
kalbimden bıçaklamak ve onu her düşündüğümde bıçağı orada
bükölmeye bırakmak gibi olurdu.

Kardeşimi kurtarma ihtimalini ya da en azından tanıklık et-
memeyi düşünürken, annemin gözlerimdeki kararlılığı ve sevgiyi
görebildiğinin farkındaydım. İfademi geri alacaktım. Benimle bir-
likte serbest kalmasını sağlayacaktım. Buna ihtiyacım vardı.

“Sen çocukluğunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorsun ama ben
hatırlıyorum. Raporların elimde. Gerçek annen ve babanın sana ne
kadar kötü davrandığını biliyor musun? Seni ve küçük kardeşini
beslemekten çok, bir sonraki uyuşturucu dozlarını düşünüyorlardı.
Yıllarca soruşturuldular. Çocuk Hizmetleri’nin evinize bir itfaiyeci
göndermesinin tek nedeni, ailenin uyuşturucu testine katılmamala-
rı, ardından telefonlara cevap vermemeleri ve bir komşunun onlarla
iletişime geçerek bir bebeğın günlerce ağladıktan sonra sustuğunu
söylemesiydi. Çok zayıftın ve neredeyse hiç enerjin yoktu. Yine de
ölü kardeşini bulunana kadar kollarında tutmuştun.”

O devam ettikçe gözlerim yanıyordu. “Seni o hayattan kurtar-
dım. Eğer ben ve baban olmasaydık, sistemde kalacaktın. Sana bu
hayatı ben verdim, o yüzden iyi bir kız ol ve babanı onu öldürmeye
çalışan canavara karşı savun.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü ve bedenim öfkeyle
titredi. “Hangi hakla geçmişimi bana karşı böyle kullanırsın! Se-
nin tarafından evlat edinilmeyi ben istemedim. Beni zorladığın bu
hayatı, ben istemedim.”

Göldü. “Seni zorlamak mı? Gözlerini aç, Olivia. Malachi zih-
nini o kadar mı çarpıttı ki büyük resmi göremiyorsun. Asla evlat
edinmememiz gereken iğrenç bir canavara karşı, seni yetiştiren
adamı savunmayı reddediyorsun.”

Ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum. “Bu kadar yeter,
anne.”

“Bize böyle mi teşekkür ediyorsun?” diye homurdandı. “Sen de en az kardeşin kadar kötüsün.”

Malachi iğrenç ya da canavar değildi. Ama annem bir konuda haklıydı. Beni kurtarmıştı.

Sallanmasını engellemek için dudağımı ısırđım ve göğsüm yandı. Söylediğı her şey, her lanet kelime canımı acıtıyordu. Küçük kardeşimin zayıf kollarımdan alınmadan önce, ne kadar üşüdüğünü, bir itfaiyeci beni kirli beşikten kaldırıp, gözlerimi yakan güneşe taşıdığında, vücudumun ne kadar acıdığını unutmaya çalıştım.

Sahip olduğum tek anı, buydu.

Aklımda kalan tek şeydi.

Annem içimdeki çöküşü gördü ve omzuma dokundu. “Özür dilerim, tatlım. Malachi en iyi yardımı insanlardan uzakta kalarak alacak. O senin için, kendisi ve toplum için bir tehlike.”

Gözyaşları yanaklarımı ıslatırken, içimdeki her atom çarpışıyordu.

“Güvende olduğundan emin olacağına söz ver. Yardım alacağına söz ver.” Burnumu çektim ve başımı omzuna koydum. “Bunu yapacağım ama sadece yardım alırsa.”

“Söz veriyorum,” dedi ve geri çekilip gözyaşlarımı sildi. “Temizlen, saçını düzelt ve gidelim.”

Mahkemeye giden yolda tek kelime etmedim. Annem iyi olup olmadığını sorduğunda bile suskundum. Araba durduğunda başımı kaldırmamı söyledi çünkü dışarıda kameralar patlıyordu. Muhabirler beş saniyelik şöhretlerini yaşamak için yolumuza atılıyor, ön kapıya ulaşana dek kalabalığı yarararak ilerlememiz gerekiyordu. Kendini beğenmiş insanlar, masum olan biz olsak bile, bize iğrenç sözler söyleyebileceklerini düşünüyorlardı. Bu hiç mantıklı değildi, babamıza saldıran kişi Malachi’dı.

Bir parçam gergin hissediyordu, sanki birisi zihnimi okuyabilir ve o gece olanların tam görüntüsünü görebilirmiş gibiydi. Birileri gerçeğı öğrenecek ve beni kurtaran ailemi sonsuza dek kaybedecektim.

Malachi cinayete teşebbüsle suçlandı ve hapse mahkûm edildi. Avukatını ne kadar zorlasak da delirdiğini iddia etmeyi reddetti.

Bana mektuplar göndermişti. Bazılarını tam olarak okuyamamıştım, o kadar yürek parçalayıcıydı ki onları yastığımın altında saklamıştım. Orada kendini kaybediyordu. Neden orada olmadığımı, ziyaret etmediğimi ve onunla birlikte olmadığımı anlayamıyordu. Bazı mektuplar endişe vericiydi, bu yüzden onların resimlerini kurumdaki psikiyatristine vermiştim. Bazılarında bana yalvarıyordu. O mektuplar artık ikimizin de gözyaşlarıyla kaplıydı. Hangilerinin kızgın, hangilerinin üzgün olduğunu ve hangilerini yazarken zorlandığını anlayabiliyordum.

Onuncu mektubundan sonra, babamın masasında oturup boş bir kâğıda baktım. Eğer biri ne yapacağımı bilseydi, bana aileme ihanet ettiğimi söylerdi.

Parmaklarım titrediği için kalemi bıraktım, ellerimi esnettim ve gözlerimi kapatarak yüzünü hayal ettim. Yıllarca bakacağı dört duvarı düşündüm. Zaten hücremini, nefret ettiği yemekleri anlatmış, gözlerini kapadığında sesimi duyduğunu ve yüzümü gördüğünü söylemişti.

Ben de onu görebiliyorum.

Zihnimde görüntülerini zorla canlandırdım.

Dokunuşunu hissetmeye çalıştım, kendi elimin yerini onun eliymiş gibi düşündüm.

Geceleri kalbim hızlı atıyordu; yastığıma sarıldığımda, onun kalbinin benimkine değdiğini hayal ediyordum. Ne yazmaya çalıştığımı anlayacaktı. El yazım berbattı ama o beni herkesten daha iyi tanırdı. Gerekirse çözümlerdi. Kalem sayfanın üzerinde hareket etti ve kelimeler neredeyse gözyaşlarımın yanaklarımdan sayfaya döküldüğü kadar hızlı dökülmeye başladı.

Malachi,

Bize ne oldu? Her şeyimiz vardı. Bir ailemiz, arkadaşlarımız, karnımızı doyuracak yemeğimiz ve başımızı sokacak bir evimiz vardı. Aşkımız vardı. Gerçek bir aşk. Hiç var oldu mu? Hepsi sahte

miydi? Her ne şekilde olursa olsun, senin aşkını istediğim için aptal mıyım? Anna ile randevun hakkında bana yalan söylediğin için sana kızgındım ama bunun olmasını hiç istemedim. Tartışmamız, bağır-mamız, öpüşmemiz ve barışmamız gerekiyordu. İzin verseydim kendi tarafını açıklayacaktın. Seni o şekilde susturmamalıydım. Bu yaptığım korkunçtu ve özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm, Malachi.

Babamla olanların bir hata olduğunu biliyorum. Bu, aslında se-nin ne kadar zorlandığını gösteren bir işaretti ve sana yardım edece-ğim, söz veriyorum. Ailemizle konuşmam için bana biraz zaman ver. Onlara bizim hakkımızdaki gerçeği anlatacağım. Babam iyileştiğin-de ve annem herkesle kavgaya etmediğinde, onlara sana âşık olduğumu ve söylediğin her şeyin doğru olduğunu söyleyeceğim. Yine de o gecenin detaylarını onlara anlatmayacağım. Bu konuda hiç konuşmamaya karar verelim. Her şeyi yeni gibi yapacağız. Her şeyi.

Annem hâlâ evlenmem konusunda kararlı, bu yüzden onu dur-durmaya çalışmalıyım. Reddedeceğim. Senin dışında kimseyle evlen-meyeceğim, Malachi çünkü bir süre beklemem gerekse bile, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Lütfen kendini beladan uzak tut. Annem izin verir vermez ziyarete geleceğim. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm. Beni affetmek zorunda değilsin. Ama umarım affedersin.

Seni her şeyden çok seviyorum: Bunu fark etmem için seni kaybet-mem gerekmemeliydi.

Seni seçmeliydim.

Olivia

Kelimelere baktım. Bazıları gözyaşlarım yüzünden bozulmuştu.

Sayfayı çevirdim ve ikimizin bir fotoğrafını aldım. O beni sır-tında taşıırken ben onun yanağını öpüyordum. Yüz ifadesi bom-boştı. Gülümseme yok, hiçbir duygu yok ama mutlu olduğunu biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz birçok güzel andan biriydi, bir şansımız olduğunun kanıtıydı.

Ama annemle evlilikle ilgili konuşamazsam ne olacaktı? Ağa-beyim beni heyecanlandığında çok hayalperesttim ve onun da

bunları hissettiğini biliyordum. Duygularımızın farkına varamayacak kadar gençtik. Birlikte büyümüştük ve kardeş dediğimiz birine âşık olmanın saçmalığı karşısında kafamız çok karıştı.

Bu mektup... Bizim için sahte bir umudu temsil ediyordu.

Benim için pek umut yoktu... Ama Malachi'ın benden uzaklaşıp yoluna bakması için bir şansı vardı. Serbest bırakıldığında, gerçekten birlikte olabileceği birini bulabilirdi. Çoktan başkasına kelepçelenmiş benim yerime... Bunun farkına varmak, kalbimi öyle acıttı ki hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Nefes nefese çıkmayı alıp yaktım ve kelimeleri son bir kez daha okurken tereddüt ettim. Keşke ona bu mektubu verebileceğim, karşısında durup hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeden önce, yazdıklarımı kelimesi kelimesine okumasını izleyebileceğim bir dünyada yaşıyor olsaydık.

Alevlerin mektubun köşesini sarmasını, kenarlara yayılmasını ve asla söyleyemeyeceğim tüm kelimeleri yemesini izledim. Malachi, duygularımı asla öğrenemeyecekti. Hak ettiği özrü hiçbir zaman alamayacak ve bizim için hiçbir zaman umut hissedemeyecekti. Hissedemezdi. Eğer bu mektubu gönderseydim, annemin beni zorla evlendireceği bir adamla nişanlıyken, ona umut vermiş olacaktım. Bu, kalplerimiz için duygusal bir intihar olurdu. Onlar kırılgan ve korunması gereken organlardı. Ve ben, mektubu küle çevirerek, Malachi'inkini korumayı seçmiştim.

Annem sağ olsun, geleceğimi seçme şansım hiç olmamıştı. Beni yetiştirdiği kişi olmam kaçınılmazdı. Zengin bir adamın kızı, sessiz, uyumlu, mükemmel bir kız evlat... Ve en kötü kız kardeş. En azından kardeşimle aramdaki son köprüyü yakarak, onu bir daha benim tarafımdan zehirlenmekten koruyabilirdim.

A high-contrast, black and white photograph of a person wearing a gas mask and a hood. The mask has two large circular lenses and a central filter canister. The person is wearing a dark jacket. The overall mood is mysterious and ominous.

İKİNCİ KISIM

Ninova

14

Malachi
Günümüz...

Havasız kalan ciğerlerime ağır nefesler çekerken sırtımı ağaca dayadım.

Ter vücuduma ikinci bir deri gibi yapışmış, bacaklarım kir içinde kalmış ve yağmurda koştuğum için ayakkabılarım mahvolmuştu. Kafamı boşaltmak ve sesleri bastırmak sadece egzersiz yaparken ya da Olivia'ya sarıldığımda işe yarıyordu. Ancak uyandığımda bir şeyler yolunda gitmiyordu. Kendimi toparlayıp yorganın altından çıkmak zorunda kalmıştım.

Bu saatler önceydi. Sanırım bütün sabah koşmuştum.

Zihnim aşırı hızda çalışıyor ve nedenini bilmiyordum.

Anksiyete beni yiyip bitiriyordu, gece boyunca sizi boğulmuş gibi uyandıran türdendi. Öyle bir şeydi ki iştahım kesilmişti ve aklımı kaybettiğimi düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, son madde büyük olasılıkla doğrudu. Boynumu döndürdüm, çitirdama hissinin tadını çıkardım ve kulaklığımı çıkarıp ormanlık alanın seslerini dinledim. Sonra, beni arayan kız arkadaşımın aceleci ayak seslerini duyduğumda, gülümsedim. Beni arayıp nerede olduğumu sormadan önce yirmi dakika beklemesini söylemiştim.

Sadece beş dakika dayanabilmişti. Sessizce dışarı çıkarken onu uyandırmak istememiştim. Ama bir yandan da onu yataktan sürükleyip, saatlerce kendini üstüme sürttüğü için uyanan sertleşmiş sikimle ilgilenmesini istiyordum. Hafifçe horlarken neredeyse içine giriyordum.

Neredeyse.

Hissettiklerime yardımcı olabilirdi. Belki bir saatliğine bile olsa her şeyi hafifletirdi.

Farkında değilken onu tekrar becermek görünüşe göre söz konusu değildi. Önceden izin vermediği sürece, baygınken ona dokunmamam konusunda bana katı kurallar koymuştu.

Geçen hafta bana geri döndüğünden beri, yaptığı kısıtlamaları ne kadar sıkıcı bulsam da sözünü dinliyordum. Omzumdaki ses, onu parçalamam için bana bağırırsa da çalışmaya gitmeden önce, çıplak vücudunu bile örtmüştüm.

Gördün mü? Kibar olabilirdim.

Olivia henüz bilmiyor ama ben-

Pat. "Siktir!"

Kafamın yanma sert bir şey çarptı. Ardından bir acı patlaması ve yüzümden aşağı süzülen sıcaklık hissi... Ağaçtan uzaklaşıp arkamı döndüğümde, Olivia'nın gaz maskemi zorla çıkardığını ve beyzbol sopasını ormanın zeminine bıraktığını gördüm. Gözlerini kocaman açarak, "Özür dilerim!" diye bağırdı. "Ağaca vurmam gerekiyordu, sana değil!"

Yaramdaki kanı sildim, sonra kırmızı parmaklarıma baktım ve gözlerimin yavaşça ona kaymasına izin verdim. Yutkunup bir adım geri attı ama başımı salladığımda durdu.

"Bu bir kazaydı."

"*Maskeyi geri tak,*" diye işaret ettim çünkü işaret dilini konuşmaktan daha rahat kullanıyordum. Ben omzuma ulaşan ve büyük ihtimalle tenimi boyayan kan izlerini görmezlikten gelirken o maskeyi alıp taktı. "*Şimdi sopayı al.*"

Onu almak için eğildiğinde, hareketleri yavaş, hesaplı, sanki her an kaçmaya hazırmış gibiydi. "Şimdi ne olacak?"

Ona doğru yürürken biraz gerildi. Ayakkabılarımın altında dallar kırılırken, MEJKO hâlâ kulaklığımın birinde çalışıyordu, diğeri ise güvenli bir şekilde şortumun cebindeydi.

Gömleğinin önünü çekiştirip, göğüslerinin düğmelerini açtığımda, Olivia bir inilti çıkardı. Titriyordu ama bunun korkudan mı yoksa ona dokunacağım beklentisinden mi olduğunu bilmiyordum.

Dokunmayacaktım. En azından tam olarak. Sütyen giymemişti ve meme uçları soğuk hava yüzünden sertleşmişti. Kanla kaplı parmaklarımı mükemmel teninin üzerinde hafifçe gezdirdim, başparmağımın ucu meme uçlarından birinin etrafında dolaştı. Göğüsleri başka bir gün de mükemmel görünürdü ama benim kanımla kırmızıya boyanmışken ve maskemi takıp sopamı tutarken... Sanırım planımdan vazgeçerek onu burada becerebilirdim.

Onu bıraktım ve geri çekildim. *"Kıyafetlerini çıkar. Maske üzerinde kalsın."*

Yavaşça sopayı bacaklarının arasına sıkıştırdı, son iki düğmeyi açıp gömleğinin yere düşmesine izin verdi. Sonra pantolonunun düğmelerini açtı ve sopa bacaklarından aşağı kayarak düştü, böylece sadece külotuyla kalmıştı.

Beyaz dantel...Şimdi daha da sertleşmişim. Sayamayacağım kadar çok kez kız kardeşimin içine girdikten sonra, onu bu şekilde, üzerinde benim kanımla çıplak gördüğümde, buna alışmış olacağımı düşünürdünüz. Hayır, pijamaları içindeyken, saçları düğümlenmişken ve sarımsak ya da başka iğrenç bir şey gibi kokarken bile ona hâlâ çok takıntılıydım.

Yirmi sekiz yaşında bir insanın içi, böyle keleklerle dolup taşar mıydı?Kahretsin, bu kızı seviyordum.

"Bütün gün orada öylece durup bana mı bakacaksın?" diye sordu, sesi gaz maskemin altında boğuklaşmıştı. Cadılar Bayramı gecesi taktığım maskenin aynısı. Bu hoşuna gidiyordu; belli ki bu ona nasıl kendini bıraktığını, bana tamamen sahip olduğunu ve sonuçları hakkında endişelenmediğini hatırlatmıştı.

Sanırım durup bakabilirdim. O bir sanat eseriymi.

Dışlerimi altdudağımın üzerinde gezdirirken şortumun belirginleştiğini bilerek yutkundum. Olivia'nın dehşeti yüzünden okunuyordu.

Çok güzeldi. Korkmuş ve sikilebilir... Onun lanet ruhunu yutmak istiyordum. Eğer benden isterse, yapardım. Ne anlama gelirse gelsin... Onu toprağa yatırıp öyle bir sikerdim ki kafası ormanın zeminine gömülürdü. Durmam için çığlık atsa bile, oksijensizlikten bayılana kadar durmazdım. Menilerimin her damlasını içine akıtacaktım ve eğer kaçarsa, hepsini tekrar içine akıtacak ve cesedinden bir orgazm daha çıkaracaktım.

“Malachi?”

Ama o bir cesetse, ölmüş olacaktı. O zaman ben de ölmüş olurum.

Birlikte evimize musallat olabilirdik.

Kız kardeşim sonsuza kadar benimle kalacaktı. Eğer tekrar kaçmaya kalkarsa, onu bodruma zincirlerdim ve bir daha asla gün ışığını göremezdi.

Benimdi, her zaman benimdi. Ve bunda ciddiydim. Sadece bir sahiplik ya da hayatına dair bir iddia değildi. Onunla ilgili her şey benim olacaktı. Zaten öyleydi.

“Malachi?”

Eğer biri yoluma çıkarsa, onu öldürürdüm. Babamın işini bitirir, annemin boynunu kırardım, ve eğer o küçük kız kardeşi olaya karışırsa-

“Hey,” dedi Olivia yumuşakça. Şimdi tam önümde, halının üstündeydi. Maske ve sopa yoktu. “Bana bak.”

Üzerinde kıyafetleri vardı. Farklı kıyafetler. Uyku giysileri.

Gözlerimi kırptım, aniden sersemlemiştim; etrafıma bakınca kafam karıştı. Çünkü yatak odamızda durduğumuzu fark ettim.

15

Malachi

Uykumdan uyandığımda çilek kokusu duyularımı doldurdu.

Yüzümde birbirine karışmış saçlar, üzerime yayılmış uzuvlar, kendi bacağıma dolanmış bir bacak ve göğsümde duran nazik bir el vardı. Bir an için hâlâ rüya gördüğümü ve Olivia'nın biz gençken odama gizlice girdiği zamanlardan bir anının içinde olduğumu düşündüm. Hâlâ hücremdeyken gittiğim o yerdeydim, yalnızdım, Olivia yanımda uyuyormuş ve benimle geleceğimiz hakkında konuşuyormuş gibi davranıyordum.

Evlenecektik. Eğer gerçekten isterse, çocuk sahibi olacaktık... Tatillere çıkacak ve sevdiğimiz meslekleri bulacaktık. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, başka hiç kimsenin önemi yoktu. Biz bir bütündük. Ta ki biri düşüncelerimi bölene kadar...Gardiyanların söylediği gibi aklımı kaybetmiyordum. Aklımı başımda tutmak için onunla ilgili anılara tutunuyordum. Birbirimizin odalarına gizlice girdiğimiz tüm zamanlar, kafamda bozuk bir plak gibi çalıyordu. Gardiyanlar Olivia'yla konuşmalarına kulak misafiri olmuşlardı. Saatlerce yatakta birlikte yatarken bana gülümseyen ve öpen hayali haline. Kendi kendimle tartıştığımı, dizlerimin üze-

rine çöküp ağladığımı ve Olivia'dan beni affetmesini istediğimi duymuşlardı. Dünyada ondan başka hiç kimsenin göremeyeceği gözyaşlarım...Deli olduğumu düşündüler ve ASPD* teşhisimle ilgili daha fazla değerlendirme için gönderildim. Çıkan sonuç, depresyonda olduğumdu ve bana daha fazla arama zamanı ve ekstra bir ziyaret aralığı verildi ancak aramaya veya ziyaret etmeye çalışan herkesi geri çevirdim. Ailem benden nefret ediyordu ve ben sadece Olivia'nın orada olmasını istiyordum. Sahte pisliklerin hiçbirini görmeme gerek yoktu.

Arkadaşlarım ortadan kaybolmuştu. Mason bile beni görmeye çalışmamıştı. Kız kardeşimle aramdaki bağ kopmuş ve ailemi tekrar kaybetmiştim. Aklımı kaybetmemem, kendimi bir ilmeğe bağlamamam ve her şeye son vermemem bir mucizeydi.

Oliva, telefonlarıma cevap vermemeye devam ettiğinde, yazdığım yüzlerce mektuba tek kelimeyle bile dönmediğinde... Ve ben o masada onun ziyarete gelip gelmeyeceğini beklerken içimdeki bir parça daha kırılıyordu. Şu an onu kollarımda tuttuğumu hayal ederken, nasıl hâlâ ayakta kalabildiğimi, nasıl *normal* olabileceğimi bilmiyordum. Eğer bir zamanlar gerçekten normal olduysam... Terapi sırasında -tahliye olduktan sonra şimdiye kadar katıldığım dördüncü toplantı- çocukluğum hakkında konuşmaya çalışıyorlardı. Raporumda okuduklarına dayanarak sorular soruyorlardı. *Hâlâ biyolojik ailenizi düşünüyor musunuz? Sana ne olduğunu hatırlıyor musun? Kâbuslar görüyor musun? Sizi evlat edinen babanızı neredeyse öldürdüğünüz günü, hatırlıyor musunuz?*

Aramızda ne olursa olsun, onu hâlâ babam olarak görüyordum. Biyolojik babam olup olmaması umurumda değildi. Beni büyüten Jamieson Vize'di. Beni doğuran kadınla beni bırakıp gitmiş olan adam ailem olamazdı. Bazen annemin yüzünü hatırlıyordum. Ben gençken öldüğü için muhtemelen uydurma bir görüntü olduğunu biliyordum. Neredeyse sarı olan uzun sarı saçları, parlak kırmızı ruju vardı ve çok fazla sigara içerdi.

* ASPD (Antisosyal Kişilik Bozukluğu): Bireyin başkalarının haklarını hiçe sayan, empati yoksunu, saldırgan ve toplumsal kurallara uymayan kalıplaşmış davranışlar göstermesiyle tanımlanan bir kişilik bozukluğu.

Terapist her zaman onun hakkında konuşmam için beni zorluyordu.

Sanki onun bana zayıf, işe yaramaz, tuhaf ve berbat olduğumu söylediğini duyabiliyordu. Uğradığım kötü muameleyi görebiliyordu. Çocukken annem ve babam için ağladığımı duyabiliyordu.

Harika bir çocukluk geçirdiğimi ve gerçek annemi özlediğimi mi söylemem gerekiyordu? Babamın kendini köprüden attığında beni de yanında götürmesi gerektiğini mi?

Eğer hâlâ onlar yanımda olsaydı, Olivia ile tanışamazdım. Beni ondan başka kimse kurtaramazdı. Dünyada beni anlayan tek kişi oydu, sesim içime hapsedildiğinde ve iletişimin her alanında zorlandığımda bile... Bana defalarca *ucube* demiş olsa da öyle olduğumu düşünmüyordu. Normal olmadığımı biliyordum. Zihnim onunkiyile ya da birlikte büyüdüğüm insanlarla aynı değildi. Tecrit edilmeden önce birlikte kaldığım bazı mahkûmlar bile benim deli ya da şizofren olduğumu düşünüyordu.

Herkes bunu söylüyordu. Ben hastaydım, ahlaksızdım, hatalıydım ama o yine de beni seviyordu. Beni anladığını sanan bu pislikler hiçbir şey bilmiyordu. Her zaman beni en iyi kendilerinin bildiğini düşünüyorlar, sanki aciz bir çocukmuşum gibi bana bir şeyler soruyorlardı. Kafamın içinde neler olup bittiği hakkında ilk şeyi bilemezlerdi. Zihnimin her köşesi *Olivia* adında bir kızla doluydu.

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, parmaklarım onun koyu renk saç tellerinde gezinirken bulanıklık kayboldu. Onları burnuma götürüp içime çektim.

Aynı lezzetli çilek kokusu duyularımı doldurdu. Çocukluğumuzdan beri aynıydı. Benim için ne kadar sakinleştirici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu sefer gerçektir. Olivia gerçekten yatağымda, kaybolacakmışım gibi bana sarılıyordu. Benden kaçmıyordu. Hiçbir aile kapımızı çalarak, bizi kaçıp saklanmaya zorlamıyordu. Toplum bizi ayrı tutmuyor ve birlikte olmamızın yanlış olduğunu söylemiyordu. Biz sadece iki yetişkindik, sarılıyorduk, mutluyduk... Ve kötü bir şey olacak, göğsümde kabardı-

ğını hissettiğim neşeye son verecek diye ödüm kopuyordu. Mutlu olmayı o kadar çok istiyordum ki ama nasıl olacağımı bilmiyordum.

Olivia'nın o sik kafalı Xander'la evlenmek zorunda oluşundan kaynaklanan sözleşme, hâlâ üzerimizde bir kara bulut gibi duruyordu ama bu da geçecekti. Olivia'yı tanıımıyordu bile ve onun kendisine koşmasını beklemek için bir nedeni yoktu. Ailesi zengindi, Vizelerden çok daha zengindi. Annemin tek umursadığı şey, paraydı. Güç için kendi kızını satacak kadar gözü dönmüştü. Belki de onu öldürmeliydim, Xander'ı boğduktan ve cesedini ailesinin bulması için alnına ismimi kazıyarak bıraktıktan hemen sonra yapabilirdim. Etrafındaki tüm güvenlik ve seçkin ailesiyle birlikte yaşadığı kale gibi eski bir yetimhane... İlk kez gergindim. Çünkü onun için gelirse ve onu almayı başarsa, onu nasıl geri alacağımı bilmiyordum. Onu kaybedebilirdim.

“Kalbin birdenbire çok hızlı atmaya başladı,” diye fısıldadı Olivia, çıplak göğsüme nazik bir öpücük kondurarak. “Uyumaya devam et. Daha erken.”

Yarı gülümseyerek parmaklarımı yeni boyanmış saçlarında gezdirmeye devam ettim. Zorla sarışın yapılmış halinden kurtulmak için boyamıştı. Saçlarının arkasını bana emanet ettiği için hâlâ altın rengi dalgalar vardı. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, lanet saç boyasını nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Ona otoriter demek istedim ama kendimi bunalmış hissettiğimden dolayı kelimelere takılıp kaldım. Hâlâ öğreniyordum ve her ne kadar benimle tartışsa da, yaklaşık bir haftadır yatakta olduğumuz için, randevularımın hiçbirine gitmemiştim. Duş almak, kız kardeşimin bana taktığı milyonlarca prezervatifi atmak ya da yemek yemek dışında yataktan zar zor çıktık. Hatta önümde durup ilaçlarımı almamı istemiş ve sanki yıllardır yapmamış gibi beni öpmüştü. Ve dün ormanda beni kovalamak istediği o rasgele bir an vardı, ben de ona izin vermiştim.

Sikimi emerken ve üzerimde zıplarken onunla kavga ediyormuş gibi bile yapmıştım.

Yanımdan ayrılmıyordu ve bundan şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Onun burada, benimle, yatağımızda ve evimizde olmasını seviyordum.

Bizim hayatımız... Her şeye sahip olmaya çok yakındık ama bir şey bizi oraya ulaşmaktan alıkoyuyordu. Göğsümde bir ağırlık vardı, çok ağırdı ve bu Olivia'nın uykuya dalan başı değildi.

Benim için endişeleniyordu. Dün gece uyandığında, beni yatak odasının ortasında kendi kendime konuşup bir şeyler işaret ederken bulmuştu. Gerçek olduğunu kanıtlamaya çalışarak beni yatağa geri götürmesi on dakikasını almıştı. Pek hatırlamıyordum. Beden dışı bir deneyim gibiydi, bunu birkaç kez daha yaşamıştım. Hapisteyken, Olivia'yı izlerken ve geçen hafta birkaç kez... Rahatlamış yüzünü izlerken, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve bana nasıl katlanacağını merak ettim. Ben ele avuca sığmayan biriydim, onsuz daha iyi olacağı ağır bir yüküm ama bencil yanımdan her şeyi benimle üstlenmesini istiyordu.

Tekrar uyuyamadım. Uyuyamıyordum çünkü zihnim bugün bana karşıydı. Bazen bunu engelleyebiliyordum, bazen ise mücadele ediyordum ve nefesimi ciğerlerime çekmek bile çaba gerektiriyordu; her an Olivia'nın nerede olduğunu bilmek zorundaymışım gibi. Tekrar uyandığında, küçük güzel gözlerini kırıştırdı ve beni izledi. Parmakları çene çizgimi takip etti ve yanağını avucuna bastırdım. Sanki beni seçtiğinden beri neredeyse sürekli ona bağlı değilmişim gibi... "Artık bizim hakkımızda konuşabilir miyiz?" diye sordu, çekingen bir şekilde. Sesi biraz titrekti. Neredeyse her gün *o konuşmayı* yapmamızı istiyordu ve bence bu, anlamsızdı. İçimdeki her şeyin ona boş vermesini ve akışına bırakmasını söylemesine rağmen, bir kez başımı salladım. "Ne yapıyoruz biz?"

Kollarımı ona dolayarak yanıma çektim. Ne yaptığımız belli değil miydi? Yatakta sarılıyorduk. Ama görünüşe göre, bana bakışına bakılırsa bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Sekiz yıl sonra hapisten çıktın ve sonra beni takip edip kaçırdın. Bana işkence ettin ve sonra gitmeme izin verdin. Sadece bir hafta önce geri döndüm. Planımızın ne olduğu hakkında gerçekten konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Parmakları tenimde gezinirken burun deliklerim açıldı ve çenem gerildi.

"Tamam," diye işaret ettim. "Ama bunu tartışmanın bir anlamı yok. Artık benimsin ve kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yok. Seni benden alabilmeleri için ölmüş olmam gerekirdi ki yine de kışına dadanır ve seni becerirdim."

"Ben ciddiylim," dedi iç çekerken.

"Ben de öyle."

"Biraz yavaş ilerleyebilir miyiz?"

"Hayır."

Göğsü bir iç çekişle daha da yükselip alçaldı. "Malachi."

Adımı söyleme şekli beni yutkunmaya itti.

Burnunu kırıştırarak doğruldu ve kucağıma oturdu. "Bir şey önereceğim." Parmakları göğsümün üzerinde, aniden ağrıyan kalbimin üzerinde gezindi. "Ama kızmak yok."

Bu da kendimi kaybedeceğim anlamına geliyordu, dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım. *"Söyle."*

"Ama bu, her sabah yatakta kalmam için benimle tartışmayıp bırakıp, işe dönmeme izin vermen gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır dememe rağmen geri döneceğini söylemiştin," diye işaret ettim. *"Seni bodruma geri koymadığım için şanslısın."*

"Bu teknik olarak adam kaırma."

"İlk seferim değil."

Gözlerini ellerime dikti. Her saniye konuşmamı duymak için yanıp tutuşuyordu ama bazen sesimi kullanırken hâlâ rahat değildim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burada yaşasam da yaşamasam da. Neden işe ya da ailemi görmeye gidersem eve dönmeyeceğimi düşünüp duruyorsun?"

Cevap olarak kaşlarımı kaldırdım. Başını eğerken yüzü yumuşadı. "Yapmayacağımı sana kanıtlamak için ne yapabilirim?"

"Bana kazık atma konusunda pek de iyi bir sicile sahip değilsin," dedim zorlanarak ve ardından işaret diline geçtim: *"Ve sana güvenmiyorum."*

Mümkün olduğunca dürüst olmaya çalışıyordum. Evet, beni

seçti ama bunu yapması on yıldan fazla sürmüştü. Emin olmamam, güvensiz olmam ve beni tekrar ne zaman terk edeceğinden endişe etmem çok doğaldı. Abigail ya da Anna aradığında bile gergin oluyordum. Akşam yemeğine çıkmak ya da doğum yapmadan önce buluşmak isteyeceklerdi.

Her ne kadar paranoyak bir pislik olmayı bırakıp onun burada benimle olmasının tadını çıkarmak istesem de, işe gitmek gibi basit bir şey yapması fikri beni kaşındırıyordu. Onu durduramazdım. Durdurmayacaktım. Ama kapıyı kilitleyip anahtarı atmak, onu yatağa kelepçelemek ve bir daha arkadaşlarını görmesine izin vermemek istiyordum. Bunu ona söylersem takıntılı olduğumu söyleyecek ve bunun yürümeyeceğini iddia edecekti. Haksız da değildi, bu yüzden kafamda uçuşan kelimeleri söylemedim. Benden tekrar kaçmasına izin veremezdim. Eğer kaçarsa bu sefer ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Muhtemelen işyerini yakar ve onu tekrar kaçırdım. Bu sefer gitmesine izin vermezdim. Dünyaya öldüğünü düşündürür ve onu sonsuza dek saklardım.

Beni öptü, elleri yüzümde, altdudağımı emerken beni kendine çekti. “Aklını başına topla,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Olivia gençliğimizden beri kafamı karıştırıyordu. Onu seviyorum ama ona güvenmiyordum. Onu yanımda tutmak için zincirlemem gerekiyorsa yapardım, suç olması umurumda değildi. Dudakları aralandı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. “Seni tekrar öpeceğim ve sonra duş alıp işe gideceğim. Başka bir yere gitmeyeceğim. Söz veriyorum. Endişeleniyorsan beni oraya bırakabilir ve geri alabilirsin.”

“Benden tekrar kaçmanı istemiyorum.”

Dudakları gerilirken bakışlarını indirdi. “Özür dilerim.”

“Konuşmak istediğin şey bu muydu? İşe mi gidiyorsun?”

“Kelimelerini kullanabilir misin?” diye sordu. “Lütfen?”

“Sesimi kullanmak istemiyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Ben sadece...”

Gözleri odanın köşesindeki cam fanusa kaydı ve titredi. Tekrar

onun vücuduna evcil hayvanımı koyduğum anı düşünüyordu ve o hissi hiç sevmiyordu. Evcil hayvanıma henüz bir isim vermemiştim. Rex ve Spikey çok kolaydı ama bu... Çok emin değildim.

Olivia'nın gözlerinde korku vardı. Bu duyguyu eninde sonunda yok edecektim.

Bana bakıp dudaklarını büzdüğünde, konuşmak istediği şeyden nefret edeceğimi biliyordum. Gergindi, bu da beni hasta hissettiriyordu. Tamamen çıplak olmasına ve üzerimde oturmasına rağmen.

“Seni seviyorum,” diye başladı ve kalbim sağlıklı kabul edilen çok daha hızlı attı. Sanırım endişeden göğsümden fırlayacaktı. En azından kanım onun güzel yüzünü boyar ve bana son bir harika manzara sunardı. “Seni sevmediğim bir zaman olduğunu hatırlamıyorum ama en başa dönmek istiyorum.”

Ona baktım. Dediklerini takip edemedim. Ne yapmak istiyordu? Başa mı dönelim?

Ne?

Ne demek istediğini sormak yerine gözlerimi onunkilerden ayırmadım ve saçmalıklarını detaylandırmasını bekledim. Ya sert seanslarımızdan birinde kafasını çarpmıştı ya da hastalığıma yakalanmıştı ve benden daha fazla hayal görüyordu.

Omuzları düştü. “Hiçbir zaman beni bir randevuya çıkarmadın.”

Kaşlarım daha da çatıldı. “Ne?”

“Hiç çıkmadık. Uyumlu olup olmadığımızı hiç test etmedik. Ya travma bağı kuruyorsak? Bektan geçmişleri olan ve birlikte büyüme zorunda kalan iki evlatlık kardeş... Ya beni gerçekten sevmiyorsan ve çocukluğumuzdan beri birbirimize tutunuyorsak?”

Olivia'yı kucagımda tutarak doğruldum. Kalçalarını tuttum ve başımı sallayarak, “Yapma,” diye zorladım. “Lütfen yapma.”

“En azından deneyebilir miyiz?”

Kelimeler boğazıma düğümlendiğinde işaret ettim: “*Yanlış bir şey yapmadım.*”

“Yapmadığım biliyorum. İnanılmazdın. Sana yaptıklarımın sonra beni yatağına alman bile, benim için dünyalara bedel.”

“*Yatağımız,*” diye işaret ettim. Altdudağı titredi. “Bana çıkma teklif et, beni yemeğe çıkar, kendimi özel hissetmemi sağla ve gecenin sonunda beni evime bırak.”

Evine mi bırakayım? Bu da ne böyle?

Başımı salladım. “Hayır.”

“Lütfen, Malachi.”

“*Bunu neden yapıyoruz? Biz iyiydik.*”

Olivia hayatımı mahvetmeye çalışıyor olmalıydı. Neden her şeyi geri alalım ki? Birbirimizin her yerindeydik. Beni sevdiğini söylemişti. Beni her sabah öpmüştü ve anılarla dolu bir hayatımız vardı. Teknik olarak küçükken bir kez yemeğe gitmiştik ve ben ona kaçmasını söylemeden önce on dakika bile sürmemişti. Bu sayılmaz mıydı?

Dudaklarını büktü ve başka tarafa baktı. “Çıktığım her randevuyu annem ayarladı. Hiç kontrolüm olmadı. Hayır dediğimde, beni kurtardığı için ona borçlu olduğumu yüzüme vurdu. Hatta sen hapisteyken beni bir erkek arkadaşım olması için zorladı.”

Ortalıktan kaldırmak istediğim bir erkek arkadaş daha... Hatta ona diğerleriyle birlikte bahçede bir mezar yeri bile ayırmıştım ama gözleri yaşlarla dolarken onu dinlemeye devam ettim. “Bir şeyleri bitirmek istemiyorum. Sadece en başa dönmek istiyorum. Malachi ve Olivia Vize olarak değil, birbirlerine âşık olan iki insan olarak... Malachi ve Olivia olmak istiyorum. Kimyası, uyumu, aşkı olan ve büyürken eksik kalan her şeyi tamamlayan iki insan.”

Bunların hepsi bizde zaten vardı. Anlamıyordum. Beni terk etmek için bahanesi bu muydu? Buraya geldiğinden beri takılıyorduk. Belki şimdi sıkılmıştı?

Neden kusacakmışım gibi hissediyordum?

“Bunu seninle daha önce hiç yapma şansım olmamıştı,” diye ekledi, nefesleri dağılırken burnunu çekti. “İlk randevumuzda beni öpmene bile izin vereceğim ama buna karşı bir kural var.”

Küçük kız kardeşim her zaman çevresinin bir ürünü olmuştu ve hayatının kontrolünü eline almaya çalışıyordu. Nedenini anlı-

yordum ama anlamadığım şey, bunu neden benimle yapmak zorunda olduğuydu. Birincisi, biriyle nasıl çıkılır bilmiyordum.

Ve ikincisi, hayır.

Benim sessizliğim onun cevabıydı. Başladığımız yere geri dönmeyecektik. Olivia yanımdan ayrılmayacak ve burada birlikte yaşayacaktık. Bir geleceğimiz vardı. Birbirimizi seviyorduk. Çocuklardan nefret etmeme rağmen ona bir aile şansı bile sunmuş-tum. Geçen hafta boyunca sikimin kaç kez onun içinde olduğunu sayamamıştım. Ben oral seks için uyanmış, o da beni bacaklarının arasında görünce uyanmıştı. Sarılmış, öpüşmüş ve saatlerce konuşmuştuk. Biriyle çıkmak anlamsızdı.

Üzerimden inmeye çalıştı ve onu durdurmak için kollarımı beline doladım. Tekrar, “Yapma,” dedim ama bütün hafta bana bakan gözlerindeki ışığın gittiğini görebiliyordum. Onun mutluluğunu söndürmüştüm ve bunun için kendimden nefret ediyordum. “Sen...” Durup yutkundum. “Normal olmak istiyorsun.” Kollarım gerildi ve dudaklarım kırırdayıp da hiçbir kelime çıkmayınca onu bıraktım. “*Senin için nasıl normal olacağımı bilmiyorum,*” diye işaret ettim. “Sen tam da benim istediğim gibisin,” dedi ve yüzümü tutup beni öptü. “Söylediklerimi unut. Sadece aptallık ediyordum.”

Yalan söylüyordu. O mutlu değildi. Onu mutlu etmiyordum.

“*Bu gece film izleseک nasıl olur? Herhangi bir film. Sen seç.*”

Olivia ayağa kalkarken gülümsemeye çalıştı, temas kaybı beni üşüttü. “Tamam. Bunu yapabiliriz. İşe gitmeden önce benimle duşa gel. Çok uzun zamandır yoktum.”

Boş ses tonu karşısında tereddüt ettim ama banyoya girerken omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. Ayağa fırlayıp onu takip etmeden önce, bakışlarım kıcına düştü.

16

Olivia

Aynaya bakıp, kirpiklerime rimel sürerken, Malachi'ın kolları belimi sıkıca sardı. Ben ayrık bacaklarının arasında otururken yüzünün bir tarafını sırtıma bastırıyordu. Uykuya daldığını sanıyordum ama sonra kollarını biraz daha sıktı ve huysuzlukla inledi.

Parmakları duştan sonra giydiğim uyku şortunun bel kısmıyla oynuyordu, anlaşılan havluyla oturmak onu vahşileştiriyordu. Elini bacaklarımın arasına sokmaya çalıştığında, tokatlayarak uzaklaştırdım. Başını kaldırıp omzumun üzerinden aynada bana baktı.

“Hayır denmesini öğren.”

İç geçirdi ve başını tekrar sırtıma gömdü. “Beni sevmiyorsun.”

Gülerek kalkmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. Öfkelendim. “Saç fırçamı alabilmem için gitmeme izin verir misin?”

Başını sallayıp beni bedenine daha çok çekti. “Kal.”

“Çok yapışkansın,” diye gülerek cevap verdim, telefonumdaki saate baktım. “Kahretsin, geç kaldım. Annem zaten geçen hafta boyunca evde olmadığım için çıldıracak. Bizi yakalamasını ve seni adam kaçırmaktan tutuklamasını mı istiyorsun?”

Sessizlik sağır ediciydi. Annemin aramıza girip küçük mutluluk

balonumuzu patlatma ihtimalini düşünüyordu. Bu gerçekleşirse, muhtemelen onu öldürmekten tutuklanırdı. Düşündüklerim beni ürpertti çünkü bunu yapabilecek biriydi. Malachi tüm hayatını bana adanmış olabilir ama şiddet yanlısı ve öngörülemeyen biriydi.

Sanırım benim için birini öldürebilirdi. Yani, bizi merdivenlerin başında yakaladığı için neredeyse babamızı öldürüyordu... Anneme ne yapardı?

Belki de hepimizin oturup konuşması için bir toplantı ayarlamalıydım. Her şeyi açıkça konuşur ve yara bandını hızlıca çıkarıp atmış olurduk. Birlikte olduğumuzu zaten biliyorlardı, en kötü ne olabilir ki? Bizi kabul etmezler miydi? Artık yetişkindik.

Ayrıca, şu anda onların yardımına ihtiyacım vardı.

Onu tanıyorlardı, bu yüzden ona nasıl yardımcı olabileceğim konusunda bir fikirleri olurdu. Sıkıntılarını ve sorunlarını bilerek onu benimsemişler hatta teşhis konmasına yardımcı olmuşlardı. Onun kendini kaybetmemesine nasıl yardımcı olabileceğim konusunda, bana yol gösterebilirlerdi. Zorlandığını hep biliyordum ama son bir haftadır ona geri döndüğümünden beri... Bazen buradaydı ama aynı zamanda sanki değildi de. Gittikçe kötüleşiyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. İlaçlarını aldığından emin olmaya çalışıyordum ve bu hafta terapi randevularına gitmeyi reddetmişti çünkü benden ayrı kalmanın başına gelebilecek en kötü şey olduğuna inanıyordu. Bu yüzden bana yakın olmak için, diğer her şeyi reddediyordu. İşe geri dönmek istememin ana nedeni buydu. Malachi'in kendine odaklanmasına ihtiyacım vardı. Uçurumdan düşmek üzereydi ve ben onu yakalayacak kadar güçlü değildim.

Birini incitecek, bunu hissedebiliyordum. Tabii çoktan incitmediyse... Boş odalardan birinde endişe verici sayıda silahı vardı. Serbest bırakıldığından beri insanlara zarar verdiğini düşünüyordum. Bu, annemin beni üzerine fırlattığı insanların neden sessizleştiğini açıklıyordu.

Malachi'in babamızı döverek merdivenlerden aşağı attığı kanlı görüntüler, beni içten içe irkiliyordu. Bu uzun zaman önceydi, artık öyle biri değildi, değil mi?

Beni kaçırdığı, zincirlediği, sonra da kimliğini gizleyerek isreğim dışında bana zevk vermeye devam ettiği gerçeğini unutsak... O olduğuna dair bir his vardı içimde. Zihnimde o olduğunu varsaymışım. Belki bu, beni gülünç yapıyordu ama her anını sevmişim. Ona güvenmemesi için her türlü sebebi vardı. Çünkü vücudumu bir yabancıнын mahvetmesine izin vermişim, hem de o kişi gerçekten Malachi mı diye tamamen emin olmadan... Ama kuruntulu benliğim, derinlerde bir yerde, onun Malachi olduğunu biliyordu.

Heyecanlanmışım.

Ancak aynı zamanda korkmuştum çünkü Malachi'ın bedenimden intikam almasına izin vermeye tamamen razıyım. Hâlâ baş harfleri tenime kazınmış durumdaydı. Ağzı göğüslerimin üzerinden aşağıya indiğinde, diliyle beni becermek için bacaklarımın arasına giderken onları öpüyordu. Yanıklar için özür dilememiştii. Bu onun beni sahiplenme şekliydi. Herkese kime ait olduğumu söyleyen bir damga... Ve ben Malachi Vize'e aittim.

Bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değildim. Aşmamız gereken çok engel vardı. Yine de yürümesini istiyordum. Ben kardeşimi seviyordum, o da beni seviyordu, bu asla değişmeyecekti.

Gözlerimi kırpıştırıp aynada kendime baktım. Ona öyle demeyi bırakmalıyım. Biz artık kardeş değildik. Sevgiliydik. Yine de bundan hoşlandığını biliyordum ve benim de ahlaksız bir yanımlı hoşlanıyordu. Böylesine tabu ve yasak bir ilişkiyi arzulamak bizi hasta mı ediyordu?

İçimdeyken, adını söylediğimde inliyordu ve beni daha hızlı sikiyordu ama ona ağabeyim dediğimde... İçimde büyüyordu, daha da kalınlaşıyor, daha derine ulaşıyor ve ikimiz de boşalırken tatlı noktama karşı sarsılıyordu. Abigail ve Anna'ya her şeyi açıklamam gerekecekti. Düğünümünden kaçtığımndan beri içine kapanık biri gibi olmuştum. Anna onu her şeyden haberdar etmemi söylemişti. Abbi'ye iyi olduğumu söyleyen bir mesaj atmışım ve o da bana Xander'ın ağabeyini yumruklayacağını söylemişti. Görünüşe göre, ben kiliseden kaçtıktan sonra, Xander'ın ağabeyi ve Abbi

tartışmışlardı; adam Abbi'ye onu öldüreceğini söylemiş, Abbi de ona tokat atmış ve git kendini becer demişti.

Sonrasında ne olduğundan emin değildim. Detayları biraz muğlaktı ve hikâyesi üç kez değişmişti. Ayrıca artık bekârlık melodisi söylüyordu. Malachi telefonu kapıp suratına kapatmadan önce, neredeyse bir saat boyunca, erkeklere sonsuza dek tövbe etmekle ilgili bir şeyler söylemişti ve sözleriyle giderek yükselmişti. Dönüp Malachi'a bakmaya çalıştım ama bana çok dolanmış durumdaydı. Her zaman bir şekilde bana bağlıydı zaten. Bize yemek pişiriyorsam, arkamda oluyordu. Duştaysam, ya benimle birlikte giriyor ya da lavabonun kenarında oturuyordu. Etrafı toplamaya çalışıyorsa ya bana yardım ediyor ya da beni oturtup kendi yapıyordu.

Ona işe geri dönmem gerektiğini söylediğimden beri, sanki buraya geri dönmeyecekmişim gibi her zamankinden daha yapışkan davranmaya başlamıştı. Dönecektim. Sadece frene basmamız ve yavaşlamamız gerektiğini hissediyordum ama o bunu tamamen reddediyordu. Bu durum, beni incitiyordu ama aynı zamanda mutluydum. Bu küçük evde yıllarca saklanabilirdik ve ben mutlu olurum ama her zaman dışarısı olacaktı. Bizi kabul etmeyen bir yer; toplum, aileler... Umarım vazgeçeceği ama listesindeki bir sonraki kişi olan nişanlım... "Annemiz ve babamız bizi görmeye gelse, sinirlenip saldırganlaşır mısınız?" Bir sessizlikle daha karşılandığımda iç çektim. "Onların bizi kabul etmesini istiyorsan, sen de onları kabul etmelisin."

"Benden nefret ediyorlar," dedi sessizce. O kadar temkinli konuşmuştu ki kelimelerin onu incittiğinin farkındaydım. Telaffuzu hâlâ bozuktum ama söylediklerinin çoğunu anlayabiliyordum. "Söylediğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Dudağım hafifçe kıvrıldı çünkü hapisten çıktığından beri babamın onu izlediğini, iyi olduğundan emin olduğunu ve annemin, hayatında ne yapacağını bulana kadar hayatta kalmasına yetecek kadar para verdiğini bilmiyordu.

Onu uzaktan da olsa hep sevmişlerdi. Her şeye rağmen Malachi'ı sekiz yaşından beri büyüttmüşlerdi. Onu çatıları altına almış, sevmiş, çevrelerindekiilere işaret dilini öğretmiş, ihtiyaçlarına uygun bir okula yerleştirilmesini sağlamışlardı.

İhtiyacı olan her şeyi vermişlerdi.

Onu önemsemişlerdi. Hâlâ umursadıklarını düşünmek istiyordum. Kimse birisini çocuğu olarak görüp de onu bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atamazdı. Babam ziyaret etmeye çalışmıştı ama Malachi reddetmişti. Yanılmıyorsam, babam bir gardiyana oğlu hakkında haftalık bilgi vermesi için para ödemiş ve onu ziyaret eden terapistin şehirdeki en iyilerden biri olmasını sağlamıştı. Bir ceza savunma avukatı ya da eski bir avukat olarak, kariyeri boyunca sahip olduğu müvekkilleri göz önüne alındığında, fazlasıyla etkili olmuştu. Güçlü insanları tanımak yardımcı oluyordu sanırım. Annemin yargıç olması da kesinlikle yardımcı oluyordu. "Randevuna gitmeden önce beni işe bırakır mısın?"

Bana karşı başını salladı. Omzumun üzerinden baktım, gözlerindeki bakışı gördüğümde dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Sanki beni kaybetmek üzereymiş gibiydi.

Şansımı bir kez daha denemek için derin bir nefes aldım ve kollarının arasında dönerek bacaklarımla ona sarıldım. Gözlerini kıstığında, başımı yana eğip gülümsedim.

"Yapma," diye uyardı. "Bana çıkma teklif et," dedim, onu görmezlikten gelip, gözlerimle yalvararak. "Beni evime bırakmadan önce şarap iç, yemek ye ve bana bir prenses gibi davran. Nefesimiz kesilene kadar beni kapıya yaslayıp öpebilirsin."

Burun delikleri alevlendi, gözleri karardı ve bizi ters çevirip, beni sırtüstü yatırdığında çığlık attım. "Hayır," dedi, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ardından altdudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıldı. Elini şortumun önünden içeri sokup, sert parmaklarıyla amımı kavradığında, nefesim kesildi. Altdudağımı dişlerinin arasında sıkıştırdı ve külotum engel olsa da girişime baskı uyguladı.

Ve çırpıda geri çekildi. "Sormayı kes."

17

Olivia

Yeni bir evlat edinme davasıyla ilgili bir e-postayı yanıtlarken telefonum çaldı. O kadar geri kalmıştım ki annem toplantısına gitmeden önce diğer asistanından benim iş yükümün bir kısmını almasını söylemişti. Sabırla hâlâ bana çıkışmasını bekliyordum.

Bağıracaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Parmaklarımı durdurdum ve mesajı görmek için ekrana baktım. Malachi, telefonunu yeniden kullanmaya başladığından beri, tam yanındayken bile bana sürekli mesaj gönderiyordu. Şu anda belli ki sadece sıkılmıştı.

Malachi: *Çocuklardan nefret ediyorum.*

Gözlerimi devirdim ve bir cevap yazdım.

Ben: *Bazen sevimli olabiliyorlar.*

Malachi: *Bekleme odasında çığlık atıyorlar. Neden bu kadar gürültü yapıyorlar ki? Ne diye ağlıyorlar?*

Malachi: *Lütfen, beni asla baba yapma.*

Gülümsemem düştü. Beni hamile bırakmayı teklif ettiğinde çocuk sahibi olmama konusunda anlaşmış olsak da, böyle şeyler söylediğinde nedense hâlâ içim acıyordu. Asla ebeveyn olmak iste-

meyen birinin her zaman prezervatif kullanacağını düşünürdünüz ama o içime boşalma fikrine bayılıyordu. Bununla birlikte, doğum kontrol hapıma kafayı takmış durumdaydı.

Ben: *Yapmayacağım.*

Malachi: *Seni yanımda tutmanın bir yolu olarak hamile bırakmayı düşündüm. Bilmen gerektiğini düşündüm. Ama bu düşünce hiç uzun sürmedi. Gerçekten.*

Oh...

Vay canına.

Buna nasıl karşılık vermem gerekiyordu? Yanımda küçük bir insan olması fikrini gizliden gizliye seven küçük, yalnız bir yanımdı ama bunu ona asla dayatmazdım.

Ben: *Randevudan sonra ilaçlarının geri kalanını almayı unutma.*

Son cevabı beni gülümsetti.

Malachi: *Ne kadar otoriter bir kız kardeş.*

Nefesimi tutarak, dört gün önce ilk mesajı aldığımdan beri telefonumda bir delik açan başka bir sohbete geçtim.

Pislik: *Sana birkaç gün verdim, velet. Bir sözleşme imzalandın, unuttun mu?*

Pislik: *Sessizlik oyunu o zaman?* Güzel. Görünüşe göre bunu ikimiz için de zorlaştırmak istiyorsun. Beni herkesin önünde utandırdın. Bu ikinci kez olmayacak.

Pislik: *Kiminle olduğunu biliyorum. Ailen öz kardeşini becerdiğini biliyor mu?*

Ve en sonuncusu da bu sabah gelmişti. Aynada makyajımı yaparken Malachi neredeyse onu görüyordu.

Pislik: *Birkaç gün içinde döneceğim. Sikimin içini parçalamasını istemiyorsan, beni peşinden koşturma ve beni bir daha görmezlikten gelme.*

Bu mesajları Malachi'dan saklamamın ana nedeni sadece onun şu anki ruh hali hakkında endişelenmem değildi, aynı zamanda iyi olduğumuz içindi. Eğleniyorduk. Kendi baloncuğumuzdaydık.

Xander'ın bize tehditler savurması, onun tepki vermesine neden olacaktı ve ben bunu hiç istemiyordum.

Bunu saklamam yanlıştı ama Malachi öfkesini kontrol edemiyordu ve ya beni kimsenin bulamayacağı bir yere götürecekti ya da delice bir şey yapacaktı.

Başını yine belaya sokacak diye çok korkuyordum. Eğer öğrenirse kesinlikle Xander'a bir şey yapacaktı ve içimde büyük bir parça bunu istiyordu.

O kısmın çenesini kapatması lazımdı. Gözümün ucuyla, kapımın camından birinin ofisime doğru yürüdüğünü gördüm. Derin bir nefes aldım, telefonumu çantama tıktırdım ve üçten geriye sayarak kopacak fırtınayı bekledim. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, küçük hanım?"

Gözlerim kapandı ve burnumdan derin bir nefes daha alıp ağızımdan bıraktım. "Sana da güneydın, anne."

"Reznikovlar son bir haftadır her saat bana telefon ediyor!" Kapı kapandı ve masamın önünde durup, kollarını kavuşturarak ayağını yere vurdu. "Neredeydin sen?"

"Nerede olduğumu biliyorsun," diye sakince cevap verdim, gözlerimi bilgisayar ekranıma çevirip sinirlerimi yatıştırmak için bir şeylere tıklıyormuş gibi yaptım. "Yapacak çok işim var. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye homurdandı. "Xander'ı ne kadar utandırdığını biliyor musun? Onu arkadaşlarının ve ailesinin önünde nikâh masasında bıraktın."

"Beni tehdit eden tüm mesajlarında ne kadar rezil olduğunu fazlasıyla anlattı zaten."

"Ne bekliyordun ki? Onu nikâh masasında bıraktın!"

O kadar kandırılmıştı ki beni tehdit ettiği gerçeğini tamamen görmezlikten gelmişti. Zaten bana yardım edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Umurumda değil," dedim, klavyede hiçbir şey yazmadan. "Önemli e-postaları bana yönlendirdin mi?" Bakışları sandalyemde büzülmeme neden oldu ama omuzlarımı yuvarlayıp sakın

kalmaya çalıştım. Anksiyete tüm vücudumu sarıyor ve içimdeki kötü hisler çırpınıyordu. Annem bana nadiren bağıırırdı, bu yüzden bağıırdığında her zaman utanıyordum ve otomatik olarak özür diliyordum.

Ancak, bu sefer pes etmeyecektim. Ona sırtımı döndüğüm için bana ne kadar bağıırırsa bağıırsın Xander'la evlenmeyecektim. İlk kez kendi kararımı kendim vermiştim ve olacakları düşünmek içimi ürpertiyordu. Eğer onun ailesi bunu atlatıp hayatına devam edebilirse, belki benim annem de edebilirdi. Xander'ın öfkesi, bana bunu kolayca atlatamayacağını söylüyordu. Ama belki onu görmezlikten gelmeye devam edersem, ortadan kaybolur ve başka birine giderdi. Annem bana kaşlarını çatı. Büyürken mükemmel bir anneydi. Her zaman istediğim ve ihtiyacım olan o anne... Ama zengin ailelerin kendi servetlerini birleştirmek için çocuklarını birbirleriyle evlendirmesinin tamamen normal olduğunu ilk söylediğinde, bana bir prensle evleneceğimi, prenses gibi yaşayacağımı anlatmıştı. Açıkçası başlangıçta heyecanlanmışım. On altı yaşındaydım ve birine âşık olma sürecinden geçmeme gerek kalmadan şımartılacağımı ve sonsuza kadar sevileceğimi söylemesi çok çekiciydi.

Ta ki annem bana onlarla seks yapmam gerektiğini söyleyene kadar... Hatta ilk seferimde nasıl acıyacağını, kanayacağımı ama bunu kimseye, Malachi'a ya da babama bile söyleyemeyeceğimi anlatmıştı. Bana kızacaklarını ve kirli olduğumu, Vize adının yüz karası olduğumu düşüneceklerini söylemişti. Bana farklı gözle bakacaklardı ve kardeşim artık benim arkadaşım olmayacaktı.

Bekâretimi kaybettiğim gece, Malachi vücuduma ısı paketleri tutarken onunla yatakta uzanmışım. Ona söylemek istemişim. İçimi kemiren bu durumu kendime saklamak zorunda kaldığım için içten içe ölüyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Parker nazik değildi. Yaparken bana bakmamıştı bile.

Ama odadan çıktığımda annem benimle gurur duyuyordu. Gülümsemiş ve bana sarılmıştı. Sonra da onun doğru kişi olduğundan emin olduğunu söylemişti.

Malach'a âşık olmaya başlamıştım bile. Gerçi başka biriyle evlenmem gerektiğinin söylenmesi bu duygularımı saklamamı sağlamıştı çünkü onunla evlenip mutlu olma şansım hiç olmayacaktı. Annem ve babam ikimizi de tamamen evlat edinmişlerdi. Onlar yasal olarak bizim ebeveynlerimizdi.

O zamanlar, evlat edinilmiş kardeşler arasında bunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyordum.

İlk andan itibaren hiç şansımız yoktu. Bana sahip olmanın ötesinde bir ilgisi olduğunu fark ettiğimde bile, onu kalbimden olabildiğince uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama bu imkânsızdı.

Ona olan aşkımanın içine zorla girmişti ve hâlâ oradaydı.

Benden ona nasıl öpüşüleceğini öğretmemi istediği andan itibaren lanetlenmiştim. Onu asla unutamayacağımı biliyordum ve çıkmaya zorlandığım gerçeği bunu bilmeyi daha da kötüleştiriyordu. Bana bencil diyebilirsiniz ama kardeşimle herhangi bir yakınlık kurma fırsatına balıklama atlamıştım. Zaten bu sadece kısa bir süre için olacaktı.

Hapiste geçirdiği o sekiz yıl boyunca kendimden nefret etmiştim. Babamı hastaneye götürmeli ve Malachi ile birlikte kaçmalıydım. Ya da daha iyisi, soyunma odasında kızlara kulak misafiri olduğumda onunla oturup gerçeği ondan öğrenmeliydim.

Onu susturmamalıydım. Hayatı boyunca susturulmuştu. Belki de Xander'ın tehditlerini hak ediyordum. Karma gerçekten acımasızdı.

Annem hâlâ masamın önündeydi ve sanki birinin saçını çektiğim için başı derde girmiş küstah, yaramaz bir çocukmuşum gibi ayağını yere vuruyordu. Ondan yardım istemeliydim. Malachi'in durumu iyi değildi ve onun ya da babamın bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım vardı ama anlaşılan ondan isteyemezdim.

Babama sormalıydım. E-postalarımı gözden geçirdim. Beş dakika önce ondan bir mesaj gelmişti, hiçbir mesajına cevap vermedi-

ğim için akşam yemeği ayarlamak istiyordu. Bu, Malachi hakkında biraz bilgi edinmem için bir fırsattı, Malachi kötüleştiği anlarda ona nasıl davrandıklarını öğrenebilirdim. Ayrıca, düğünden beri babamı görmemiştim. Beni bundan kurtarmaya çalışacaktı. Belki de bir yolunu bulmuştu. Genellikle Molly konusunda babama yardım ederdim ve annem çok meşgul olduğunda onunla ilgilenmeyi seviyordum. Bazı konularda çok yardıma ihtiyacı vardı, ayrıca haftada üç kez fizyoterapi görüyordu. Küçük kız kardeşim de öğreniyordu, bu yüzden ben yokken ona o yardım ediyordu.

Anneme baktım. “Geçen hafta babamı randevularına sen mi götürdün?”

“Kendi başına gidebilecek kapasitede.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ekranıma geri döndüm. “Molly nasıl? Salı günkü matematik sınavını yaptı mı?”

“Konuyu değiştirme. Xander ve ailesi iş seyahatinden döner dönmez onlarla bir toplantı ayarlayacağım. Bu konuda olgun davranmadığın için özür dileyeceksin ve hiçbir yasal işlem yapılmayacak. Bu ayın sonuna kadar Xander’la evleneceksin. Sonra da olması gerektiği gibi onunla birlikte Kanada’ya taşınacaksın!”

İç çekerek işaretparmaklarımı şakaklarıma bastırıp saat yönünde ovdum. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır. Xander’la evlenmeyeceğim. Ve Kanada’ya taşınmayacağım.”

Ellerini masama dayayıp eğildi ve bir sonraki sözlerini dudak bükerek söyledi. “Bir anlaşma imzaladın, Olivia. Onunla evlenmeyi kabul ettin. *Evet*, dedin ve belirlenen tarihe kadar Olivia Reznikov olmak için imzanı attın. Beni üçüncü kez utandırma.”

Başım şaşkınlıkla öne eğildi. “Üçüncü kez mi?”

“İlki, Malachi’ın duruşması sırasında birlikte yattığınızı tüm dünyaya duyurmasıydı.” İğrenmiş gibi baktı. “İkincisi, herkesin önünde kendi düğününden kaçtığın zamandı! Üçüncüsü olmayacak. Malachi ile bağlarını koparacaksın ve bu ailedeki rolünü yerine getireceksin.”

“Düğünde gitmem için başını salladın.”

Dişlerini tekrar sıkıldığında, kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. “Bir anlık dalgınlığıma geldi ve anlaşılmayı bozmanın sonuçlarını unuttum.”

“Hayır, bir anlığına da olsa senin kızın olduğumu hatırladın ve beni o aileye zorla kabul ettirmenin intihar olacağını biliyordun. İnsanlaşmışım ama sonra kontrolcü tavırlarına geri döndün ve beni para için evlat edindiğini kendine hatırlattın.”

Şaşırması gibi bakma cüretini gösterdi. “Pardon?”

“Onunla evlenmeyeceğim. Babam anlaşılmayı feshetsin. Xander’ın beni takip etmesi için bir nedeni yok. Adam bana diyet yapmamı ve saçlarımı boyamamı söylediğinde, beni çekici bulmadığını açıkça belli etti.” Kahverengi saçlarımı çekiştirdim, kutu boyanın arasından hâlâ sarı saçlar görünüyordu. “Paralı başka biriyle evlenebilir.”

“Hayır.”

“Beni tehdit ediyor.” Telefonumu elime aldım, beni parçalamakla ilgili mesajını açtım ve yüzüne çarptım. Ancak ekrana bakmadı, onun yerine her santiminden öfke yayıldı. “Çocuk gibi davranıyorsun.”

“Beni istismarcı bir evliliğe zorlamaya çalışıyorsun,” dedim ve o bana arkasını döndüğünde telefonumu masama bıraktım. “Bunu yapmayacağım.”

Annem başını sallayarak ofisi adımladı. “Neden benimle bu konuda kavga ediyorsun? Seni küçüklüğünden beri tam da bu an için eğittim! Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Sana bir hayat verdim, Olivia!”

Kendimi ayağa kaldırıp ona ters ters baktım. “Beni istismarcı bir evden aldın ve başka bir eve koydun!”

Gözleri büyüdü ve bir sonraki kelimede boğuldu. “İstismar mı? Yaşadığın tek taciz ağabeyindi.”

“On altı yaşındaydım,” dedim olabildiğince sakın kalmaya çalışarak. Bedenim titriyordu. Onun duygularını incitmek istemiyordum. Benim için çok şey yapmıştı. Bana daha iyi bir ha-

yat vermişti ama bunu yapamazdım. “Benden büyük insanlarla yatmam için beni zorlamaya başladığında, on altı yaşındaydım. Saçımı yapardın, makyaj yapardın, tıraş olmamı söyledin. Regl olduğumda heyecanlandın, kadın olduğum için değil, dolar işareti gördüğün için... Çünkü sonunda beni evlendirebilirdin.”

Yüzü düştü ama sessiz kaldı.

“Parker’la yatmaya zorlandığımda, sana ağlayarak acı çektiğimi ve bunu bir daha yapamayacağımı söyledim. Bana alışacağımı söyledin. Parker istediği için, öğreneyim diye beni oral seks videoları izlemeye zorladın. Erkeklerin ilgisini çekebilmek için daha az yememi ve vücudumu korumak için daha fazla egzersiz yapmamı söylediğini hatırlıyor musun? Devam edeyim mi? Benim için mahvettiğin milyonlarca an var. Benim için ilişkileri mahvettin, anne. Normal bir çocukluk bile yaşayamadım. Neden normal olmama izin vermedin? Malachi ne isterse yapabiliyordu ama benim elim kolum bağlıydı.”

“Vize olmanın geleneğini biliyorsun.”

Ağzım açık kaldı. O kadar soğuk ve umursamazdı ki. Onun gözlerinden tek bir damla yaş düşmedi ama benimkiler sıırıslılandı ve duramıyordum.

“Benim de saf olmam geleneğin bir parçasıydı ama sen beni Parker’a satarak işin kolayına kaçtın çünkü o benimle ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Böylece listesinden çıkaracağı kolay bir seks için para alacak ve hepsini uyuşturucuya yatıracaktı. Tek yapman gereken hayır demekti, uyman gereken kurallar vardı.”

“Ona ödeme yapmak bir hataydı,” diye yanıtladı. “Benim en büyük hatam.”

“Beni Adam’la yatmaya zorladın.” Sandalyeme geri çöktüm ve başımı salladım. “İkimiz de yapmaman için sana yalvardık. Bu da bir hata mıydı?”

“Bu konuda zorluk çıkarmayı bırak,” diye tersledi. “Kardeşinle birlikte olman mümkün değil. Bu aileye karşı görevini yap.”

“Bu neden bir gelenek olsun ki anne?”

Omuzları dikleşti. “Her zaman öyleydi. Nesillerdir.”

“Babamla evlenmeye zorlandın mı?”

“O farklıydı. Vize ailesi bana gelip evlilik sözleşmesini günde me getirmeden önce, okulda babanla çıkıyordum. Ailem gizliden gizliye para sıkıntısı çekiyordu ve o sözleşme bizi kurtardı.”

“Babamdan nefret etseydin onunla evlenir miydin? Onu tanımasaydın? Sana kilo vermeni, saçını ve kıyafet tarzını değiştirmeni söyleseydi? Seni tehdit etseydi? Annen seni de bana yaptığın gibi yaşlı insanlarla yatmaya zorladı mı?”

Onun sessizliği benim cevabımdı. Kelimelerin dökülmesini engelleyemedim. “Peki, babamın doğum kontrolüne izin vermediğine dair bir maddesi var mıydı? Yoksa benim ve Malachi’in durumunu sana anlattığında başka bir boşluk mu buldun?”

İç çekerek başını eğdi ve omuzları çöktü. “Bizim de böyle bir şartımız vardı. Ama yıllarca denedik, denedik ve hamile kalamadım. Ben kısırım. Evlenmeden önce bunu bilmiyorduk. Evlat edinmek istedim çünkü hep bir ailem olsun istedim. Biyolojik olarak kendisinden olmayan bir çocuğa sahip olma fikrinden nefret etmesine rağmen, bana seni ve kardeşini getirmenin beni mutlu edeceğini düşündü.”

Nefesim ağırlaşırken göğsüme ani bir ağırlık girdi. “Babam evlat edinmek istemedi mi?”

“Başlangıçta, hayır,” diye cevap verdi ve kalbimi biraz daha kırdı. “Ama seni ve kardeşini her şeye rağmen sevdi. Hâlâ da seviyor.”

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. “Sana daha fazla para kazandırabilmem ve beni manipüle edebilmek için mi evlat edinmek istedin? Beni sadece öyle mi görüyorsun? En çok kazanan talibinle evlendirdikten sonra başka bir gelir kaynağı olarak mı? Babam beni istemedi bile ve sen beni sadece nesiller boyu süren bir geleneği, yerine getirebilecek biri olarak gördün.”

Adam, Malachi’in ona saldırmaması yüzünden bir anlaşılmıyordu ve Parker da ben gençken onun seçimiymişti ancak ikisi de Reznikovlar kadar zengin değildi. Xander’ın ailesi milyarder sınırındaydı. Vizelerle işbirliği yapmak istemeleri hiç mantıklı değildi. Sanki Xander sadece reddedildiği için bunu kabul edemiyordu. Xander

güzel olduğumu bile düşünmüyordu. Beni ilk gördüğünde verdiği tepki bunun kanıtıydı. Hiç etkilenmemişti. Burnumu yaptırmam gerektiğini ve göğüs büyütme ameliyatı olmamı ayarlayacağını söylemişti. Sonra da bir fotoğrafımı çekip arkadaşlarına göndermişti. Sosyal medyadaki paylaşımlarında onu ve kardeşini, bana hiç benzemeyen kızlarla parti yaparken görmüştüm. Annem ona düğünün artık olmayacağını söyler söylemez, bana daha fazla tehdit gönderecekti. Ama sonuçta listesindeki bir sonraki kıza geçecekti. Annemin bunun olmayacağını kabul etmesi gerekiyordu ama bana bakışına bakılırsa savaşımdan pes etmeyecekti.

“Anlaşmada bazı değişiklikler yapılmasını istersem ne olur?”

Oflayarak bilgisayar sandalyemde arkama yaslandım. “Neden bundan vazgeçemiyorsun? Hayatım boyunca buna zorlandım. Neden şimdi kendi seçimlerimi yapamıyorum? Yirmi yedi yaşıma girmek üzereyim.”

“Çünkü senin seçimin kardeşinle birlikte olmak! Bu iğrenç!”

“Doğum kontrolü kullanmama izin verilmemesi senin için her şeyi berbat edecek. Hamile kalacağım ve babasının kim olduğunu bilmeyeceğim çünkü Malachi’dan ayrılmayacağım ve Xander’ın beni zorlayacağını varsayıyorum.”

Onun yanma gitmektense ölmeyi tercih ederdim.

“Bu çok saçma. Bunun ne kadar saçma olduğunu neden göremiyorsun? Malachi senin kardeşin. Siz kardeşsiniz. O benim oğlum, sen de benim kızımsın! İkinizi de biz büyüttük. Aynı evde birlikte büyüdünüz ve kardeş gibi davrandınız. Birlikte oynadınız. Oyuncaklarla evin içinde koşturdunuz ve tüm kardeşlerin yaptığı gibi güldünüz! Eğer Malachi seni manipüle etmeseydi, onu umursamazdın bile.”

Bir kahkaha attım. “Ne zaman seçimlerimden birini elimden alsan, ona ihtiyacım oldu ve o her zaman yanımdaydı. Beni ona yaklaştırdın. Birlikte olmamızın sebebi sensin.”

Hain kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, sanki vücudumdaki

her damla kan boşaldı ve damarlarım buz gibi oldu. Kalbim ikiye bölündü çünkü her ne kadar bunu onun yüzüne vurmaya çalışmış olsam da...

Bu doğru olabilirdi. Ayağa kalkıp dosyalarımı bir araya topladım ve çantamı aldım. “Gitmem gerekiyor.”

“Sakın benden uzaklaşayım deme, Olivia.” Beni kapıya kadar takip etti ve ofisteki herkesin duyabileceği şekilde kapıyı açarken bile arkamdan bağırdı. “Reznikovlarla ne olursa olsun bir toplantı ayarlayacağım!”

Malachi’ın beni hemen alması gerekiyordu. Mesaimin bitmesine daha birkaç saat vardı ama geçen hafta boş bıraktığım daireye ulaşana kadar koşmayı bırakamadım.

Omzum yolda birkaç kişiye çarptı ama devam ettim.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve eşyalarımı yere attım. Yatak odama koştum, çılgık çılgılığa ağırlarken gözyaşlarımın yastığıma yayılmasına izin verdim.

18

Malachi

Burada olmak istemiyorum.

*Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada
olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak iste-
miyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum.
Sikeyim, burada olmak istemiyorum.*

Olivia ile evde olmalıydım. O işte olmamalıydı, ben de burada olmamalıydım. Ne halt ediyordum ben? Neden buradaydım?

Burada olmak istemiyordum.

Dr. Preston, son birkaç konuşma terapisi seansımız boyunca benimle konuşurken aklımdan geçen tek kelimeler bunlardı. Bana ilerleme piramidimi ve tepenin yarısında olduğumu gösteriyordu. Birkaç hafta önce ona ilk geldiğimde en altta olduğumu düşünürsek, her zaman öyle hissettirmese de ilerleme kaydediyordum.

“Pekâlâ, ilk geldiğinizde en çok zorlandığınız konuların üzerinden geçtik ve bazı küçük hedefler belirledik. Şimdi bunlara tam olarak ulaşamadığımız için başka bir yaklaşım benimseyelim. Daha kısa cümleleri ve daha anlaşılır telaffuzları ele aldık. Daha uzun cümleler yerine, daha fazla heceli kelimeler, dilden düşmesi

gerekmeyen bazı zor kelimeler eklememiz ve özgüveniniz üzerinde çalışmamız gerektiğini düşünüyorum. Sinirli olduğunuzu duya biliyorum. Karşınızda oturduğum gerçeğine odaklanmamaya çalışın.”

Kafamın içindeki ses ona, *ne yapmam gerektiğini anlatmayı kesmesini* söylemek istiyordu. Bu, dışa vurmayacağım anlık ve çocukça olan bir tepkiydi. Bana yardım ediyordu ve sadece Olivia’yla ilgili de değil, dış dünyayla olan ilişkiye de iyi geliyordu.

Dr. Preston babam yaşlarındaydı. Sesi yumuşaktı ve nedense sözlerimi berbat ettiğimde onu boğma ihtiyacı hissetmiyordum. Gülmüyor, hatalarımdan etkilenmiş gibi bile görünmüyordu. Notlar alıyordu ve uygulayacağımız farklı yaklaşımlardan bahse derken heyecanlanan biriydi. Yine de beni bir deney olarak görüyordu.

Biraz Olivia gibiydi. Beni her adımda cesaretlendiriyor ama farklı şeyler denediğini de biliyordum. İlaçlarım için farklı rutinler ve hatta belirli zamanlarda yemek yememi istiyordu. Neden zihinsel durumuma bu kadar odaklandığını hâlâ anlamış değildim. Ben iyidim.

Önümdeki masanın üzerinde duran kelimelere baktım. Beş kelimelik cümleler ve iki heceli kelimeler üzerinde çalışıyorduk. Beni okumaya, zor olacağını bildiğim kelimeleri scslendirmeye teşvik etmeye çalışıyordu. Ancak bazen fazla düşünüyor ve seslerini çıkaramıyordum. Onları kafamda çok net bir şekilde duysam da asla net bir şekilde konuşamıyordum.

Hayal kırıklığı şu anda hissettiklerimi tarif etmeye yetmezdi.

Bilgisayarında bir şeyler yazdıktan sonra bana baktı. Çabuk sinirlenmem ve bana bakışından nefret etmem çok kötüydü. Beni düzeltmesi için ona ihtiyacım vardı. “İlk satırı okuyabilir misin?”

Bakışlarım tekrar kâğıda düştü ve dudaklarımı yaladım ama yapamadım. Bir şey beni durdurmuştu. Sanki ses kutum yok olmuş ve ağzımdan ses çıkmıyordu. Adama baktım, yanaklarımın ısındığını hissettim. Utanmamalıydım ama mırıldanıp tekrar yazmaya başlayınca endişelendim. Muhtemelen benim ne kadar aptal

olduğumu yazıyordu. Hangi yirmi sekiz yaşındaki adam konuşmakta zorlanır ki? Nasıl konuşulacağını biliyordum. Okuyabilirdim, yazabilirdim ve konuşabilirdim ama nedense bazen konuşamıyordum.

“Son randevunuzdan daha gerginsiniz. Değişen bir şey var mı?”

Evet. Her şey. Tüm hayatım.

Bakışlarım üzerindeydi. Ona kazandığımı, kızı elde ettiğimi ve sonunda beni seçtiğini söylemek istedim ama sorun sadece lanet kelimeleri oluşturmamam değildi, aynı zamanda onlara tam olarak inanmadığım için de konuşamıyordum. Olivia’nın gülümsemesi aklımdaydı. Sonra hüzün gözlerini ele geçirdi ve mutluluğu yok etti. O tamamen benim değildi. Henüz... Bunu hissedebiliyordum.

Tekrar gitmeden önce zamanını bekliyordu.

Kalbim küt küt attı ve parmaklarıma kramp girdi, ben de elimdeki kâğıdı konuşma terapistinin masasına bırakıp sandalyede arkama yaslandım. Olivia’yı arama isteğim, cebimdeki telefonun varlığını fazlasıyla hissettirdi. Ama bunu kendi başıma yapmam gerektiğini biliyordum. Bu sabah ilk geldiğimde iyiydim ancak işler zorlaşmadan önce sadece on dakika sürmüştü ve içimdeki her şey lanet yatağın altına girip saklandı. “Kitap okuyabileceğiniz biri var mı?” Gözlüklerini taktı ve evraklarını kontrol etti. “Mesela yatmadan önce masal okuyabileceğiniz bir çocuk?”

Kaşlarımı çattım ve gözümü kırpmadan ona baktım. Çocuğum olmadığını biliyordu. Yine de başımı hayır anlamında salladım. Birinin babası olsaydım, zavallı çocuk bir hafta bile dayanamazdı. “Peki, bir sevgilin?”

Nefesimi tuttum ve yavaşça başımı sallamadan önce uzun bir saniye daha ona baktım. “Harika. Seni daha canlı yapan şey bu olmalı. Evde yapmanı istediğim şey, sevgilinle oturup kitap okumak. Ya da okurken kendini kaydedip dinleyebilirsin. Hangi kelimelerin daha zor olduğunu bilersen, onlar üzerinde çalışabilirsin. Bunu küçük bir ev ödevi olarak düşün.”

Tekrar başımı salladım ve dirseğimi sandalyenin koluna koyup yumruğumu şakağıma dayadım. Bana birkaç egzersizden daha bahsetti, bir yandan da çıktı alıyordu. Ben de işaret diliyle cevap veriyordum. “Sevgilin işaret dilini biliyor mu?” diye sordu, dizüstü bilgisayarında tekrar yazarken.

Birkaç saniye gözlerimi kırptırdım ama sonra derin bir nefes aldım. “Evet,” dedim sessizce.

“Sana karşı sabırlı mı?”

Gözlerim kısıldı. Bu nasıl bir soruydu böyle? Olivia bana karşı sabırlı olan tek insandı. Çocukken bile onunla ilgili her şeye delicesine takıntılıydım. Benim için işaret dilini öğrenmişti. O kadar çok zorlanmıştı ki çoğu zaman yanlış işaret ediyordu ama kelimeleri söylediği için el hareketlerini düzeltebiliyordum.

Mason’ın ailesi de benimle konuşabilmesi için ona ders verecek birini tutmuştu.

Babam kolayca öğrenmişti ama sanırım bunu sadece küçük kız kardeşime ne söylediğimi görebilmek için yapmıştı. Beni asla onun yakınında istemezdi. Annem de kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye evdeki herkesin işaret dili öğrenmesini sağlamıştı. Yanlış giden neydi? Beni gerçekten önemseyen bir ailem vardı. Olivia’yla olan ilişkimizi fark ettiklerinde onlar için yeterince iyi olmadığımı mı karar vermişlerdi? Onları korkutmuş muydum? Bana sadece Olivia yüzünden mi katlanıyorlardı? Ergenlik çağımdayken, ona bakış tarzım ve bir ağabey olarak çizgiyi aşmamla ilgili birçok kez konuşmuştuk.

Kendimi dizginlememi istemişlerdi. Diğer aileler gibi beni bir kenara atmamışlardı, sorunlarıma rağmen beni tutmuşlardı. Babamı neredeyse öldürmemiş olsaydım, yine de onların oğlu sayılır mıydım?

Kız kardeşime olan takıntımı, sevgi dolu bir aileye tercih mi etmiştim? Onları bu hale ben getirmiştim. Babam benim yüzümden benden nefret ediyordu. Annem benim yüzümden benden nefret ediyordu. Aramızın bozulmasının suçlusu bendim. Olivia da benim yüzümden beni terk edecekti.

Başımı salladım ve burnumun kenarını sıktım. Bunlar asla cevap alamayacağım aptalca düşüncelerdi. Ailemle görüşsem bile bana siktir olup gitmemi söyleyeceklerdi. Olivia onlarla deneme mi istiyordu ama sanırım beni ne kadar hor gördüklerini unutmuştu ve her şeyin normale dönebileceğini düşünerek kendini kandırıyordu.

Annem ve babam, oğullarının kızlarını becerdiği gerçeğini asla kabullenmeyeceklerdi.

Hayır, sadece sikişmiyorduk. Aynı zamanda birlikteydik. Olivia Vize, benim kız arkadaşımdı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Dr. Preston'ın beni merakla izlediğini fark ettiğimde, bunu gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. "İlaçlarla aran nasıl?"

Omzumu kaldırdım. Her şey yeniydi. Ama tamamen aynı hissediyordum.

Yalan.

Göğsümde açıklanamaz bir ağırlık ve içimde patlamaya hazır bir bomba hissediyordum. Ailemiz bizi kabul etmeyecek ve Olivia gidecekti. Konuşmamı yine kaybedeceğim ve o gidecek... Bir şeyleri berbat edeceğim ve o beni terk edecek... Kalmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Belki de onu bodruma geri koymalıyım?

"Oldukça yüksek bir doz alıyorsunuz. Herhangi bir yan etkisi var mı?"

Olivia benden çok daha iyi biriyle olacağını fark edebilirdim. Ne de olsa ben eski bir hükümlüydüm, işsizdim ve zar zor konuşabiliyordum. Ailelerimizin tepkisinden bahsetmek bile istemiyordum. Arkadaşlarına bizi anlatmış mıydı? Yoksa benden utanıyor muydu?

Lanet olsun, sürekli bunu düşünmekten başıma ağrı girmişti. "Terapistinizin notları sizi ileri tanı için, özellikle de katatonik olmayan şizofrenik sendrom için sevk ettiğini gösteriyor. Bu sizi nasıl hissettiriyor?"

Gözlerim seğirdi. O benim konuşma terapistimdi. Hepsi bu. Neden benimle bu konu hakkında konuşmaya çalışıyordu ki?

Belki de *onu* bodruma koyabilirdim, hem de cinsel şeyler olmadan... Kendi sikini ağzına sokarak susturur ve konuşmaya zorlardım.

Ellerim yumruk oldu. “Bunu yapamam.”

Az önce kendime yüksek sesle cevap mı vermiştim? Hay sike-yim. Belki de gerçekten kendimi kaybediyordum. “Kendini kay-bettiğini hissettiğinde bu nasıl oluyor, anlatabilir misin?”

Gözümü bile kırpmadan birini öldürebilirdim ki öldürmüş-tüm ve tereddüt etmeden tekrar yapardım.

Dünya beni mahvetmişti. Ailem beni mahvetmişti. Eğer an-nem uyuşturucuya başlamasaydı ve babam kendini öldürmeseydi, ben şu an olduğum gibi olmayabilirdim. Kendim ve Olivia için yeterince iyi olurdu.

Terapist benimle çocukluğum hakkında konuşmuştu. İlk ran-devuma gittiğimde bana, “Senden neyi aldılar?” diye sordu.

Her şeyi.

Her şeyi almışlardı. Kalbim deli gibi çarptı ve ter alnımı kap-lamaya başladı.

Tekrar yazarken dilini şaklattı ve sessizliğimi cevap olarak ka-bul etti. “Burada seni grup terapi seanslarına yönlendirmekle ilgili bir not daha var. Bazı yerleri yazacağım. Benzer sorunlarla müca-dele eden başkalarının yanında olmak iyi gelebilir. Belki bir arka-daş bulursun.”

Ne? Arkadaş mı? Bu pislik şu an ciddi miydi?

Lanet bir arkadaşla ihtiyacım yoktu. Olivia vardı. Eskiden ar-kadaşlarım vardı ve ben tutuklandığımda ortadan kaybolmuşlardı. Çabalamadılar bile, o zaman bir arkadaş bulmanın ne anlamı var-dı ki? Ben sosyalleşmeye ihtiyacı olan bir çocuk değildim.

En iyi arkadaşım olarak gördüğüm biri vardı. Onu hafızamdan sildiğim için duyduğum utançtan dolayı hâlâ nerede olduğunu ya da ne yaptığını öğrenecek cesareti kendimde bulamamıştım. “Pe-ki,” dedi, artık hiçbir şeye cevap vermeyeceğimi biliyordu. “Sana önerdiğim okuma egzersizleri çok yardımcı olabilir. Günde sadece on dakika bile yeterli. Üç gün sonra tekrar görüşeceğiz. Bu arada şu destek grubu toplantılarından birine katıl.”

Telefonum cebimde çaldı ve Olivia'ya mesaj atıp onu eve götürebilmek için bu işin bir an önce bitmesini istedim. Onunla yatakta uzanmak benim güvenli alanımdı ve şu anda buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Bu sabah onu işe bırakmadan önce benden tekrar bir randevu istemişti, tabii ki hayır demiştim. Tekrar ergen gibi takılmamıza ve dünyalarımız birbirimizin etrafında dönmüyormuş gibi davranmamıza gerek yoktu.

Bir sonraki seansımız ayarlandıktan sonra ödevimi alıp cebime koydum, ardından da kaskımı aldım. Telefonumun kilidini açtığımda, mesajın Olivia'dan gelmediğini gördüm; bazı ilaçlarımın hazır olduğuna dair bir uyarıydı. Eczaneye gitmem beş dakikamı aldı. Olivia'nın annemle birlikte çalıştığı adliye binasının hemen aşağısındaydı.

Olivia'dan hâlâ mesaj gelmemiş olmasına şaşırmıştım. Ne anesinden şikâyet eden bir şey vardı ne de düğünü iptal ettiği ya da geçen haftayı işe gelmeyerek geçirdiği için ona yöneltilen saçma sapan laflardan biri. Annem birlikte olmamızdan hoşlanmayacaktı ama umurumda değildi.

Xander'ın söyleyecek bir şeyi varsa, onun da ağzına sıçardım.

Motoru eczanenin önüne park edip koltuğumu açtım ve almam gereken ilaçların listesini aradım. Olivia, unutmadığımdan emin olmak için almam gerekenleri işaretlememi söylemişti. İçeri girip beklemeye başladığımda, eczacının ismini söylemesini beklerken parmaklarım kıpırdandı. Ellerim sandalyenin kollarına vurmakla kucağıma dönmek arasında gidip geliyordu. Saat üçü biraz geçiyordu ve Olivia'nın işi bir saat içinde bitecekti.

Yaşlı bir kadın bana bakmaya devam ediyordu. Bakışları kollarımda gezindi, dövme bakıp yüzünü buruşturdu. Sonra boynuma ve Olivia'nın dün gece bana sahip olurken bıraktığı kırmızı ize gitti. Küçük arkadaşına bir şeyler fısıldadı ve ikisi de daha önce hiç karşılaşmadıkları iğrenç bir pislikmişim gibi bana baktılar. Neden bana bakıp duruyorlardı? Nüfusun yarısından bir farklı değildim ki. Alnımda *siktir git* de yazmıyordu. Kaşlarımı çatmamış ve kim-

seye tavır yapmamıştım. Sessizdim, her zaman olduğum gibi ve hâlâ onları bıçaklayacakmışım ya da çantalarını çalacakmışım gibi beni izliyorlardı. Başlarını sallayıp durduklarını gördükçe, yumruklarımı sıkmaya başlamıştım. İki büyükanneyi öldürsem Olivia umursar mıydı? Belki bunu bir kaza gibi gösterebilirdim ya da hiçbir iz olmadan ortadan kaybolurlardı. “Vize,” diye bir ses dikkatimi çekti. Benden doğum tarihimi ve adresimi teyit etmemi istedi. Kelimeleri çıkarmakta zorlandım ve arkamdaki büyükanneler ne kadar yavaş olduğumu görüp homurdandılar. Yumruğumu suratlarına indirmek istedim ama kendimi tuttum ve birkaç farklı ilaç şişesiyle dolu plastik poşeti aldım. Ben yarısının ne olduğunu bilmiyordum ama Olivia, bilirdi. Üzerinde haftanın günlerinin yazılı olduğu bir düzeneği vardı, her bölüm farklı tabletlerle doluydu. Bazılarının günün belirli saatlerinde alınması gerekiyordu. Yan odalarımızdan birindeki beyaz tahtaya ben her hap yuttuğumda işaretliyordu. O düzenli ve takıntılıydı, ben de kardeşini memnun etmek isteyen bir ağabey olarak bana söyleneni yapıyor ve lanet olası şeyleri içiyordum.

Olivia son mesajıma cevap vermemişti. Hapları motor koltuğunun altındaki depoya atarken telefonuma baktım.

Ben: *Ne kadar otoriter bir kız kardeş.*

Bir tane daha yazdım.

Ben: *Şimdi seni almaya geliyorum.*

Motoruma binmemek için benimle tartışacak ama onu bayıltarak önüme oturtmam gerekse bile, baygınken ve elim bacaklarının arasında dolaşırken çıplak amını hissetmek için onu zorlayacaktım. Başımı salladım, artık bunu yapmama gerek yoktu.

Telefonumu cebime atıp adliyeye doğru yola çıktım. Henüz işi bitmemişti ama orada olduğumu bilmese de yüzünü görebilmek için hep beklerdim. İşe birlikte giderdik, eve birlikte dönerdik ve sonra geceleri gizlice evine girerdim ve...

Kendi kendime iç geçirdim. Tüm bunları yapmaktan zevk alıyordum. Bana heyecan veriyorlardı, kontrol ve lanet güçle karışıyorlardı. Orada olduğumu bilmediği zamanlarda saklanmayı, avlanmayı ve onu izlemeyi özlüyordum. Ama onun yanımda olması çok daha iyiydi. Beni kaybolmuş hissettiren parçam, küçük kız kardeşimle birlikteyken artık kayıp değildi.

Bir sigara çektim ve motosikletimi dengede tutarken kaskımı bacaklarımın arasına yerleştirdim. Sigarayı yaktım ve bir fırt çektim. Caddenin karşısında beklerken güneş üzerime vuruyordu. On dakika geçti ve güneş binaların arkasından battı. Otuz dakika. Bir saat... Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı.

İki saat sonra gece oldu, ay uzakta çatıların arasına yerleşti ve bulutlar hafif bir yağmura açıldı. Saçlarımı, kıyafetlerimi ıslattı ama beklemeye devam ettim.

Çalışanların çoğu gittiğinde kaşlarımı çattım. Genellikle iki yaşlı kadınla birlikte çıkar, onlara gülümser ve sonra dairesine giderdi. İki yaşlı kadın gitmişti ve kız kardeşimden hiçbir iz yoktu. O da dairesine gitmezdi, artık benimle yaşıyordu.

Bir sigara daha yakıp, elimi yağmurdan koruyarak sabırsızca parmağımı koluma vurdum ve yeni mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim. Aramaya çalıştım ama tek karşılaştığım telesekreter oldu. Kaskımı ve sigaramı yere bırakıp caddenin karşısına geçtim, neredeyse bir araba çarpıyordu ama ben tamamen ana kapıya odaklanmışken kornaya basıp tam zamanında yoldan çıktı. E-postalarını yetiştirmeye çalışmıyorsa, geç kalması için bir nedeni yoktu. Ama ya evlenmeye zorlandığı o pislik oradaysa?

Ya onu aldıysa?

Hâlâ Kanada'da bir iş gezisinde olduğunu sanıyordum? Olivia, her hareketini takip etmek gibi en yeni saplantılı özelliğimi anlamadan onu takip etmeye çalışmıştım. Evlenmeyi beklemesine rağmen hâlâ etrafta dolanıyordu.

Kalbimin çarpıntısı beni girişe ulaşana kadar ileri itti ancak kapıyı çekip açamadan, neredeyse yüzüme çarpı ve annem far ışığına yakalanmış bir geyik gibi donup kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı ve tam bir şok içindeydi. Topuklu ayakkabılarının içinde benim kadar uzun, dudakları aralanmış, ağarmış saçları yüzünün etrafında uçuyordu. Gözlükleri perçemlerini alnından uzak tutuyordu.

Beni büyüten kadın...

19

Malachi

Annem geri çekilirken ağzı açık kaldı. Sonra öfke onu ele geçirdi. “Buralarda yüzünü gösterecek kadar küstahsın,” diye alay etti.

Kızgındı. Benden nefret etmesini bekliyordum ama bana bir *canavarmışım* gibi bakmasından hiç hoşlanmamıştım.

Kaşlarım çatılırken göğsümdeki hafif sızı kafamı karıştırdı. Babama yumruk attığım anda, onu bir anne olarak kaybettiğimi biliyordum ama bu olay benim için bunu kesinleştirmişti.

Tutuklandığım gün babamı kaybetmiştim. Ve annemi de... Annem ne kadar kızgın olsa da, aynı zamanda benden korkuyordu. Ve hepsi benim hatamdı. Ama neden bana para göndermişti? Neden bana hayatta kalmama yetecek kadar para vermişti de iletişim ve davranış konusunda berbat bir sicili olan eski bir mahkûm olarak, iş bulmaya çalışmama gerek kalmamıştı?

“Sen...” Durdu ve başını salladı. “Bu, senin hatan. Olivia’nın hayatındaki her engel senin yüzünden. İşten ağlayarak çıkmasının sebebi sensin. Neden onu rahat bırakmıyorsun?”

Yüzüme bir tokat attığında, başım yana savruldu ve yanağım yandı. Çantasını omzuna yerleştirip bir yanıt beklemeden yanımdan

dan geçti. Topuklu ayakkabılarını şaklatarak kendisini almaya gelen arabaya bindiğinde, araba uzaklaştı.

Annem bana vurmuştu. Biyolojik annem de öyle.

Neden bana vurup duruyorlardı?

Sözleri aklıma düştüğü anda şaşkınlığım kayboldu. Olivia'nın benim yüzümden ağladığını mı söylemişti?

Telefonumu çıkarıp onu tekrar aramaya çalıştım ama cevap alamadım. Güvenlik görevlisi binadan çıkıp kapıyı kilitledi, bu yüzden içeride olmadığını biliyordum. Işıklar da sönmüştü. *Sikkeyim!* Yolun karşısına geçerken evimizdeki kameraları kontrol ettim, onu göremedim ve hiçbir hareket tespit edilemedi. Sonra, bana geri döndüğünden beri kullanmadığım diğer uygulamamı açıp eski yerini kontrol ettim ve motosikletime ulaştığımda durdum. O oradaydı. Kendi dairesinde... Bizimkinde değildi.

İçeride sadece bir kameram kalmıştı. Ön kapıya bakıyordu, aile fotoğrafının hemen üstünde ve gizliydi. Böylece orada olduğunu asla bilmeyecekti.

Çantası kapının yanında idi. Lanet olsun. Ne yapmıştım?

Telefonumu cebime koyup bacağımı motosikletimin üzerine attım ve başımı kaskın içine soktum. Ardından onun dairesine doğru yola çıktım. Onun karşısındaki daire hâlâ benimdi. Şu anda vazgeçemeyeceğim kadar çok şey vardı içinde. Eğer tüm fotoğrafları, televizyon ekranlarını, avladığım isimlerin listelerini -ona bakan insanları bile- bilseydi, bana çok kızardı. Hâlâ ihtiyacım olanları eve götürmeyi başarmıştım ama diğerleri hâlâ oradaydı. Olivia mahremiyetine ne kadar dahil olduğumu bilseydi, baygınlık geçirirdi.

Polisler ne kadar hızlı gittiğimi görselerdi, özellikle de bardaktan boşanırcasına yağan bu yağmurda... Beni anında kenara çekerlerdi. Arabaların arasından hızla geçtim ve sokağımıza ulaşana kadar daha da hızlanmak için gazı sıktım. Ana girişte durakladım, omzumun üzerinden dışarıda duran siyah arabaya baktım. Pencere yukarı kayıp karartılmış camın arkasındaki her kimse onu sakladı.

Aylar önce yaptırdığım yedek anahtarla dairesinin kilidini açtım, sonra kapıyı sessizce kapattım ve yatak odasından koridora yayılan yumuşak hıçkırıkları duyunca duraksadım.

Sadece haftalar geçmiş olmasına rağmen, burası farklı hissettiriyordu. Uyuşturulduğunda ve bayıldığında hep buraya gelirdim. İkinci bir ev gibiydi. Ama Xander gelmiş, gardırobunu değiştirmiş, saçını boyatmıştı ve şimdi burası hâlâ buzdolabında duran şarap şişelerinden bile, daha zehirliymiş gibi hissettiriyordu.

Ağlama sesine yaklaştıkça, Olivia'mın incindiği düşüncesiyle sinirlerim daha da bozuldu. Eğer onu inciten ben değilsem, o zaman onu böyle ağlatan da kimdi? Bu sefer kimi öldürmem gerekiyordu? Ben hapisteyken, annemin Olivia'ya ayarladığı diğer herkesi arka bahçeme gömmüş ve ardında hiçbir iz bırakmamıştım. Xander'ın hâlâ hayatta olmasının tek nedeni, ne kadar çok korumaya sahip olduğu da düşünülduğünde, kelimenin tam anlamıyla dokunulmaz olmasıydı.

Odaya ulaştığımda ağlama sesleri daha yükseldi. Yatağına yüzüstü uzanmıştı ve vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi.

Adını söylemek istedim ama ağzım hareket ederken ses çıkmadı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, yavaşça yatağının yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi omzuna koydum. İrkilerek sessizliğe büründü, nefes nefese kaldığı için kontrol edemediği ağlayışlar dışında... "Seni kaybedemem," diye ağladı, bana bakmadan. "Kaybedemem."

Kaybetmeyecekti. Olivia ikimizden biri ölene kadar benimle kalacaktı ve o zaman bile ölümsüz aşkımızla birbirimize bağlı olacaktık. Bana gitmemi söylese bile gitmezdim. Beni istemese bile, ben onundum ve sadece onun... Annem isterse beni bin defa tokatlayabilirdi. Gitmeyecektim. Botlarımı ve ıslak kıyafetlerimi *boxer*'ıma kadar çıkardım ve yatağa, onun yanına tırmandım. Gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu gördüğümde donup kaldım. Bana acı çekiyormuş gibi bakıyordu. Yüzüne bakılırsa saatlerdir bu haldeydi.

“Neden kendi hayatımı kontrol edemiyorum? Annem beni neden bu hale getirdi?” Ellerimin arasında titrerken tüm vücudu sarıslıyordu. “Olduğum kişiden nefret ediyorum çünkü sadece onu memnun etmek istiyorum. Beni kurtardı ama tekrar tehlikeye attı... Onunla evlenmeyeceğim. Söz veriyorum seni bir daha terk etmeyeceğim. Onlarla bir buluşma ayarlıyor ama ben yapmayacağım. Yapmayacağım. Söz veriyorum, yapmayacağım.”

Ellerim yumruk olurken aynı anda göğsüm kabardı. Annem onu üzmüştü. Bu konuda bir şey yapmalıydım. Belki tehdit etmeliydim, belki de Olivia'ya yapmaya çalıştığı gibi onun lanet hayatını tamamen mahvederdim.

“Nefes alamıyorum,” dedi soluk soluğa ve tekrar titreyerek. “Sana ihtiyacım var. Beni korkutan da bu. Sana bu kadar ihtiyacımın olması beni korkutuyor.”

Hıçkırıkları arasında, onu sıkıca tutarak elimi saçlarına gömdüm ve kafa derisine masaj yaptım. Uykuya dalana kadar şakağına ve gözyaşı dolu yanağına öpücükler kondurdum. Burada bir heykel gibi kıpırdamadan durdum ve çekilmeden önce tamamen bayılmasını bekledim. Yataktan kalktığımda, bir sonraki hamlemi planlamaya çalışırken uzun bir dakika boyunca onu izledim. Annemle ilgilenmem gerekiyordu. Olivia'nın üzgün olması ve bu hayata zorlanması onun suçuydu. Xander'ın onu istemesi de... Ve Olivia'yla aramda engel olan diğer herkesin yanına gömüldüğünde de onun suçu olacaktı. Yolumuza devam etmeden önce, uğraşmam gereken iki kişi daha vardı. Annemin son nefesini çalarken bana bakan cansız gözlerinin görüntüsü, beni heyecanlandırmıyor ya da intikam fırsatına atlamak istememe neden olmuyordu ama bunu yapmak zorunda kalırsam, tereddüt etmezdim.

O ve babam, muhtemelen şu an malikânenin aşçısı tarafından hazırlanan akşam yemeğini yiyorlardı. İşten, Olivia'nın evliliğinden ve onunla birlikte olmamızın ne kadar saçma olduğundan bahsettiklerini görebiliyordum. İki eleme daha...Bunu gizlice de yapabilirdim.

Olivia inleyip elime uzandı. “Sarıl bana,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Planım yarına kadar bekleyebilirdi. “Durdur şunu,” dedi, sanki yeni uykuya dalmamış gibi yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü. Tekrar yanına gelip, onu kollarıma çektiğimde vücudu titriyordu.

O, yine hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ne yapacağımı bilemedim. Onu nasıl sakinleştireceğimi bilmem gerekmiyor muydu? Onun erkek arkadaşıydım.

Ona kahve mi yapmalıydım? Duş almaya mı ihtiyacı vardı? Belki de biraz müzik ona iyi gelebilirdi. Titreyerek bana doğru kontrolsüzce ağılıyordu ve ben donup kalmıştım. Küçükken ne zaman üzülse, uyuyana kadar ona sarılırdım. İki kez onu kollarımın arasına alarak, yatak odamda sallanırken, o başını omzuma koyup sızmıştı.

Bu, farklı hissettiriyordu. O anlar, benim iyi bir ağabey olduğum anlardı. Artık değişmiştim ve Olivia da farklıydı.

Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi sormak istedim ama kelimeler aklıma gelmedim. Ve o da bana doğru kıvrılmış durumdaydı, bu yüzden işaret edemiyordum. Saçlarını okşarken ne kadar sıcak olduğunu hissettim. Çıplak tenini hissetmek için elimi sırtından aşağıya ve gömleğinin içine doğru sürükledim. Ter içindeydi. Tüm vücudu sıcaktı. O kadar duygusaldı ki kendini hasta edecekti. Dikkatini dağıtmam lazımdı.

Şakağına bir öpücük kondurup omzuna, kalçasına ve kaburgalarına masaj yapmaya çalıştım. Bacağını kaldırırken hâlâ ağılıyor ve kaybolacakmışım gibi bana sarılıyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Olivia’nın saçlarını avuçladım ve yatak başlığına yaslandım. Pantolonumu ve *boxer*’ımı indirip, siki mi serbest bırakırken onu orada tuttum. Kıyafetlerimi çıkarmamdan etkilenmiş gibi görünmüyordu hatta pantolonumu ayaklarıma dolanmaktan kurtarmam ve tekmeleyebilmem için kendini hareket ettirdi.

Aslında sertleşmemiştim. Ama bu benimle ilgili değildi. Bu benim küçük kız kardeşimi sakinleştirmeye çalışmamla ilgiliydi. “Aç,” diye zorladım saçlarını sıkıca kavrayıp, başını kucağıma yas-

larken. Diğer elimle sikimin ucunu dudaklarına bastırdım. “Beni ağzına al.”

Tam bana kaşlarını çatacağını ve defolup gitmemi söyleyeceğini düşündüğüm anda, biraz rahatladı ve dudaklarını araladı. Yumuşaklığımın çoğunu aldı ve bir mırıltıyla gözlerini kapattı. *Sikeyim.*

Gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyordu ama artık histerik değildi. Burnundan yoğun bir şekilde nefes alırken dili sikime karşı ıslaktı, onu güzel ve sıcak tutuyordu.

Sadece ağzında tutmuş ve bu, onu biraz sakinleştirmişti. Yavaşça ağzının içinde büyüyordum, elimde değildi. Tekrar mırıldanıırken bile, vücudu hiperventilasyondan titriyordu, kendimi tepki vermekten alıkoyamıyordum. Sıcaklık omurgamdan yukarı doğru tırmandı, saçlarını nazikçe okşayışım ise içimde kopan fırtınaların tam tersiydi. Yutkunurken dili üzerimde kaydı ve ağzının sikimin etrafında nasıl sıkılaştığını görünce çenemi sıktım. Diline karşı kalınlaşıp gerilirken, başı kucağımda kaldı, ta ki emmekten başka bir şey yapamayana kadar... Taşaklarımı karıncalandırıyordu, ağzı sikimle dolu bir meleğe bakarken kendi ter tabakam, alnıma yapışıyor. Sanki onun kaygısı azalıyor, yerini bana da yayılan bir sakinlik alıyordu. Birbirimize bağlı bir şekilde yatağa gömülmek istiyordum. Ben de ona dokunmalıydım. Sikim ağzına yerleşirken dilime karşı sıcaklığını hissetmeliydim. “Şşt. Daha fazla üzgün gözyaşı yok.” Sonra gözlerini açtı ve bana bakarken saçlarını okşamayı bıraktım. “Sen benim iyi küçük kız kardeşimsin, değil mi?”

Başını salladı, başı hâlâ kucağımdaydı. Hareket etmiyor ve sadece emiyordu. Mırıldanıırken gözlerindeki hüznün kaybolmaya başlamıştı. Tekrar yutkundum, boğazı aletimin başının etrafında kasıldı ve kalçalarım dalgınca ona doğru itildi. Onu benden daha fazlasını almaya teşvik ettim ve öğürdüğünü duyduğumda dudajımı ısırdım. Lanet olsun. Bununla başa çıkamıyordum. Onu sakinleştirmem gerekirken birden bu durum, onu becermek istememe dönüşmüştü. Dayanamayacaktım. Dayanamazdım. Aletimi ağzında tutarak, sırtüstü yatacak şekilde kaydım ve bizi altmış

dokuz pozisyonuna getirdim. Şortunu, külotunu aşağı çektim ve iç uyluklarını kavarken ellerim titredi. Duraksayarak Olivia'ya baktım, gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı sikle doluydu. İzliyor ve bekliyordu, aç bakışlarında onu tatma ihtiyacını görüyordum. Başımı iç kalçasına yasladım, burnumun ucu girişinin hemen altına değdi ve amına doğru hafifçe nefes aldığımında inledi. Ondan daha fazla titriyordum ama kendimi tuttum. Elim, tenini kavradığında, Olivia'nın dili sikimin alt tarafında kaydı ve pozisyonumuza rahatlardım. Beni ağzından çıkararak, "Lütfen," diye yalvardı. Umursamaz bir ses çıkarıp başımı salladım. Derin nefes aldım ve ağzıma yayılan sıcaklığını hissettim. Çok yakındı. Dilimi çıkarıp tadına bakabilir, derinlere itip boşalmasını sağlayabilirdim. Ancak hâlâ hiperventilasyondaydı, bu hâlâ duygularının derinliklerinde olduğunun bir işaretiydi, kıpırdamadan durdum. Kalçalarımı sallamak istiyordum. Ağzı o kadar mükemmeldi ki.

Kıç yanaklarımı germek ve boğazının derinliklerine boşaltmak istiyordum. Ben onu emerken onun da boğulduğunu, öğürdüğünü ve nefes almak için çırpındığını duymalıyım.

Gözlerimi kapatıp onun sürekli adımı inlemesine odaklanmaya çalıştım. Kalçalarını göğsüme bastırdım ve yüzümü bacaklarının arasına yasladım. Onu tatmak için yanıp tutuşuyordum ama dilimi amına sokmayacak kadar da kontrollüydüm.

Sonra taşaklarımı avuçlayıp, beni boğazının arkasına kadar emerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aletimin etrafında kasılıyordu; emerek yalıyor ve dili tenimi okşarken başını sallıyordu. Çıkardığım inilti onun amcığında titreşti ve sırtını dönüp kendini ağzıma doğru zorlarken duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesle inledi.

Amcığıyla çılgına dönmek yerine, başımın yan tarafını iç uyluğuna dayadım. Ağzımı açıp dilimi dışarı ittim ve her santimimi yutarken bana binmesine izin verdim.

Olivia doruğa ulaşana kadar o mükemmel amcığını ıslak dilime sürttü ve etrafımda ağlama şekli, kalınlığımı boğan yumuşak eli, dudaklarımı muhtaç klitorisinin etrafına kilitlememi ve boşa-

lirken onu şeytani bir karmaşa içinde emmemi sağladı. Ağlayan ağzına birkaç sert hamle yaptım ve omurgamdan taşaklarım kadar bir zevk dalgası beni sardı. Boğazından aşağı boşaldım. Nefes almak için çırpınışını seviyordum, beni geri itmeye çalışıyordu ama ona oksijen vermeden önce birkaç saniye daha bekledim.

Doğrudum ve elimin tersiyle ağzımı sildim. “Neden ağlıyordun?” diye açıkça sordum.

Kendinde değilken avuçlarını yüzünden aşağı kaydırды ve parmaklarını gözlerinin üzerinde tuttu. “Sadece kötü bir gündü.”

“Yalancı.”

Yatakta bacak bacak üstüne atıp yüzünü bana dönmeden önce ellerini indirdi. “Annem seninle ve ailedeki rolümle ilgili saçma sapan şeyler söyledi, hepsi bu. Bununla başa çıkacağım.”

“Xander?”

Omzu gerildi. “Ondan hiç haber almadım.”

Ellerimi yumruk yapıp dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Kelimelerimi bulmakta zorlandığımda, “*Şehri terk etmek istiyor musun?*” diye işaret ettim. “*Herkesi geride bırakacağız. Siktir et, onları.*”

Gülümsedi, sonra başını sallarken gülüşü mizahi olmayan bir kahkahaya dönüştü. “Babam burada, Molly de öyle. Arkadaşlarım da yakınlarda.”

Ona baktım, sessizce hiçbir şey ifade etmediklerini ve kolayca gidebileceğimizi söylüyordum. Onu durduran neydi? Paramız ve motosikletimiz vardı ve yaşamak için bir yer satın alabilirdik. Tüm bu pislikler onun bırakabileceği ekstra yüklerdi. Tek yaptıkları, benimle geçirmesi gereken zamanı çalmaktı. Olivia, iç çekip külotunu tekrar giydi ve sonra yatakta yanıma tırmanıp beni uzanmam için çekti. “Yorulдум.”

Uykuya dalması dakikalar aldı ve rüyasında ne gördüğünü hayal etmeye çalışırken tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

20

Malachi

Annem kredi kartını uzatırken kasiyere gülümsedi ve öğle yemeğini alıp, küçük kafenin köşesindeki masaya yönelirken, teşekkür etti.

İş molalarında buraya gelirdi. Önceleri izinli olduğu saatlerde hep ofisindeydi ama Olivia bana döndükten kısa bir süre sonra rutini değişmişti. Sanki kızını oğluna kaptırdığını biliyordu ve bu gerçeği sürekli hatırlatan şeylerden uzak durması gerekiyordu. Eskiden Olivia onunla oturur, onun kontrolcü tavırlarını dinler, sonra da günlerine devam ederlerdi.

Sigaramdan bir nefes çektim. O, öğle yemeğini yerken ve telefonda sohbet ederken ben de sokağın karşısında saklandım. Kapüşonum başımdaydı ve şapkam yüzümü gizliyordu. Konuştuğu babam olamazdı çünkü o işle ilgili bir toplantıdaydı. Hiperaktif bir köpek yavrusu gibi olan üvey kardeşim Molly, her zaman babamızın yanındaydı. Sanırım tüm ilgisini çektiğim için Olivia'yı özlüyordu. Onu geri alacağını sanıyorsa daha çok beklerdi. O benimdi, başka kimsenin değil. Olivia, yarın onlarla dışarı çıkmamı istiyordu ve ben her ne kadar hayır demek istesem de onun için

daha iyi bir insan olmaya çalışıyordum, bu yüzden kabul ettim. Ayrıca, Molly teknik olarak aileden biriydi. Kara koyun ve yabancılaşmış kardeş olsam da, eninde sonunda onunla tanışmalıyım.

Telefonum cebimde titreşti ama aldırmadım. Duvara yaslanıp gözlerimi, hem beni büyütmüş hem de hâlâ hayatımı mahvetmeye çalışan o kadından ayıramadım. Çünkü hâlâ sevgilimin Xander'la evlenmesi gerektiğini savunuyordu.

E-postalarını görebiliyordum. Reznikovların iş gezisinden sonra buluşmalarını istiyordu. Tüm aileyi orada istiyordu. Annem, babam, Molly ve Olivia... Ama ben yoktum. Hayır. Teknik olarak artık Vize ailesinin bir parçası değildim. Dışlanmıştım. Onları rezil etmiştim. İsmimiz için bir utanç kaynağıydım. Bir kez daha kara koyun olmuşum. Adryx Reznikov, ailenin büyük çocuğuydu ve internette gördüğüm kadarıyla biraz hıyarın tekiydi. Aile şirketinin beyniydi. Xander ise ailenin yüzü, şımarık çocuğu ve altın oğluydu. Adryx, Xander'a kolayca sunulan imkânlarla sahip olmak için mücadele etmek zorundaydı. Yakında ineceklerdi. Hâlâ bir plan yapmamıştım, Xander'ı öyle bir tehdit etmeliydim ki kardeşimden uzak durmalıydı. Belki onu kaçırmayı denirdim. Olivia'yı kaçırdığım zamanki zincirler hâlâ bodrumda duruyordu. Ona acı çektirirdim ama tabii Olivia'ya yaptığım gibi olmazdı. Ona günlerce yemek vermeyip, her yere kusana kadar kendi çişini içirirdim. Sonra onu da zorla boğazından aşağı akıttırdım. Ruh halime bağlı olarak, ona zarar vermesi için Olivia'yı da içeri alabilirdim. Saçını boyatması için zorlaması ve görünüşü hakkında yorum yapması beni deli ediyordu. Benim küçük kardeşim hassastı ve bu pislik onun saçma şeyler düşünmesine neden olmuştu. Olivia her yönden mükemmeldi.

Xander'ın yüzünü mahvedecektim, böylece onu internette parti yaparken gördüğüm tüm kızlar ondan korkacaktı. Derisine baş harflerimi kazıyacaktım, sikini aside batıracaktım ve sonra kardeşine de yarı erimiş taşaklarını yedirecektim ve Xander'ın ciğeriyle suratına bir tokat atacaktım. Telefonum tekrar çaldı ve terapi randevumun bu öğleden sonra olduğuna dair bir bildirim

görmek için aşağıya bakarak iç çektim. Olivia bana hatırlatıcılar ayarlatıyor, birden fazla alarm kurduruyor ve hatta randevularımı beyaz tahtanın her yerine yazdırtıyordu.

Bu terapi işlerini yapmak istemiyordum ama uzun vadede buna degeceğinin farkındaydım. Ayrıca Olivia'nın, yardım aldığımı görmesi onu mutlu ediyordu. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeden anlamıştım bunu. Gerçekten de ihtiyacım vardı. Berbat durumdaydım ve yönlendirilmem gerekiyordu. Sekiz yıl boyunca hapiste olmak beni gerçekten mahvetmişti. Bazı günler iyiydim. Kötü günlerde Olivia'nın bana nasıl kazık attığını düşünüyordum, diğer günlerde ise her şeyden pişmanlık duyuyor ve keşke Vize ailesi tarafından hiç evlat edinilmeseydim diyordum. Ama bu düşünceyi hep aklımdan kovuyordum çünkü o zaman kız kardeşimle tanışamazdım.

Geçen gece, onu sikimle sakınleştirdikten sonra eve götürmüştüm. Uyandığında, motosikletimle ıssız bir yerdeki çiftlik evine kadar gitmiştik. Onu çırlçıplak soymuş ve yatağa yatırmıştım. Ölüler uyandıracak kadar yüksek sesle inleyene kadar mükemmel vücudunu öpmüş, kulaklarımı çınlatmış ve onu becermiştim. Sonra Olivia gerçeğe dönüp, onunla banyo yapmamı isterken, evcil hayvanımın fanusunu temizlemiştim.

Son birkaç gündür üzgündü ve bu beni huzursuz ediyordu. Ama hâlâ beni öpüyor, onu becermeme izin veriyor ve isteyken beni özlediğini söyleyen mesajlar gönderiyordu. Bu yüzden bu sadece bir paranoya ve zihnimin benimle dalga geçmesiydi. Ona asla doyamıyordum. Seks bizim için her şey demekti; kaçırdığımız onca zaman, kaçırdığımız günler, geceler ve orgazmlar... Neredeyse on yıl kaçırmıştık ama artık zamanımız vardı. Onu bir randevuya götürmemi istemesi de çok saçmaydı. Ne anlamı olabilirdi ki? Anlıyordum, gerçekten anlıyordum ama bu ona serenat yapmaya başlayacağım, ona bir prenses gibi davranacağım, sonra da onu her gün her saniye bayılıta kadar sikmek istemiyormuşum gibi davranacağım anlamına gelmiyordu.

Ben romantik bir adam değildim. Bu saçmalıkları yapamaz-

dım. Olivia'yla sevişirken bile bazen o karşı fazla sert oluyordum ama tek bildiğim buydu. Çocukluğumdan beri hayatım öfkeyle geçiyordu. Olivia'yla birlikteyken aklım bana acımasız davranmayı bırakıyordu. Onunlayken, sesler susuyordu. Bana gülümsediğinde... Tanrı aşkına, başka ne isteyebilirdim ki? Bizde hiçbir sorun yoktu. Aktiftik. Gerçekten aktif... Öpüşme cinselliğe dönüşüyor, sarılmak beni sertleştiriyordu. Bana karşı kızardığını görmek bile, gözleri yaşla dolana kadar sikimi ağzına sokma isteği uyandırıyor. Nasıl olur da onu bir randevuya götürüp bunların hiçbirini olmamış gibi davranabilirdim?

"Biraz daha ihtiyatlı olabilirsin," dedi solumdan gelen bir ses. Zaten boktan olan ruh halim daha da kötüleşti.

Olivia'nın arkadaşı Abigail'i görmek için başımı kaldırdım. Hâlâ renkli saçları vardı ve göz kalemi biraz iğrenç... Küçüklüklerinden beri, kız arkadaşımın nasıl arkadaş olabildiği bugün bile beni şaşırtıyordu. Onu görmezlikten geldim.

Kollarını kavuşturup yanımdaki duvara yaslandı ve bir sigara çıkardı. "Kısa cevaplar vermesinin ve telefonlarıma çıkmamasının sebebinin sen olduğunu tahmin ediyorum. Arkadaşımı benden alamazsın."

Ona bir kez daha bakarak, sessizliğimin onu rahatsız etmesinin ne kadar süreceğini hesapladım. Daha önce benimle hiç konuşmamıştı. Hiçbir zaman.

Sinir bozucu bir şekilde, gitmedi. Sigarasından bir nefes çekti ve başının üzerinde bir duman üfledi. "Onun o ahmakla evlenmesini istemiyorsun, ben de istemiyorum. Xander geri adım atmıyor. O ve babası bunu açıkça belirttiler. Lütfen bu ikimizin arasında kalsın."

Onu sorgulamak istiyordum ama yapamıyordum. Sadece Olivia'nın önünde konuşurken rahattım. Terapistim dışında, dünyada sesimi duyabilecek tek kişi oydu. Abigail'in beni duymasına izin vermeyecektim ve o da işaret dili bilmiyordu. Bu yüzden tek yapabildiğim ona bakmaktı. Oflayıp pufladı, bitmiş sigarasına bastı ve kalçasını dışarı çıkardı.

Olivia bunu biliyor muydu? Xander'ın geri adım atmadığını? Olivia bilmemi istemediği için mi bunu kendime saklamak zorundaydım?

Belki de Olivia henüz bilmiyordu. Peki... Bu salak nasıl bilebilirdi ki?

“Xander Olivia'yı alırsa, onu bir daha asla göremeyiz.”

Bunu biliyordum. Onu uzak tutmak için mücadele ettiğim tek kişinin, köşede belirip hayatımı mahvetmek için beklediğini hatırlamaya ihtiyacım yoktu.

“Eğer Xander'ı denklemden çıkarmayı planlıyorsan, kardeşini de hallettiğinden emin ol. Yoksa o daha büyük bir sorun haline gelir. Gerçi ikisini de kontrol eden kişi babaları... Ama ona ulaşmak imkânsız.”

Neden burada durup birbirimizi tanıyormuşuz gibi benimle konuştuğunu anlayamamıştım. Ya da neden bana bilmediğim şeyler anlattığını.

“Seni ve Olivia'yı asla anlayamayacağım. Aranızda bir şeyler olduğunu hep biliyordum, Mason bana söylemişti. Ve sen kız kardeşine âşık olduğunu daha fazla belli edemezdin ve o da sana aynı şekilde takıntılıydı. Eğer onun kalbini kırarsan, taşaklarına öyle bir tekme atarım ki bir daha asla düzgün yürüyemezsin.”

Sonra caddenin karşısına geçti, kafeden çıkan anneme gülümsemi ve ikisi birlikte kız kardeşimle buluşmak üzere adliyeye geri döndüler.

Kafam karışmış ve sinirlenmişim.

Az önce beni tehdit mi etmişti?

Köşeyi dönmelerini izledim, takip etmeden önce birkaç dakika bekledim. Şapkamı düşük tutarak ve görüş alanlarından uzak durarak, adliyeye kadar onları takip ettim.

Kız kardeşim arkadaşına sırtarak ve annemizi görmezlikten gelerek dışarı çıktığında, göğsümdeki sıcaklık ortaya çıktı ve sonra bir arabaya binip arkadaşı Anna'nın evine gittiler. Can sıkıcı bir şekilde, dün doğum yapmıştı. Bu sabah Olivia'nın göğsünde uymaya çalışırken iki yeni doğmuş bebek telefonda çığlık atmıştı ve

Olivia sanki kulak zarlarımız cınlamıyormuş ve sabrım tükenmiş gibi davranmıştı. Telefonunu duvara fırlatıp hiçbir arkadaşının onunla bir daha iletişime geçemeyeceğinden emin olmaya çok yaklaşmıştım.

Bana bir resim göstermeye çalıştı ama bakmak için başımı kaldırmaya bile yeltenmemiştim. Kimin umurundaydı ki? Anna bir sürtüktü, Abigail de öyle. Kim olduğunu sanıyordu da benimle böyle konuşuyordu?

Onu boğmak istiyordum ama Olivia'yı boğduğum gibi değil... Bu düşünce bile beni tiksintiyle ürpertmişti. Kız kardeşimden başka hiç kimseyi altıma almayı düşünmemiştim bile. Evet, Anna'yla buluşarak onun kafasını biraz karıştırmıştım ama bunu kötü niyetle yapmıştım.

Olivia'nın yeni arkadaşlara ihtiyacı vardı çünkü bunların hepsi aptaldı. Ya da belki de hiç ihtiyacı yoktur? Baloncuğumuzu rahatsız etmeleriyle uğraşmak zorunda kalmamak kulağa mükemmel geliyordu. Ben onun arkadaşıydım. Bu kadarı yeterdi.

O da benim tek arkadaşımdı. Motosikletime binip arabayı Anna'nın evine kadar takip ettim. Beni göremeyecekleri kadar uzaktaki bir tepeye park ettim. Ancak ben evin ön tarafındaki tüm pencereleri mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Annem Anna'ya sarıldı, ona bir hediye verdi ve ardından kocasının Olivia'nın kucağına verdiği bebeğe bakıp gülümsedi. Diğer bebeği de Abigail aldı. İçimden garip bir şey geçti. Ne hissettiğimi tam olarak anlayamadım. Bunların hiçbirini kıskanmıyordum. Olivia'nın bebek gibi konuşmasına bakıp onun benim çocuğumu kucağına aldığını hayal etmiyor ve kafamda tüm bunlara sahip olacak kadar iyi olsaydım nasıl olurdu diye plan yapmıyordum...Bu imkânsızdı. Ama belki de damarlarımda dolaşan bir kova dolusu kızgınlıktı. Çünkü kız kardeşim gülümsüyordu. Bir bebeğe sırtmıştı. O bana hiç böyle gülümsememişti, ya da başka birine. Benimle birlikte bir aile, çocuklar istediğini düşünmek içimi burkmuştu. Bu ona verebileceğim bir şey değildi.

Sikeyim.

Kulaklarına kadar gülümsüyordu ve yanakları kıpkırmızıydı. Adamın yanından geçip gözden kaybolduğunda, artık camdan onu göremiyordum. Belki de manzaramı bozduğu için adamın arabasını çizip lastiklerini patlatmalıydım. Başka bir pencerenin önünde yeniden belirdi ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Bebek diğer kolundaydı, sanki bu kadar kırılgan bir şeyi tutmakta doğuştan yetenekliymiş gibiydi. Bir şeyler yazarken gülümsemesi büyüyordu ve o uyurken kim olduğunu görmek için telefonunu kontrol etmeyi aklıma not ettim. Son zamanlarda iyiydim. Önce-leri telefonunu hackleyip mesajlarını okuyordum, resimlerine ve videolarına bakıyordum ve bu takıntı haline gelmişti ama daha iyisini yapmaya çalışıyordum.

Bana döndüğünden beri telefonunu kontrol etmemiştim. Belki de bakmalıydım, sadece bir kez?

Cebimdeki telefon çaldığında bu düşünce kayboldu.

Olivia: *Çok yapışkansın, ağabey.*

Yumuşak bir kahkaha attım ve başımı kaldırıp onun beni izlediğini gördüm. Kucağındaki yeni doğmuş bebeği daha iyi görebilmem için kolunu yana yatırdı, bir yandan da hafifçe sallanıyordu. Yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Bir cevap yazarken iç çektim. Ona bebek delisi olup olmadığını ve mümkün olduğunca çok prezervatif stoklamam gerekip gerekmediğini sormak istiyordum ama başka bir soruyla yetindim:

Ben: *Orada ne kadar kalacaksın?*

Annem bebeği kucağından aldı. Ardından bir süre arkadaşlarıyla sohbete daldı. Onlardan uzaklaşıp mesajımı okurken dudaklarını çiğnemedi önce, beni yaklaşık beş dakika bekletti. **Olivia:** İçeri gelip ikizlerle tanışmak ister misin? Arkadaşlarımla birlikte olmamıza alışması harika olur.

Kaşlarımı çatarak pencereye baktım ve Olivia'nın sabırla cevabımı beklediğini gördüm. Bu nasıl bir soruydu böyle? Anna ve kocası hangi lanet dünyada yeni doğmuş bebeklerinin yakınında olmama izin verirdi ki? Ayrıca annem de oradaydı, kapıyı suratıma çarpardı. İçeri girmek için bir nedenim yoktu.

Ben: *Neden yapayım ki?*

Gönder tuşuna bastığım anda bir hata yaptığımı anlamıştım ama şimdi geri alamazdım. Gülümsemesi düştü ve ben de alt dudığıma dişlerimi geçirip gelecek tepkiyi bekledim. O, uzun bir dakika boyunca ekrana bakarken, kığım uyuşmaya başladığı için motosikletimi düzelttim. Gülümsemesi daha da azalmıştı, sonra pencereden uzaklaştı ve bir kez daha görüş alanından çıktı. Telefonum elimde titredi.

Olivia: *Bir dakika içinde çıkacağım.*

Telefonumu cebime koydum ve motosikletimin anahtarını çevirerek altımda titremesini sağladım. Motoru döndürürken Olivia'nın arkadaşının -o lanet Abigail'in- dikkatini çektim ve perdeyi kapatmadan önce bana kaşlarını çattı. Onun derdi neydi?

Bir yanım onu bu işin dışında tutmak istemişti ama o da bir şeyler biliyordu. Olivia bana bir kez bile bahsetmemiş olmasına rağmen, Xander'ın geri adım atmayacağını söylemesi... Ya kızımın yalan söylediği ya da arkadaşının belki de bilgi almak için Reznikovlardan biriyle yattığı anlamına geliyordu?Ön kapı açıldı ama sadece Olivia çıktı. Sokağı geçip bana doğru yürürken kollarını göğsünde birleştirmişti. Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

Yutkundum ve ona gülümsedim. "Merhaba."

"Bana arkadaşlarımla biraz zaman ayıramaz mıydın? Anna'nın daha yeni ikizleri oldu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım; az önce onlarla vakit geçirmişti ve şimdi onu eve götürecektim. Elindeki telefon çaldı ve çantasına koymadan önce bir göz attı. "Abigail," dedi, ona kimin mesaj attığına dair sessiz sorumu görünce.

Bakışlarım önce eve, sonra tekrar ona kaydı. Dudağını ısırdı, gözleri parlıyordu. Elini tutmaya çalıştım ama kollarını ısıtmak için ovuyormuş gibi yapıyordu. Başını salladı ve çıkardığımda kaskımı aldı. Hâlâ ona bir tane almam gerekiyordu, korumasız bir şekilde motosikletime binmesine izin vermiyordum. Kaskı tutup onu göğsüme doğru sürükledim. "Bana bak," dedim, kırmızı göz-

lerini görebilmek için vizörü yukarıda tuttum. “*Bana sorunun ne olduğunu söyle.*”

Onun sessizliği beni öldürüyordu. İncinmişti ve bunun sebebi bendim.

“Özür dilerim,” dedim kuru dudaklarımı ıslatarak. “Deniyorum.”

Başını salladı. “Biliyorum. Ben de öyle.”

“Beni hâlâ seviyor musun?”

Nefes alıp verdi. “Tabii ki seviyorum.”

Güzel. Bu iyi... Beni artık sevmiyor olsaydı, ne yapardım bilmiyordum. Belki de bana tekrar âşık olana kadar, onu yatağımızda bağlı tutardım.

Arkama geçip kollarını belime doladığında, hızlanırken beni Olivia’nın tutuşundan daha sıkı saran bir huzursuzluk hissiyle geri çekildim.

İyi hissetmiyordum. Hâlâ onu bir randevuya götürmem ve başlangıca geri dönmemiz gibi saçma bir fikre mi sahipti ve bu yüzden mi bu kadar soğuk davranıyordu?

Ya arkadaşını ve yeni, mutlu ailesini görünce onun için yanlış kişi olduğumu anladiysa ve beni terk etmenin yollarını düşünüyorsa?

Aklımda o kadar çok düşünce vardı ki planladığımdan hızlı gidiyordum ve bu Olivia’nın kollarını daha sıkı sarmasına neden oluyordu. Belki de daha hızlı gitmeliydim. Olivia eve vardığımızda ya da kaskımı bana verip eve girdiğinde tek kelime etmemişi. Kaşlarımı çatarak arkasından gittim. Ona sorunun ne olduğunu sormalıydim ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu ve bana bakmadığı için işaret edemiyordum. Doğruca banyoya girip kapıyı kapattı ve kilitlemek için sürgüyü kaydırды. Alnımı kapıya dayadığımda çenem gerildi, yumuşak hıçkırıklarını duyarken gözlerim kapandı. Ağlıyordu. Benim yüzümden... Yine aynı şeyi yapıyor, onu mutsuz ediyordum. Tek yaptığım onu üzme için beni terk edecekti. Ona seslenemedim. Kapının kilidini açıp onunla iletişim kuramadım... Aklımda tek bir soruyla kapının dışında beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Molly'nin okulunun bitmesini beklerken Olivia çok heyecanlıydı, dersleri yirmi dakika içinde bitecekti ve biz de onu mezuniyet balosu için elbise alışverişine götürecektik. Onlara katılmaktan başka çarem yoktu; küçük kız kardeşimle tanışmalı, nazik ve sabırlı olmalıydım.

Ayrıca onun önünde sigara ya da esrar içmemem, onu korkutmamam ya da şiddet içeren herhangi bir şey yapmamam gerekiyordu. Ben de ayakta durup lanet bir gölge olmaktan başka bir şey yapmadım.

Olivia'nın içine girmiştım, her deliğine girmiş ve ayrıca tenini baş harflerimle sahiplenmişim. Yine de vücudumda o olmayan biri için hoş, sabırlı bir kemik olduğunu mu düşünüyordu? Benimle tanışmış mıydı?

Olivia dikkatimi çekmek için omzuyla beni dürterek, "Şimdi geliyor," dedi. "Ne dediğimi unutma."

Kız kırılgan ve hassastı ve ona karşı nazik olmalıydım. Genel olarak, onun yanında sessiz kalmalıydım. Muhtemelen işaret dilini bilmiyordu ve ben de çocukları sevmezdim, onlar da beni sevmezdi. Bu yüzden bugün sessiz bir gün olacaktı. Bu sabah Olivia'ya dün gece neden üzgün olduğunu on kez sormuştum ama bana bir cevap vermek yerine beni öperek bundan kaçınmıştı. Bu noktada paranoyam kitlesel yıkıma yakındı. Abigail'in sözleri beynimde bir hastalık gibi asılıydı. Xander pes etmiyordu. Onu zorlayacak mıydı? Ya onu almaya çalışırsa?

Olivia yine kabul ederse ve onu kaybedersem ne yapardım?

Bir sürü ölüm olurdu, orası kesin.

"Ve bana kız kardeşim deme, özellikle de benimle flört ediyorsan ya da elimi tutuyorsan."

Ona kaşlarımı çattım. "*Ama ben senin kardeşinim?*"

"Hayır, sen benim erkek arkadaşısın."

“Ben ikisiyim.”

İç çekerken omuzları düştü. “Bir seçim yapmalısın, Malachi. Ben senin kız kardeşin miyim yoksa kız arkadaşın mı?”

Tereddüt etmeden işaret ettim. “İkisi de.”

“Dayanılmazsın.”

Gözlerimi kıstım ama cevabımı savunamadan ve hâlâ bana ikisini birden demesini isteyemeden, uzaklarda pembe, ışıltılı bir varlık belirdi. Genç kız heyecanla bize el salladı, arkasına dönüp arkadaşlarına elveda dedikten sonra koşarak yanımıza geldi. Olivia’ya sarıldı ve sonra bana baktı. Eğer bana sarılmayı aklından bile geçirirse, ondan önünden çekilir ve yüzüstü düşmesini izlerdim. “Merhaba,” dedi kocaman bir sırıtışla. “Ben Molly.”

Göz kırptım. Olivia beni dürttü. Tekrar göz kırptım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe eğdim ve bu yeterli olmuştu. Çünkü o enerjik ergen, tüm haftasını tam anlamıyla anlatmaya başlamıştı. Konuşurken ellerini nasıl kullandığı, arkadaşlarının onu gençler için bir kulübe çağırmasını anlatırken ses tonunun aşırı heyecanlı oluşu, sonra da Vize malikânesindeki bir çalışanla yaptığı bilekliği Olivia’ya göstermesi... Duyduklarımı bastırarak ellerimi ceplerime soktum ve parkta yürürken biraz geride kaldım. Alışveriş merkezine giden yol kısaydı ancak her ikisi de on dakika içinde ayaklarının acıdığından şikâyet etmeye başlamışlardı. Sonunda pembe bir çantayı sırtımda taşıyordum çünkü görünüşe göre bütün gün onu taşıyan kız için çok ağırdı ve Olivia çantayı bana verdiğinde onu reddedecek değildim.

Molly’nin koyu renk saçları bana dönerken salındı. “Düşündüğümden daha uzunmuşsun.”

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki zaten? *Sağ ol ufaklık, bo-yumu ölü biyolojik babamdan aldım...*

Ya da, *seninkinin bir pislik olduğunu ve bağımlı annen banyoda yerde ölü yatarken seni üç gün evde bıraktığını duydum*, diyerek bağ kurmayı mı denemeliydim? *Travma üzerinden bağ kurmak ister misin? Kısmen empati yapabiliyorum.*

Onun yerine sessiz kaldım. Olivia büyük ihtimalle taşakları-

mı tekmeleyecekti ki ben taşaklarımı oldukça seviyordum. Bana dayatılan kurallara rağmen bir sigara yaktım ve onlar Olivia'nın mezuniyet balosunda ne giydiğinden bahsederken ikisini de görmezlikten gelmeye çalıştım. Bizimkine hiç katılmamıştım. Ama dışarıda durup kız kardeşimin gelmesini beklemiştim. Ona otoparkta benimle dans etmesini teklif edecektim, sadece ikimiz ama babam ortaya çıktı ve bana lanet arabaya binmemi söyleyip beni eve götürdü.

O biliyordu.

Onun hakkında ne hissettiğimi hep biliyordu.

Molly yanımda yürümek için yavaşladı. Birkaç işaret yapmak için ellerini hareket ettirdi ama yanlış yapıyordu. Olivia onu düzeltti ve tekrar bana döndü.

"Mutluyum," diye işaret etti ve sonraki hareketleri toparlaması birkaç saniye aldı. *"Hapisten çıktın."*

Bir anda kalp atışlarım hızlandı ve eve gitmek istedim.

"Olivia hep senin için ağlardı," diye ekledi, Olivia bakmıyorken.

Beni boğmakla tehdit eden bir yumruyu yutarak dumanımı derin derin içime çektim ve zehri çocuğun ters yönüne üflediğimden emin oldum.

"Babam bana biraz öğretiyor. Daha çok çalışacağım."

"Harika gidiyorsun," dedi Olivia. *"Benim de öğrenmem uzun zaman almıştı. Babam ve Malachi bana öğretmişti."*

Bakışları bana kaydıığında, gülümsedi. Büyürken kelimeleri yazıp ona işaret ettiğimi hatırlıyordum. Babam ona öğretiyordu ama o her zaman odama gelip biraz daha öğretmemi isterdi.

Ona kendi adımı ve onunkini nasıl işaret edeceğini öğretmiştim.

Ama o, planladığımız gibi, bana adımı nasıl söyleteceğini hiç öğretememişti. Ben ise hücremdeyken onun adını söylemeyi kendi kendime öğrenmiştim. Ve bunda bile berbattım.

"Babamız mı öğretti sana?" diye sordu. *"İşaret dilini?"*

Neden bu çocuk beni endişelendiriyordu? Kalbim hızla çarpı

ve aniden midem bulandı. Çenem titrerken alışveriş merkezinin girişine odaklandım. Dişlerim birbirine çarpıyordu, beni kızdırdığı ya da konuşmayı kesmediğinden değildi. Hayır. Hazırlıksız yakalanmıştım çünkü *babam* dememişti. Yaptığım her şeye rağmen, Jamieson'ın hâlâ babam olduğunu ima eden bir şekilde söylemişti. Yani beni hâlâ onun oğlu ve kendisinin kardeşi olarak görüyordu. Yutkundum ve başka tarafa baktım, göğsüme yoğun bir ağırlık çökmüştü. Sanki ruhumu ezmeye çalışıyor, bana boş bir kabuk olduğumu ve hiçbir işe yaramadığımı hatırlatıyordu.

Tutuklandığımda, tekrar yalnız olduğumu kabul etmiştim. Biyolojik ebeveynlerim beni terk etmiş ve kızlarına âşık olduğum için Vizelerle olan ilişkiyi mahvetmiştim. Olivia bana geri dönene kadar konuşabildiğim tek kişi kendimdim. İç sesim hıyarın tekiydi ve bir an komik, bir an intihara meyilli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden o tarafımı bastırıp yerine Olivia'yı ve hâlâ konuşan bu çocuğu koymak iyi gelmişti. Caddenin karşısına geçip alışveriş merkezine doğru ilerledik. Eve gitmek için saatleri sayıyordum ki bugünün varlığını unutabileyim... "Gelip bir gece kalabilir miyim?" diye bana bakarak sordu Molly ve sağ gözüm seğirdi. "Ablam film izleyebileceğimizi ve senin de bana örümceğini göstereceğini söyledi! Ne tür bir örümcek bu? Isırıyor mu? Örümcekler ses çıkarır mı? Seni hiç ısırды mı?"

Lanet olsun.

"Olivia," dedim, hiperaktif genci işaret ederek. Anevrizma geçiriyormuş gibi yapıp bayılmadan önce görevi devralması için sessizce ona yalvardım. Telefondaydı. Bu da demekti ki bu çocuğun bitmek bilmeyen sesiyle ben ilgilenecektim. Molly gözlerini kocaman açtı. "Aman Tanrım. Az önce onun adını söyledin! Benimkini söyleyebilir misin? Olivia'ninkinden daha kolay. Moll-ee. Dilden hemen dökülüyor! Beni dinliyor musun sen?"

Ölmek istiyordum. Olivia hâlâ telefondaydı, sanırım Abigail'le konuşuyordu. O sırada Molly'nin kaldırım tarafında yürüdüğünü fark edip onu solumdan sağıma almıştım. Olivia'yla hep otomatik olarak yaptığım bir şeydi bu. Neden bilmiyorum ama Molly'nin

işlek yolun kenarında yürümesi beni rahatsız etmişti. Yoldan sap-
pan bir araba ona zarar verebilirdi. Sigaramı fırlatıp cam kapıyı
açtım ve Molly ile Olivia'nın içeri girmesine izin verdim. Olivia
elimi tuttu ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kalktı. "Nazik
ol. Lütfen. Çok çabalıyor ve sen onu kabul etmiyorsun," diye fısıl-
ladı. "Lütfen. Seninle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

Başımı salladım ve ofladım. Çocukla herhangi bir ilişki kur-
maya çalışmamın bir anlamı yok. Ailede olan biten her şeyi ve ne-
den Vizelerden atıldığımı anlayacak kadar büyüdüğünde benden
nefret edecekti. Ve Olivia'yı düzenli olarak becerdiğim gerçeğini
ve bunun teknik olarak yanlış olduğunu da...Molly'nin bakışları
kenetlenmiş ellerimize düştü ve bir gülümsemeyi gizlemeye çalıştı.
Kız kardeşimizle *birlikte* olduğumu biliyor muydu?

"İşte mağaza burası!" Olivia bizi elbiseler ve ayakkabılarla dolu
bir mağazaya doğru çekti ve ikisi de heyecandan ciyaklayınca
içimden iç geçirdim. Bu hayatımın en kötü günü olacaktı.

21

Olivia

Döşeme tahtalarının gıcırdama sesiyle gözlerim açıldı. Sabahın erken saatleriydi, güneş doğmaya ve gökyüzünü aydınlatmaya başlıyordu. Kuşlar cıvıldıyor ve hafif bir yağmur pencereye doğru çiseliyordu. Ama doğrulduğumda Malachi'in odanın ortasında, sırtı bana dönük bir şekilde durduğunu gördüm. Yılan, güvercin ve ağ kaplı diken dövmeleri bana bakıyordu.

Uyandığımda onu bu halde gördüğüm diğer zamanlarda olduğu gibi, elleriyle bir şeyler işaret etmedi ya da bir şeyler mırıldanmadı. Elleri yumruk olmuş, hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve saçları ensesinde ıslanacak kadar ter içindeydi.

Yorganı çekip ona doğru yürüdüm ve sırtına dokundum. “Malachi?”

Gözleri açıktı ve duvara odaklanmıştı, beni tanımıyordu. Dudaklarımı ısırıp odaya baktım, ilaçlarını alıyordu ve bol bol uyuyordu. Bunlar Malachi'in ruh sağlığını etkileyen etkenlerdi. Babam bana Malachi'in çocukken uykusuz kaldığında, akıl sağlığının kötüleştiğini söylemişti.

Şimdi ne olmuştu?

“Yatağa dönmek ister misin?”

Sessiz olmasına ve gözleri beni bulduğunda aklı başında görünmemesine rağmen, başını hafifçe eğerek başını salladı. Nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı. Parmaklarını gevşetmesi için nazikçe uğraşarak elini tuttum, parmaklarımızı kenetledim ve birlikte yatağa geri döndük. Bana sarılıp burnunu enseme gömdü ve çilek kokulu saç tellerimi içine çekti. Vücudu gevşerken bir sonraki sözleri beni tam kalbimden bıçakladı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı titreyerek. “Bu durmayacak.”

“Ne durmayacak?” diye sordum birkaç saniye sonra. Ama o çoktan uykuya dalmıştı.

Ben ise uyuyamıyordum. Aklım telefonumda duran ve henüz silmediğim mesajlara takılmış durumdaydı. Anna ve bebeklerini ziyaret ettiğim sırada gelmişti. Xander, her zamanki tehdidiyle bana ulaşıyordu. Babasının nasıl biri olduğu ve beni Xander’la evlendirmek için neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu görmezlikten gelmişim. Sonra başka bir mesaj geldi, imzaladığım sözleşmede onunla iletişim kurmam gerektiğini belirtiyordu.

Teşekkürler anne. Çok teşekkür ederim.

Cevap vermeyecektim. Malachi’a bunu yapamazdım ve yapmayacaktım da. Ona geri döndüğümde bir söz vermişim ve sözümü tutacaktım. Bu mümkün olduğunca uzun süre saklamam gereken bir sırdı. Eninde sonunda öğrenecekti ama o gün gelene kadar bekleyebilirdi. Bunu ona şimdi söylemek, şu anki durumuna zarar verirdi. Söyleyecektim... Ona gerçekten söyleyecektim ama şimdi değil. Her şey kontrolüm altındaydı. Toplantıya gittiğimde -ne zaman olursa olsun- kesin bir dille reddedecek, hepsine siktir olup gitmelerini söyleyecektim. Anneme bile. Ve istifamı verecektim. Annemle çalışmaya ihtiyacım yoktu. Başka bir yerde iş bulabilir, gerçekten mutlu olabilirdim; üstelik onun lanet kölesiymişim gibi emirler de almazdım. Belki Malachi’a Molly’nin bizimle kalıp kalamayacağını sorardım. Yükümlülüklerimden kurtulduğumda, annem kız kardeşimi benim yerime koymaya çalışacak ve bu da reddedeceğim başka bir şeydi. Malachi’ın onu

sevdiğini biliyordum. Onunla bir kez bile konuşmamış ya da işaret diliyle iletişim kurmamış olmasına rağmen, diğer herkese yaptığı gibi ona kaşlarını çatmıyordu. Ama dinliyordu. O gün elbise alışverişi yaparken dudaklarından dökülen her bir kelimeyi, okul dramasından bahsetse bile dinlemişti.

Sigarasının dumanını onun yanma bile üflememişti, oysa ben her zaman suratımda hissederdim, beni kızdırırken ya da onun için gelmemi sağlarken...İçten içe ona tahammül etmişti, bu da bir şey ifade ediyordu.

Belki de büyürken olamadığım o küçük kız kardeşi olurdu. Vizelere geldiğinde bir kardeşe ihtiyacı vardı ama onun yerine, kalbi kırılmış ve bileğinde pranga olan birine âşık olmuştu. Gözlerim nihayet kapandı ve birkaç saat sonra telefonumdaki alarmin bana işe gitmem gerektiğini hatırlatmasıyla uyandım. Yanımdaki yatağın boş olduğunu hissedince, hızla doğruldum. Yataktan kalktığımda, onu yerde yatarken gördüm ve panik içinde ona doğru koşarken kalbim hızla çarptı. Sonra sırtüstü yattığını, örümceğinin elinin etrafında gezindiğini ve derin düşüncelere daldığını fark ettim ve durdum.

“Rahat uyudun mu?” diye sordum.

Sekiz bacaklı canavar, elinden göğsüne doğru kayarken çene-
siyle sessizce *evet* dedi. İçten içe ürperdimPozisyonunu değiştirdi,
bir kolunu başının üstüne koyarak ona yaslandı ve diğer eli yanına
düştü. Örümceğin göğsünde gezinmesine engel bile olmuyordu.
Bedenim, hayvan omzunda durduğunda istemsizce gerildi.

“Ne isim vereceğini düşündün mü?”Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “*O bir dişi,*” diye işaret ederken evcil hayvanını göğsünde bıraktı.“Nereden biliyorsun?”

“*Erkek olduğunu düşünmüştüm ama kabuk değiştirdiğinde, dış kabuğunu inceledim,*” diye işaret etti ve yüksek sesle, “Spermatekalar için,” dedi.

Karmaşık bir sözcük olmasına rağmen, Malaki bunu şaşırtıcı derecede açık bir şekilde ifade etmişti. Açıkçası neden bahsetti-

* Dişi hayvanlarda bulunan bir sperm saklama kesesi. (e. n.)

ği hakkında hiçbir fikrim yok. Gençken çok araştırma yapmıştı, konu sekiz bacaklı yaratıklar olduğunda bir dâhi gibiydi. “Örümcekleri seviyorsun,” diye açıkça belirttim. “Beni ürkütüyorlar.”

Sessizce güldü. *“Kırmızı dizliler uysaldır. Sana zarar vermez. Ona isim vermek ister misin?”*

“Adını sen koy.”

Başını eğip sanki bir isme benzeyecekmiş gibi hayvana baktı. Omuz silkti ve sonra tekrar bana döndü. “Cordelia.”

“Bunu sevdim.” Duş alıp işe gitmek için hazırlanmam gerekse de yanına oturdum. Cordelia elinin üstünden yavaşça geçerken -Malachi o hareket ederken elini döndürüyordu- mesafeyi korumaya devam ettim. Örümcekleri sevdiğini hep biliyordum. Kediler, köpekler, tavşanlar, papağanlar, evdeki diğer tüm evcil hayvanlar, aklınıza ne gelirse, hepsini severdi ama örümceklerin, daha doğrusu tarantulaların onun kalbinde özel bir yeri vardı.

Hatta elinde bir örümcek dövmesi bulunuyordu, göğsünde ve baldırlarının arkasında da bazı ağlar vardı. Estetik görüntüsü muhteşemdi, diğer dövmeleriyle iç içe geçmişti. O dikkatini evcil hayvanından ayırmazken, parmağımın ucuyla omzundaki dövmenin üzerinden geçtim. “Cordelia, Spikey ile aynı cinsten,” dedim onu izlerken. “O zaman kırmızı dizliler senin favorin mi?”

Tek yaptığı bir kez başını sallamak oldu.

Bir sürü soru sormak istiyordum. Çocukken bir tarantulası vardı ve ölmüştü. Annem, hastaneye getirildiğinde cebinde ölü olduğunu söylemişti. Tüm bacakları kopmuştu ve onu ondan almak için dört hemşire gerekmişti. Cesur tarafım ortaya çıktı ve yaklaştım, elimi uzatıp parmak uçlarımı onun üzerinde gezdirdim. Malachi bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyordu ve kaşları kalkıktı. Örümceklerden her zaman korkmuşumdur; küçük ve korkunç görünen her şey tüylerimi ürpertir, ters yöne kaçmak istememe neden olurdu. Ancak bu örümcekle aynı çatı altında yaşayacaksam, bu korkuyu bastırmaya çalışmalıyım.

Kürkünün tüylerini hissettikçe, içim titredi ve bacakların-

dan biri kalktığında elimi geri çektim. “Yapamam,” dedim, sanki örümcek canımı yakmış gibi elimi tutarken.

Yarı bir gülümsemeyle örümceği aldı ve onu fanusuna geri götürdü. “*Bir gün onu seveceksin,*” diye işaret etti. “Evet, öldüğümde.” Ayağa kalkmama yardım ederken elini kabul ettim. “Beni işe götürebilir misin?”

Başını salladı ve iki eliyle yüzümü kavradı. Beni kendisine doğru çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

22

Olivia

Bazı nedenlerden dolayı, işte olmak beni gergin hissettiriyordu.

Abigail, bu hafta hiç işe gitmemem konusunda ısrar etmiş ve bunun nedenini sonra anlayacağımı söylemişti. Molly de sabahtan beri beni kaç kere aramıştı ama çok meşguldüm.

Mola verdiğimde ikisine de geri dönecektim. Yanıtlamam gereken on beş e-posta vardı ve anneme öğlen kahvesini götürmem gerekiyordu. Telefonum çaldı ve açılan mesaj beni duraklattı.

Molly: *Malachi neden evimizin önünde duruyor?*

Mesajın ekine bir video da ilâştirmişti. Penceresinden çekilmiş beş saniyelik görüntüde, Malachi Vize malikânesinin karşısında, motoruna oturmuş, sigara içiyordu.

Hemen Malachi'la olan sohbetime geçip yazdım. Bu sabah iş geldiğimden beri gönderdiğim tüm mesajlar yanıtsız kalmıştı. Benimle konuşmuyordu, sebebini bilmiyor ama buna dayanmakta zorlanıyordum.

Ben: *Molly malikânenin dışında olduğunu söyledi. Her şey yolunda mı?*

Okumuştı ama bana cevap yazdığını gösteren hiçbir nokta

görünmüyordu. On dakika daha geçtiğinde, cevap vermeyeceğini kabul ettim. Aramaya çalıştım ancak ikinci çalışta telefonu kapattı. Kalbim göğsümde sertçe atarken, şaşkın ve korkmuş bir halde başımı salladım ve son bir mesaj yazdım.

Ben: *Bana sorunun ne olduğunu söyle. Eğer bu işi yürüteceksek, iletişim kurmalıyız, Malachi.*

Ne kadar da ikiyüzlüydüm. Ona karşı sırlar saklarken, bir yandan da mesajlarımı cevap vermesini bekliyor, üstüne böyle laflar ediyordum. Bir saat sonra, kapım herhangi bir uyarı olmadan açıldı. Ensem arkasındaki karıncalanma hissi tüm vücuduma yayıldı; sessizliğin ve adım seslerinin yarattığı beklentiyle karışıp dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürdü. Beni bıraktığında her şey yolundaydı. Beni öpmüş ve normal sabah egzersizini yapmaya gitmişti; ormanda koşu, garajda boks ve bahçede yaptığı diğer egzersizler... Bazı nedenlerden dolayı arka bahçeye girmeme izin yoktu. Ve eğer oraya gidersem, beni ya ormanlık alana ya da eve geri götürmek için acele ediyordu.

Bilgisayarımda bir şeyler yazdım, dikkatimi vermiyormuşum ve vücudum Malachi'in kapıyı arkasından kapattığını anında fark edip canlanmıyormuş gibi davrandım. Kayıtsızmışım gibi davranarak, ondan en ufak bir şekilde etkilenmemiş gibi duruyordum. Gözlerimi ekrandan ayırmadan, parmaklarımın klavyenin üzerinde gezinmesine izin verdim. Onun sessizliği benim için her zaman çok gürültülüydü. Bayılıyordum buna. Ofisteki diğer herkesi görmemi sağlayan cam panele doğru yürürken nefesim kesildi; hepsi masalarında çalışıyordu. Malachi ipi çekip, panjurları kapatarak, bizi olası dikkatlerinden gizlerken hiçbirinin bundan haberi yoktu.

Bu sabah dudağımda bıraktığı öpücüğün etkisi hâlâ üzerimdeydi. Yerimde hafifçe kıpırdandım, yutkundum ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Beni yine kaçırmaya mı geldin, ağabey?"

Dönüp bana, masama doğru yürürken ve mektup açacağımı kaparken bana bakmadı. Odada dolaşırken elinde birkaç kez çevirdi. Arkama geçene kadar masamın etrafında döndüğünde, etrafımızdaki enerji değişmişti. Tam beni öpeceğini, konuşacağını ya

da bu gerginliđi kıracađını dűşündűđűm anda, mektup açacađının sođuk, keskin kenarı bođazıma bastırınca, nefesim kesildi. Diđer eli saçlarımı avuçladı ve başımı geriye dođru çekerek tavana bakmamı sađladı. Sert yüzű bana bakıyordu.

Aramızda hiçbir kelime geçmiyor, odada sadece nefeslerimiz duyuluyordu. Ona neyin yanlış olduđunu sormalıyđım. Sessiz olduđunda bile en gürültűlű olan oydu.

Ağzım ona sormak için açıldı ama dişlerini sıkı ve beni ayağa kaldırdı. Bıçak derimi sıyırdı ama acıtacak kadar kesmedi. Beni ahşap masanın üzerine eğdi ve bıçağı boğazımdan alıp, masaya saplarken sızı beni takip etti.

İleriye doğru baktığımda, gözlerim açıldı. Kollarımdaki kumaşı delip geçerek beni olduğumu yere hapsedmişti. Üzerimden biraz uzaklaştı ve kemerini çözmeye başladı. “Bunu benden neden sakladığını söyle,” diye sordu, kemerinin derisi pantolonunun halkalarından çekerken şakladı.

“Eğer bunu becermemi istiyorsan,” dedi arkamdan amıma vurup irkilmeme neden olarak, “O zaman bana söyleyeceksin, Olivia.”

Nefes nefese kalmıştım. “Ne diyeceğim? Senden ne saklamışım?”

Bana öyle sert şaplaqlar attı ki acı içimde titreşti.

“Mason ölmüş.”

Konuşmayı reddederek dudağımı ısırđım.

Bacaklarımı birbirine vurdu, sonra kemerini kalçalarımaya doladı ve kapalı kalmaları için sıkıca tutturdu. “Yaklaşık on yıl önce ölmüş,” derken sesi titrekti. Duyguları onu hırpalıyordu. “Tutulandığım gece motosikletiyle kaza yapıp ölmüş.”

Kıçımı araladığında ve bir tükürűđű arkama çarptığında irkil-dim. Bir parmak ya da başparmak bekleyerek ürperdim ama siki-nin delinmiş başını hissettiğimde, durakladım. Bana hazırlanma şansı vermeden, kendini kıçıma iterken tamamen içime girdi. Tırnaklarım masamın tahtasına battı ve vücudum ani dolgunluktan yandı. Nefesim kesilmişti, saçlarımı tutup çekerken acı çekiyordum ancak tekrar içime girdi.

“O öldű,” diye homurdandı. Bir kez daha sertçe itti, kıçımı o

kadar büyük bir nefretle sikiyordu ki amım ilgi için yalvarıyordu. Tek yapabildiğim, kardeşim beni masamın üzerinde becerirken tüm ofisin ağladığımı duymasını engellemek için, altdudağımı ısırmaktı.

Çekip sertçe iterken kazara bir çığlık attım ve kalçalarımı masaya vurdum. Biraz daha üzerime eğildi, bu da onu daha da derine çekti. Sonra kırtasiye malzememden metal cerveli aldı. Malachi, onu ağızma zorla soktu ve çenemi sıkıca kavrayarak kapattı.

“Biri duyarsa,” dedi yavaşça, girip çıkarken ve beni metalin etrafında ağlatırken, “Durmayacağım. Kıçını onların önünde si-kerim.”

Malachi’ın anal konusunda biraz takıntısı vardı. Kıçım son zamanlarda onun güvenli alanı gibiydi ama aynı zamanda bunu ceza olarak da kullanıyordu. Amımın sikilmesini istediğimi biliyordu. Arka deliğime vururken, masamdaki eşyaları devirirken ve bilgisayarımı o kadar sallarken, tüm vücudum bunun için çığlık atıyordu ki ekranın stanttan kopup, yere çarpabileceğini düşündüm. Kapı çalındı, diğer tarafta birinin gölgesi vardı ama Malachi onları görmezlikten geldi ve beni sikmeye devam etti. Beni geriyor, kalçalarımı masaya sürtüyor ve saçlarımı öyle sert çekiyordu ki sanırım birkaç telini kaybedebilirdim. Burnumdan soluyor ve ağır ağır nefes alıyordum. Gözlerim sulanmıştı. Eğer elini uzatıp bana dokunursa, doruğa ulaşacaktım. Zonkluyordum, muhtaçtım ve patlamama saniyeler kalmıştı. Sadece bir dokunuş... Sessizce yalvardım. “Olivia? Aptal kapı kilitli.”

Abigail.

Nasıl yapacağını biliyor-

Kapı koluyla oynadıktan sonra kapı açıldı ve ikimiz de donup kaldık.

Malachi, onun en iyi arkadaşım olduğunu görünce geri çekilmemiş, sadece oflamış ve alnını sırtıma bastırmıştı. Bu sırada Abbi kapıyı kapattı, bizi ancak arkasını döndüğünde fark etti. Gözleri kocaman açıldı ve çantasını bırakıp gözlerini kapattı. Gördüklerinin gerçek olduğundan emin olmak için parmaklarını araladı.

Ben, masamın üzerine eğilmiştim, beni yerimde tutmak için kıyafetime bir mektup açacağı saplanmıştı. Ağzımda beni tıkayan bir cetvel ve kıcımda ise kardeşimin siki vardı. O da gitmek için acele etmiyordu. Kollarını kavuşturdu. “Konuşmamız gerek,” dedi. “Tüm dikkatinizi bana vererseniz, çok memnun olurum.”

Kıpırdamaya çalıştım ama Malachi alnını sırtımdan kaldırdı, eli enseme kavradı ve ucuna kadar çekip tekrar öyle sert girdi ki masanın gıcirtısı duyuldu. “Hey!” Abigail bir kalem kaparak ona fırlattı ancak ıskaladı. “Kardeşini sikmeyi bırak! Bu çok önemli!”

Malachi homurdandı, tekrar içime iterken önünü sırtıma yasladı. Başını Abigail’den çevirdi ve mememi dişlerinin arasına aldı. Kıcıımı da her santimiyle dolduruyordu.

Bir başka kalem Malachi’a doğru uçu ve bu kez kafasına çarptı.

Bu durum onu duracak kadar sinirlendirdi ve kızgın bakışlarını ona çevirdi.

Cetveli tükürdüm. “Ne oldu?”

“Reznikovlar yarın sabah geliyor,” dedi, gözlerini Malachi’dan ayırmadan çünkü Malachi hâlâ içimden çıkmamıştı. “Annen bu konuda psikopat olduğu için moral desteği olarak ben de geleceğim.”

“Yarın olduğunu nereden biliyorsun?”

Gözleri bir parça tereddütle bana kaydı. Başını sallayarak zoraki bir kahkaha attı. “Bilmiyorum.”

Kaşlarım kalktı. “Nasıl bildiğini bilmiyor musun?”

“Odaklanamıyorum. Lütfen ona kıcımdan çıkıp gitmesini söyle,” dedi. “Herhangi biri içeri girip ikinizi görebilir. Tüm ofis sizin kardeş olduğunuzu düşünüyor.”

Malachi gitmeyecekti. Şimdiden öfkesinin etrafını sardığını hissedebiliyordum. Daha önce bir kez engellendiğinde, bu neredeyse babamızın hayatına mal oluyordu. Abigail’e zarar veremeyeceğini kim söyleyebilirdi? Kasılmış, ilgiye muhtaç amıma ve kıcıımın Malachi’ın sikini kavramasına rağmen, kollarımı mektup açacağından kurtardım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Malachi kımıldamadı. “Lütfen gider misin?” Kiminle konuştu-

ğumu bilmiyorum ama ikisi de üzerine alınmıştı, Malachi, çekilmesini gerektirecek şekilde hareket ettiğim; Abigail ise onun tüm varlığından rahatsız olduğu için... Malachi sikini çekti ve Abbi'ye sanki partisini basıp, en sevdiği hediyesini çalmış gibi kaşlarını çatarak baktı. Kaşlarını kaldırıp kalçasını yana kaydırды. "Çıkarken dikkat et kapı sana çarpmasın."

Malachi'in çenesi gerildi, gözleri öfkeyle kıza kilitlendi.

Öne doğru bir adım attığında, bileğini tuttum. "Beni bekle," dedim. "Son e-postamı bitirip seninle dışarıda buluşacağım."

"*Bu iş daha bitmedi,*" diye işaret etti. Gülümsedim çünkü kesinlikle öyle olmamasını umuyordum.

Malachi kapıyı arkasından kapattığında, Abigail kaşlarını kaldırdı. "Ne oluyor?"

İnledim. "Mason'ı öğrendi."

Yüzü düştü. "Ah."

"Babam bilmesinin onun için iyi olmayacağını düşünüyordu. Hapisteyken bile bunun Malachi'in akıl sağlığına zarar vereceğini ve eninde sonunda öğreneceğini ama henüz öğrenmediğini söylemişti. Sekiz yıl oldu. Tehlikenin geçtiğini düşünmüştük."

Gözleri parladı. "Sekiz yıl ya da değil, o onun en iyi arkadaşıydı. Tabii ki herkesin bunu ondan saklamasına üzülecek." Kollarını kavuşturdu. "Yarınki toplantı konusunda ne yapacaksın?"

"Reddedip kaçacağım."

23

Olivia

Abigail, Reznikov toplantısının bu sabah olduğu konusunda doğruyu söylüyordu. Uyanır uyanmaz annem bana en iyi şekilde görünmemi ve makyaj yapmamı söyleyen mesajlar göndermişti. Şoförü beni almaya gelmişti, bu da Malachi'ın pek hoşuna gitmemiştir, beni kendisi götürmek ve toplantı bitene kadar dışarıda beklemek istiyordu. Mason konusunda hâlâ kızgın ve sessizdi. Normalden daha sessiz... Ama zamana ihtiyacı olduğunu anlıyordum.

Ben gitmeden önce beni siktiğinden emin olmuştu.

Şu anda toplantı odasında oturuyordum, annem ve Abigail de yanımdaydı, her öksürdüğümde kardeşimin menileri külotuma akıyordu.

Kapı, aşırı enerjik bir ergen tarafından hızla açıldı. Molly kapıyı tuttu ve annemin çantasını kenara iterek babamıza yardım etti, bu hareketi annemin ona sert bir bakış atmasına neden oldu. Ardından yanıma oturdu. Saçlarını yeni kestirmiş ve sarıya boyatmıştı. Tırnakları da babamın hediye ettiği manikürden sonra pespembe ve güzeldi.

“Sana bahsettiğim dosyaları aldın mı?” diye sordu annem, babama. O da mırıldanarak başını sallamakla yetindi. Anlaşamıyorlardı. Düğünden beri -ve şimdi babam her şeyi iptal etmeye çalışırken- her gün tartışıyorlar ve birlikte neredeyse hiç vakit geçirmiyorlardı. Annem çabalamayı çoktan bırakmıştı ve babam da zaten vazgeçmiş gibiydi. Otuz yılı aşkın bir süredir birlikte ve ilişkilerinin benim yüzümden alevler içinde kaldığını görmek çok üzücüydü. Onların durumu hakkında hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim. Eğer yetiştirildiğim itaatkâr kız çocuğu gibi Xander’la evlenseydim, tüm bunlar yaşanmayacaktı. Ama yapamazdım. “Sonunda Malachi ile tanışabildim!” Molly herkesin dikkatini çekecek duyurdu. “Şahsen daha uzun boylu.”

Annem bana ters ters baktı. “Neden bahsediyor bu?”

Omzumu dikleştirdim. “Ben bir sorun görmüyorum. O, onun ağabeyi.”

Yüzünü buruşturdu, sonra bakışları tekrar telefonuna kaydı. Molly şaşkın ve kararsız bir şekilde bana baktı ama sonra babam bu garipliği bozdu. “Sana gösterdiğim işaret dilini denedin mi?”

“Evet!” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ve Aman Tanrım, baba, Olivia’nın adını söyledi.”

Babam bana baktığında, dudaklarında küçük, hafif bir gülümseme belirdi ama bir parça ihtiyatla gizlenmişti. İlişkimize güvenmiyordu ve ben de onu suçlayamazdım. Abigail kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Yeni ilişkim konusunda da temkinliydi. Molly benim mutlu olmamdan mutlu olan tek kişi gibi görünüyordu.

Biz, Reznikovların gelmesini beklerken, annem sabırsızlıkla parmaklarını toplantı odasındaki masaya vuruyordu. “Malachi, Mason’ı öğrendi,” dedim babama.

Omuzları düştü. “Biliyorum. Dün malikânenin yanındaki mezarlıktaydı. Adını aratınca kazayla ilgili haber çıktı.”

“Nereden biliyorsun?”

Burnuna dokunup göz kırptı.

Malachi’ı hâlâ izliyor olmalıydı.

On dakika geçti ve herkes çalışırken benim tek yapabildiğim kapıya bakmak oldu.

Babam dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu, anneme tek kelime bile etmemişti. Bu toplantının yapılmasını bile istediğinden emin değildim. Anlaşmayı iptal ettirmenin bir yolunu bulmak için avukatlarla çalışıyordu ancak şimdilik bu, imkânsız görünüyordu. Ve aptalca bir nedenden ötürü, fesih maddesi sadece her iki taraf da evliliğin devam etmemesi konusunda anlaşırса devreye giriyordu.

Xander devam etmekte kararlı olduğuna göre, köşeye sıkışmıştım.

Ne olursa olsun, bunu yapmayacaktım. Abigail yanımda kıpırdanıyordu, her iki saniyede bir telefonunu kontrol ediyor, sabırsızlıkla dizlerini sallıyordu. Burada olmaması gerekiyordu -bu binada çalışmıyordu ve annem toplantıda yeri olmadığını söylemişti- ama görünüşe göre Reznikov kardeşler ailelerinin reddetmesine rağmen, onun burada olmasından mutluydular.

Adryx bu konuda kararları veren kişiydi. Burada olabileceğini söylemişti ve kimse ona karşı çıkmamıştı. O, Reznikovların servetinin ve imparatorluğunun arkasındaki beyin ve kas gücüydü. Ancak bazılarının sandığı gibi vâris değildi. Aile içinde bir şey olmuştu ve gelecekteki sahiplik hakkı, Xander'a geçmişti. Kapı açıldı ve sinirlerim bir lav çukuruna düştü. İlk gelenler; Adryx, Xander'ın babası Igor Reznikov ve onun karısı Angelina oldu. Çok daha yaşlılardı, ikisinin de saçları ağarmıştı ama yine de güzel bir şarap gibi yıllanmışlardı. Zengin görünüyorlardı. Angelina karşıma otururken bana sıcak bir gülümsemeyle baktı, kocası da yanına geçti. Ardından Adryx girdi; uzun boylu, koyu saçlıydı ve üzerine tam oturan takımı spor yaptığını belli ediyordu. Bizi selamladı ve babamın yanına, Abigail'in tam karşısına oturdu. Bakışları Abigail'e sabitlenmişti ve başka kimseye bakmıyordu. Abigail de sanki artık burada olmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırıyordu. Kapıdan Xander'ın boğazını temizleme sesi geldi; egosu şişmiş bir pislikti ve tanımlanmayı bile hak etmiyordu.

Son giren kişiyi gördüğümde gözlerimi kısıtım. O da Adryx kadar uzundu ve kahverengi saçlıydı. Diğerleri gibi üzerine tam oturan bir takım elbise giymemişti; beyaz bir gömlek ve kumaş pantolon vardı üzerinde, kolları sıvalıydı ve pahalı bir saat dikkat çekiyordu.

Ancak hepsi birbirine benziyorlardı, aynı aileden oldukları belliydi. Sonuncusu kapıyı kapatıp otururken, “Merhaba,” dedi. İskoç... Ve biraz da Rus gibi miydi? Bu mümkün müydü?

“Bu benim yeğenim, Sebastian,” dedi Igor. “Babamla ilgilenmek üzere Rusya’ya dönene kadar, aramızda aracı olacak. Bu toplantı bittikten sonra da aileler arasındaki iletişimi o sağlayacak.”

Sebastian herkese sırtıp kollarını kavuşturdu ve dirseklerini masaya dayadı. Dizlerini sallıyordu, vücudunun hareketinden bunu anlayabiliyordum. Neredeyse Molly kadar hiperaktif biriydi. Sanırım benimle aynı yaşıydı. “Burada yokmuşum gibi davran,” dedi ağzında sakız patlatarak. “Ailenin yakışıklısının ben olduğumu düşünürsek... Bunun zor olacağını biliyorum.”

Adryx gözlerini devirdi. “Kapa çeneni, Base.”

“Hayır.”

Igor elini masaya vurdu. “Başlayabilir miyiz?”

Abigail hâlâ başını kaldırmamıştı ve Molly şimdi gergin görünüyordu. Gidebilir miyim, diye sorduğunda ben de ona, ofisime gitmesini ve işimiz bittiğinde onu alacağımı söyledim. Sessizce dışarı çıktı.

Xander sessizdi. Gözleri başımın üstündeki duvardaydı. Kızgın ve gergin olduğunun farkındaydım. Tüm konuşmayı babası ve Adryx yapıyordu.

Resmi belgeleri imzalamam için ayarlamalar yapıyorlardı. Evlilik cüzdanları... Sanki burada oturmuyormuşum gibiydi. Igor, bana defalarca gelinleriymişim gibi hitap etmişti ve annem ne zaman bir şey söylemeye kalksa sözünü kesip üstüne konuşmuştu.

Annem, söylediklerime sadık kalacağımı ve kurallara uyacağımı açıklamaya çalıştıysa da kimse onu dinlememişti. Sebastian bir kâğıda yüz çizmişti, bacakları hâlâ masanın altında sallanıyor ve

sakızını patlatmaya devam ediyordu. Babam sinirlenmeye başlamıştı ama sessizdi. Muhtemelen hepsinin konuşmasını bitirmesini bekliyor, sonra da bu işin yasal boyutunu önlerine koymayı planlıyordu. Boşuna ünlü bir avukat değildi. Adryx ve Xander, en iyi arkadaşına bakıp duruyorlardı. Muhtemelen Abigail, gözlerini devirmiş ya da oflayıp puflamıştı. Onu milyonlarca kez uyardığım ama yapmaya devam ettiği o suratsız ifadeyi de görmüş olabilirlerdi. “Tüm belgeler yanımızda,” dedi Igor aksanlı ses tonuyla. “İmzayı atabilir ve çocuklarımızın yeni hayatlarına birlikte başlayabilmeleri için biz de geri çekiliriz. Burada tartışılacak bir durum yok, Bayan Vize. Olivia imzayı atar atmaz bizimle birlikte ayrılacak.”

Bir kahkaha attım. “Evet, aynen.”

Annem dişlerini sıkarken, “Olivia,” diye azarladı. “Kapa çene-ni.”

Babam başını salladı. “Neden bunu düzgün bir şekilde tartışmıyoruz? Hayatım boyunca pek çok dava üzerinde çalıştım, bu yüzden bolca deneyimim var. Evet, kızım bir anlaşma imzaladı ama evlilik belgesini imzalamadı ve bazı şeyler değiştirilebilir. Zaten sözleşmeyle ilgili pek çok sorunum var.” Gözleri Xander’a kaydı. “Olivia’yla evlenerek tam olarak ne elde edeceksin? Güç ve servetin var. Sosyal medya hesaplarına baktığımda, istediğin kadını ya da erkeği elde edebileceğini görüyorum. Neden onu istiyorsun?”

Sırıttı. “Belki de ona aşığımdır.”

Adryx burnunun kenarını sıktı ve kuzenleri kıkırdadı.

Abigail boğazını temizledi ama bir şey söylemedi. “Sözleşmede kesin bir son tarih belirtilmedi. Olivia, isterse seninle doksan yaşında evlenebilir.”

“Beni kızdırmak üzeresiniz, Bay Vize.”

Babam Igor’a baktı, sessizce ona umurunda olmadığını söylüyordu. Sonra gözlerini Xander’a dikti. “Bana bak, küçük serseri. Benim kızım evlenmiyorsun. Ayağa kalkacaksın, kardeşini, kuzenini ve aileni alacaksın ve karımın binasından defolup gideceksin.”

Igor homurdandı. “Bu hiç de cömertçe bir davranış değil, Jamieson.”

“Lütfen,” diye yalvardı annem, babamın kolunu tutarak. “Bu, aylar öncesinden kararlaştırılmış bir şeydi.”

“Benim ve kızımızın arkasından iş çevirdiniz,” diye tısladıktan sonra Reznikovlara baktı. “Olivia, sizinle gelmiyor. O benim kızım ve benim yanımda kalacak.”

Xander başını öne eğdi. “Oğlunuzun kızınızı becermesine izin veriyorsunuz, bu yüzden görüşünüzün biraz çarpık olduğunu düşünüyorum. Eğer Olivia isteyerek gelmezse, güç kullanacağız.”

Tüm bedenim çöktü ve kalbim son bir atışla sıkıştı. “Bu bir tehdit mi?” diye tısladım.

“Bu bir söz, tatlım.”

“Çık dışarı,” diye uyardı babam. “Tüm anlaşmalar geçersiz ve gerekirse ailenizi benimkinden uzak tutmak için sizi mahkemeye verip taciz kararı çıkarttırırım.”

Igor anneme ters ters baktı. “Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik. Oğluma ait olanı almak için yarın geri geleceğiz.”

Annem başını salladı. “Evet, efendim.”

Babam öne doğru eğildi. “Ne yaptınız da yerine getirdiniz?”

Reznikovlar bunu gitmek için bir işaret olarak kabul etti. Önce hiperaktif olan kalkıp yaşlı kadına kapıyı açtı. Bana göz kırptı ve ortadan kayboldu. Adryx gitmeden önce Abbi’ye baktı, ardından Xander ve Igor çıktı ve dördümüz garip bir sessizlik içinde kaldık. “Bu da neydi böyle?”

Annem babama kaşlarını çatı. “Seni ilgilendirmez, Jamieson.”

“Onlar neyin sözünü yerine getirdi?”

“Hiçbir şey,” diyerek ayağa kalktı. “Molly’yi yemeğe götüreceğim. Seni eve bırakmamı ister misin?”

Babam çenesini sıktı. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

İç çekerek başını salladı. “Yolda anlatırım.”

Elimi tutup sıkarken, “Bunu düzelteceğim,” dedi babam.

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Hepsi gidiyordu ve Abigail de bana daha sonra yetişeceğini söyleyip sokağın karşısından öğle yemeği almak için dışarı çıktı.

Ofisime yürümek nedense sonsuza kadar sürdü. Uyuşmuştum. Başım dönüyor ve korkuyordum. Malachi'ı istiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Ofisime gittiğimde, Xander'ı kapıya sırtını dönmüş, pencereden dışarı bakarken bulunca sinirlendim. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Kapıyı kapat."

"Hayır," diye cevap verdim ve bana bakmak için döndüğünde kapıyı daha geniş açtım. "Gidebilirsin."

"Babamla bu kadar uğraşmanıza ve tartışmanıza rağmen, imzaladığınız sözleşmenin farkındasın. Adliyede çalışan biri için oldukça kalın kafalısın."

"Seninle evlenmeyeceğim. Şimdi güvenliği çağırmadan önce ofisimden defol git."

Bana uzun uzun bakarak sırtıttı, sonra bir kahkaha attı. "Beni tamamen yanlış değerlendirmişsin sevgili, Olivia. Kimse beni karımın ofisinden atamaz. Aslında, seni tekmeler ve çığlıklar atsan bile dışarı sürükleyebilirim ve kimse sana yardım etmez."

"Ben senin karın değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım. Yapman gereken-"

"Seni masanın üzerinde becerebilirim ve kimse seni kurtarmaz."

Duraksadım, geri çekildim. "Sanki sana yaklaşıyorum da."

"Göreceğiz."

"Artık gidebilirsin." Elim kapı kolunu sıkarken titrese de sesi mi sert ve kontrollü tuttum. Sonra elleri iki yanında yumruk olurken tüm tavrı değişti. "Beni kızdırma, küçük velet." Beni kapıyı bırakmaya zorladı ve tek bir hareketle kapattı. "Kardeşinle olan ilişkini bitirecek ve lanet evlilik belgesini imzalayacaksın."

Gözlerimi dikerek ona bir yanıt vermeyi ya da Malachi ile olan ilişkiyi nereden bildiğini sorgulamayı reddettim. Eğer korktuğu-

mu gösterirsem, korkum onun gücünü besleyecekti. Onun gibi erkekler kontrolden güç alırlardı; şanssızlığına bakın ki annemle başa çıkma konusunda epey deneyimim olmuş ve bu da beni daha sert biri yapmıştı.

Ama içten içe korku tüm organlarımı sarıyor ve boğuluyordum. Yine de çenemi yukarı kaldırdım. “Karın olmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

“Kendi kardeşini becerdiğini bile inkâr etmiyor musun?” Gözlerini kıstı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Bu iğrenç bir şey. Öğrendiklerinde insanların senin hakkında ne diyeceğini biliyor musun? Vize davası kamuoyuna yansıdı, yoksa unuttun mu? Malachi saklandığı yerden çıkar çıkmaz ve basın ikinizin ne yaptığını öğrenir öğrenmez, her yere haber olacaksınız.”

Gözlerim yandı ama yine de sessiz kaldım. Bu neredeyse on yıl önceydi, insanlar ne yaptığımızı umursamayacaklardı. Muhtemelen şimdiye kadar davayla ilgili her şeyi unutmuşlardı. Yaklaştı. “Acaba kaçınılmaz olarak her şeyi bitirdiğinde, kalman için sana yalvaracak mı? Sesini kullanır mı sence? Kelimeler için mücadele edecek mi? Babam muhtemelen ellerini kesecek, böylece seninle bir daha iletişim kuramayacak.”

Daha da yaklaşıp, göz hizama gelecek şekilde eğildiğinde irkil-dim. “Kardeşini parmaklıkların arkasına koydun, şimdi de bacak-larını onun için açıyorsun. Sen gerçekten bir fahişesin.”

İçim derin bir çukura dönüşmesine, paniğim artmasına, kal-bim göğsümde güm güm atmasına rağmen, yüzüne sertçe vur-mayı, hafifçe gülmeyi ve geri çekilmeyi başardım. “Konuşmayı kesmeyeceğine göre, seninle evlenmesi için birine para vermene şaşmamalı. Anneme ne kadar teklif ettin? Bir milyon mu? İki mil-yon mu?”

Sırıttı ve yanağını ovuşturdu. “Babam ona on bir milyon öde-di. Şimdi bunu neden yapmam gerektiğini anlıyor musun?”

Midem bulandı, bu yeni ihanet içimi yaktı. “Sen bir pisliksin ve kimse kendi isteğiyle seninle olmaz. Git, yoksa ben seni çıkart-masını bilirim.”

Aslında bir şey yapabileceğimi düşünmüyordum, adam hem uzun sayılırdı hem de bir kas yığınıydı. Neyse ki benimle alay eden kardeşi değildi, o kuzeniyle birlikte dışarıda bekliyordu.

Bana ters ters baktı, sonra tekrar sırtıttı. “Babamın, kardeşinle ilgilenmesi için adamlarını göndermesini istemiyorsan, benimle savaşmayı bırak.”

Xander, bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken bir heykel gibi kıpırdamadan durdum. Taşaklarına sert bir tekme atsam, başıma daha büyük dert mi açılır mıydı? Kapı açıldı. Abigail eşikteydi ve gözlerini Xander’ın saçlarını parmaklarının arasına aldığı yere dikmişti. Xander sanki onu yakmış gibi elini çekti, sonra birkaç adım daha geri attı. Arkasını dönüp ofisten çıkmadan önce, arkadaşımın bakışlarında şaşkınlık ve başka bir şey daha görmüştüm. Xander nefesinin altında küfretti ve onun peşine düştü. Katı bir sessizlik içinde duruyordum, kalbimin çarpıntısı kulaklarımda ağırlaşmıştı. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Öne doğru eğilip nefes almaya çalıştım. Nefesimi bu kadar uzun süre tuttuğumun farkında değildim. Gözlerim yanarken nabzımın vücudumun her yerine çarptığını hissedebiliyordum. Terliyordum ve mini buzdolabından bir şişe su alıp, yarısını tek seferde içerken başımın döndüğünü hissettim. Telefonuma uzandım ve sonra duraksadım. Malachi’a Xander’ın geri adım atmayacağını söylemeli ve onu uyarmalıydım. Bir plan yaparak kaçmalıydık. Babası eziyet edecek başka birini bulur bulmaz, benimle evlenme isteğinin ortadan kalkacağına emindim. Beni tanımıyorlardı bile, onlar için bir yabancıydım.

Ama arkama yaslanıp parmaklarımı sandalyenin derisine geçirdim. Eğer kardeşime söylersem, onun tam anlamıyla saldırı moduna geçeceğinden hiç şüphem yoktu. Xander’ı avlayacaktı. Ama o tek kişilik bir ordu olduğu için, Xander’ın babasının adamlarına emretmesi yeterli olacak ve Malachi bir saat içinde öldürülecekti. Midem bulandı ve altdudağımı ısırđım. Bu çok tehlikeliydi. Düşünerek tepki verecek birisi değildi. Biz gençken, sonuçlarını düşünmeden birinin boğazına sopa sokmuş ve Parker’ın bacaklarını

kırmıştı. Adam'a saldırmıştı ve... Babama. Xander'a ne yapardı? Ya da en azından yapmaya çalışırdı? Xander bir Rus ve güvenliği sıkı. Ayrıca Adryx, küçük kardeşine bir şey olursa ikimize de cehennemi yaşatır. *Aman Tanrım.*

Malachi'in hayatını riske atamazdım. Ona yine yalan söylemem ya da bazı şeyleri gizlemem gerekiyordu. Ama toplantının bugün olduğunu biliyordu. Ne yapmalıydım? Birkaç saat içinde beni işten almaya gelecekti. Çantamı alıp ofisimi kilitledim ve yedek anahtarlarını aramak için annemin ofisine gittim. Acil durumlar için her zaman burada bir araba bulundururdu. Şu anda, benim için bu, bir acil durum sayılırdı. Eve gidip babamla birlikte tüm bu rezaleti nasıl durduracağımızı konuşmam gerekiyordu. Sonra Malachi'ı oturtup durumu ve nasıl düzeltileceğini açıklayabilirdim. Tepki vermesine ve insanları incitmesine gerek kalmayacaktı. Her şey yolundaydı. Babama mesaj atıp konuşmak için oraya geleceğimi söyledim.

Dışarı çıkar çıkmaz, yağmur saçlarımı ıslattı. Annemin arabasının kapısını açıp çantamı yolcu tarafına attım ve kapıyı kapattım. Sonra, ön tarafa koşarak sürücü tarafına geçtim, bir yandan da telefonumu cebimden çıkarmaya çalışıyordum. Ama o sırada biri beni saçımdan kavradı ve ağzımı kapatan bir el tarafından çekiştirildim. Siyah bir arabaya doğru sürüklenirken tekmeler ve yumruklar savurdum.

24

Malachi

Tutuklanmadan önce, ben ve çocuklar hep Mason'ın evinde takılırdık.

Dönüştürülmüş garajda kafayı bulur, oyun oynar, kavga ederdik. Motosiklet sürmediğimiz ya da bir tür partide olmadığımız zamanlarda, gittiğimiz yerdik.

Beni ilk davet ettiği zamanı hatırlıyordum. Annesi ve babası nazik, sevgi dolu insanlardı. Mason gibi birinin nasıl onların oğlu olabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önlerinde asla küfretmezdi ama gizlice dışarı çıkıp uyuşturucu alır, ot içer ve herkes uyurken mutfaklarında kızları becerirdi. Annesi bana işaret diliyle yemek isteyip istemediğimi sormaya çalışmıştı. Öğreniyorlardı... Benim için.

Birkaç ay sonra hepsi akıcı konuşuyordu.

Kız kardeşime ve onun nerede olduğuna kafayı takmadığım zamanlarda orada olur, normalmişim gibi davranırdım. İnsanlar bana mecbur olduklarından değil, seçtikleri için tahammül ederlerdi.

Şu anda tahtalarla kapatılmış olan yer...Bazı camlar kırılmış

ve çimler uzamıştı, bahçenin her yerinde şişeler vardı. Pahalı bir semtte olmasına rağmen, ev harabe gibi görünüyordu. Ev hâlâ Mason'ın ailesine aitti ama sekiz yıldır boş duruyordu. Oğullarının anısıyla birlikte çürümeye terk etmişlerdi. Onu bulmam uzun sürmemişti. Adını ve şehrini tek bir aramayla bulmuş ve önümde makale üstüne makale belirmişti. Arkadaşım benim tutuklandığım gece ölmüştü. Yüksek hızda bir kamyon çarpmış ve çarpmanın etkisiyle ölmüştü.

Konuşma terapistim bir arkadaşım olup olmadığını sordüğundan beri, onun neler yaptığını merak ediyordum. Belki evli ve çocukluydu, almaya çalıştığı bursu kazanmıştı ya da belki de Avustralya'nın aşağısına taşınmıştı. Avustralyalılarla birlikte yaşıyordu, sörf yapıyor ve güneşte yüzüyordur diye düşünmüştüm. Ölümünü öğrendiğimde keşke hissiz olsaydım demiştim, beni orada çürümeye terk ettiğini düşünerek ondan bunca yıldır nefret etmiştim ve şimdi bunun acısından başka bir şey hissetmiyordum. Beni hiç görmeye çalışmadı sanmıştım ama başından beri, Mason zaten ölmüştü.

Olivia'nın bana neler olduğunu anlatmak için birçok fırsatı vardı. Herhangi bir noktada, bana Mason'ın gittiğini söyleyebilirdi. Ondan bahsetmemiştim. Bana geri döndüğünden beri, ona arkadaşlarımdan hiç bahsetmemiştim ama kesinlikle, bilmeyi hak ediyordum...Ofise onunla yüzleşmek için gitmiştim. Bana söylememesi için iyi bir nedeni olmasını istiyordum. Ama öfkem, gözlerindeki dehşet dolu bakış ve sesinin tonu beni tahrik etmişti. Onu masasının üzerinde tokatlayacaktım ama sonunda sikimi götüne gömdüm.

Cezası boşalamamaktı ama Abigail içeri girdiğinde, bununla aslında kendimi becermiş oldum. Olivia izin verseydi devam ederdim, ona ne kadar sahip olduğumu kanıtlamak için onu orada, arkadaşının önünde becerirdim.

Abigail boynunu kırmadığım ve onu pencereden atmadığım için şanslıydı.

Dudağımı ısırdım ve arabama geri döndüm. Dönüş yaklaşık

bir saat sürüyordu. Olivia'yı birkaç saat içinde işten almalı ve bir randevu ayarlamalıydım. Çok istiyordu, ben de sonunda kabul etmiştim.

Google ve çevrimiçi forumlara göre, çoğu randevu gecesi film izlemek ya da restoranda yemek yemekle geçiyordu. İlişkinin başında, birini tanımaya çalışırken gerginlik, utangaçlık oluyor ve çoğu zaman bir daha hiç görüşmüyorlardı. Bazen ikinci, üçüncü, dördüncü randevuya gidiyorlar, birbirlerinin kafasını düzdükten sonra biri diğerini görmezden geliyordu. Ya da nadiren, çift ilişkiye başlıyor, evleniyor, aile oluyorlardı ve o tür saçmalıklar...

Araştırmamı bitirdiğimde, gözlerim artık ağrımaya başlamıştı. Eve vardığımda ise güneş batıyordu. Olivia'yı almam için hâlâ birkaç saat vardı. Mumlar arayıp buldum ve onları sehpanın üzerine yerleştirdim. Cips kâseleri ve çeşitli soslar koydum ve bir şişe şarabın buzda olduğundan emin oldum. Gördün mü? İntikam peşinde olmadığım zamanlarda, romantik biriydim. Google sayesinde ve çok fazla forum okuyarak bu konuda notlar almıştım. Aklıma bir fikir geldiğinde duraksadım ve sonra kendi kendime sırtarak kilitli yan odama gittim. Fotoğraf, görüntüler ve televizyon ekranlarıyla doluydu. Olivia isteyken onları dairemde çıkardım ve buraya kurdum. Kameraların Olivia'nın adliyeye gidip gelmesi de dahil olmak üzere hayattaki her rotasında olduğundan emin oldum.

İşe giderken gittiği kafenin güvenlik kameralarını bile hacklemiştim. Bilgisayarımdaki dosyaları taradım ve yıllar öncesinden bir tanesini gördüm. Biz gençken bana onu nasıl öpeceğimi ve ona nasıl dokunacağımı *öğretiyordu*. Hepsini izledim, o bana her şeyi anlatırken ne kadar gülünç ve utangaç görüldüğüm için başımı sallıyordum. Sanki onu uyuşturmamışım ve vücudunu çoktan becermemişim gibi... O zamanlar kaslı ve dövmele olduğumu düşünürdüm; şimdi daha iriydim, saçlarım daha uzundu ve kulaklarım delikti. Ayrıca her tarafım dövmelerle kaplıydı. Sanırım eski ben, dönüştüğüm kişiden dolayı dehşete düşerdi çünkü bunca yıl sonra hâlâ aynı kıza takıntılıydım, tehlike noktasına kadar takıntılıydım.

O zamanlar biraz hıyarlık etmiştim. Bilinci yerinde değilken onun üzerinde pratik yapmama rağmen, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmıştım. Ona o zamanlardan bahsetmeli miydim, yoksa *ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok* diyerek yalan söylediğim için kızar mıydı?

Teknik olarak o sırada hâlâ bilgisizdim ve ondan ders almam gerekiyordu. O farkında değilken, parmaklarımı içine sokarken, vücudunun nasıl tepki verdiğini tam olarak anlamamıştım. Yine de ıslanmıştı ve uykusunda inliyordu. Ayrıca parmaklarımı emip, amını yaladığımda, tadı hâlâ cennet gibi geliyordu.

Gerçeği çok daha iyiydi.

“Cadılar Bayramı” etiketli bir dosyaya girdim ve seveceğini bildiğim bir tane bulana kadar farklı kliplere tıkladım. Ekranlardan biri dikkatimi çekince donup kaldım. Olivia aceleyle adliyenin arka kapısından çıktı ve annemin arabasının yanında durdu. Paniklemiş gibi görünüyordu.

Omurgam dikleşti, onun duruşu ve endişeli bakışları karşısında kaşlarım çatıldı.

Gözlerimi kısıtım. Nereye gidiyordu bu kız?

Bir araba yanaştı, sürücüsü arabadan atladı ve onu yakaladı.

Bunun gerçek olduğunu anlamam uzun bir saniye sürdü. Bir pislik, kızımı elleriyle ağzını kapatarak arabaya sürüklüyordu. Olivia, bacaklarını savuruyor, saldırgana tokat atmaya çalışıyordu. O arabanın içinde kaybolurken hızla kalktım ve anahtarlarımı kaptım.

Arabama koştum, nerede olduğunu görmek için telefonumu çıkardım. Telefonunda bir takip cihazı vardı, keşfetmesinden endişe ediyordum ama şimdi paranoyaklığım için minnettardım. Kırmızı nokta hareket ediyordu. Hızlıydı. Telefonu tutucuya yerleştirip gaza bastım, arabayla hızla dönüp virajı alırken neredeyse iki teker üstünde kalıyordum. Direksiyonu toparladım, toprak yolda gaza bastım. *Sikeyim!*

Onu kaybedebilirdim. Onu kaybetmeyi reddediyordum.

Kaybedemezdim. Sakin kalmaya çalışarak, noktayı takip eder-

ken dişlerimi sıktım. Eğilip, arabayı sabit tutarak, küçük alet çantamı almak için torpido gözünü boşalttım ve tornavidayı aldım.

Olivia'da kullandığım değildi. Birileri kızımı elimden almaya çalışıyordu ve ekrandaki nokta -ormana götüren yola saptığında iyice hızlandı. Kalbim kulaklarımda atıyordu. İletişim kurabileceğim kimsenin numarası yoktu. Yeni telefonumdaki tek kişi, Olivia'ydı. Neden babamın numarası yoktu?

Nokta ormanlık alanın ortasında durdu. Yakınlaşmıştım, bu yüzden yavaşlayarak arabayı durdurdum. Beni duyarlarsa ya da geldiğimi görürlerse, kaçarlardı. Ayrıca, ona zarar veriyor olabilirlerdi.

Arka koltuktan gaz maskemi alıp taktım ve elimdeki tornavidayı kavrayarak arabadan sessizce çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Her adım beni daha da yaklaştırıyor, nefesim maskenin sınırları içinde ağırlaşıyordu.

Siyah arabayı gördüğümde bir ağacın arkasına saklandım. Hâlâ arabanın içindeydiler, şoför tarafının camı açıktı. Olivia'nın çığlıklarını duyabiliyordum. Boğuk bir sestti, sanki ağzında bant varmış gibiydi. Çenemi sıktım ve derin bir nefes daha alarak doğruca arabaya doğru gittim. Arabayı süren adam telefonla konuşuyordu. Olivia arka koltukta yatıyordu, bilekleri bağlıydı. Ayrıca yüzünün etrafında ve ağzında ip vardı. Tereddüt etmeden, sürücü tarafına ulaşır ulaşmaz, elimi tornavidanın etrafında sıktım ve defalarca pisliğin boynuna sapladım. O boğulurken kan, üzerime sıçırıyordu. Her darbeye maskemin üstüne, direksiyona, camlara daha fazla kan yayılıyordu. Kesilmiş bir hayvan gibi soluk soluğa nefes almaya çalışırken ılık kanı üzerime aktı.

Tornavidayı şahdamarına sokup çıkardım, sonra da lanet gözüne sapladım.

O çoktan ölmüştü. Başı yana düşmüştü, derisi ve parçalanmış kasları onu boynundan ayırmamı engelliyordu sadece. Orospu çocuğu daha kötüsünü hak ediyordu. Onu eve götürmeli ve kızımı alabileceğini düşündüğü için ona işkence etmeliydim.

Ruhu bedeninden çekilip, deri koltukları kanla ıslatırken, onu

direksiyonda bıraktım ve arka kapıyı açtım. Olivia ağlıyor, ağzındaki iple bağırmaya çalışıyordu ve gözünün altında kırmızı bir iz vardı. O pislik ona vurmuştu. Çok kızgındım ve konuşamayacak kadar kendimi kaybetmiştim. Ona rahatlatıcı sözler söyleyemiyordum. Tornavidayı arka cebime soktum ve yanına gittim. Kim olduğumu sorgulamadı. O biliyordu. Bu maskeyi daha önce onu kaçırıp, becerdiğimde de görmüştü. Keşke başka türlü davranseydim dediğim bir zamandı, şimdi biliyordum ki sonunda beni seçebilirdi ama hiçbirini geri alamazdım. Onu çözdüm ve kollarıma çekip sıkıca sarıldım. Kalbim tüm vücudumda atarken onu asla bırakmak istemiyordum. O olmadan, bir nefes daha almanın hiçbir anlamı olmazdı.

Omzuma yaslanırken ağlıyordu. Burada, benimleydi. O benimleydi. Maskeyi yüzümden itip çıkarırken ve yanaklarımı tutup beni öperken, kanlar içinde olmamı umursamıyordu. Çaresizdi. Dudaklarını her bastırışında çaresizlik vardı. Sanki kendine tüm bunların gerçek olduğunu ve benim burada, onun önünde olduğumu ve kaçırılmadığını söylemeye çalışıyordu. “Aman Tanrım,” diye hıçkırdı. “Reznikov ailesi için çalışıyor. Onlar... Onlar beni kaçırmaya çalıştılar. Onlar... Tekrar deneyecekler.”

Başımı salladım, adrenalinin etkisiyle konuşamıyor ve kelimelerimi çıkaramıyordum.

Onu almalarına izin vermeyeceğim.

Cildimi boyayan kanın kurumaya başladığını hissedebiliyordum. Kanı arabanın her yerindeydi. Cinayetin kanıtıydı.

Siktir. Onu öldürmüştüm ve tek bir planım bile yoktu. Genelde bunu dikkatlice yapardım. Bulunamayacaklarından emin olur, bir hikâye yaratırdım. Kilitli odamda birini varoluştan çıkarmak için farklı stratejiler içeren dosyalarım vardı. Ama bu... Bu çok kötüydü.

“Biri geliyor,” dedi bana. “Telefonda bir adamla konuşuyordu. Ne dediğini duyamadım. Gitmemiz gerek.”

Çalıların arkasına gizlenmiş arabama, sonra da sürücü koltuğundaki cesede baktım. “*Onu bagaja koymama yardım et,*” diye işaret ettim. “*Bir planım var.*”

Yanaklarından süzölen yaşları silerek, “Tamam,” diye yanıtladı sessizce. Olivia’nın pek yardımcı olabildiği söylenemezdi. Ben ayaklarından tutarken başını yere düşürdü ve ben ona ters ters bakınca omuz silkti. Sonra titreyerek kenara çekildi, ellerinde ölü bir adamın kanı vardı ve kendine sarılıyordu. Ağzını kapattı. “Sanırım kusacağım.” Sonra döndü ve dediğini yaptı. Onu bagaja tıkip kapıyı kapattım ve hâlâ iki büküm duran Olivia’nın yanına gittim. Saçlarını kulaklarının arkasına itip hepsini avuçladım ve içi dışına çıkına kadar tuttum. Elinin tersiyle ağzını sildi. “Aman Tanrım. Ne yapacağız şimdi? Başımız büyük belada... Seni hapse geri gönderecekler. Malachi... Seni tekrar kaybedemem. Seni tekrar kaybetmektense ölmeyi tercih ederim.”

“Kimse ölmüyor,” diye işaret ettim. “Bir planım var.” Sonra, başparmağımı gözünün altındaki izin üzerinde gezdirirken sinirle burnumdan soludum. “Sana ne yaptı?”

“Taşaklarına diz atmaya başardım, o da bana yumruk attı.”

Dışlerimi sıktım. Bagaja dönüp öfkeyle baktım, sanki onu yeniden diriltip bir kez daha öldürmek istermişim gibi... “Bana bak. Ben iyiyim.” Yanağımı okşadı, başparmağını dudaklarımda gezdirerek onları kanla boyadı. “Bana planını anlat.”

Gergin bir şekilde Vize Malikânesi’nin girişinde duruyordum. Olivia yanımdaydı, elimi sıkıca tutuyor, her şeyin yoluna gireceğine dair bana güven vermek için başparmağını tenime sürüyordu. Hapishaneye geri dönemezdim. Özellikle de cinayet için asla... Buna izin veremezdim. Kapı açıldı. Annem kaşlarını çatı, Olivia’yı ve ikimizin de kanlar içinde olduğunu görünce, yüzü her saniye daha da solgunlaşıyordu. Olivia ona, “Yardıma ihtiyacımız var,” dedi. “Biri beni kaçırmaya çalıştı.”

“Ah. Ne oldu?”

Biraz daha endişelenemez miydi?

Babam kapıda belirip başını eğdi ve her iki çocuğunun üzerindeki karmaşayı fark edince duraksadı. “Bunun anlamı ne?”

Olivia, babamıza doğru koştuğunda, parmaklarımız birbirinden ayrıldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp, titrerken başını babamızın göğsüne gömdü. Kafası karışmıştı ama yine de onu tuttu ve bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bir şey yaptığımı düşünüyordu. Omuzlarım düştü. Sözcükleri yetersiz kaldığında, küçük kız kardeşimin ağlamasının ötesinde, sadece sessizlikle baş başa kaldık.

“Yardıma ihtiyacım var.”

Annem güldü. “Şaka yapıyor olmalısın. Sana neden yardım edelim ki?” diye küçümsedi ve bana tiksintiyle baktı. “Burada istenmiyorsun. Polisleri aramadan önce evimizden defolup git.”

Annem, kapıyı yüzüme kapatmaya çalışırken babam, bastonuyla kapıyı durdurdu ve beni Olivia’dan uzaklaştırdı.

Annem beni işaret ederken yüzüme doğru yaklaştı ama babamla konuşuyordu. “Seni öldürmeye çalıştı ve şimdi de Olivia’ya zarar verdi! Onu dinlemeyeceğiz. O artık bizim oğlumuz değil.” Sonra gözleri ruhumu yaktı. “Sen benim en büyük hatamdın. Sistemin içinde kalmalı ve başka birinin ailesini mahvetmeliydin. Ya da daha iyisi, annenle birlikte ölmeliydin.”

Ona vuramazdım. Ama vurmak istiyordum.

“Bu ne cüret!” diye tersledi Olivia, babamdan uzaklaşarak. Benimle olduğunu göstermek için tekrar elimi tuttu. “Onunla bir daha asla böyle konuşma.”

“Yeter artık.” Babam önce ikimize sonra anneme baktı. “Bizi rahat bırak.”

“Pardon?”

Babam cevap vermeyip sadece ters ters bakınca, bana kaşlarını çattı, sonra da oflayıp pufalayıp uzaklaştı.

Onu parçalamak istiyordum.

Yarın işe gittiğinde, umarım lanet bir kamyon ona çarpar ve yavaş yavaş ölürdü.

“Ne oldu?” diye sordu babam.

“Biri beni kaçırmaya çalıştı ve Malachi, onu öldürdü. Adamın cesedi bagajda ve ne yapacağımızı bilmiyoruz.”

Babam bana baktı ve ben gözümü kırpmadım, nasihatini bekliyordum... Polisleri aramasını ya da bana ne kadar kaçık olduğumu söylemesini bekledim ama hiçbirini yapmadı.

Çok uzun süre sessiz kaldığında, endişelenmeye başladım. Elim Olivia’nın elinde terlemişti, göz temasını kesip yere baktım.

“Cesetten kurtulmamız ve kanıtları yok etmemiz gerekiyor.”

Gözlerim kocaman açılırken ona baktım.

Olivia bir hıçkırıkla ağzını kapattı, sonra tekrar babamın kucağına atıldı. Ona sarıldı, defalarca teşekkür etti. O ise Olivia’nın sırtını okşarken gözlerini bana çevirdi. Ama ben bakışlarımı tekrar indirip ölü bir adamın kanıyla kaplı botlarıma sabitledim.

Ondan yardım istemeye hakkım yoktu. Hiçbirini hak etmiyordum. O benim yüzümden böyleydi. Ona saldırıp komaya sokmuş, beynine hasar vermiştim ve nihayetinde tüm hayatı mahvolmuştu. Yutkundum ve ellerimi yumruk yaptım.

Belki de annem haklıydı? Belki de beni evlat edinmeselerdi, hayatları çok daha kolay olurdu. Eğer kader gerçekse, beni hangi aile alırsa alsın Olivia’yı bulacaktım.

“Şimdilik onu saklayabileceğiniz bir yer var mı?”

Başımı salladım ama gözlerimi kaldırmadım.

Eve giderken arkamdan geldi. Olivia arabayı kullanırken o ve Olivia, onun arabasına bindiler ve ben de hayatımın sonuna kadar kilit altında kalmama yetecek kadar kanıtla dolu arabayı, çiftlik evine geri götürdüm. Elimde adamın telefonu, cüzdanı ve üzerinde kendisinin ve karısı olduğunu tahmin ettiğim birinin anahtarlığı olan rasgele bir anahtar seti vardı.

Kendimi kötü hissetmiyordum.

Bana ait olanı almaya çalışmıştı. Arabayı geri vitese alıp mümkün olduğunca arka bahçeye çektim. Artık karanlıktı ve yağmur yağmaya başlamıştı ama kullanabileceğimiz el fenerlerimiz vardı.

Babam Olivia ve benim yaşadığımız eve gözünü kırpmadan bakıyordu, sanki zaten biliyormuş gibiydi. Olivia arabadan inme-

sine yardım etti ve ona bastonunu verdi. Sonra, üçümüz bir el feneri ararken herkes sessiz kaldı.

Olivia, ondan sakladığım büyük bir sırrı öğrenmek üzereydi.

Arka bahçede gömülü cesetlerim olduğunu...Kahretsin, neden gergindim?

Babamın burada olması hiç yardımcı olmuyordu. Eğer doğru yeri kazarsam, diğer ceset torbalarını fark etmeyebilirlerdi. Ömür boyu yetecek kadar torba hazırlamıştım ve birini çıkardığımda, babam sessizce beni izledi. Olivia duş alırken, ben de cesedi bagajdan çıkarıp, torbanın içine tıktım ve bantladım. Ölüm katılığı çoktan başlamıştı, bu yüzden onu bahçeye taşıyıp bıraktığımda, adam biraz sert ve ağırdı.

Ben çukur kazmaya başlarken babam tek kelime etmedi. Burada benimle olmasına gerek yoktu. Bu garip sessizlik yerine içeride, fırtınadan korunmuş bir şekilde oturabilirdi.

Yağmur cildimi ıslatıyor, kanı seyreltiyor ve vücudumdan aşağı akmasına neden oluyordu. Yirmi dakika sonra, sıcaktan dolayı tişörtümü çıkarmak zorunda kalmıştım. Tenim terle kaplıydı ve yağmurla karışmıştı. Babam hâlâ tek kelime etmiyordu. Konuşmasak zaten daha iyiydi. Birbirimizden hoşlanmıyorduk. Konuşsaydık bile, onun benden Olivia'yı terk etmemi istemesi ve benim de ona siktirip gitmesini söylemem dışında söylenecek bir şey olmazdı.

Küreğim sert bir şeye çarptığında küfrettim. Poşetlemeyi unuttuğum ceset... Çürümüştü, yaklaşık iki aydır toprakta saklıydı, yani çoğu kemikti.

Duraksadım ve bakışlarımı babama doğru kaldırırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Katil oğluna, bir caniye bakıyordu ama yine de beni yargılamıyor gibiydi. "Olivia'ya söylemeyeceğim ama bu son olacak."

Çenemi sıktım. O kim oluyordu da bana kimi öldürüp öldürmeyeceğimi söylüyordu? Eğer biri yoluma çıkarsa, bahçemde sığ bir mezarı hak ederdi.

Ona işine bakmasını söylemek istememe rağmen, küreği fırlatıp toprağın yüzeyine çıktım ve cesedi çukura yuvarladım. Sopası

olmadan zar zor yürüyebilmesine rağmen, babam çukuru toprakla doldurmama yardım etti. Bunu sadece kız kardeşim için yapıyordu. Bana katlanamıyordu. Düzgün yürüyememesinin sebebi bendim. “Seni affedebilir miyim, bilmiyorum,” dedi bana. “Ama deneyeceğim.”

Elini omzuma koyunca irkildim. Sırtımı iki kere sıvazladı, sonra elini üzerimden çekip arkasını döndü. “Baba,” dedim, duraksadığında duygularıma hâkim olamadım. Yumruğumu göğsüme her zamankinden daha anlamlı bir şekilde vurdum. “Üzgünüm.”

“Biliyorum, oğlum.”

Eve döndüğümüzde, Olivia babamla konuşurken mutfağın ortasında duruyordum. Bir sonraki adımlarımızı ve onu nasıl koruyacağımızı, muhtemelen onu güvenli bir eve nasıl göndereceğini tartışıyorlardı. Cebimden adamın telefonunu çıkardım. Ekran köşeden çatlamıştı ama hâlâ çalışıyordu. Saatler öncesinden gelen bir mesajın önizlemesi kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bilinmeyen Numara: *Igor tam bir saat içinde sizinle varış noktasında buluşacak.*

Şifre veya parmak izi tarayıcısı yoktu, bu yüzden başparmağımı kaydırarak telefonun kilidini açtım. Kaydedilmemiş numaranın bulunduğu sohbet kutusunu açtım ve Igor Reznikov’la *paketin* teslimatı için beş bin dolarlık bir ücret karşılığında bir takası tartıştıklarını gördüm. Babam yanıma geldi ve ekrana baktı. “Oropsu çocukları,” diye mırıldandı. “Bu iş çığırından çıktı!”

Numarayı aradım ve herkesin duyması için hoparlöre verdim.

“Ne oldu? Sana bu numarayı arama demiştim,” dedi bir ses.

Jennifer Vize’in sesiydi.

Bizi büyüten kadının.

25

Olivia

Malachi'ın vücudundaki kanı yıkamasını izlemek dejavu gibiydi.

Sanki yine ergen olmuştuk ve beni Parker'dan kurtarmıştı.

Ama bu sefer beni kurtardığı kişi kendi annemizdi... Malachi, tornavidayı boğazına defalarca saplarken adamın boğulma seslerini hâlâ duyabiliyordum. Camlara sıçrayan kanı, kafası neredeyse kopmak üzere olmasına rağmen, hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiğini... Maskesini çıkardığımda, Malachi'ın bana nasıl baktığını hâlâ gözümün önünde görebiliyordum. Gözleri bomboştu, sanki panikten kendi zihninde boğulmak üzereydi ancak aramızdaki bağ, onu yüzeyin üzerinde tutuyordu.

Kir ve kan kaslarından aşağı kaydı ve parmak uçlarımda uzanıp dudaklarımı onunkilere basturdım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "*Neden bana teşekkür ediyorsun?*" diye sordu. "Beni kurtardın."

Malachi, beni duş duvarının fayanslarına doğru götürürken derin, duyulabilir ve net bir şekilde kıkırdadı. Başını eğdiğinde, siyah saçları alnına düştü. Dudaklarında bakmaktan kendimi alamadı-

ğım bir gülümseme belirdi. Gün gibi açık konuşuyordu. “Ben senin eşim. Sevgilim. Kardeşim. Her şeyim, Olivia.” Sonra hafif lekeli ellerini kaldırıp işaret etti: *“Ama benim için sen, kelimelerin açıklayabileceğinden çok daha fazlasısın. Eğer biri seni bu dünyadan silmenin bir yolunu bulsaydı, ruhumun öbür dünyada seni bulmasını sağlamadan önce dünyayı yakardım.”*

“Ne kadar şiiirselsin, Malachi.” Ona gülümsedim. “Sen benim erkek arkadaşımsın, kardeşim değilsin.”

Gözlerini kısarken dudakları kıvrıldı ve elleri kıcıma doğru indi. Aramızdaki mesafeyi kapatırken her bir tarafı da kavradı. Vücudu benimkini fayanslı duvara bastırdı ve sikini içime sapladı. “Ve birbirimize *kardeş* demeyi bırakacağız,” diye ekledim.

Başını salladı, bana ters ters baktığına düşünürsek ayrılmamızı önermişim gibi görünüyordu. Çok kolay sinirleniyordu. Çabuk sinirlenen bir adamdı...Onu daha da kızdırmak için, ellerimi göğsünde gezdirerek kollarımı omuzlarına doladım ve saçlarını avuçladım. “Bana kız arkadaşın olduğumu söyle. Bana kardeşim olmadığını söyle.”

Başını tekrar salladı, bu sefer çenesi sertleşmişti. Gözlerindeki öfkeye rağmen, aleti göbeğime sürtündü ve ben de kendimi ona sürttüm. Bana dokunmasına, birinin beni kaçırmaya çalıştığını aklımdan çıkarmasına ihtiyacım vardı. Ağzımı kapatan elinin yerini dudaklarıyla değiştirmesine muhtaçtım; içimdeki paranoya ve mide bulantısından başka bir şey hissetmek istiyordum. “Bir seçim yapmalısın, Malachi.” Dudaklarımı yalayıp geriye doğru yaslandım. “Ya kız kardeşim ya da kız arkadaşın.”

Bundan daha önce de bahsetmiştim ama gerçekten seçim yapması gerekiyordu çünkü birbirimizi sevgili *ve* kardeş olarak etiketleyemezdik. Gözleri parlıyordu, çenesi o kadar gergindi ki eli boynuma doğru kayarak, boğazımı kavrarken, kemiklerinin kırılabileceğini düşündüm. “İkisi de,” diye homurdandıktan sonra ağzını benimkine sertçe yapıştırdı. Dili dudaklarımın arasından geçip, ciğerlerimden çıkan iniltinin tadına bakarken, başparmağını nabzıma bastırdı.

“Sana ihtiyacım var.” Sikini elime aldığımda, avucumun içinde büyüdüğünü hissettim. “Lütfen.”

Bu, yavaş ve romantik değildi. Malachi’la asla öyle olmazdı. Beni kollarının arasına alarak bacaklarımı beline doladı. Başımı eğmek için saçlarımı avuçladı ve içime girerken beni daha derin öptü. Sert. Hızlı. Ani... Beni duvara yaslayarak sikiyor, amıma sokma şeklinin tam tersi bir şekilde beni öperken dudaklarımdan inilti çıkarıyordu. Ağzını dudaklarımın köşesine, çeneme, kulağımın altındaki hassas bölgeye doğru sürüklüyor ve derimi ısırarak irkilmeme ve sikişin etrafında kenetlenmeme neden oluyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım kulağına.

Hâlâ içimdeydi, başını kaldırdı ve sonra suyu kapatıp beni yatak odasına taşıırken inledi. İçimden çıkıp beni yatağa attı ve ışığı kapattı. Böylece sadece pencereden parlayan ay, yüzüne yansdı. “- Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi kararlılıkla, sanki işaret etmek yerine kelimeleri söylemek zor geliyormuş gibiydi. Hem benim için hem de kendisi için çok çabalıyordu. Üstüme tırmanırken gülümsedim, bacaklarımı onun etrafında ayırdım. “Bacaklarımı omuzlarına koy.”

Bacaklarımdan birini tutarken tereddüt etti ve bunu yüzünün her yerinde görebiliyordum. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Bu adam beni bağlamış, zincirlerle, bayıltarak ve duvarlara yaslayıp dizlerimin üstünde becermişti. Hatta ölmekte olan babamızın cesedinin üzerinde bile becermişti ve mücadele ettiği şey bu muydu?

Pozisyonla bile alakalı değildi. Orada başka bir şey vardı. Tüm duruşu sertleşmişti.

“Daha önce bu şekilde yapmadın mı?” diye sordum.

Gözlerini benden kaçırdı ama çenesini kavrarken onu gözlerini bana çevirmeye zorladım. “Hey. Konuş benimle.”

“Senden başka kimseyi becermedim?” diye işaret etti. Kızgındı ve bakışları daha da kötüydü. “Özür dilerim.”

Sessiz bir an duraksadı, sonra bacağımla sıkıca kavradı ve derin derin yutkundu.

“Göster bana,” diye işaret etti. Utanmasını istemiyordum. Yanakları kıpkırmızı oluyor ve bana yaklaşıyordu.

Hafifçe başımı salladım, diğer bacağımı kaldırıp her ikisini de omuzlarına koyarken altdudağımı ısırdım. “Kollarını onların etrafına sar ve diğer ellerinle kalçalarımın yanlarını tut.”

Malachi, kararsızca ona söylediğimi yaptı ve parmakları tenime gömüldü. Siki üzerimde seğiriyordu. Bacaklarımın arasından uzanıp onu avucumun içine aldım, ıslanmış başını bana sürterken onu sıvazladım.

Göğsü inip kalktı ve kalçalarımındaki eli daha da sertleştirdi, özellikle de onu tam olmak istediği yere yerleştirdiğimde.

Sanki dakikalar önce içimde değilmiş gibi, onun için çaresizdim ama acele etmemesini istiyordum. Rahat olmalıydı. Nasıl biri olduğunu biliyordum. Şu anda kafasının içinde daha önce bunu benim başkasıyla yaptığım bir pozisyon olduğunu düşünecekti. Ve kendimden nefret ettim. Birlikte olduğum tek erkek o olmadığı ve onun için daha fazla mücadele etmediğim için...Malachi’ın cinsel açıdan baktığı tek kişinin ben olduğuma gerçekten inanıyordum. Bu beni özel hissettiriyordu. “Kalçanı ileri it,” dedim. “Yavaşça.”

Aletin başını içime sokarken nefesim kesildi, *piercing*’leri ıslaklığımla parlayan amıma sürtünüyordu. Bu pozisyonda içime ittiği her santim, diğer tüm pozisyonlardan daha derin hissettiriyordu. Tamamen içime kayarken ona açtım, gözlerini kapatıp inlerken, kendini gömülü tuttu. Prezervatif bile takmıyordu. Çocuk sahibi olma konusunda, ikimizin de nerede durduğunu düşünerek ona takmasını söylemeye çalışmışım. Asla anne olamayacağım fikrinden nefret etmeye başlıyordum ama o istemezken asla böyle bir şeyi ona yüklemesdim. *Asla*. O benim için dünyadaki her şeyden daha önemliydi.

İçime daha hızlı girerken sırtımı büktüm, altdudağını ağzına alarak, içime girip çıkmasını izlerken, tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı.

“Siktir,” diye inledi. “Siktir, Olivia.”

O daha da sertleştikçe, ellerim çarşafın sıktı. Yatak başlı-

ğı duvara çarparken iniltim muhtemelen kilometrelerce ötedeki ölüleri uyandırıyor. Bacaklarımı serbest bıraktı ve beni öpmek için vücudumu kendi vücuduyla kapladı. Elleri saçlarımı avuçladı, dudaklarımı yalayıp yutarken sertçe çekiştirdi ve ağzımın içinde inledi. Yıldızları görmeme neden olan noktaya vurduğunda, gözlerim dönmeye başladı. Vücudum geriliyor, kollarım onu sarıyor, topuklarım onu daha derine çekmek için kıcına bastırıyordu. “Devam et,” diye bağırdım, dişlerimi dudağına batırıp acı veren bir hızla bıraktım. “Devam et.”

Malachi, başını omzuma gömdü ve orgazmım iç duvarlarımın onun sikinin kalınlığı etrafında kenetlenmesine neden olurken derin bir inilti çıkardı. Her tarafım gerildi, altında titrerken tırnaklarım sırtının derisini parçalıyordu. Durakladı ve siki içimde titreşti, ikimiz de nefessiz kalana kadar beni menisinin her damlasıyla doldurdu. Gözlerim aniden sulanmaya başladı ve birkaç dakika sonra, kollarını düzelterek bana baktı. Son on iki saat hakkında düşünmeyi reddederken gözlerimi kırptırdım.

Başka tarafa bakmamı engellemek için çenemi tuttu ve yüzünü yaklaştırdı.

“Ağlamayı kes,” dedi fısıldayarak. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. İhanet iliklerime kadar işlemişti. Annemin iyi bir insan olmadığını hep biliyordum ama yaptığı şey...

Gerçekten nasıl hissettiğimi tarif edemezdim.

Babam şoförüne onu almasını ve doğruca eve götürmesini söylemişti. Annemizle yüzleşecek ve tüm bunlara bir son verecektik. Başından beri, bu görücü usulü evliliği planlayan oydu. Önce, evlenmem için Xander’ın ailesinden milyonlar kabul etmiş ve bunu yapmaması için yalvardığımda, her adımda benimle mücadele etmişti. Sonra, kaçırılmamı ve Reznikov ailesine götürülüp kullanılmamı, istismar edilmemi ve bana cehennemi getirmekten başka bir şey yapmayacak bir pislikle evlendirilmemi ayarlamıştı.

Ondan nefret ediyordum.

O kadınla işim bitmişti. Babam bizi saklamak için çırpınıyordu. Kaçmamızı istiyordu. Her şeyi düzeltene kadar uzak durma-

mızı... Malachi, kaçma konusunu tamamen reddedip benim için savaşmak istiyordu. Gözlerindeki hesapçı bakışı görebiliyordum. Asla kaçmayacaktı. Burada kalıp özgürlüğüm için var gücüyle savaşacaktı ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Yanaklarımdan öptü. "Lütfen. Ağlama."

Başını göğsüme doğru eğip, bana sarıldığında, iç çekerek başımı salladım. Sonunda doğrulduğumuzda, Malachi sırtı yatak başlığına dayalı bir şekilde bana baktı ve parmaklarımı saçlarımda gezdirmemi izledi. Başka bir şey yapmadığında ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Ne?"

"Sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama çok güzelsin."

Yanaklarımdan göğsüme doğru inen kızarıklık,⁹ gergin gülümsememi gizlemeye çalışmama neden oldu. Bunun neden içimi erittiğini ve beni yerde bir su birikintisi haline getirdiğini bilmiyordum. Malachi, her zaman etkileyiciydi ama onun gibi biri tarafından güzel olduğumun söylenmesi, keşke tekrar tekrar izlemek için kaydetmiş olsaydım dediğim bir şeydi.

Ona doğru uzandım ve o da bizi çevirerek üstüme çıktı. Yüzümü tutarken bana yaklaştı. Dudaklarını burnumun ucuna, alınma ve gözyaşlarımı içine çeker gibi gözüme dokundurdu, sonra beni dudaklarımdan öptü. Nedense kendimi güvende hissettim. İyi olacağımızı biliyordum. Malachi'nın akıl sağlığıyla mücadelesi ve benim Reznikov ailesi tarafından hedef alınmam, bizim için sadece birer basamak olacaktı. Ben onun yeni hayatına alışmasına yardım edecektim, o da benimkine. İyi olacaktık çünkü birbirimizi ölesiye seviyorduk.

"Sen... Benimsin," dedi, kelimelerde duraksayarak.

"Ve sen de benimsin."

"Onları nasıl yeneceğimi bilmiyorum," diye işaret etti. Burnundan soluyor ve kendi sözlerine kızıyordu. *"Ben tek bir adamım. Ama savaşacağım. Senin için her şeyi yaparım."*

"Onlarla birlikte savaşacağız. Ne kadar tehlikeli olursa olsun." Ba-

şımı eğip hafifçe gülümsedim. “Biliyor musun senin için... Ölürüm.”

Kaşlarını çattı. *“Kimse için ölmene izin vermem. Benim için bile.”*

Birbirimizin kollarına sarılmış, sıcak bir kucaklaşmanın içinde yatıyorduk. Başını omzuma gömdüğünde, parmaklarımı ensesindeki saçlarında gezdirdim. Uyku onu çekmeye başlarken üzerimde ağırlaştığını hissettim. Sonra irkilerek doğruldu ve omzunun üzerinden gelen ayak seslerine baktı. Bana dönerek, yataktan kalkıp sopasını almadan önce parmağını dudaklarına götürdü.

Tanrım. Lütfen beni almaya gelmiş olmasınlar.

“Olivia?” diye seslendi babamız ve omuzlarım rahatlayarak düştü.

Malachi’ın vücudu gevşedi, sonra sopayı yere fırlattı. Ellerini saçlarında gezdirdi ve ikinci sese doğru başını salladı. “Evdeler mi?” diye sordu Molly. “Örümceği görebilir miyim?”

26

Malachi

Bu kız, Cordelia'nın fanusunu açmaya çalışmaya devam ederse, üzerine bir asma kilit koymam ve bazı sınırlar belirlemem gerekebilirdi. Odamda, tüm eşyalarım dokunuyor ve cevaplayamayacağım çok fazla soru soruyordu. Olivia az önce onu becerdiğim yatağa oturmuş yüzümdeki ifadeye gülmemeye çalışıyordu. Çünkü biraz önce Molly, örümceği tutmak istediğini söylemişti. Olivia'ya baktım, sessizce yardım etmesi için yalvardım. "O uyuyor," dedi Olivia. "Belki Malachi uyandığında onu sana gösterebilir?"

Kesinlikle göstermezdim. Molly sıırttı. "Tamam! O zaman babama ne zaman pizza siparişı vereceğimizi sorayım!" Sonra da odadan dışarı fırladı. Pizza siparişı mi? Benim evime mi?

Bu da neydi böyle?

Olivia arkamdan sarıldı. "Sanırım ondan hoşlanmaya başlıyorsun."

Homurdandım ve kollarını kendimden çekerek onu döndürdüm. Gözleri hâlâ orgazmın etkisiyle buğulu, yanakları kızarmış ve gözleri şişmişti. Molly'nin ona neden ağladığını sormamasına şaşırmıştım çünkü çok belliydi. Bence her şeyden çok evcil hayvanımı görmekle ilgileniyordu.

“Endişeli görünüyorsun.” Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdım. “*Hadi,*” diye işaret ettim. “*Bir şeyleri kırmadan önce yanına gidelim.*”

Olivia, babamın az önce seviştiğimizi anlamaması için kıyafetlerini düzeltti, sonra yanağımı öptü ve önden yürüdü. Gençken yaptığım gibi kışını izledim. Bu sefer öne doğru eğilip yakalayabiliyordum... Bir çığlık attı ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Molly, birileriyle mesajlaşırken ve sakızını çiğniyordu. Babam yemek masasında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Sakızını patlattı ve sonra babamıza yarın arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gideceğini söylemeye devam etti.

“Plan nedir?”

“Annen gitti,” dedi babam.

Olivia kaşlarını çatı. “Gitti derken... Gerçekten gitti mi?”

“Ona gitmesini söyledim. Artık bir sorun teşkil etmeyecek. Reznikovlara, beni zorlamaya devam ederlerse taciz ve adam kaçırmaya teşebbüs suçlamalarını takip edeceğimizi bildiren belgeler gönderdim. Bu arada,” dedi bize bakarak. “Siz de gidiyorsunuz.”

“Gidiyor muyuz?” diye sordu Olivia. O sırada ben oturup bacaklarımı açtım ve kollarımı kavuşturdum. Benim bir şey söylememe gerek yoktu. Onun korunması için gitmesini isteyecekti.

“Hem sen hem de Malachi, burada güvende değilsiniz. Igor’un haberi olmadan sizi kasabadan çıkaracağım.”

“Peki, ya sen ve Molly?”

Molly bir kez daha sakızını patlattı ve telefonundan başını kaldırıp baktı. Muhtemelen o da bilmek istiyordu. Babam cevap veremeden, ön kapı üç kez çaldı.

Hemen ayağa kalkıp, kapıya doğru ilerlerken Olivia’ya olduğu yerde kalmasını söyleyen bir bakış attım. Kapıyı açtığımda, Adryx ve Xander’in etrafında dolaştığını gördüğüm adamlardan biri karşımdaydı. Kaşları kalktı, sonra en iyi arkadaşmışız gibi gülümsedi. “Sen Malachi olmalısın. Sana Kai diyebilir miyim?” Elini uzattı ama biri bileğinden tutup onu uzaklaştırdı. “Bu saçmalık için zamanımız yok. Babam burada olduğumuzu öğrenirse, sıradaki benim kellem olur.”

Adryx Reznikov, Abigail'in yanında duruyordu, ikisinin de gözleri üzerimdeydi. "Malachi, bu Sebastian... Az önce babamın en yakın müttetiklerinden birini öldüren ve Olivia'yı almak için buraya yaklaşık kırk kişiyi gönderecek kadar kötü bir ruh halinde olmasının ana nedeni olan aptal kuzenim. Diğer herkesi gördükleri yerde öldürmeleri emredildi."

Gözlerimi kırıştıtırarak onlara baktım, onları öldürmeye mi çalışmalı yoksa kafamın iyi olup olmadığını mı sorgulamalıydım, emin değildim. Neden kapımın önünde kız arkadaşımı çalmaya çalışan adamın kardeşiyle birlikte, Rus aksanlı bir İskoç vardı? Ve Abigail neden buradaydı?

Abigail beni geçip doğruca Olivia'ya giderken, "Hepinizin gitmesi gerekiyor," dedi. "Igor buraya adam gönderiyor. Hemen şimdi. Kaçmanız gerek. Gidebileceğiniz bir yerimiz var."

Adryx kapının tamamını kaplayarak içeri girdi, kuzeni ise aptal bir sırıtmayla peşinden geldi ve kendini savunmaya çalıştı. Olivia kaşlarını çatarak bana baktı. Babam Molly'yi kendisine yakın tutuyordu. O da benim gibi onların varlığından emin değilmiş gibiydi.

"Burada yakalanamayız," dedi Adryx, telefonunu çıkarıp babamın yanına gitti. "Bu yere gidin. Babam burayı bilmiyor ve orayı kontrol etmeyi düşünmez. Kızı da alın. Hepinizi öldürüp Olivia'yı alacaklar."

Babama, "*Onlara güvenmiyorum*," diye işaret ettim.

"Bana güvenip güvenmemen önemli değil. Eğer önümüzdeki yirmi dakika içinde gitmezsen, ölmüş sayılırsın."

Kuzeni Sebastian, kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Ne dediğini nereden biliyorsun?"

"İşaret dilini biliyorum." Adryx babama konumu gönderirken ona bakmıyordu. Kafasını kaldırıp Sebastian'ın şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını görünce, iç geçirdi. "Yakınlarımdan biri sağır. Daha fazla açıklama yapmama gerek var mı, yoksa babamın adamları burayı basıp, bizi ona karşı komplo kurarken yakalamadan önce, defolup gidebilir miyiz artık?"

"Ailemizde sağır olan birini bilmiyorum ve zaten öyle olan arkadaşın da yoktur."

“Kapa çeneni, Base.”

Diğer adam ağzını kapattı ve gözlerini devirdi. “Bu bir Salı günü için fazla dramatik.” Gözlerini bana dikti. “Yani gerçekten konuşamıyor musun?” diye sordu ve onu yavaşça parçalara ayırdığımı hayal ettim. “Yoksa küçük kız kardeşini etkilemek için dilsiz ve gizemli olmayı mı tercih ediyorsun?”

Adryx onu dürttü. “Ben olsam onunla bu şekilde konuşurken dikkatli olurum. O daha çok, önce hareket edip sonra düşünen bir tip.” Gözleri bir an babama kaydı, ona ne yaptığımı ve neden yürümekte zorlandığımı biliyor olmalıydı. Yine bir suçluluk duygusu sarmıştı beni. Daha önce kendimi hiç kötü hissetmemiştim. Beni bu hale babam getirmişti. O şekilde tepki vermemi sağlayan oydu. Vize evinde geçirdiğim süre boyunca benden nefret etmemiş olsaydı, kendimi kaybedip ona saldırmazdım.

Muhtemelen.

Adryx boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. “*Kuzenimin terbiyesizliği için özür dilerim,*” diye işaret etti. “*Pisliğin teki.*”

Sanırım bu adamdan hoşlanmıştım ama Base’den nefret ediyordum. Durmak bilmeyen küçük çılgın bir köpek yavrusu gibiydi. Onu bir uçurumdan aşağı ittiğimi hayal ettim ve bunu gerçekten yapmam gerekebilirdi. “Sanırım onunla başa çıkabilirim,” dedi Base, aptalca bir özgüvenle. Gözlerimi kısıp sessizce ona denemesini söyledim.

“Sanırım kızını becermeye çalışsam, benimle kavga ederdi.”

“O benim kızım,” diye tersledi babam.

“Lütfen onu görmezlikten gelin,” dedi Adryx. “Arabalarınızın hepsinde dinleme cihazı var. Benimkini almanız gerekiyor, şoförüm de bizi ormanın sonundan alacak.”

“Ben de onlarla gidiyorum,” diye ekledi Abigail, kolunu Olivia’nın koluna dolarken.

“Hayır, gitmiyorsun,” diye karşılık verdi Adryx. “Gerekirse seni dışarı sürüklerim.”

“Bize neden yardım ediyorsun?”

Omuz silkti. “Babamdan nefret ediyorum ve küçük kardeşi-

mi güç için kullanıyor. Onu ve imparatorluğunu yok etmek istiyorum. Reznikov çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Dokunulmazız ama bir bedeli var.”

Base ıslık çaldı. “Dediğim gibi, dramatik. Gidebilir miyiz? Sanırım Kai onun yakınında daha fazla durursam beni öldürebilir.”

Onu zihinsel olarak öldürüyordum. O küçük pislği zihnimde çoktan et küplerine ayırıp vahşi bir köpeğe yedirmiştim. Konuşma şekli beni rahatsız etmiş ve aksanı da başımı ağrıtmıştı. Ayrıca bana o aptal bakışını atmaya devam ederse ona vurabileceğimi düşünüyordum. Reznikov kardeşlerin büyüğü bana döndü. “*Eğer bana güvenmiyorsan, kadınının en iyi arkadaşını kaybetmesini riske atacak hiçbir şey yapmayacağıma güvenebilirsin.*”

Olivia’ya birlikte bakışlarımız, Abigail’e kaydı.

“*Genç kıızı da öldürürler. Onu güvende tut. Onlar hayvan.*”

Kimse Molly’nin yanına benim cesedimi çığnemededen yaklaşmazdı. O bir baş belasıydı ama benim küçük kız kardeşimdi. Telefonunu kontrol ederken dudaklarını birbirine bastırdı. “On dört dakikanız var.”

Adryx, Abigail’e sert bir bakış attıktan sonra, Abigail oflayıp pufalayarak onunla birlikte gitti ve Sebastian da onlar arka kapıdan çıkarken bana sııttı.

Olivia ağzını kapattı. “Aman Tanrım.”

Babam telefonunu cebine soktu ve bastonunu aldı. “Şoförüm buraya zamanında ulaşamaz. Molly, çantayı al. Siz ikinizin de valiz hazırlayacak vakti yok.”

Dudağımı ısırdım... Onlarla gitmeli miydim yoksa kalıp savaşmalı mıydım? Hiçbir zaman bir tehditten kaçan biri olmamıştım. Beni tutuklamaya geldiklerinde polislerden bile kaçmamıştım. “Bizimle geliyorsun.” Olivia elimi sıkıca tutup sıktı. “Sensiz gitmeyeceğim. Dediğin gibi, onun bir ordusu var ve sen tek kişisin. Bu bir intihar olur ve benim sana ihtiyacım var. Hepimizin sana ihtiyacı var.”

Babam öne çıktı. “Bu tartışmaya açık değil, Malachi. Yürü.”

İlk defa babama vurmak ya da ona siktir olup gitmesini söyle-

mek istemiyordum. Gözlerindeki endişeli bakış, benim için korktuğu anlamına geliyordu. Bu delice ve kafa karıştırıcıydı çünkü adamın benden her şeyden çok nefret etmesi gerekirdi.

Molly bana baktı. Gözleri parlıyordu ve dehşete düşmüş durumdaydı. Bir parçam, belki de içimdeki ağabey, en çok onu güvende tutmak istiyordu.

O benim küçük kardeşim ve onu korumak benim görevim...

Olivia'ya ağabeylik yapma konusunda zaten başarısız olmuş-tum. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. Birinin kız kardeşle-rimden birine zarar vereceği düşüncesi, burnumdan sinirle solu-mamı sağladı. Cordelia'yı da burada bırakamazdım. *Ne yapacağım?*

Pes ettim, önce ön kapıya gidip alanın hâlâ açık ve ormana koşmamız için güvenli olup olmadığını kontrol ettim. Kapıyı açar açmaz, başımın yan tarafına bir acı saplandı; biri bana metal bir sopa sallayarak beni kapının çerçevesine çarpmıştı. Sonra bir ayak göğsüme sertçe vurdu ve ciğerlerimdeki hava acıyla boşalırken geriye savruldum. "Malachi!" Olivia ben ayağa kalkmaya çalışırken bağııyordu. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, biri saçımı avuçladı ama dirseğimi suratlarına geçirerek onları benden uzaklaştırdım. Ayağa kalkıp kendimi mutfığa attım, Molly ve Olivia babamın arkasına saklanırken beyaz maskeli bir sürü takım elbiseli adam eve doluştu.

Bazılarının silahları, bazılarının bıçakları, bazılarının da sopaları ve diğer silahları vardı.

Sikeyim.

Birinin Rus aksanıyla "Yakalayın onu," dediğini duydum. "Diğerlerini öldürün."

"Kaç!" diye bağırdım Olivia'ya. Bir silah sesi duyuldu ve babamın yere düştüğünü gördüm.

Molly'yi kapıp kaçmadan önce aldığım tek uyarı buydu. Onu vuracaklardı ve ben bu hiperaktif ergen kıza kimsenin zarar vermesine izin vermeyecektim. Onu tuvalete çekerken ağlıyordu, küçük kapağı açmak için çamaşır makinesini yoldan çekip onu içeri ittim.

“*Burada kal,*” diye işaret ettim ama yüzündeki şaşkın ifadeden ne dediğimi anlamadığı anlaşılıyordu. “Kal,” dedim zorlanarak ve o da başını salladı.

Arkamı döndüğümde, biri beni boğazımdan yakaladı ve yan tarafıma bir darbe yedim. Her nefeste canım yanarken aşağı baktım, yan tarafıma bir bıçak saplanmıştı. Metalin saplandığı yerde, içimde kopan cehenneme karşı dişlerimi sıktım. Pisliği omuzlarından yakaladım ve kafamı burnuna gömerek anında kırdım. Acı dolu bir inilti çıkardı ve kafamın tekrar burnuna çarpıp onu yere devirmesiyle susturuldu. Yan tarafımı tuttum, ılık sıvı kıyafetlerimden sızıyordu. Bıçağı çekip çıkardığımda, acıdan iki büklüm oldum.

Sikeyim.

Sanki ateşle vurulmuş gibiydim. Acı her yanıma sararken nefesim kesildi. Gözlerimi kapatıp bıçağın sapını kavradım ve adamın boğazını kestim. Onu orada kan kaybından ölmesi için bıraktım, Molly’yi saklamak için çamaşır makinesini kapağın önüne sürükledim, sonra da Olivia’yı bulmak için salona geçtim.

Onu ve babamı diz çökmüş, kafalarına silah dayanmış halde gördüğümde, donakaldım. Babamın bacağından ve burnundan kan akıyordu. Ama Olivia’ya dokunulmamıştı, kimse ona zarar vermemişti.

Molly güvendeydi. Onu olduğu yerde bulamazlardı. En azından kız kardeşlerimden birini güvende tutmayı başarmıştım. Igor Reznikov kıkırdadı, ağzından bir küirdan çıkarıp fırlattı. “Öldürün onu.”

İlk duyduğum şey, Olivia’nın çığlıklarıydı, sonra da tam önümde bir silah sesi... Göğsüme gelen ikinci bir acı darbesi, beni hemen geriye savurdu. Kulaklarım anında çınladı ancak Olivia’nın çığlıklarını daha yüksek sesle duyabiliyordum, sanki uzaklaşıyor-muş gibiydi.

Olivia’ya ulaşmak için doğrulmaya çalıştım ancak tekrar yere düştüm. “Bırakın onları. Almaya geldiğimiz şeyi aldık.”

“Seni orospu çocuğu!”

İkinci bir silah sesi duyuldu ama tavana bakarken hareket edemiyordum. Bir kaleydoskop gibi farklı şekillere dönüşüyordu.

Kalk... Kalkmam lazım.

Babam yüzümü tuttu ve diğer eliyle avucunu göğsüme bastırdı. Sanki ateşli bir yumruk yemişim gibi yanıyordu. “Hayır, hayır, hayır. Lütfen, oğlum. Lütfen gözlerini aç. Malachi!”

Biri kalmam için yalvarıyordu, sonra başka, daha yumuşak bir ses geldi. Daha genç. Molly değildi. Bir anıdan... Bakışlarımın ardında, görüntüler arasında gidip gelirken, Olivia’nın bana sırtıttığını ve prenses elbisesiyle yedi parmağını havaya kaldırdığını gördüm.

Görüntü bozuldu, bir salıncakta itilirken buldum kendimi. Dünya etrafımdan kararıyordu.

“Dondurma yemeye gidelim mi?” diye cınladı bir ses. “Sen çok iyi bir çocuksun, Malachi,” dedi karanlık uzaklaşırken. Ve zihnim, o an sessizliğe gömüldü.

27

Olivia

Duvar kâğıdı köşesinden kıvrılıyordu. Parmak uçlarım üzerinde kayıyor, son üç haftadır hapsoldüğüm yatak odasını boydan boya yürümeye devam ederken biraz yırtıldı.

Dönüp durdum. Tekrar ve tekrar... Çocukların yılbaşında oynadığı, pistlerden birinde giden oyuncak bir yarış arabası gibiydim. İşte ben buydum. Bir ayağım diğerinin önündeydi, parmaklarım beni gitmem gereken yere yönlendiriyordu. Gözlerim kapalıydı. Hiçbir şeye çarpmadan... Burada sadece bir yatak ve kaçabileceğim bir penceresi olmayan küçük bir banyo vardı. Bir adım. İki adım. Üç adım. Dört.

Nefeslerime ve ayaklarımın halıda çıkardığı sese odaklanırsam, kafamda bir şarkı oluşturabilirdim. Hayali bir davul, bir bas, bir gitarla karışık şarkı söyleyen bir ses, aslında malikânenin yakınında matkap kullanan birinin sesi...Malikâne.

Hiç de malikâne değildi aslında. Bir hapishaneydi. Benim hapishanem. Yaklaşık yüz yıl önce Reznikovlar tarafından satın alınan eski bir akıl hastanesi, çok fazla güvenlik ve kesintisiz partilerle süslü bir kaleye dönüştürülmüştü. Nesilden nesile aktarılacak bir evdi.

Bir vârise ihtiyaçları vardı çünkü Igor'un şartı buydu. Xander beni buraya getirmek için sebep olduğu savaşa rağmen, yakınımda olma fikrinden nefret ediyordu ve Adryx ortadan kaybolmuştu. Bize yardım ettiklerinden dolayı, şimdi kuzeniyle saklanıyorlardı. Yani, beni kaçırıp babamla kardeşimi vurduktan sonra, Igor'un planında hiçbir ilerleme kaydedemediğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Babam bacağına bir kurşun yemiş ve ben saçlarımdan sürüklenerek, dışarı çıkarılırken, Malachi vurulmuştu. Zaten yan tarafından ağır kanaması vardı ama hayatta olmalıydı. Ölmüş olamazdı. Bunu bilirdim. Igor ya da Xander onu öldürmüş olsalardı, bunu yüzüme vururlardı. Kesinlikle bir kutlama yapar gibi anlatırlardı.

Malachi yaşıyordu. Aksine inanmayı reddediyordum.

Adryx'i sadece Xander'ın baygın olduğumu sandığı gecelerde, sürgündeki kardeşiyle yaptığı gizli telefon görüşmelerinden biliyordum. İlk geceden beri, içtiğim suya hap attıklarını bildiğimi düşünmüyorlardı.

İçiyormuş gibi yapıyordum. Yatağın altındaki halının bir bölümü ilaçlı suyla ıslanmıştı. İlk gece Igor, Xander'ı odaya girmeye zorlamış ve odayı kilitlemişti. Ben uyanık kalmak için mücadele ederken onu işi bitirmesi için uyarmıştı. O sırada Xander, nefes almamı, paniğe kapılmamamı ve güvende olduğumu söylemişti. Bundan emindim.

Sallanıp kırımın üzerine düşmüştüm. Ertesi sabah uyandığımda, tecavüze uğramış gibi hissetmiyordum. Bana dokunmamıştı. Dokunduğuna dair hiçbir kanıt olmadığından, Xander tekrar tehdit edilmişti. Annem ise Igor'a, onunla birlikte odaya bir şahit göndermesini önermişti, baskı altında çökerdim. Ama Xander bunu reddetmişti.

O kadın bir haindi. Ölmesini diliyordum. Umarım Malachi onu öldürür ve babam da onu affederdi.

Xander'dan nefret ediyordum ama burada olduğum sürece, onun çevresinin bir ürünü olduğunu ve sadece babasını memnun etmeye çalıştığını daha iyi anlıyordum. Baskılanıyordu. Benimle

birlikte olmaya zorlanmaktan nefret ediyor ve banyodaki aynaya uzun uzun, bitkin bir ifadeyle bakıyordu.

Eğer bir eş bulup, aileye ilk torunu verirse, Reznikov Endüstrileri'ni devralacaktı. Bu, onun ödülüydü. Odaklanmak zorunda olduğu tek şeydi.

Yıllarca başarısız olmuştu ve Adryx'e nedense ikinci bir şans verilmemişti. Bu yüzden Igor anneme milyonlar ödemişti çünkü kızını sattığını duymuştu.

Parmaklarım duvarda durakladı, başımı dinlemek için eğdim. Gerçek olup olmadığını asla bilemiyordum. Sesler vardı. Müzik ve Kahkahalar... Kelimeleri çıkaramıyordum, bodrumda ya da tavan arasında sıkışıp kalmışım gibiydi. Sanki hayattan uzaktaydım. Xander çok parti verirdi. Sıkıldığım bir gece, yanımdaki yatakta otururken onun fotoğrafları karıştırmasını izlemiştim. O bir çapkındı, bu çok açıktı ama konu Abigail'e gelince hassas bir noktası vardı. Birkaç gün önce ona Abigail'i görüp göremeyeceğimi sordüğümde, beti benzi attı ve arkadaş olmaya çalışmayı bırakmam için bana bağırmadan önce kelimelerini zar zor çıkarabildi.

Buraya sadece uyumaya geliyordu, bir de nikâh masasına oturmam için bana bağırma. Daha fazla reddettiğimde ise bana hayatını zorlaştırdığımı söylüyor ve beni burada tek başıma bırakıyordu. Sadece kafamdaki ve duvarlardaki sesler, aklımı başımda tutuyordu. Onunla evlenmeyecektim. Bu konuda kararlıyım. Igor bana şantaj yapmaya çalışmıştı. Eğer oğluyla evlenip servetimizi ve gücümüzü birleştirmezsem, anneme zarar verecekti. Bu işe yaramamıştı çünkü annem umurumda değildi ama bu sefer de babamı bulursa bana onun öldürülüşünü izleteceğini söylemişti. Bu cümlelerden tek duyduğum babamın da saklandığıydı. Belki Malachi'la birlikteydi?

Xander'ın babası güçlü bir adamdı. Babam ve Malachi'ın saklanması mantıklıydı. Annem burada, malikânede olduğuna göre, Molly de onlarla birlikte olabilir miydi?

Beni kurtarmak için bir plan üzerinde çalıştıklarını düşünüyordum. Belki de Malachi'in iyileşmek için daha fazla zamana

ihtiyacı vardı. Sadece üç hafta olmuştu. Igor'dan çok korkuyordum. Xander'dan hep korkmuşumdur ama babası ona kıyasla bir canavardı. Yüzüme bir tokat atmış ve Xander'a beni yatak odasına götürmesini ve müstakbel karısıyla ilgilenmesini emretmişti. O zamandan beri buradaydım. Duvar kâğıtları soyulmuş bu dört duvarın içinde, günün hangi saati olduğunu görebileceğim bir pencere bile yoktu. Ve yemek yediğim tek zaman, yaşlı bir kadının bana yemek getirdiği zamanlardı.

Kapı açıldığında, yürümeye tekrar ara verdim ve içimden gelenin Igor olmaması için yalvardım. Geçenlerde Xander'a, işi o yapmazsa kendisinin yapacağını söylemişti.

İlk zamanlar her kapı açıldığında sığıyor ve savunma pozisyonuna geçiyordum. Xander, odadaki tüm iyi enerjiyi alıp, varlığıyla kirletirken, ben köşeye çekilirdim, ta ki onun gerçek düşman olmadığını anlayana kadar... Yani öyleydi ama artık zorlandığını bildiğim için daha farklıydı. Benim çocukken olduğum gibiydi. Omzumun üzerinden baktığımda, uzun boylu Reznikov'ın ellerini saçlarında gezdirdiğini gördüm. Koridoru görmek için yan tarafına baktım, uzaktaki pencere bana gece olduğunu gösteriyordu. Xander iç geçirdi ve kapıyı kapatarak kilitledi, sonra kravatım çıkarıp paylaştığımız yatağın üzerine attı. Rahatlarken omuzlarım çöktü. İlk haftaki gibi saklanmadım ya da beni bırakması için yalvarmadım. Sadece başımı çevirip odanın kenarında yürümeye devam ettim ve parmaklarımı duvar kâğıdının üzerinde gezdirdim. Bir şeyler söyledi ama onu duymazlıktan geldim. Adımlarımı sayıyordum, duvar kâğıdının parmak uçlarımda bıraktığı hisse odaklanırken kendi kendime mırıldandım.

“Babam seni çoktan kırdı mı yoksa?”

Bakışlarımı ona doğru sürüklerken donakaldım. Sessizdim ama içimden öfke geçiyor, muhtemelen yüz ifademden de belli oluyordu. “Güzel. Deli olman hâlâ hissedebildiğin anlamına geliyor, yani tam olarak boş bir kabuk değilsin. Bu hafta sonu, bir hayır etkinliğine katılmamızı istiyor,” dedi gömleğinin düğmelerini açarak. “Eminim bu odanın dışında olmayı özlemiştir. Benimle gelir

misin ve uslu durur musun? Herkes benimle evleneceğini düşünüyor, bu yüzden toplum içinde baş belası olmana izin veremeyiz.”

Çenem kasıldı. “Seninle evlenmeyeceğim.”

Burnunun kenarını sıktı. “Bunu daha da zorlaştırmanın ikimize de faydası yok.” Sonra kemerini çıkarıp yere bıraktı. “Berbat görünüyorsun. Git bir duş al ve saçını yıka.”

Hareket etmeyince bana doğru bir adım attı. “Tabii seni oraya sürükleyip kendim yapmamı istemiyorsan? Yeni ilişkimizde hâlâ keşfedecek bir sürü alanımız var.”

“Aramızda bir ilişki yok ve sen bana dokunmayacaksın. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Bana dik dik bakarken çenesi gerildi. “Babam, eğer bunun olmasına izin verirsen, kendi özgür iradenle odadan çıkmama ve malikâneye girmene izin vereceğini söyledi.”

Kaşlarımı çattım. “Seninle evlenmeyeceğim... Seninle sevişmeyeceğim ve vârisini doğurmayacağım. Baban beni kiminle tehdit ederse etsin, senin yanına bile yaklaşmayacağım. “Sana *hayır* dediysem bunu bir cevap olarak kabul etmeyi öğren, Xander.”

Igor’un tehditleri rüylerimi diken diken etse de, haftalardır burada olduğumu ve bana dokunmayı bile denemediğini düşünürsek, Xander’ın tehditlerinin hiçbir anlamı yoktu.

Ve buna hâlâ şaşırdığımı söyleyebilirdim. Kaçırılmadan önce, benden ne istediği konusunda çok açıktı. Kurşun Malachi’ın göğsüne saplandığında, çığlık atmaktan boğazımın ne kadar ağrıdığını hâlâ hatırlıyordum. Beni susturmak ve onlara karşı koymamı engellemek için bahçede bayıltmak zorunda kalmışlardı. Tekmелейip çığlık atmış ve yalvarmıştım ama burada uyanmıştım ve o zamandan beri buradaydım. Xander yaklaştı, saçımın bir tutamını tutup parmaklarının arasında ovuşturdu. Igor’un bana kullandığı şampuan yüzünden genelde hindistan cevizi kokuyordum. Karısının, yani Xander’ın annesinin kullandığı şampuanın aynıydı. Biraz daha yaklaşırsa, taşaklarına tekmeyi basacaktım.

Tam o sırada kapı tıklatıldı ve her ne yapacaksa duraksamak zorunda kaldı. Xander ofladı. “Ne?” diye tersledi, dişlerini sıkarak.

Cevap beklerken bana dik dik bakıyordu. Kimse gelmeyince saçımı bırakıp kapıya yöneldi ve kapıyı açınca, babasının siyah giysili adamlarından birinin durduğunu gördü. “Ne?”

“Geç olduğunu anlıyorum, efendim ama Bayan Hempill’le ilgili olası bir haber aldık.”

Kaşlarımı çattım. “Abigail?”

“Kapa çeneni,” diye tersledi Xander beni, sonra adama döndü. “Adryx?”

“Hayır. Sadece kız. Peşinden gitmemizi ister misiniz?”

“Ben giderim,” dedi ve ceketine koşup onu giydi. “Benim iznim olmadan, kimsenin ona yaklaşmasını istemiyorum. Ve Olivia’nın bu odada kalmasını sağla.”

Koruma başını salladı ve kapı yüzüme kapandı. Beni bir kez daha bu dört duvar arasında yalnız bırakmıştı. Tek düşündüğüm şey, Xander’ın neden en yakın arkadaşımın peşine düştüğü ve neden yine o ölü gibi solgun yüz ifadesine büründüğüydü.

28

Olivia

Katılmaya zorlandığım partinin ana girişinden geçerken elbisem yerde sürükleniyordu. Kemanlar ve diğer enstrümanların sesi etrafımızı sarmıştı. Xander beni yanından tutup, ailesini ve arkadaşlarını bulmam için kalabalığın arasından çekerken, şarkı söyleyen bir ses havada yankılanıyordu.

Yatak odasından, kırmızı bir elbisenin beni beklediği soyunma odasına götürüldüğümünden beri başıma zaten ağrı girmişti. Elbise bana çok büyüktü. Göğsümde kumaşı bir arada tutmak için bir klips vardı çünkü stilist, Igor'a elbiseyi taşıyamayacak kadar kilo verdiğimi söylemek istememişti. Igor, parti boyunca başımı öne eğmemi istiyordu ama yapacak başka bir şeyim olmadığı için bazen başımı kaldırıp etrafa bakıyordum. Tanıdık yüzler aradım, muhtemelen siyah saçlı, dövme ve elinde sopa olan birini... Kalabalığın arasından geçip herkesin kafasına vuracak, beni omzuna atacak ve bu kâbustan kurtulmamı sağlayacaktı.

Maalesef hiçbirini tanıımıyordum. Igor ve Xander, Rusça konuşup birlikte gülüyorlardı. Bir locaya götürülmüştüm ve Xander elini kalçama koyup kavrayınca irkildim, sonra çekmeye çalıştı-

ğımnda daha sıkı sıkı. “Hâlâ uslu durmuyor mu?” diye sordu Igor. “Yoksa daha sert önlemler mi almamız gerekiyor?”

“Alıştı sayılır. Emirlerle uyuyor ve ona söylendiğinde nasıl diz çökeceğini biliyor.”

Yalanı karşısında yutkundum. Neden babasına yalan söylüyordu?

Igor mırıldandı. “Ve sen hâlâ onu becermedin mi?”

“Henüz değil. Dediğim gibi, az kaldı.”

“Bu bir sorun. Ama yine de seninle evlenmesi için ona ihtiyacımız var.”

Yakınlarda bir pencere varsa, kendimi oradan atabilirdim. Bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Hiçbir şey. Hiçbir şey bu durumdan daha kötü olamazdı.

“Belki de onun içine bir varis yerleştirmesi gereken kişi ben olmalıyım. Çocuk seninmiş gibi davranabilirsin,” dedi Igor ve kanımın her damlası dondu. “Gerek yok,” diye homurdandı Xander. “Bunu kendim yapabilecek kapasitedeyim.”

Igor onaylamayarak mırıldandı. Sonra tekrar Rusça konuşmaya başladı. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama Xander’ın kalçamdaki tutuşu yumuşamıştı. Ardından eli, telefonunu gizlice kontrol ederken tamamen ortadan kayboldu. Babası başka biriyle konuşmaya gitti ve dikkati bizden uzaklaştığında, Xander’ın dudaklarını kulağımda hissettim. “Bana tuvaleti kullanman gerektiğini söyle. Seni duyabildiğinden emin ol.”

“Neden?”

“Güven bana,” diye fısıldadı. “Sana güvenmek için hiçbir nedelim yok,” diye tısladım. Gözlerini devirdi ve hâlâ derin bir sohbe- te dalmış olan babasına baktı. “Aileme kelepçelenmekten hoşlanmıyorsan, sadece dediğimi yap.”

Yüzünde herhangi bir sahtekârlık ararken dudaklarım aralandı. Sonra boğazımı temizledim ve Igor’un duyabileceği kadar yüksek sesle, “Tuvalete gitmem lazım,” dedim. Igor göz ucuyla bakarken kıkırdadı. “Müstakbel karını tuvalete götür evlat.”

Başını salladı ve parmakları bileğime dolanmış halde onunla kalabalığın içinde yürüdüm. Tuvalet tabelalarını takip ederek, aşı-

ğıya indik ama sonra dar ve soğuk bir koridordan sağa döndük. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum adımlarım ve sesim titrerken. “Seni çıkaracağıma dair birine söz verdim.” İki gölgenin beklediği arka sokağa açılan kapıyı çekti. “Sözümü tuttum,” dedi onlardan birine.

Kaşlarımı çattım. Tam ona ne demek istediğini soracaktım ki beni dışarı itti. Birinin kollarına doğru... Abigail’in kollarına. “O-livia!” diye haykırdı, kapı arkamdan çarparken bana sıkıca sarıldı. Başını omzuma gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. “Aman Tanrım. Çok endişelendim. Xan senin iyi olduğundan emin olacağını söyledi ama ona inanmadım. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.”

İçimden bir inançsızlık geçti. Arkadaşım buradaydı ve bana sarılıyor muydu? Rüya mı görüyordum? İçkime ilaç mı katmışlardı? Bunların hepsi bir halüsinasyon mu? Gözlerimi birkaç kez kırptırdım fakat en iyi arkadaşım hâlâ bana sarılıyordu. Soğuk tenime karşı sıcak ve rahat hissettirdi, ben de ona sarıldım.

Göğsümdeki sıkıntı hala oradaydı ama daha hafifti.

Onlarla birlikte olana kadar rahatlamayacaktım. Ailemle... “Sana zarar verdiler mi?” diye sordu. “Beni sadece yalnızlıkla sınadılar,” diye cevap verdim, kollarımı ondan çözerken gözyaşı dökmedim. “Ben iyiyim.”

“Ne hoş bir kavuşma sahnesi.”

Döndüm ve Xander’ın kuzenini görünce donakaldım. Sesi pek de Rus gibi çıkmayan diğer Rus... Sebastian Prince ayağını duvara dayamış, esrar olduğunu tahmin ettiğim bir şey içiyordu. “Nasılsın, küçük Vize. Berbat görünüyorsun.”

Soğukta kollarımı ovuşturdum. “Neler oluyor?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Xander seni buraya getirmek için Adryx’le anlaştı. Seni babana götürmek benim görevim. Bu da peşime takılmak istedi.” Abigail’i işaret etti. “Bir araba her an burada olabilir.”

Ağlamak istiyordum, gözlerimin arkasında yaşlar birikmişti ama akıyorlardı. Babamın ya da Malachi’in kollarında olana kadar, kendimi güvende hissetmeyecektim.

“Malachi hayatta mı?”

“Sayılır.”

Kalbim küt küt attı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Onu gördüğünde anlayacaksın. Seni daha fazla travmatize etmek istemem. Sevgili aile üyelerimden biri sana zarar verdi mi?” diye sordu, Abbi çoktan sormuş olmasına rağmen. Başını eğip havaya zehirli duman üfledi. “Eskisinden çok daha zayıflamışsın. Seni beslemediler mi?”

Dişlerimi sıktım, sonunda bir damla gözyaşı serbest kaldı. “Kardeşim iyi mi?”

Sebastian, sigaraya bir fiske vurup son duman bulutunu da dışarı üfledi. “Ona neden öyle diyorsun?”

“Soruya cevap ver.”

“Büyük ihtimalle yaşayacak. Şu an komada.”

Ağzımı ellerimle kapattım. “Aman Tanrım.”

“Ona bundan daha fazlasını ver, Tanrı aşkına, Base.” Abigail başını salladı. “Artık durumu kritik değil.”

Sebastian uzun bir süre başka bir yere baktıktan sonra, bakışlarını bana çevirdi. “Bıçaklandığında bir akciğeri delinmiş ve göğsünden vurulmuş. Kurşun kalbini on santimle ıskalamış. Ama çok kan kaybetti ve bazı komplikasyonlar yaşadı.”

Aman Tanrım. Malachi.

Sertçe yutkundum. “Babam?”

“Malachi’ın yanından ayrılmadı.”

Derin bir nefes aldım. “Peki ya kız kardeşim?”

“Şu geveze olan mı? O iyi. Ben koltukta uyurken yüzüme örümcek koymaya çalıştı. Onu dövmek istedim ama kayınpederimin bunu onaylayacağını sanmıyordum.” Sonra gülümsedi. “İyi bir adam olarak kızı için yeterli olduğuma onu ikna etmeye çalışıyorum.”

“Sen başka biriyle evlisin,” diye ekledi Abbi.

“Bunun konuyla ilgisi yok.”

Reznikov ailesinin ne kadar çatlak olduğunu düşününce, onun da bu çılgınlığa gayet iyi uyduğunu fark ettim. Hafif kaçık... Hatta belki fazlası.

“Kardeşim hastanede mi o zaman?”

“Hayır, özel doktorların bulunduğu güvenli bir evimiz var. Ve lütfen ona *kardeşim* demeyi kes. Bu en iyi arkadaşımın kız arkadaşımı becermesi gibi bir şey.”

“Kardeşler mi?”

“İkiz gibiler,” diye onayladı. “Ben ve Malachi akraba değiliz. Sadece birlikte büyüdük.”

Kaşlarını kaldırdı. “Seni becerirken ona kardeşim diyor musun?”

Ağzımı kapattım, kollarımı kavuşturup başka tarafa baktım.

Sahte bir öğürme sesi çıkardığını duydum.

Abigail ofladı. “Dramatik olmayı bırak,” diye onu azarladı. “Onlar gerçekten kardeş değiller, bu yüzden birlikte olmalarında yanlış bir şey yok.”

İlk defa ilişkimizi savunuyordu. Ona sarılmak istedim. “Sıkış arkadaşısı seçimin bir yana, yakışıklı bir adam.”

Sıkıntıyla dudağımı ısırdım. Bu adam çekilmez biriydi. “O benim erkek arkadaşım, sadece seks yaptığım biri değil.”

“İki tarafa da oynuyor mu?”

Dönüp ona baktım, iması kafam karıştırmıştı. “Ne?”

“Hımm.” Kendi kendine düşünerek güldü, sonra saatini kontrol etti ve hâlâ burada olmadıklarını görünce hayıflandı. “Eğer bir kız arkadaşım olmasaydı, sanırım onu becerirdim.”

Bakışlarım ölümcül bir hal aldı.

Yine güldü. “Sahiplenici misin? Yoksa kardeşini senden çalabileceğimden gerçekten korkuyor musun?” Sonra yüzünü buruşturdu. “Kahretsin, şimdi ona öyle dememi bile sağladın. Değiştir şu konuyu.”

“Onu rahat bırak,” diye çıkıştı Abigail. “Bence eğer sen-”

Kapı açıldığında, Xander endişeli görünüyordu. “Biliyorlar. İçeride bir köstebekleri olmalı. Geri dönüyoruz, Olivia.” Bakışları

Sebastian'a yöneldi. "Şoförünüz beş dakika önce vuruldu. Kiminle çalıştığını bilmiyorlar," diye ekledi Xander ve Abbi'ye baktı. "Onu buradan götür, Base."

Kendi kendine küfretti ve Abigail'in yanına geçti. "Üzgünüm, küçük Vize."

"Neden onu şimdi yanımıza alamıyoruz?"

Xander, Abbi'ye, "Bu çok riskli," diye cevap verdi. "Onun peşine düşecekler ve burası korumalarıyla kaynıyor. Onlar seni yakalamadan git."

Dudağını ısırды ve umutsuzca bana bakarak, "Üzgünüm," dedi. Bana dönüp bakmadan aceleyle ara sokaktan çıktılar.

Ve böylece kaçış yolum elimden kayıp gitti.

"Eğer kaçarsa, cihaz patlar ve yarım saniye içinde ölür."

Xander ve babası koluma bir takip cihazı yerleştirmeyi tartışırken duraksadım, gözlerim açıldı. Dün gece beni dışarı çıkarma girişimi, içeriden birinin sadık olmadığını kanıtlamıştı ve Igor beni kaybetmeyi reddediyordu.

Bu hiç mantıklı değildi. Bu heriflerin yanında ben kimdim ki? Hiç kimse. Bugün, hâlâ burada olmam korkunç olsa da, Malachi'in kesinlikle hayatta olduğunu, iyileştiğini ve babamın, Molly'nin ve Abigail'in iyi olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Omuzlarımdan bir yük kalkmıştı ama o kaya hâlâ göğsümde duruyordu, her nefes alışımında beni boğuyordu çünkü Malachi'in yanında değildim.

Igor kollarını ve bileklerini kavuşturup, mutfak tezgâhına yaslanarak, "Bitir şu işi," dedi. "Bir saat içinde bir toplantımız var ve oyuncağını odasına geri götürmeni istiyorum."

"İçime lanet olası bir takip cihazı yerleştirmeyeceksin," diye çıkıştım. Uzaklaşmaya çalışırken sırtım onun hareketsiz korumalarından birine çarptı. "Kaçmayacağım," diye yalan söyledim. Xander önüme geçti. "Bu tartışmaya açık değil, Olivia. Ver şu lanet kolunu bana."

Umutsuzca etrafıma bakındım ama tek gördüğüm onun adamları ve Igor'du, öylece bakıyorlardı hatta gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken bazıları kendi kendilerine kıkırdıyordu. "Lütfen, bunu yapmayın."

Xander âdeta bir tiyatro çeviriyordu. Partinin dışından alınmamı ayarlayanın kendisi olduğunu kimse anlamasın diye... Sebastian oradaydı ve beni tüm bunlardan kurtarmak üzereydi. O da kolayca kaçabilirdi. Eğer Abigail'le gerçekten bir şeyler yaşıyorsa, neden onunla saklanmıyordu?

Bana geri içeri girmemi söylediğinde yüzündeki ifade binlerce hikâye anlatıyordu. Aralarında bir şeyler döndüğü belliydi. Eğer Abigail, akıllı olsaydı, ters yöne kaçardı ve kesinlikle başka bir Reznikov'ın kollarına atılmazdı.

Aklından ne geçiyordu?

"Sana söyleneni yap, yoksa bu iş çirkinleşecek. Kolunu uzat."

"Umarım Malachi, seni yakaladığında işini yavaş ve acı verici bir şekilde bitirir."

Igor oflayıp pufladı ve Xander'ı kenara iterek, bileğimden tutup, beni kendisine çekti. İğrenç nefesinin ve giysilerindeki puro dumanının kokusunu alabiliyordum. Her iki koku da duyularıma sızıyordu. Oğlunun elinden uzun ve keskin bir şey çekerken kusmamaya çalıştım. "Onu terbiye etmek bu kadar zor mu?" diye Xander'a dudak büktü. "Öğrenmen gereken çok şey var, oğlum." Bana döndü ve ben acıyla irkilinceye kadar sıkıca kavradı. "Kıpırdanırsan ya da çekilmeye çalışırsan daha çok acıyacak."

Dişlerimi sıktım ve o yavaşça, çok yavaşça, iğneyi derime saplarken başka tarafa baktım; etim yırtıldı ve kanım yere damladı.

"İşte," dedi, iğneyi daha da içeri itip kası kesti ve takip cihazını yerleştirirken sırıttı. "Artık bizden kaçmanın hiçbir yolu yok."

Yanıyordu. Etime çivi batırıyorlarmış gibi hissediyordum ama bu acıya tutundum.

Bu acıyı birkaç dakika bile hissetsem, kalbimdeki acıyı ve paniği görmezlikten gelebilirdim. Çünkü artık kimse beni kurtaramazdı.

29

Malachi

Bip sesi bir türlü kesilmemişti. Ne kadar uyanık olursam sesi o kadar yükseliyordu.

Sesler var vardı. İki tane. Sanırım... Tabii tek bir ses varsa ve yankılanmıyorsa. Anlamak için yeterince odaklanamıyordum.

Olivia yine odama gizlice girdi ve telefonunun alarmini kapatmamış mıydı? Neden hâlâ ötüyordu? Bana ne diyordu? Uyumaya devam etse iyi olurdu. Henüz uyanamayacak kadar yorgundum, amigo antrenmanı öğleden sonra başlayacaktı, o yüzden film izleyerek tembel bir sabah geçirebilirdik. Belki, birkaç gece önce yaptığım gibi yine onu becermeme izin verirdi?

Parker susturulmuştu ve annem artık Adam'ı favori damat adayı olarak görse de, ben Olivia'yı alıp buradan çok uzağa götürmeyi planlıyordum.

“Malachi.”

Sesi farklı gibiydi. Belki de bütün gece ağladığı için sesi biraz kısılmıştı. Yine kâbus görmüş olabilirdi. Benimleyken nadiren görürdü ama belki daha da kötüleşiyorlardı? Zihnine musallat olmalarını nasıl engelleyeceğimi bulmak için biraz araştırma yapmam gerekecekti.

Göğsümde bir ağırlık vardı ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum. Her zaman yaptığım gibi kokusunu alamıyordum. Zihnimin içinde kaşlarım çatıldı ama gerçekte yüzümü zar zor hareket ettirebiliyordum. Sonra ikinci bir ses geldi. Belirgin bir şekilde farklıydı. *Sikeyim*. Ailelerimiz içeri girip bizi yatakta mı görmüştü? Biz bir şey yapmıyorduk. Olivia baygınken ona yaptıklarını öğrenmişler miydi? Bu, her şeyi mahvederdi. Daha önce bir kıza dokunmadığımı söylemiştim. Birini öpmemiş, tadına bile bakmamıştım... Küçük bir yalancıdan başka bir şey olmadığımı bilseydi, ne yapardı?

Yine adımı söyledi. Beynim kısa devre yaptı çünkü etrafımdaki seslerin hiçbiri, Olivia'ya ait değildi.

Biri yumuşak, diğeri daha sertti ama kime ait olduklarını anlayacak kadar odaklanamıyordum. Gözlerimi açmaya çalışırken inledim ya da inlemeye çalıştım... Boğazımda bir şey varmış gibiydi. Yutkunmaya çalıştım ama boğuluyordum, bu da *bip* sesi çıkaran şeyin temposunu arttırmasına neden oluyordu. Ağzımdaki şeyi hissetmek için elimi kaldırdığımda, bir nefes sesi duydum ve biri bileğimi tuttu. "Baba! Hemşireyi çağır! Uyandı!"

Bir ayakkabı sesi geldi, ardından bir el yüzüme dokundu. Olivia'mınki gibi yumuşak ve nazik değildi. Hayır, bu kaba bir eldi. Büyüktü. Parmakları yanağımı kavradı. Gözlerimi açmaya çalışmama neden olan sert bir dokunuştı ama çok güçsüzdüm ve vücudum ağrıyordu.

"Hadi oğlum. Bize geri dön. Artık uyanman gerek. Lütfen."

Bu benim babam mıydı? Neden burada, uyanmam için yalvarıyordu?

Bekle.

Bir dakika... Evdeki yatağında değildim.

Olivia kollarımdayken yatmıyordum. Olivia gitmişti. Burada değildi. O... *Hayır*.

Onu almışlardı. Ellerindeydi. Onu benden çalmışlardı.

Kahretsin, her yerim acıyordu. Ne olmuştu bana?

“Bir şeyler yemeye gitmelisiniz, efendim. Henüz tam olarak uyanmadı,” dedi birisi. “Ona biraz zaman verin.”

“Biraz zaman mı? Oğlum göğsünden vurulduğundan beri, üç haftadır komada! Bu onun ilk yaşam belirtisi ve siz bize odadan çıkmamızı mı söylüyorsunuz?”

Sekiz yıl önce, hastane yatağında yatan oydu. Yanında değildim; onu oraya koyduğum için parmaklıklar arkasıdaydım. Onu incitmiştim ve şimdi burada yanımda olmamalı, beni uyandırmaya çalışmamalıydı. Yine de buradaydı, eli hâlâ yüzümdeydi ve yanımdan ayrılmayı reddediyordu.

Farklı bir bedende mi uyanmıştım? Benim Malachi olduğumu biliyor muydu?

Oturmaya çalışırken tüm vücudum bana bağırdı ve kalkamadım.

“Gidelim, baba.”

Molly’nin sesiyle tekrar hareket etmeye çalıştım. Bunların hiçbiri olmuyordu. Hayır, bir kâbusun içindeydim ve Olivia beni bekliyordu. O gitmemişti. Ellерinde değildi. Buna inanmayı reddediyordum.

Neredeydi o? Neden burada değildi? Onu kurtarmayı başaramamışlar mıydı?

Sikeyim. Kız kardeşim neredeydi?

Bir gözümü açmayı başardım ve aşırı hassasiyetten anında irkildim. Parlak bir ışık beni kör ediyor, göz çukurumun arkasını yakıyordu.

Çoktan ölmüş olabilirdim. Bu, mantıklı olurdu. Her zaman cehenneme gideceğimi biliyordum, bu yüzden beni babamla birlikte bir odaya tıkmışlardı ve o da kıpırdayamayan bedenimden intikam almaya başlamak üzereydi...“Oğlumun başından ayrılmam,” diye bağırdığını duydum. “Üç haftadır yanından ayrılmadım ve uyanmak üzereyken de ayrılmayı düşünmüyorum. Beni dışarı sürüklemen gerekecek.”

“Çok az uyudunuz, Bay Vize.”

“Oğlum uyanık ve iyi olduğunda ve kızım bize döndüğünde uyuyacağım.”

Bize geri döndüğünde...Olivia gerçekten de burada değildi. Gözlerim kapaklarımın ardında yanıyordu, o kadar işe yaramaz durumdaydım ki sevgilim gitmişti ve onu kurtarmaya çalışmak bir yana, gözlerimi bile açamıyordum.

Ama sonra her şey sessizleşti, dünya dönmeyi bıraktı ve kalbim atmaya başladı. Ciğerlerim artık bir makine tarafından kontrol edilmiyor, onun yankılanan çığlığını duyuyordum. Bir güç beni sırtüstü yere düşürdüğünde, göğsüm yandı ve o benden uzaklaştırılırken gözlerimdeki dehşeti gördüm.

Tek görebildiğim, yanımda bir bıçak yarası ve göğsümde bir kurşunla uyuşmuş, ölü, gözünü kırpmayan bir haldeyken onun ne kadar korktuğuydu.

Burada olmamalıydım.

Onlar Olivia'yı almıştıKız kardeşimi...Tarif edemediğim bir acı göğsümü daha da sıktı, iki gözüm de yanan ışıklara açıldı ve kendimi doğrulmaya zorladım. Babam bir şey söyledi ama içimden geçen panik yüzünden hiçbir şey anlayamadım. Biri omuzlarımdan tutup beni tekrar aşağı bastırdı. Bana bir şey enjekte ettiklerinde, soğuk bir his koluma hücum etti. İçimdeki her şeye rağmen savaşmayı bıraktım ve duyduğum son ses yardım isteyen babamın sesiydi.

Gözlerim yavaşça açıldı. Kafamın karıştığını hissediyordum ama uyanmaya çalıştığım son birkaç seferden daha kontrollüydim. Boğazımda bir yumru vardı. Sürekli oradaydı, yanımda sesler duyduğum ama onlara uyanık olduğumu söyleyemediğim her an, beni boğuyordu.

Vücudum ağrıyordu ve hareket edemiyordum. Gözlerimi kapatıp, odaklanmaya çalışırken, parmaklarımı zar zor kıpırdattım. Molly okul hakkında konuşurken, babam matematiksel hesapla-

malar hakkında bir şeyler açıklıyordu. Sanırım ev ödevi yapıyordu. Birinin Rus aksanıyla, “Cevap on dört,” dediğini duydum... Gözlerim aralandı. Bu kez oda karanlıktı, yan taraftaki bir lamba köşedeki küçük masayı aydınlatıyordu. Molly, onun önünde bir hesap makinesiyle kâğıt üzerinde bir şeyler karalıyordu. “Hesapla-ma yapmadan bunu nasıl bildin?” diye sordu ve gözlerim, onun bakışlarını takip ederek yanındaki sandalyede oturan iri bedene yöneldi.

Adryx Reznikov’a bakarken makinelerin *bip* sesi artmaya başladı.

Bakışlarını kaldırdı ve benimkilerle buluşturdu.

Göğsüme saplanan acıya rağmen, kendimi doğrulmaya zorladım. Bir şey kolumu çekti ve tenimi yırttı. Zayıf yumruğumu, kadınımla evlenmeye çalışan adamın kardeşiyle savuramadan, babam beni yakaladı ve aramıza girdi.

“Sakin ol. O bizim tarafımızda, unuttun mu? Sakin ol, Malachi.”

“Bu şekilde tepki vermen normal. Çok şey yaşadın,” dedi Adryx, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Endişelenme, güvenli evlerimden birindesin. Bizi kimse bulamaz.”

“*Olivia?*” diye işaret ettim babama. “Kardeşimle birlikte. Zarar görmedi ve onu geri almak için çalışıyoruz.”

Gözlerim tekrar ona kaydı. “*Onu şimdi geri istiyorum.*”

“Öyle bir şey olmayacak,” diye cevap verdiğinde, içimden yatağın yanındaki tepside duran iğnelerden biriyle boğazını kesmek geldi. “Onu, babamın sahip olduğu en güvenli binalardan birinde tutuyorlar. Reznikov Malikânesi.”

“*Git getir onu,*” diye işaret ettim, orada sıkışıp kaldığını düşündükçe ellerim titriyordu.

“Artık erişimim yok. Gördüğünüz gibi ben ve Sebastian, görevlerini engellerken yakalandık ve şimdi biz de saklanıyoruz. Bunun başlıca nedeni kuzenimin işe yaramaz bir salak olması ve telefonundaki GPS takip cihazında sizin adresinizin bulunması ve babamın bunun izini sürmesi.” Omuz silkti. “Ona karşı çalıştığımı zaten biliyordu, bu yüzden sevgili kuzenim şimdilik hayatta.”

Babam omzumu okşadı. “Bize yardım ediyor.”

Dişlerimi sıktım. Neden?

Adryx, cebinden bir kutu çıkarıp yüzüne bir gözlük yerleştirdi. Ardından telefonunu da çıkararak, “Benim de nedenlerim var,” diye ekledi. “Birkaç gün önce Olivia’yı dışarı çıkarmaya çalıştık ama başaramadık. Şu anda kolunda bir takip cihazı var.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatağa geri düştüm, haftalardır hareketsiz kaldığım için tüm vücudum ağrıyordu. Bacaklarım şimdiden karıncalanıyor, ayak parmaklarım acıyordu ve kollarımda kasılmalar vardı. Ama Olivia’nın durumunu düşündüğümde kalbimde hissettiğim burkulmanın yanında, bunların hiçbirisi bir şey değildi. “İçeri girip onu öylece alamayız,” dedi babam, elini dağınık saçlarında gezdirirken. Yüzü hayatı boyunca hiç uzatmadığı sakallarıyla kaplıydı. Üç haftadır tıraş olmuyor ve neredeyse hiç uyumuyordu. Çok endişeliydi. “Neden?” diye işaret ettim, ellerim kucağıma düşmeden önce. “Yakınlık tetikleyicisi var. Eğer malikâ-neden ayrılırsa, onu öldürür.”

Gözlerim kayarak kapandı, kalp atışlarım hızlanırken, ciğerlerim büzüşerek, yok oldu. Bacaklarımdaki karıncalanma hissi arttı, kollarıma ve parmaklarıma yayıldı. Yüzümü ellerimin arasına bıraktım çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu kötü bir rüya, bir kâbustu. Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı. Yine halüsinasyon görüyordum. Görüyor olmalıydım. Son zamanlarda yaptığım tek şey aklımı kaybetmekti, bu da onun bir sonucuydu. Olivia şu anda beni yatakta uyandırmaya çalışıyordu ya da ben ormanda, oturma odasında, banyodaydım ve kafamın içinde sıkışıp kalmıştım. Bu berbat rüyada kapana kısılmıştım. Başımı kaldırdığımda oda dönmeye başlamıştı, ama yine de bitkinliğime, baş dönmeme rağmen bir soru daha işaret etmeyi başardım. “Yaralandı mı?”

“O güvende,” diye yanıtladı, aslında sorduğum soruya yanıt vermemişti. “Xander, ister inan ister inanma, bizim tarafımızda. Babamıza karşı çıkmak pek de kolay değil. Kardeşimi sıkı emirlerle kontrol ediyor ve ikisinin sonunda evlenip sonraki vârisi

doğurmasına kafayı takmış durumda.”Midem bulandı. “*Onunla yattı mı?*”

“Hayır.” Başını salladı. “Xander ona ilgi duymuyor ve o da Xander’a ilgi duymadığını açıkça belirtti. Sürekli seni sorup duruyor.”

“*Neden kolunu kesip onu kurtaramıyorum?*”

“Takip cihazı sinirlerine bağlı. Çıkarmaya ya da kaçmaya çalışırsa onu anında öldürür.”

Dişlerimi sıkıp ayağa kalkmaya çalıştım ve yüzüm acıyla kasıldı. Ayağa kalkmam lazımdı. Harekete geçmeliydim. Onu kurtarmalıydim.

Yaralarım tuz basmak için ekledi: “Eğer Xander onu yakında hamile bırakmazsa, bunu babam yapacak. Üç hafta önce malikâneye gittiğinden beri, doğum kontrol hapını bıraktı bile.”

“Yok artık, asla izin vermem,” diye hırladı babam. “Bu planı bir an önce uygulamalıyız.”

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken, birinin nihayet şu meşhur planı anlatmasını bekledim. “Biraz yardım alacağız,” diye açıkladı. “Kuzenim bize yardım edebilecek insanları tanıyor. Biri ni saklamalarına yardımcı olduğumuz sürece bize yardım edecek.”

Telefonunu kontrol etti ve iç çekti. “Sabah geliyorlar. Olabildiğince dinlenmeni öneririm çünkü bir plan yapmamız ve Olivia’yı bir an önce Igor’dan uzaklaştırmamız lazım.”

Ertesi gün kendimi biraz daha canlı hissediyordum. Endişe, kaygı ve lanet olası ağrı patlamalarıyla neredeyse hiç uyuyamamıştım; bu yüzden hemşire gelip düşüncelerimi ve her şeyi uyuşturan bir şey vermişti. Babam yanımdaki yedek yatakta uyumuş, Molly ise yukarıda Abigail’le kalmıştı. Onun burada olması harikaydı. Gerçekten harikaydı! Olivia için neden yeterince iyi olmadığını hatırlatacak bir kişi daha... Babam, Base ve Adryx yakalandığında onun kaçmayı başardığını söylemişti. Korumaları dövüp öldür-

müşler ama isimleri artık Igor Reznikov tarafından işaretlenmişti. Neyse ki Abigail çoktan kaçmıştı. Xander onu bir hafta içinde bulduğunda, güvenilir korumalarından biriyle buraya getirilmişti. İçimden bir ses burada kendi isteği dışında olduğunu söylüyordu. Kardeşlerle arasında bir şeyler olduğu kesindi. “Mor saçlı olan nerede?” diye sordu Base, onları dar bir koridorda takip ederken.

“Uyuyor,” dedi Adryx.

Kuzeni kıkırdadı. “Bunu sen bilirdin tabii. Merak ediyorum, acaba hangi kardeşi seçecek?”

“Kapa o siktiğimin çeneni. En iyi arkadaşın seni boğazlamamdan kurtarmak için burada değil artık.”

“Kade eve döndüğünde onurumu savunur.”

Babam yanımda başını salladı, bastonu ağırlığını taşıyordu. Bacağından vurulmuştu; ölümcül ya da benim ona yaptığımdan daha kötü bir şey değildi ama tekrar yürümekte zorlanıyordu. Bir toplantı odasına girdik. Ortada uzun bir masa, duvarda beyaz tahta ve alçak tavandan sarkan bir lamba vardı.

Taze boya kokusunu alabiliyordum.

Sebastian, yanındaki sarışını işaret ederken buna odaklandım. “Bu benim karım, Luciella.”

Yüzünü buruşturdu. “Ben senin *karın* değilim.”

Sebastian, elini yumruk yaptı ve gözlerini kapattı.

“Nikita senin karın,” diye tersledi kadın, sandalyesini itip ayağa kalktı. Sonra büyük şalını vücudunun etrafında yeniden düzenledi. “Ben odama geri dönüyorum.”

Sebastian, başını geriye atıp Rusça bir şeyler mırıldandı, kapı arkasından çırparken, gözlerini tavana dikerek, iç çekti. Kollarını kavuşturmuş oturan yaşlı adama başıyla selam verip tanıtıma devam etti.

“Bu Tobes. Biraz kötüdür.”

Adam ona ters ters baktı. “Sabrımı test etme.”

“Ve biraz da alıngan,” diye ekledi Base. “Benden pek hoşlanmıyor çünkü hem kızının hem de oğlunun boşalmasını sağladım...”

“Bir kelime daha edersen, seni yerin dibine sokarım.”

Babam başını yaşlı adama doğru eğdi. “Senin ölmüş olman gerekirdi.”

“Asıl senin ölmediğine şaşırdım, Jamieson.”

Ona şaşkın bir bakış attım ve babam, “Yıllar önce onun avukatıydım,” diye açıkladı.

Base ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Ve daha önce Vize ailesini tanıdığından bahsetmeyi düşünmedin mi?”

Adam omuz silkti. “Sana bir şey söylememe gerek yok.”

Base dişlerini sıkı. “Siktiğimin ailesi.”

“Biz aile değiliz ve asla olmayacağız.”

Ben babam için bir sandalyeyi kenara iterken o bir sonraki adama doğru ilerledi. Yanlışlıkla bastonunu düşürdüğünde, göğsümdeki yanmayı görmezlikten gelerek eğildim. Neredeyse dikişlerimi yırtarak bastonu onun için geri aldım.

Bana teşekkür edişinde bir gariplik vardı, sonra boğazını temizledi ve dikkatimizi tekrar onlara çevirdik.

“Bu, Barry. Asistanım.”

Adam kaşlarını çatı. “Ben onun asistanı değilim.”

“Teknik olarak sen benim en iyi arkadaşımın asistanısın, yani öyle sayılırsın.”

“Siktir git, Base.”

Yaşlı olan sandalyesinde arkasına yaslanarak homurdandı.

Adryx eliyle onu işaret etti. “Kuzenim insanları nasıl tanıştıracacağını bilmediği için, bu Tobias Mitchell. Ama sanırım siz onu zaten tanıyorsunuz.”

Tüm dünya onu ve oğlunu duymuştu.

O bir psikopattı, muhtemelen benden daha kötüydü ve bunun bir şey ifade ettiğini biliyordum. Burada olmasına ve onu teknik olarak hapse atan kadının peşinde olmamasına şaşırmıştım. Sanırım ortak bir noktamız vardı. Sevdiğimiz insanlar için hayatlarımızı mahveder ve hiç pişmanlık duymazdık. “*Plan nedir?*”

Adryx, “Eğer Olivia bu hafta sonuna kadar Xander’la evlenmeyi kabul etmezse, babam onu o gece götürmeyi planlıyor,” dedi.

Çenem seğirdi. “*Ne demek istiyorsun?*”

Dudakları birbirine yapıştı. “Benim ve kardeşim gibi beceriksiz olmayan bir vâris istiyor. Xander’a çocuk ondanmış gibi davranacaklarını söyledi.”

Ayağa kalktığımda, babam kolumu tuttu. “Anlık öfkeyle hareket etmek onu geri getirmez, Malachi. Onlar güçlü insanlar ve akıllı olmamız gerekiyor. Eğer oraya dalarsan, onu sonsuza dek kaybedebiliriz.”

“Hiçbir şey yapmadan oturmamı mı bekliyorsun?”

“Bekleyeceğiz,” dedi Adryx. “Bir planımız var. Babam önümüzdeki hafta malikânede bir etkinlik düzenliyor. Maskeli. Olivia katılmaya zorlanacak. Takip cihazı onu her zaman malikânede kalmaya zorluyor.” Koltuğuna çöktü ve iç geçirdi. “Ama Barry tüm sistemlerini devre dışı bırakmanın bir yolu üzerinde çalışıyor. Onu geri getirecek ve takipçiyi çıkaracak kadar uzun bir süreliğine. Güvenli bir şekilde.” Sırtım dikleşti. Bu işe yarayabilir miydi? Onu geri getirebilir miydim?

İçimde bir umut telaşı kabarmıştı.

“Xander ikimizi içeri sokabilir. Ama kim olduğumuzu gizlemek için maske de takmalıyız. Olivia gaz maskesi takacak, Xander aracılığıyla istediği şey buydu. Kimliğini tespit etmemize yardımcı olur.”

Dudağım seğirdi. *Aferin kızıma.*

Ama onun hangi maskeyi takacağını bilmem gerekmiyordu. Onu görmesem bile orada olduğunu hissederdim. Gidecektim. Ben de gaz maskemi takacaktım.

“Bütün bunlardan sen ne elde ediyorsun?” diye sordu babam. “Bunu sırf yüreğinin iyiliğinden ya da yatağında yatan kız için yaptığını sanmıyorum.”

Adryx sırıttı. “Babamı öldürme şansı.”

30

Malachi

Dikişlerimi temizlettikten ve yaralarımı kontrol ettirdikten sonra, her saniye kendimden nefret ederek, bir duş alıp giyindim.

Burada durarak banyo aynasında kendime, göğsüme bakmamalıydım. Göğsümde bir patlama olmuş gibi görüneceği kesin olan yara izine... Olivia'nın bunu çirkin bulup bulmayacağını ya da yanımdaki yara izi hakkında ne düşüneceğini merak etmemeliydim. Onu koruyamamış olmamın, ne anlama geldiğini sorgulamam gerekmiyordu. Belki de beni bir daha görmek istemeyecekti. Onu güvende tutmam gerekiyordu.

Ama ben her seferinde başarısız oluyordum. Babam ve Molly'nin benimle ilgilenmesine bile şaşırmıştım. Olivia'nın kaçırılmasının sebebi bendim, şansım varken onu tüm bunlardan uzaklaştırmam gerekirdi. Babam kaçmamı söylediğinde, Olivia'yı motosikletime sürükleyip dünyanın öbür ucuna götürmeliydim.

Onu geri aldığımda tam olarak bunu yapacaktım. Molly ve babamın da taşınmasını sağlayacaktım. Burada güvende olmayacaklardı ve onlara ihtiyacım vardı. Babam her zaman yanımdaydı. Beş dakika sonra fizyoterapisini bitirip binada beni aramaya çıkacak,

sonra da ilaçlarımı almamı hatırlatarak, her birini yuttuğumdan emin olmak için başımda dikilecekti.

Neredeyse öldürdüğüm bir adamın bana destek olacağı kimin aklına gelirdi ki? İki ses duyunca, üst kattaki yatak odalarından birinin önünde duraksadım.

Base'in boş zamanlarında ne haltlar konuştuğunu dinlemek gibi bir niyetim yoktu ama onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Neden bizimle çalışıyordu ki? Bundan ne çıkarı oluyordu? Kuzenleriyle büyükbabası aracılığıyla çalışmaya zorlanmıştı ve... Ne olmuştu? Hem evliydi hem de sevgilisi mi vardı?

Üstelik sevgilisi, Tobias Mitchell'ın kızıydı. Bu herifin ölüm dileği var gibiydi.

İkisini açıkça görebiliyordum.

Base onun yüzünü tuttu, gözlerinin altını sildi ve nazikçe alnından öptü. Üzgündü, belki de kişiliği olmayan, odun gibi bir herif tarafından teselli edildiği için...Bekle. O... Hamile miydi? Karnını görebiliyordum. Kocamandı. İnce bir yüzü olmasına rağmen, her an patlayacakmış gibiydi.

Lütfen bana bu pislikle çocuk yapmadığını söyle.

Sonra eğilip alnını kadının karnına bastırdı. Doğmamış çocuklarıyla, ikizleriyle konuşmaya başladığında, bunu aralık kapıdan onları izlemeyi bırakmam için bir işaret olarak kabul ettim. Sanırım Olivia, isterse bir gün bunu yapacaktım. Bir bebeği kucağına aldığı anda gülümsemesine ve yanındayken onlara bakışına tanık olmuştum. Bir baba rolünü üstlenmek için ne zaman, nasıl ya da yeterince iyi olup olamayacağımı bilmiyordum ama Olivia bir aile istiyorsa, ona bir aile verecektim. İsterse ona dünyayı bile verirdim.

Babamdan yardım isteyebilirdim, o bana doğru yolu gösterirdi. Yine de ona, oğlunun bir gün kızıyla çocuk yapmak istediğini söylemek... Şimdilik konuşulacak bir konu değildi. Bir gün beni Olivia'nın eşi olarak görecekti ya da Olivia'yı benim eşim olarak kabul edecekti. Hangimizin çocuğu olarak kalacağına o mu karar verecekti? Onun babam olmadığını hayal bile edemiyordum.

Molly'nin odasının önünde durdum, kapıyı iki kez çaldım ve iterek açtım. İçeri baktığımda, Molly'nin delik deşik olmuş bir ayakkabı kutusunun üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. "Ah, merhaba. Çok fazla hareket ediyor. Sanırım daha büyük bir kutuya ihtiyacı var."

"Onu besledin mi?"

"Evet. Lütfen beni bir daha asla bir kurtçuğa dokundurtma."

Kutuya bakmak için çömelirken sessizce güldüm. Ona bir fanus almalıydım. Görünüşe göre çiftlik evim yok olmuştu. Molly, alevler evi sarmadan önce hayvanımı dışarı çıkarmayı başarmıştı. Yani teknik olarak evsizdim.

Annem gittiğinden beri, babam onun evinde kalabileceğimi söylemişti. Boşanma davası açıyordu ve annemin artık hayatında istenmediğini söylemişti. Umarım ona bir otobüs çarpar ya da ölümcül bir hastalığa yakalanırdı.

Molly iç çekip yatağına oturdu ve ben de başımı ona doğru eğerek, sessizce sorunun ne olduğunu sordum. "Olivia'yı özledim. Onun için endişeleniyorum."

Omzum dikleşti.

"*Biliyorum,*" diye işaret ettim. On beş yaşına yakın olmasına rağmen biraz kısaydı. Olivia'dan çok daha kısaydı ve muhtemelen Vize ailesine gelmeden önceki hayatının travması nedeniyle temkinli görünüyordu. Acaba onun hikâyesi gerçekten ne kadar karanlıktı? Benimkini sadece bazı insanlar biliyordu. Bunu tartışmaktan hoşlanmıyordum ama belki ona çocukken başıma gelenleri anlatırsam, açılacak ve konuşacak kadar rahat hissedecek ve ona yakın, anlayabilen birine sahip olduğu için daha iyi hissedecekti.

O iyi olacaktı. Çünkü ben vardım.

"Kai," diye bir ses geldi arkamdan. "İşte buradasın."

Onu öldürecektim. Base kapıyı iterek açtı. Saçları karışmış, dudakları tahminimce sarışın kızın ısırması yüzünden şişmişti. "Asistanım bu gece için her şeyi gözden geçirmek üzere. Geliyor musun, Kai?"

Damarıma basmaya çalışıyordu. Onu pencereden aşağı itmem gerekebilirdi.

İçten içe inledim. Bu pisliğe vurmamak için kendimi tutmam gerekiyordu. Bütün gün bana Kai deyip durmuştu ve onu gerçekten öldürebilirdim.

“Onun adı Malachi,” diye tersledi Molly. “Babam ona öyle demeyi bırakmanı söyledi zaten.”

Teşekkürler, ufaklık. Sanırım artık favorim oydu. Cordelia’mı son bir kez kontrol etmek için çömeldiğimde, Molly bizi izliyordu. Yaptığım her şeyi inceliyor ve beni taklit ediyordu. Bütün sabah onunla oturup bazı işaret hareketlerini ve kutuyu nasıl değiştireceğini göstermiştim.

Evcil hayvanımdan korkmuyordu. Aksine bütün bunlar olurken Cordelia, Molly’yi meşgul ediyordu. Belki, sadece belki, buradan sağ çıkarsak, onu Olivia’yla yaşayacağımız eve uykuya kalmaya davet ederdim. Ona Cordelia hakkında bir şeyler öğretmek, işaret dili göstermem beni önemli hissettiriyordu, sanki bir amacım varmış gibi... Ve sonra bana attığı o gülümsemeler vardı ya... Sanki dünyanın en iyi insanıymışım gibi bakıyordu. Beni gördüğüne heyecanlanıyordu, tıpkı...

Küçük bir kız kardeş gibi. Ben kapıya doğru giderken adımı söyledi.

Dönüp bir sonraki sözlerini bekledim ama ellerini kaldırıp uzun bir süre düşündü ve hareketleri doğru yaptığından emin oldu.

“Beni kurtardın,” diye mükemmel bir şekilde işaret etti. *“Şimdi de kız kardeşimi kurtarmalısın.”*

Toplantı odasına gittiğimde babam oradaydı. Base’in yanında kalan sarışın kız -ki artık adının Luciella olduğunu biliyordum- sandviç yerken babası masanın karşısından partnerine ters ters bakıyordu. Abigail içeri girdi, Adryx de arkasındaydı, o da kızgın görünüyordu.

Neden bugün herkes karamsar?

Herkes oturduğunda, Barry ayağa kalktı ve görmemiz için küçük bir *drone* kaldırdı. “Bunu malikâneye mümkün olduğunca yakın bir yere koymalıyız. Tercihen iletişim odalarına. Tüm sis-

temlerini devre dışı bırakmak için bir elektromanyetik radyasyon engelleyici kullanabilirim. Şimdiye kadar bunu sadece bir saatliğine yapabildim. Ama Olivia'yı dışarı çıkarıp bu binaya geri getirmek ve takip cihazını kesmek için yeterli bir süre olmalı."

El bombasına benzeyen bir şey kaldırdı. "Bunlar aynı şeyi yayıyor ancak malikânenin kuzey ve batı tarafına atılmaları gerekiyor. Temel olarak ilk savunma bariyerini kaldıracaklar, böylece ben de drone'u kullanarak içeri sızabileceğim."

"Parti, malikânenin güney tarafında," diye ekledi Adryx. "Birinin odanın ortasında olması gerekiyor. Ve diğer kişi de havuz odasında olmalı."

"*Ben gideceğim,*" diye işaret etim ve Adryx bunu kelimelerle tekrarladı.

"Base de gelecek. En kötü şoför o ama sizi buraya daha çabuk getirebilir. Xander herkesin dikkatini dağıtacak, böylece fark edilmeden kaçabileceksiniz ama ben gelemem. Babam beni bir mil öteden fark eder."

"Peşinizde olacağım. Eğer biri sizi takip ederse, onu öldürürüm," dedi Tobias. Sıkılmış ve bıkmış görünüyordu, Adryx'e baktı. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceksin. Kızıma hiçbir şey olmayacak. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Adryx başını salladı. "Tamam."

"Ne demek istiyor?" diye sordu Abbi. "Bir kızın mı var?"

"Elbette hayır," diye yanıtladı Adryx. "Plana devam edebilir miyiz? Olivia'yı buraya getirdiğimizde ne olacak?"

Barry, Olivia'nın sinirlerine zarar vermeden, izleyiciyi güvenli bir şekilde kesip çıkarabilmesi için, tıbbi odada Olivia'ya ihtiyacı olduğu konusunda ayrıntılara girdi. Canının yanacağını, biraz ağrı kesici verebileceğini ama bunu ancak Olivia'yı oraya zamanında ulaştırabilirsek yapabileceğini belirtti. Sistem geçici olarak devre dışı bırakıldığında, hiç kimse telsizlerini kullanamazdı. Telefonlar kesilecek, sinyaller engellenecekti. Ve eğer yakalanırsak, Olivia zarar görmeden malikâneneden çıkmak için savaşmalıydık. Tobias, ha-

pishaneden kaçıp kendi ölümünü sahte bir şekilde duyurduktan sonra özgürlüğüne kavuşmuş olsa da, gitmeye istekliydi. Bu hikâye haftalarca haber kanallarında yer almıştı. Adryx bana dönüp, “Ateş edebilir misin?” diye sorduğunda, başımı salladım.

“Ona öğreteceğim.”

Bana bir şey öğretmesine izin vereceğimi düşünüyorsa, Base çıldırmış olmalıydı.

“Burada silahla ateş edip dikkatleri üzerimize mi çekeceksiniz?” diye sordu Luciella dehşetle. “Hiçliğin ortasındayız, prenses.”

Tobias gözlerini kıstı. İçimde bu adamdan nefret ettiğine dair bir his vardı ve nedenini tamamen anlıyordum. Kız ters ters bakıp tekrar gitti ve Base gözlerini devirdi. “Dün gece sikimin üzerinde olmasına rağmen, benden nefret ediyormuş gibi davranıyor.”

Tobias, sandalyesinden fırladı ve onun suratına bir yumruk attı.

31

Malachi

Reznikov malikânesine girmek kolaydı. Maskemi takmıştım -neyse ki arabamdan kurtarmıştım- ilk kez siyah bir takım elbise giyyordum, böylece kimse beni tanıyamazdı.

Base, Batman maskesi takmıştı çünkü o bir aptaldı.

Tobias da takım elbise giymiş, siyah kafatası maskesiyle havuz odasına doğru ilerliyordu. Keman seslerini duyabiliyordum ve bu ailenin ne kadar gösterişçi olduğunu düşündükçe, gözlerimi devirmek istiyordum. Bir grup zengin, mutasyona uğramış ahmak, kendilerini klas sanıyordu ama hepsi birbirini etkilemeye çalışan ve başarısız olan aptallardı.

Igor'u gördüğümde ayaklarım durdu. Yaşlı bir adam olmasına rağmen, önümüzdeki yıl içinde ölüm döşğinde olmayacakmış gibi purosunu üflüyor ve viskisini yudumluyordu.

Xander oradaydı. Babası gibi o da sadece gözlerini kapatan beyaz bir maske takmıştı. Her ne kadar bizim tarafımızda olduğunu bilsem de, Olivia'yı tehdit ettiği için boynunu kırmak istiyordum. Her ne kadar sahte ve zorlama olsa da, eğer bir daha Olivia'ya doğru bakarsa, gözlerini çiviyle oyup sikini bacağına çakacaktım.

Abigail, o zaman Adryx'i seçebilirdi. Zaten düzgün olan oydu ve böylece, lanet bir aşk üçgeninde sıkışıp kalmazdı.

"Geldik," dedi Tobias kulağıma. Kulaklık, maskem ve siyah saçlarım tarafından gizleniyordu. "Bunları bırakıp, arabayı alır almaz, Base arka tarafa koşacak. Onu görebiliyor musun?"

Sessiz kalıp gözlerimle salonu taradım, burada olsaydı bilirdim. Herkesin yüzü kapalıydı ama Olivia'yı saçının bir telinden bile tanıyabilirdim. Henüz burada değildi. Hangi cehennemdeydi? Xander, Adryx'e katılacağını söylemişti.

Belki de onu kilitledikleri odadadır?

Ana çıkışa bakarken onu aramaya devam etsem mi diye düşündüm.

"O herif konuşmuyor, unuttun mu? Onunla flört etmeye çalışırsam bana bağırır mı sence?"

Onu öldürürdüm. Bu kadar basit.

"Siktir git, Base," diye tersledi Adryx ve arka planda Molly'le Abigail'in güvenli evdeki seslerini duydum. "Çok kabasın," diye cevap verdi. "Kardeşin burada, o da bir yerlerde olmalı. Hem Baz, onun izini takip edemeyeceksen, bütün bu süslü aletlere sahip olmanın ne anlamı var?"

"Senin gibi bir aptala bunu açıklamanın bir anlamı yok."

Onlar ileri geri tartışmaya devam ederken, gözlerimi devirip, ellerimi ceplerime soktum. Tobias, hepsine çenelerini kapamalarını ve plana odaklanmalarını söyledi.

Purolu bir grup adamın etrafından dolanarak mekânı biraz daha araştırdım. Müzik giderek daha gülünç hale geliyordu. Dekorasyon gülünçtü, insanlar gülünçtü ve-

Döndüm ve önümdeki manzara karşısında nefesim kesildi.

Lanet ruhum titredi. Hay sikeyim. Donup kalmıştım, ne nefes alabiliyor ne de göz kırpabiliyordum. Siyah saten elbisesi, vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Eskisinden daha zayıftı. Ama o güzel yüzünü göremiyordum. Tıpkı benimki gibi, bir gaz maskesi takmıştı ancak

her iki tarafı da parıltılıydı. Bir meleğe bakıyordum. Benim meleğim... Benim dayanağımdı.

Benimdi. Onu hayattan daha çok seviyordum. Bir keresinde bana, kendisinin hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmeyeceğini söylemişti. Çünkü sevgi, nörotipik insanlara doğal geliyordu. Benim ise bir şey hissedebilmem için fazladan çaba göstermem, sıradan sevgiden çok daha derinlere düşmem gerekirdi. Bana bunun onun için fazlasıyla yeterli olduğunu söylemişti. Kara kalbimin etrafında bir kalkan gibi beton vardı ve Olivia onun içine hapsolmuş durumdaydı. Sahip olduğum tek sevgi buydu ve bunun Olivia'nın beni seçmesi, beni asla terk etmemesi, yaşlanana, ölene ve öteki boşlukta birbirimizi bulana kadar beni sevmesi için her zaman yeterli olduğundan emin olacaktım. Igor ona gelmesini işaret etti ve yanına geldiğinde elini kalçasına koydu. Olivia anında kasılırken omuzları dikleşti. Gözleri Xander'ın üstündeydi bir tür yardım arıyordu. Ben buradayken ondan yardım istiyordu.

Biri kulaklığında, "Aptalca bir şey yapma," dedi. Ama kanımın uğultusu, sesini bastırıyordu. Dişlerimi sıkıp öne doğru bir adım attım. "Dur," diye fısıldadı babam kulaklığımdan. "Kız kardeşinin hayatını riske atma."

"Kahretsin. Babaları bile onları kardeş olarak görüyor."

Adımlarımı durdurdum. Kalbim göğsümde çarpıyordu, ona ulaşmalıydım. O adamın elini Olivia'nın bedeninden çekmem, hayatını herkesin gözü önünde söndürmem gerekiyordu. Onun ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğunu görmelilerdi. Igor kulağına fısıldamak için eğildiğinde, Olivia irkildi ve sonra başını salladı. Adam, ona ve oğluna gülümsemeye devam eden bir grup kadınla konuşmaya gitmeden önce, Olivia'nın yan tarafını sıktı ve hafifçe vurdu. Olivia, kolunu ovuştururken etrafımızı bir kez daha kontrol ettim, sonra ona doğru yürüdüm. "Malachi!" Babam bağırdı. "Dur!"

"Bu herif, planı mahvedecek."

"Tobes, eğer bir daha ayağıma basarsan, bir-"

Base'in sesi kayboldu. *Umarım Tobias onun kışını tekmeliyordur.*

Ama ben yalnızca Olivia'nın bana dönüp donakaldığı ana odaklanmıştım. Ellerimi ceplerimde tutarak onun karşısında duruyordum. Çünkü onları dışarı çıkarırsam, onu kucaklayıp oradan sürüklerdim ya da daha kötüsü, herkesin önünde öpüp bütün kurtarma planını mahvederdim. Olivia, yüzümü göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu. Gaz maskesinin üzerinde hâlâ kurumuş kan izleri vardı. Kimse bunun sahte mi gerçek mi olduğunu anlayamazdı, kokusunu da alamazlardı.

Ama Olivia... O, maskeden kaçarken tanıdığı küçük yabancı-sını hatırlardı. Xander babasıyla konuşurken gözleri, birkaç dakikada bir bana kayıyordu. Olivia başını kaldırmış, bana bakıyordu. Göz deliklerinin camından korkusunu görebiliyordum. "Lütfen beni kurtar," dedi, sesi titrek ve yalnızca benim duyabileceğim kadar alçaktı. Kalbim ikiye bölündü.

Başımı eğdim, bakışlarım Igor'un ne yaptığını görmek için yana kaydı. Gecenin yıldızıymış gibi konuşuyordu. İlginin merkezindeydi, hiçbir şeyin farkında değildi. O esnada ekibi etrafımızı sarmış, oğullarıysa onun sonunu planlıyorlardı. Olivia çok yakındı. O kadar yakındı ki...Maskesini kaldırdı, gözleri çoktan yaşarmıştı. "Malachi."

Elimde bu el bombası varken işaret dilini kullanamıyordum ve dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilmiyordum. Beni affet mi? Beni bırakma mı? Daha iyisini yapacağım?

Seni koruyacağıma söz veriyorum, diyebilir miydim, zaten daha önce başaramamışken? Bir daha ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. Kafama bir kurşun sıkılsa bile, onu korumanın bir yolunu bulacaktım. Sikeyim. Ona gitmek istiyordum. Şimdi. Gitmem gerekiyordu. Bana bakıyordu ve ben hiçbir şey yapmıyordum ama tüm vücudum yanına gitmek için titriyordu.

"Hazır mısın?"

Barry'nin bizi güvenlik kameralarından görebileceğini bildiğim için başımı salladım.

“Bu iş başlar başlamaz, bana ulaşamayacaksınız. Bir saatiniz var. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde bana getirin. Bu sırada ölmemeye çalışın.”

“Ay,” diye ciyaktı Base. “Beni sevdiğini biliyordum. Kusura bakma, zaten en iyi arkadaşım var, sikini defalarca yalamış olmama rağmen-” Aniden boğulur gibi bir ses çıkarmaya başlayınca, Tobias ona çenesini kapatmasını söyledi. “Bırak onları, şimdi.”

Elimi cebimden çekip el bombasını bıraktım ve işe yaraması için dua ettim. Işıklar titrerken gözlerim telsizlerini kullanmaya çalışan Igor ve adamlarına kaydı. İşe yaramıştı. Xander bize doğru geldi. Bunun olacağını biliyordu ama yine de ondan nefret etmekten kendimi alamıyordum. Dikkatimi tekrar kafası karışmış Olivia’ya çektim. Maskeyi yere düşürdü ve gözleri sulandı. Xander ona ulaşip maskeyi yakaladı ve tekrar takmaya çalıştı. “Mal-”

“Şimdi.”

İhtiyacım olan tek kelime buydu. Yumruğumu Xander’ın suratına indirip Olivia’yı yakaladım. Sonra onu kalabalığın içinde sürükledim, elini bir daha kaybedemeyeceğim kadar sıkı tutuyordum. İnsanlar bize çarptığında, Olivia kaydı ve düştü ama ben onu kaldırdım ve partiye katılanları yoldan ittim. Birini devirdim ve yiyecek dolu bir masanın üzerine düşmesine neden oldum. Koridorlar boştu, arka bahçeye giden dümdüz bir yol vardı. Orada Base arabayla bizi bekliyor olacaktı. Tobias da peşimizden gelip bizi durdurmaya çalışanları engelleyecekti. Arkama baktığımda bizi takip eden kimseyi göremedim. Olivia’nın elini daha sıkı tuttum ve onu bahçeye sürükledim. “Malachi. Gidemem,” dedi umutsuzca.

Kapıyı açtım ve onu içeri ittim. Ben içeri girip kapıyı kapatırken, arka koltuktan çıkmaya çalışarak, benimle mücadele etti. “-Malachi! Yapamam!” Bana kolunu gösterdi. “Bu beni öldürecek.”

Base direksiyonu kırdı ve Olivia’yı yanıma düşürdü. Dikişlerime çarptığı için acıyla inledim. Konuşmakta ya da işaret etmekte zorlandığımda Base, “Seni mümkün olduğunca çabuk Barry’ye götürmemiz gerekiyor,” dedi. “Takip cihazı devre dışı. Kesip atabilir.”

Dudakları aralandı ve gözleri açıldı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak da arabayı sürebileyim.”

Nefes nefese birbirimize baktık, yumuşak bir çığlık atıp kucağıma tırmanırken gözlerinde bir kıvılcım çaktı ve yüzümü tutup beni öptü. Nazik değildi. Acımasızdı. Dilini umutsuzca ağzıma sokup beni yutmadan önce, ağzının sert baskıları dudaklarımı ele geçirdi, bir inilti göğüslerimiz arasında titreşti.

Elini yaramın olduğu yere bastırduğunda irkildim. Duraksayıp aşağı baktı, sonra gözlerimle buluştu. “Durma,” dedim ve dudaklarını tekrar kendime çektim. Araba tekrar savruldu, Tobias bizi takip ederken farları arka camdan parlıyordu. Olivia benden aldığı her nefesi yutuyor, dili benimkine çarparken beni daha sert öpüyordu. Kalçalarını sürtüyordu ve ben onu durdurmuyordum. Base’in burada olması ya da tüm bunlara şahit olması umurumda değildi. Kızıma ihtiyacım vardı ve sanırım onun da bana ihtiyacı vardı. Base tekrar direksiyonu kırdığında, Olivia’nın eli cama çarptı, sikim altında sertleşirken dengesini korudu. “Sana ihtiyacım var,” diye nefes aldı. “Lütfen, sana sahip olmama izin ver.”

Başımı geri çektim, elbisesinin kumaşını kalçalarına kadar ittim ve iç çamaşırını vücudundan sıyrarak inlemesine neden oldum. Elimi bacaklarının arasına atarak onu bir kez daha öptüm. Başparmağımı klitorisine bastırırken elime binene kadar iki parmağımı içine soktum. Hareket ettikçe nefesi kesiliyordu.

Elleri omuzlarımdan ayrıldı ve aceleyle kemerimi çözdü. Düğmeleri çekiştirdi ve sert, kalın, lanet olası ağrıyan sikimi serbest bıraktı. Bir, iki, üç kez okşadı ve taşaklarım karıncalandı. Uzun süre dayanacağımı sanmıyordum. Bir aydır ondan mahrumdum, en son ne zaman onun amı ya da ağzı olmadan boşaldığımı bile hatırlamıyordum.

Fazla zamanımız yoktu. Bunun çabuk olması gerekiyordu. Güvenli eve vardığımızda babamızın bizi beklediğini ve benim kız kardeşimin içinde olduğumu düşündüm...Kalçalasını tuttum, ucumu girişine hizalayıp üstüme çektim. Çok sıkı ve ıslaktı ve benimkini beceriyordu.

Korunmuyorduk. Artık doğum kontrol hapı kullanmıyordu ama umurumda değildi. Memnuniyetle menilerimin içine dolmasını ve onu doğurmasını izleyecektim.

Sikim onun sıırsıklam amına defalarca gömüldü. Beni becerirken özensizdi ama çaresizce öpüşüyorduk, sonra dişlerini dudığıma gömdü ve sessizce inledi. Base sert bir şekilde sağa döndüğünde, neredeyse kucağımdan düşüyordu.

Canım acıyordu ama umurumda değildi. Devam ettim, dikişlerin çekildiğini ve yırtıldığını hissettim. Kan gömleğimin içine sızdı. Aşağı baktım ve yan tarafıma dokunduğumda elimde kan gördüm ancak onu durdurmak yerine yüzünü tuttum. Kanıma boyanırken, onu daha sert, daha hızlı bir şekilde sikime indirdim. Base'in bizi zamanında varış noktasına götürmeye çalışmasını görmezlikten geldim. "Beni sevdiğini söyle," dedi Olivia ağzımın içine. "Zamanında yetişemezsek diye... Beni sevdiğini söylediğini duymam gerek."

"Seni seviyorum, küçük kardeşim," diye cevap verdim, kelimelerim hâlâ biraz acemiceydi. "Ve bundan sonra her lanet günde, bunu sana söyleyeceğim."

Geri çekilip, "Seni şimdi seviyorum," diye işaret ederken, sikime binmesini izledim. *Seni dün de seviyordum. Çocukken. Gençken... Beni hapse attırdığında ve seni tekrar bulduğumda. Seni yarın da seveceğim. Gelecek ay. Gelecek yıl. Çocuğuma annelik yaptığında... Ve yaşlanıp saçlarımız ağardığında, seni daha da çok seveceğim. Çünkü sana daha çok âşık olmak için lanet bir ömür geçirmiş olacağım. Bu senin için yeterli mi, Olivia? Benden daha fazlasına ihtiyacın var mı?*

"Sen her zaman yeterli oldun." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Seninle geçireceğim her anı istiyorum."

"Ne?" dedi Base, sonra nefesinin altında küfretti ve yansımayı engellemek için aynaya vurdu. "Gerçekten mi? Ölümle yarışıyoruz ve sen kız kardeşinin içine mi girdin?"

"Evet," diye nefes aldım, Olivia'nın dudaklarına karşı. "Ama daha derine girmek istiyorum."

Dudaklarını dişlerimin arasına alıp inledim, o da tamamen

kendini bıraktı. Parmakları saçlarımin arasına girdi ve canımı acıtacak kadar sertçe çekiştirdi. Bir ay önce göğsüme bir kurşun, akciğeriime bir bıçak yedikten sonra bile bu durumdaydık. Bunların hiçbirinin, sikimi kadınıma sokmamı ve başının bir iniltiyle geriye düşmesini izlememi engellemesine izin vermemiştim. “Daha hızlı,” diye emrettim boğazına doğru zoraki bir nefesle. “Beni daha hızlı becer.”

Olivia, söyleneni yaparak Base’in koltuk başlığını arkasından kavradı ve hızlandı, tenimizin birbirine çarpma sesi lanet olası kulaklarımı dolduruyordu. “Daha sert, Olivia. Kıcını daha sert indir üzerime.”

Tam da bunu yaparken sert bir inilti çıkardı. Amı sıkılaştı ve onu tutarken titrediğini hissedebiliyordum. “İçine boşalabilir miyim?” diye sordum doruğa ulaşmak üzereyken. Taşaklarım sıkılaşıyor, omurgam ve bacaklarım sıcaklıkla doluyordu. Kaslarım gerildi ve yanıt veremediğinde orgazmı onu öyle bir sardı ki tırnaklarını kafatasıma geçirerek donakaldı.

Gözlerimin arkasında beyaz noktalar belirirken ben de kendimi tutamadım ve mümkün olduğunca derine inmek için omzunu ittim, içimden sızan her damla meninin onun içinde sıkışmasını istiyordum. “Tobes. Bana yardım et,” dedi Base, kulağına dayadığı telefona. “Kardeşler arka koltukta sevişiyor ve az önce dilsizin konuştuğundan eminim.”

Oraya yirmi dakika kala varmıştık. Kimse de peşimizden gelmemişti, bu yüzden Tobias biz binaya girerken arabayı çekti. Base bana bakmıyordu bile ve ben de o pisliğı susturabildiğim için gururlanmıştım. Babam Olivia’yı tutup kucaklamak için kendine çekti ve Olivia onun göğsüne doğru ağıladı. Başının üzerinden bana bakarken, “Teşekkür ederim” dedi. Dudaklarımı düzleştirerek başımı eğdim.

Bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Onu buraya sağ salım getirmek için ölebilirdim.

Molly ve en iyi arkadaşı Abigail odayı doldururken Barry, Olivia'nın kolunu dayaması için bir masa hazırladı. Babası onu alnından öptü, hepimiz sessiz bir şekilde oturmuş Barry'nin bunu yapıp yapamayacağını bekliyorduk. Olivia masanın altında elimi tutarken gözlerini benden ayırmıyordu. Çok korkuyordu. Eğer bu işe yaramazsa, onu kaybetme ihtimalimiz vardı. Eğer böyle bir şey olursa, yaşamının pek bir anlamı kalmazdı.

Barry ona, "Bu acıtacak," dedi ve tenini kesmeye başladı.

Gözleri kapanırken elimi sıkıca kavradı. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu, dişlerini sıkmıştı. Sonra başı omzuma düştü ve durmadan ağlamaya devam etti. Barry'nin masaya küçük bir metal çubuk bırakmadan önce, kız kardeşimin kolunu kesmeyi bırakması yedi dakika sürdü. "Tamamdır."

Herkesin görmesini umursamadan Olivia'nın yüzünü tutup, öperken içimi bir rahatlama kapladı. Dudaklarıma karşı hıçkırdı, eli göğsüme hafifçe bastırıyordu. "İyi misin?"

Altdudağım titredi ve yüzünü bırakırken duygularımı yuttum. "Artık öyleyim."

Tobias metal bir kap kaptı ve parçalara ayrılana kadar takip cihazına vurmaya başladı. Hepimiz bir kez daha sessizdik.

Çünkü işe yaramıştı. Olivia özgürdü ve elimi o kadar sıkı tutuyordu ki bırakacağımı hiç sanmıyordum. Abigail ona sarıldığında ağzını eliyle kapattı, titreyerek birbirlerine sarıldılar.

Sonra Molly üstüme atladı. "İyi olmana çok sevindim!"

Ona sarıldığımda küçük kafasını göğsüme yasladı. Babamıza ve arkadaşına sarılan Olivia'ya baktım, herkese teşekkür ediyordu. Adryx içeri girerken bakışlarım kapıya yöneldi. "Babam bagajda," dedi. "Onunla biz ilgileniriz."

"Onu oraya nasıl soktun?"

"Başka bir zamanın hikâyesi," diye yanıtladı Barry'yi. "Gitmemiz gerek."

"Teşekkür ederim," dedi Olivia. "Babana karşı gelmenin zor olduğunu biliyorum."

Omuz silkti. "Pek sayılmaz."

Olivia takım elbisemin ceketini giydi ve dışarı çıkarken elimi bırakmadı. Xander arabaya yaslanmış, başı öne eğik sigara içiyordu. Abigail de kollarını göğsünde kavuşturarak dışarı çıktı ve şimdi ikisi de arabaya yaslanmış olan kardeşlere bakıyordu. “Tüm güvenli evlerimiz babam için aranacak. Olivia artık tehdit altında değil, hiçbiriniz de değilsiniz ancak sizi yakalamadan ve babamın kaybolmasında parmağınız olduğunu düşünmeden önce, buradan gitmenizi öneririm.”

Xander başını kaldırdı, yüzü pişmanlıkla doluydu. “Oynadığım rol için özür dilerim,” dedi Olivia’ya. “Gerçekten. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.”

Adryx küçük kardeşinin göğsünü okşadı. “Hadi gidelim.”

Adryx, Tobias ve Barry’le el sıkıştı. “Sözümü tutacağım. Radarlarında olmayan bir güvenli ev var. Ayrıntıları kuzenime göndereceğim.”

Base, Luciella’la birlikte dışarı çıktı; elleri birbirine kenetlenmiş, burnu soğuk hava yüzünden kızarmıştı. “Arabayı ben alıyorum.” Base az önce kız kardeşimi becerdiğim arabayı işaret etti. “Benimkinden daha hızlı. Umarım arka koltukta hiç... Kalıntı falan bırakmamışsındır, Kai.”

Babam yüzünü buruşturdu. Olivia kıpkırmızı olmuştu. Uzun zamandır ilk kez kıs kıs gülerken başımı salladım. Yemin ederim, bu adamla bir daha yolum kesişirse onu boğacaktım...Base herkesi selamlarken Luciella, Olivia’ya sonunda onunla tanışmanın güzel olduğunu söyledi ve Abigail’e gülümsedi. Arabaya binip gözden kaybolduklarında, Tobias iç çekti. “Umarım bir daha karşılaşmak zorunda kalmayız, Jamieson. Ama eğer karşılaşırsak, iyi şartlar altında olsa iyi olur.”

Babam kıkırdadı. “Kendine iyi bak, Tobias.”

Base arabanın kapısını çarpıp kapatmadan önce, “Kardeşini becermeyi bırak!” diye seslendi. Olivia, Base’i görmezlikten geleerek Barry’ye, “Teşekkür ederim,” dedi. “Her şey için.”

Barry, başını eğip babama göz kırptı, sonra o da Tobias’la birlikte arabaya bindi. Babam ve Molly diğer arabaya gittiler ve

Olivia yanağımdan öpüp yolcu tarafına bindi. Her iki Reznikov kardeş de Abigail'i izliyordu ancak Abigail onlardan uzaklaştı ve arabaya bindi. "Kız arkadaşınla mutlu bir hayatın olsun, Malachi," dedi Adryx, gözlerini arabadan bana çevirerek. "Umarım bir daha böyle karşılaşmak zorunda kalmayız."

Başımı salladım ve o elimi sıkarken, kardeşi arabaya ölümcül bakışlarını yöneltmeye devam etti. Yumruğumla gözü morarmış olan Xander hiçbir şey söylemedi, bana dudak bükerek gülümsedi ve başını salladı. Sonra arkasını dönüp ağabeyinin peşinden kendi arabasına gitti. Şoför tarafına geçtim, ihtiyaç duyduğum derin bir nefesi almak için gözlerimi kapattım. "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Olivia.

"Eve,"

Artık evimiz neresi olursa olsun... Birlikte olduğumuz sürece fark etmezdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Epilog 1

Olivia
Üç yıl sonra

Malachi bana, “Gözlerini kapat,” dedi ve ben başımı sallayınca, “Güven bana,” diye ekledi.

Sesinin tonu, göz kapaklarımın kapanmasına neden oldu ve etrafımdaki dünya karardı. Elimini tutup avuç içim tavana bakacak şekilde çevirdi.

Yıllar önce, odasında, Spikey’i elime koyduğu ve benim onu bırakıp yatağa koştüğüm o anı net bir şekilde hatırlayarak, “Çekip gitme,” diye beni uyardı. Yutkundum. “Tamam.”

Hayvanı elime tırmanır tırmanmaz tüm bedenim dondu. “Malachi,” dedim, gözlerimden anında yaşlar boşalırken sesim titredi. “Onu al elimden. Lütfen.”

“Gözlerini kapalı tut.”

Onu yüzüne fırlatıp kaçmak ve iki yıl önce yeniden inşa ettiği bu lanet eve bir daha dönmek için yanıp tutuşan tüm varlığıma rağmen, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken başımı salladım. Başparmağıyla sildi, sonra dudakları yaklaşıırken nefesini hissettim. Örümceği avucumdan bileğime doğru ilerlemeye başladığında, Malachi beni usulca öptü. Dili dudaklarımın arasından

kayıp, benimkini bulduğunda, benim örümcekten kurtulma ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

Dudaklarımı aralayarak onu tatmaya koyuldum. Onu karşılık vererek öptüm; dilinin benimkiyle hareket edişine, alt dudağımı emip hafifçe ısırmasına odaklandım. Canımı acıtacak kadar bastırmamıştı ama küçük bir iniltinin dudaklarımdan kaçmasına yetmişti. Evcil hayvanının omzuma yaklaştığını hissettiğimde, geri çekilmeye çalıştım ama çenemi tuttu ve beni ağzına geri çekmeye zorladı. Aynı zamanda elini göğsüme bastırdı ve beni sırtüstü yatmaya itti. Beni bir kez daha yemeye niyetli bir şekilde geceliğimi çözdü ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için açtı. Soğukluk tenimi yalarken meme uçlarım sertleşti, belki de soğuk havayı hissettiğimden ya da Malachi'ın şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırduğu gerçeğinden... Ağzının yokluğu dikkatimi tekrar Cordelia'ya çekti, vücudum kasılırken kalbim neredeyse fırlayacak gibiydi. Yüzüme doğru yöneldi. Artık gözlerimi kapalı tutamıyordum, daha da yaklaşıyordu. Omzumun geçtiğinde gözlerim yaşardı. "Malachi," diye fısıldadım, ses tonumu korku kaplamıştı. "Yüzüme doğru sürünecek."

Malachi, gözlerini kaldırıp Cordelia'nın sol göğsümün yanında dinlendiğini gördü, sonra korkuyla dolu bakışlarına çevirdi bakışlarını. Göğsüm, panikle düzensizce inip kalkıyordu. Onu üzerimden almadı. Sakinleşmemi, ağlamayı bırakmamı ya da korkmamamı söylemedi.

Hayır, bunun yerine aç bakışlarını bacaklarımdan arasına indirdi, başparmağını klitorisimin üzerindeki hassas noktaya bastırdı ve dudaklarından bir damla tükürüğün klitorisime düşmesine izin verdi. Bu hareketle tüm bedenim titredi ve inledim. Muhtaçlığım ve karnımın sıkışma şekli kalçalarımdan dalgınca sallanmasına neden oluyordu ve o da bir damla tükürüğün daha girişime inmesine izin vererek cesaretimi ödüllendirdi. Malachi, sürekli olarak evcil hayvanlarından korkmamı sağlamaya çalışmasına ve bunu onuncu kez denemesine rağmen, örümceklere karşı olan korkumu bir türlü yenemiyordum. Ama dikkatimi bu şekilde dağıttığında, o yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

“Daha fazlasını istiyorum,” diye inledim. “Lütfen.”

Cordelia tekrar kolumdan aşağı doğru indi ve onu silkelemeye çalıştım ama Malachi bana ters ters bakınca, kıpırdamadan durdum. Göğsüm hem korku hem de beklentiyle inip kalkıyor, yanaklarım gözyaşlarımla ıslanıyordu. Kalçalarımı tekrar salladım, dehşetime aldırmadan ağzını üzerimde istiyordum.

Sonra Cordelia yine hareket ederek kolumdan indi, küçük bacakları yan tarafıma geldi ve yeniden üzerime tırmandığında, neredeyse olduğum yerde ölecek gibiydim. Malachi bacaklarımın arasındaydı, evcil tarantulası ise göbeğimin üzerindeydi. Zihnimdaki çelişki hâlâ devam ediyordu. Ondan uzaklaşma isteğiyle kocamın dudaklarını klitorisimde hissetme dürtüsü birbirine karşı koyuyordu. Teknik olarak kocamdı. Bir yüzüğüm vardı. Onun soyadını taşıyordum ama babam evlat edinme işlemlerimizi iptal etmeyi reddettiği için yasal olarak evlenmemeye karar vermiştik. Bu bir şeyi değiştirmezdi. Birbirimizi hâlâ tehlikeli bir şekilde seviyorduk.

“Çok iyi bir kızsın, küçük kardeşim,” dedi sessizce ve sonra iki parmağını içime öyle sert soktu ki nefesim kesildi ve neredeyse örümceğini vücudumdan düşürüyordum. Titrediğimi fark ettim, dehşete kapılmışım ve vücudum üşüyormuşum gibi titriyor ama aynı zamanda amım parmaklarının etrafında güçlü bir mengene gibi kenetlenirken umutsuzca daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Ama gözümün önünden kaybolup, parmaklarını hiç hareket ettirmeden, dilini iç uyluğuma sürttüğünde, iç duvarlarım parmaklarını daha çok ezdi. Hareket etmeye, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru sallamaya çalıştım ama beni durduracak kadar sert ısıırıyordu.

“Kıpırdama,” dedi parmaklarını daha derine iterken tenime karşı. “Yoksa onu tekrar yüzüne koyarım.”

Korkuyu sevdiğimi biliyordu. Amım onun hareketsiz parmaklarının etrafında sıkılışp sızladı. Muhtaç ve sırlısıkıldım.

Bu gece ölecektim. Sanırım emrine itaatsizlik edip üzerine atlamam gerekebilirdi, bunun için bana yapacaklarının sonuçlarını

sonra düşünürdüm. Yüzünü bacaklarımın arasına sıkıştırıp beni boşaltmasını isteyebilirdim ya da sayısız kez denediğim gibi uyu- yana kadar bekleyip onu becerebilirdim ama uykusu hafıftı ve her zaman uyanırdı. Benden alma zevkini tatmıştı, ne zaman sıra bana gelecekti?

Yine de beni korkutması hoşuma gidiyor hatta bayılıyordum.

Korku onun yaptığı bir şeyden kaynaklandığında her zaman daha yoğun oluyordu. Bir bodrum katında bağlıyken, amımı sik- meyip sadece kıcıma ilgi göstererek, işkence görürken ya da beni kovalayıp, bir mısır tarlasının ortasında gaz maskesi takarak beni boğarken... Bir kez daha eline doğru sallanmaya çalıştım ama par- maklarını içimden tamamen çekince ofladım. Aşağıya baktığıım- da, iki parmağını ağzına alıp, beni milyonlarca kez tatmamış gibi emerken bakışlarının benimkilere yapıştığını gördüm. Gözleri kapalıydı, sanki tadını çıkarıyormuş gibi dilini her parmağın etra- fında gezdirdiyordu. Bunu yapmak için çok erken saatlerdi, sadece manzaradan bile patlamak üzereydim.

“Neden benimle bu kadar alay ediyorsun? Sik beni artık.”

Başını sallayıp çıplak bedenimde yukarı doğru hareket etti ve Cordelia kaburgalarımın omzuma doğru tekrar ilerlerken, ta- kip ettiği izi öptü. Dilini göğüslerimin alt tarafında gezdirdi. Bir meme ucunu ağzına alıp emerken, dokunuşlarının yoğunluğu sır- tımı büktü. Yoğunluktan inlesem mi yoksa örümceğin yüzüme bu kadar yakın olmasından dolayı çığlık mı atsam bilemiyordum. “E- ğer onu üzerimden almazsan, çığlık atacağım.”

Tenime karşı gülerken bakışları benimkilerle buluştu. “Kesin- likle çığlık atacaksın.” dedi nefes nefese. Sonra işaret etti. “*Ama onun yüzünden değil.*”

Göğsümü agresif bir şekilde avuçladı, sıkarken, emerken ve ısırırken örümceği yerinde kaldı. Malachi'ın diğer eli tekrar ba- caklarımın arasına kaydı ve hassas, sertleşmiş meme ucuma doğru nefes aldı. Parmaklarını tekrar içime sokarken, “Korkuyorsun,” diye inledi. “Ama amın sırlıslıklam olmuş.”

Vücudumdan aşağı doğru kaydı ve dilini iç uyluğuma doğru

sürüklerken inledim. Diğer uyluğa doğru ilerleyip yüzünü gömmesini istediğim yerden kaçındı. Bacaklarım titriyor, tırnaklarım neredeyse avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesiyordu. “Lütfen,” diye inledim çaresizlik içinde, içimdeki sıcaklık artarken. “Seni istiyorum.”

Mırıldandı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. “Ben senin kardeşin miyim yoksa kocan mı?”

“Benim...” derken sesim titriyordu. “Kocamsın.”

Dişlerini klitorisime batırdığında nefes nefese kaldım, acı zevkle karıştı ve sanırım eline karşı biraz boşaldım. “Tekrar dene,” diye uyardı, parmaklarını yavaşça derine kıvırmaya ve itmeye başlarken amıma karşı ağır bir şekilde nefes aldı. “İkisi de,” diye inledim, yaladıkça titriyordum. Klitorisimi ve etrafını yalarken beni diliyle yatıştırdı ve tekrar tahrik etmeye başlamadan önce iç uyluğumda kırmızı bir iz bıraktı. Sadece yatak odasında, bir-birimize erkek ve kız kardeş olarak hitap ediyorduk. Aksi halde çok kafa karıştırıcı oluyordu. Bu artık bizim için daha çok kirli bir sırdı. Yaşadığımız yeni şehirde, Vize kardeşler değildik. Bir çifttik. Kimse bize bakmıyor ve tuhaf olduğumuzu düşünmüyordu. Molly’nin arkadaşları evli olduğumuzu sanıyordu. O her şeye alışmış ve babam da bizi kabullenmişti. Sanki annemden boşanmak onu daha iyi bir insan yapmıştı. Annem gitmişti. Muhtemelen şu anda üçüncü kocasıyla, bu üzücüydü çünkü babamla çocukluk aşk-larıydılar. Ama sanırım para ve güç aklını başından almış ve her şeyini kaybetmişti. Benimle bir kez bile iletişime geçmeye çalışmamıştı. Malachi’in hayvanı dikkatimi çekerek kaburgalarımın altına indi ve kalçamdaki elinin üzerinde durdu. Belki de onun kokusunu alıyordu? Bu, alayına ara vermesine neden oldu ve eli örümceğiyle birlikte görüş alanımdan kaybolduğunda hızla doğruldum. “O şeyi oraya koymaya cüret etme. Bu resmen hayvan istismarı!”

Gözlerini kıstı, sonra oflayıp pufladı ve ayağa kalkarak Cordelia’nın fanusuna -diğer üç tüylü örümceğin yanına- gitti ve onu içine yerleştirdi. Çıplak bir şekilde oturup bana tekrar ilgi göster-

mesini bekledim. Malachi'ın gözleri beni buldu ve *boxer*'ını aşağı itişini, kalın delikli sikinin serbest kalışını izledim. Ağzım sulanıyor ve ucundaki damlasını tatmak istiyordum ama aynı zamanda beni sikmesini de istiyordum.

Bir saniye içinde tekrar üzerime geldi, boğazımı tutup dilini vahşi bir öpücükle ağzıma sokarken ve bacaklarımı daha da açarken nefesim kesildi. Sonra ağzını çenemde gezdirip boğazımı öpmek için boynumu bıraktı ve aşağı inerek tekrar bacaklarımın arasına girdi. Yemin ederim, eğer bu pislik yine alay etmeye devam ederse, ben-

Telefonumun sesi odayı doldurdu ve ilk başta görmezlikten gelsem de, her kimse hayır cevabını kabul etmiyordu. Çalmayı bıraktıktan bir dakika sonra, her seferinde yeniden başlıyordu. Malachi'ın elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken, sinirlenerek telefona uzandım. Ekranda ismini gördüm. Eğer sürekli arıyorsa, o zaman bir sorun olmalıydı.

Malachi, beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Selam, Abbi.”

“Onu öldüreceğim.”

“Kim-”

Malachi dilini amıma soktuğunda sustum ve arkadaşımın inlemelerimi duymasını engellemek için elimi ağzıma kapattım. Ağzımı bırakıp yüzünü itmeye çalıştığımda da durmadı, bu sırada Abigail bir şeyler söylüyordu. Ama dikkatimi vermiyordum. Ben kalçalarımı kapatmaya, avucumu alnına bastırmaya çalışırken Malachi, mücadeleye devam ediyordu. Klitorisimi ağzına alıp emmeye başladı, bir yandan da uzun parmaklarını kalçalarımın arasına sokarak onları kapatmamı engelledi. Sonunda bana istediğimi veriyordu ve yüzüne binmek, dilinin beni becermesi için çaresizdim ama arkadaşıma geri aramasını söylemeye çalıştığımda kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattı. Telefon kulağımdan kaydı. O sırada parmaklarıyla girişimi aralayıp orta parmağını içeri itti; önce kıvrıldı, sonra öyle sert vurmaya başladı ki bedenim sarsıldı. Her hareketinde yatak başlığı duvara çarpıyordu. Ağzını klitorisimden çe-

kip vücuduma tırmandı ve sert bir hamleyle sikini içime gömdü. “Eğer telefonu kapatmazsan seni komaya sokana kadar sikerim.”

“İğrenç!” diye bağırdı arkadaşım, sesi o kadar yüksek çıktı ki ikimiz de duyduk. Hemen yastığın üstündeki telefonu alıp kapattım ve kenara fırlattım. Sonra kollarımı boynuna doladım. Tüm hayatımız değişmeden önce, beni nadiren misyoner pozisyonunda becerirdi. Yaptığında da asla romantik, yavaş ya da sevgi dolu olmazdı. Benimle ilgili her şeyden nefret ediyormuş gibi beni sikerdi. Ağladığımda, gözyaşlarımın tadını aldığında ve durması ya da daha sert olması için ona yalvardığımda, buna bayılırdı.

Ama son iki yıldır, daha yavaş davranıyor, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda benimle uzun uzun ilgileniyordu. Şu anda, içimde hareketsizce duruyor, varlığıyla içimi titretirken beni öpüyordu. “Acele etmeliyiz,” diye mırıldandım topuklarım kıcına gömülürken, onu hareket ettirmeye çalıştım. “Acele et ve beni kötü bir kız kardeşmişim gibi sik, Malachi.”

İnledi ve daha derine itti. Elini dizimden kıcıma kaydırды, her bir inç içime girerken beni ona getirdi. O girip çıktıkça birbirimizin dokunuşlarında eriyorduk ve daha fazlası için yalvarıyordum. O da tam olarak öyle yapıyordu. Bacaklarım omuzlarındayken beni sikiyordu, sonra kıcımı parmaklayarak önümü yatağa doğru itti, hâlâ sikini içime gömüyordu. Ben boşaldığımda o da benimle birlikte geldi ve sırtıma yığıldı. Nefes nefese, omzumu öptü, sıcaklık arttıkça terimiz birbirine karışmıştı.

Çok sık seks yapamıyorduk, bu yüzden yaptığımız zaman her zaman yoğun oluyor ve bitirir bitirmez hemen hemen uyuyakalıyordum. “Baba?”

Oğlumuzun sesini duyunca Malachi, gözlerini kapattı ve başını omzuma bıraktı.

Isaac ona tekrar seslendi ama bu sefer sesi titrekti. Bir kâbus daha görmüş olmalıydı. “Molly’nin ona bakıcılık yapmasına izin vermememiz gerektiğini biliyordum. Kötü örnek oluyor.”

Her perşembe randevuya çıkıyorduk. O sırada Molly oğlumuzla ilgileniyordu. Malachi, koruyucu bir baba olarak, kâbusları

için suçu ona atmaya başlamıştı. Ne kadar başka birini önerirse önersin, Molly onu aradığında da pes ediyordu. Ayağa kalktı ve gözlerini benden ayırmadan sikini şortunun içine soktu. Ona gülümsediğimde kocamın bakışları parladı. “Her zaman seni aramasını seviyorum ama biraz kıskanmaya başladım.”

Gözlerini devirerek yanağıma bir öpücük kondurdu ve yataktan kalkıp Isaac’ın odasına gitmeden önce, tişörtünü giydi. Ben de kalkarak pijamalarımı tekrar giydim ve trenlerle, arabalarla ve teknelerle dolu yatak odasına doğru ilerledim. Kapısını iterek açtığımda Isaac babasının kollarında gözlerini ovuşturuyordu, kordondan gelen bir ışık çizgisi yüzüne düşmüştü. Malachi’in bir şey söylemesine gerek yoktu ki zaten bunu pek yapmıyordu. Bazen onu uyutmak için bir kitap okuyor, bazen de bir ninni söylüyorduk -örümcekli olan hariç- ama çoğu zaman babası tarafından kucaklanmak oğlumuzu sakinleştirmeye yetiyordu. Malachi’in bir numaralı önceliği olmaktan biraz çıkmıştım, eskiden onun tüm dünyasıydım ama şimdi sadece bir parçasıydım ve bu durumdan gayet memnundum. Bence başka biri tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve Isaac babasını koşulsuz seviyordu. Ona işaret dilini bile öğretiyorduk. Malachi’in konuşması gelişmişti ama sesini sadece ben, Isaac, Molly ve bazen de babamız duyabiliyorduk. Başkalarıyla konuşurken zorlanacağından değildi, sadece konuşmamak onun için kendini korumanın bir yoluydu. Bu yüzden sadece değer verdiklerine sunuyordu. Malachi bana döndü, eli oğlumuzun sırtını sıvazlıyordu. Gözlerindeki yumuşaklık ve dokunuşundaki nezaket onun için binlerce kelime söylüyordu. O harika bir babaydı ve bunun muhtemelen farkında bile değildi. Reznikovlarla işimiz bittikten sadece birkaç ay sonra hamile olduğumu öğrendiğimde, zaten epey ilerlemiştik. Muhtemelen arabada birlikte olduğumuz zamandı. On testle birlikte banyoda durmuş ve teker teker testleri çevirmiştik. Solgun, korkmuş ve çok gergindi ama daha fazla yardım istemek için terapistine geri dönmüştü. Babamızdan bile yardım istemişti. Eğer bir baba olacaksa, çocuğun kendisinin en iyi versiyonuna ihtiyacı

olduğunu söylemişti ve hiç kimsenin bu kişiyle tanışmadığını düşünüyordu. Ama yanılıyordu. Hiç kimse gerçekten kendisinin *en iyi* versiyonuna sahip değildi. Bu sadece hayatın öğrenme eğrilerinden biri, bir his, bir duyguydu ve Malachi zaten bunlarla dolup taşıyordu. Karnım büyüdüğünde, o da doğmamış çocuğumuzu takıntı haline getirmişti. Yediğimden, içtiğimden, dinlendiğimden emin olmuş ve hatta örnek olabilmek için gidip bir iş bulmuştu.

Yeterince paramız vardı ama onun bir işle uğraşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bir eğitim almıştı ve şimdi, babamın çok hoşuna gitmese de, buraya çok uzak olmayan bir hayvan barınağında çalışıyordu. Malachi'in onunla birlikte çalışmasını istiyordu ancak hâlâ ilişkilerini inşa etmekte olduklarından, bağları koparmamak ve daha fazla sorun yaratmamak en iyisiydi.

Babam ve Malachi çok iyilerdi. Her salı ve cuma Isaac ile parkta buluşuyorlar ve konuşuyorlardı -çoğunlukla işaret diliyle- ve babam ona yeni kız arkadaşından ve onun kendisini nasıl mutlu ettiğinden bahsediyordu. Babasıyla birlikte Isaac'le parkta oynadıktan sonra, Malachi eve gelip bana bunun tuhaf olduğunu, sonunda bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissettiğini ve iki buçuk yıldır Isaac'in kahramanı olmasına rağmen, bunun kendisinin nasıl baba olacağını öğrenmesine yardımcı olduğunu anlatmıştı. Babam onu yaptığı şey için affetmiş ve sanırım bu arada Malachi de kendini affetmişti.

Annem gitmişti. Isaac doğduğundan beri hiç iletişime geçmemişti. Büyükanne olacağını öğrendiğinde ulaşacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey olmamıştı.

Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değildim. Isaac doğduğunda ben ve Malachi'in tüm varoluşu değişmişti. Hâlâ birbirimize sıırıslıkla âşıktık, birbirimizin yürüdüğü zemine tapıyorduk ve ikimiz de birbirimize karşı hissettiklerimizin yakınından bile geçebilecek başka birini sevebileceğimizi düşünmüyorduk.

Ama sonra bu çocuk gelmiş ve Malachi'm parmağını yakalamış ve hayat bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. O bizim oğlumuzdu. Ama o Malachi'in en iyi arkadaşıydı. Yaşamak için bir numaralı

sebebiydi. Çoğu gece, Malachi uyanırsa onun yanında uyurdu. Bu yüzden o uzandığında ve Isaac başını göğsüne yasladığında, yüzümde bir gülümsemeyle kapıdan uzaklaşmadan önce ikisinin de uykuya dalmasını bekledim.

Epilög 2

Malachi
On iki yıl sonra

Partiye katılanlarla dolu malikâneye doğru ilerlerken Olivia'nın eli sıkıca benimkini tutuyordu. Her şeyden daha resmiydi. Nadir genetik hastalıkların araştırılması için, iki yüz bin dolar bağışladığımız bir hayır etkinliğiydi. İskoçya buz gibiydi. Bunu neden kabul ettiğimizi bilmiyordum. Tatile gitmek istiyordum ama Sebastian Prince, bizi buraya davet etmişti. Olivia'nın kolundaki takip cihazını çıkaran Barry'le hâlâ iletişim halinde olduğum için gelmeyi reddedebileceğimi düşünmemiştim. Küçük bir yara izi vardı ancak vücudundaki baş harflerimle ya da yanımdaki ve göğsümdeki yara izleriyle karşılaştırıldığında önemsiz sayılırdı. Olivia yara izlerimi seviyordu. Sikimi emmek için aşağı inerken fırsat buldukça onları öpüyordu. "Neden bu kadar somurtuyorsunuz? İkiniz de?"

Kaşlarımı daha da çattım ve burada olmaktan pek memnun görünmeyen Isaac'e baktım.

Saçları Olivia'yı dehşete düşürecek şekilde benimkiyle aynı şekilde şekillendirilmişti. O da tıpkı benim gibi takım elbise giymişti ki ben bunu giymekten nefret ediyordum. Ve oğlum, her bileğini

düzeltilmek zorunda kaldığında, kendini ateşe vermek istiyormuş gibi görünüyordu. On dört yaşındaydı ama korkunç ergenlik dönemi yıllar önce başlamıştı. Bu yüzden artık onun tavırlarına ve ruh hali değişimlerine alışmıştık. Yine de herkes arasında en sakin çocuğa sahip olduğumuzu söyleyebilirdim. Isaac dışarı çıkmak yerine arkadaşlarıyla bilgisayarda oynamayı tercih ediyordu ve çıksa bile kısa süre sonra ya beni ya da annesini arayıp onu almamızı istiyordu. Çünkü bir süre sonra her şey ona çok fazla geliyordu. Bana benziyordu ama aynı zamanda farklıydı. Geçmiş travmalarımdan dolayı ruhuma yapışmış olan saldırganlık onda yoktu. Yük üstüne yüküm vardı ve Olivia ile tanışana kadar dünyadan ve kendimden nefret ediyordum. Çocuk örümcekleri bile seviyordu. Daha şanslı olabilir miydim?

Başka çocuğumuz olmamıştı. Isaac bizim için yeterliydi ve bu, birbirimizle olmadığımız zamanlarda tüm dikkatimizi ona verebileceğimiz anlamına geliyordu. Bir kızımız olsaydı ve o da öfke nöbetleriyle tıpkı Molly'e benzeseydi... Sanırım bu riski alamazdım.

Zaten Molly kızım gibiydi.

Annemizin ıssız bir yerde, derin bir mezara gömüldüğünü bil-selerdi ne derlerdi acaba?

Ana salona girdiğimizde, köşedeki grubu tanıdım.

Tobias, parmağındaki evlilik yüzüğünden anladığım kadarıyla karısını, Base ve arkadaşlarına doğru götürürken bana başıyla selam verdi.

Her yerde çocuklar vardı. Kendi çocuğumu seviyordum ama diğer çocuklar beni huzursuz ediyordu ve teknik olarak onlardan hâlâ nefret ediyordum. Sebepsiz yere gürültü yapıyorlar ve başımı ağrıtıyorlardı.

Base, kalçasında küçük bir çocuk taşıırken arkadaşlarından biriyle konuşuyordu. Kade Mitchell. Onu daha önce hiç görmemiş-tim ama haberlerde ve Base'den gelen mesajlarda adını duymuş-tum.

Uzun boylu, siyah saçlı olan... Isaac'ın doğduğu yıl, onu yeraltı dünyasına sürükleyen yozlaşmış bir polisle dünya çapında

büyük bir savaşın ardından hapisten çıkmıştı. Dışarı çıkmak için savaşırmıştı ve hayallerindeki kıza ve yanındaki çocuklara bakılırsa bir aileye sahipti. Babasının partnerine doğru ilerlerken gözleri kısa bir süreliğine bana takıldı. Yanağından öptü ve dudaklarını okuyunca annesi olduğunu anladım.

Tobias bile otuz yıl sürmesine rağmen, istediği kadını elde etmişti. Tobias'tan önceki kocası ölmüştü. Tüm bu etkinlik, onun adınaydı ve hayatını aniden alan hastalık için daha fazla test yapılmasına fon sağlamak amacıyla düzenleniyordu. Sanırım adı Ewan'dı.

"Abbi!" diye seslendi Olivia ve ben kolunda Reznikov kardeşiyle duran mor saçlı kıza gözlerimi devirdim. Karım yanımdan kaybolup arkadaşının yanına gitti ve Isaac yanımda ofladı. Sonra gözleri punç kâsesinin yanındaki birine takıldı. "Kim o?"

Omuz silktim. "Gidip onunla konuşabilir miyim?"

Yüzünde beliren kızarıklığa bakarak kaşlarımı kaldırdım ve ileriye doğru bir işaret yaptım: *"İyi şanslar."*

"Sansa ihtiyacım yok. Ben bir Vize'im," diye karşılık verdi. Sesizce gülerek ellerimi ceplerime soktum ve onunla aynı yaşlarda bir kıza doğru yürümesini izledim. Koyu renk saçları vardı ve annesine tıpatıp benzediği için Isaac'ın kiminle flört etmeye çalıştığını biliyordum.

Yanıma biri geldi, elinde birayla. "Oğlunu kızımдан uzak tut," diye uyardı Kade.

Sırıttım. Çünkü ikimiz de bunun olmayacağını biliyorduk.

Yazar Hakkında

Leigh Rivers, okuyucularını çılgına çevirmek için inişli çıkışlı hikâyeleri olan; karanlık, ahlaki açıdan gri karakterler yazma dn-yasına adım atan bir İskoç Biyomedikal Bilim İnsanıdır.

Okumadığı, dizüstü bilgisayarında yazmadığı ya da saçma sa-atlere kadar oyun oynamadığı zamanlarda, direk dansı yapıyor, spor salonuna gidiyor ve kocası ile iki oğluyla birlikte dört köpe-ğini gezdiriyor.

Onu Instagram, Facebook ve Tiktok'ta bulabilirsiniz.
@authorleighrivers